Pentru plăcerea
unui prinț
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
PENTRU PLĂCEREA UNUI PRINŢ

To Pleasure a Prince by Sabrina Jeffries

Copyright © 2005 Deborah Gonzales
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu

Irascibilului meu soţ, care îmi e alături de douăzeci de ani. Această carte este pentru tine. Te iubesc exact aşa cum eşti!

Deb Dixon, mulţumesc pentru toate sfaturile legate de această carte!

Prolog

Londra, aprilie 1814

Protectorul de la curtea regală al unei tinere lady trebuie să se poarte ireproşabil. Dacă cei din familia ei nu o fac, aceştia ar trebui să aibă o judecată sănătoasă şi să nu ia parte la ceremonii.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală, un ghid pentru guvernante, însoţitoare şi tutori ai tinerelor domnişoare*

Nu putea vedea absolut nimic de acolo.

Marcus North, cel de-al şaselea viconte de Draker, se ridică de pe banca de marmură şi traversă terasa ca să inspecteze sala de bal prin uşa de sticlă. Aşa era mult mai bine. Însă nu putea să stea acolo fiindcă putea fi văzut. Nu ar fi vrut să fie prins furişându-se ca un spion francez.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă o voce în spatele său.

Marcus se întoarse şi îl văzu pe fratele lui vitreg încruntându-se la el în timp ce urca treptele din grădina noii sale case de la oraş. Suficient ca să nu fie prins.

Alexander Black, contele de Iversley, păşi pe terasă.

— Am crezut că ai plecat acasă, la Castlemaine, cu câteva ore în urmă.

— Aşa este. Întorcându-se la banca de marmură, Marcus ridică paharul cu vin de Madeira pe care îl lăsase acolo. Dar, pe la jumătatea drumului spre Hertfordshire, am decis să mă întorc, continuă el.

— De ce?

Sorbi din vin.

— Să mă asigur că totul merge bine.

— Şi dacă nu merge bine? Ce vei face, vei da buzna înăuntru şi te vei ocupa de asta?

— Foarte amuzant.

Marcus se uită prin uşile de sticlă în sala de bal a lui Iversley. Oaspeţii intrau, iar în mijlocul lor se afla sora lui vitregă.

Îşi ţinu respiraţia. Tot ce putea vedea din preţioasa lui Louisa era capul ei, dar, cu părul strâns într-o coafură la modă, împodobită cu o pană mare de struţ, arăta minunat. Şi al naibii de matură. Cu ochii ca tăciunele şi părul negru, era imaginea leită a răposatei lor mame, iar ăsta nu putea fi un lucru bun.

Marcus bău cu sete. Ce ştiau cu adevărat Iversley şi soţia lui despre felul în care trebuia să fie prezentată o tânără în societate? Mai ales una al cărei frate proscris era menţionat numai în şoapte răutăcioase?

Îşi luă privirea de la uşi.

— Cum a mers prezentarea Louisei la curte?

— A mers foarte bine. Nu s-a împiedicat de trena aceea ridicol de lungă pe care fetele sunt obligate să o poarte. Iar după spusele lui Katherine, aceasta este cea mai mare temere a tinerelor.

Când mulţimea se împrăştie destul cât să se poată vedea decolteul adânc al Louisei, Marcus blestemă ziua în care fusese de acord să o lase să vină în oraş. La naiba, arăta mai degrabă ca o femeie de 25 de ani măritată, nu ca o fecioară de 19 ani.

— Urăsc rochia aceea de gală! Dezvăluie prea mult.

— Ah, dar le place ca fetele să poarte rochii de gală decoltate până la buric, spuse un glas familiar din spatele lui Iversley. Al Louisei este chiar modest.

— De ce naiba te afli *tu* aici? întrebă Marcus când celălalt frate vitreg, Gavin Byrne, urcă ţinând în mână un pahar de şampanie. Este sora mea, nu a ta.

Byrne ridică din umeri.

— Debutul Louisei a făcut parte din târgul pe care l-am încheiat când am înfiinţat Frăţia Regală a Bastarzilor. Măcar atât puteam face, să particip la balul ei. Îi aruncă lui Marcus o privire uşor dispreţuitoare. Din moment ce propriul ei frate nu doreşte să o facă…

— Ştii al naibii de bine că nu pot… Asta ar ruina totul.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai da târcoale! Dacă nu vrei să intri, deşi eşti un idiot exagerat de protector, du-te acasă şi lasă lucrurile în seama mea şi a lui

Iversley!

Marcus izbucni în râs.

— În Iversley pot avea încredere, dar în *tine...*

— Haideţi, domnilor, îi întrerupse Iversley, toţi avem nervii întinşi la maximum. Ce a fost mai greu a trecut, aşa că nu mai avem pentru ce să ne facem griji.

Ce ştia el? Întotdeauna erau lucruri pentru care să îţi faci griji atunci când aveai o soră.

Marcus aruncă o privire în sala de bal şi se încruntă când o văzu pe Louisa zâmbind timid unui diavol chipeş căruia îi era prezentată.

— Cine este ticălosul *acela?*

— Liniştеşte-te, zise Iversley. Este cât se poate de respectabil şi e o partidă foarte bună, din câte mi s-au spus. Simon Tremaine, ducele de Fox...

— Foxmoor? mârâi Marcus. Katherine l-a invitat pe duce?

— De ce nu? Este tânăr, bogat, necăsătorit...

— De fapt, este cel mai apropiat prieten al lui Prinny[1], adăugă Byrne. Se apropie de Marcus. Extrem de interesant!

Iversley îl privi chiorâş.

— Îmi pare rău, nu am ştiut. Nu acordăm prea multă atenţie bârfelor din înalta societate.

Byrne îi aruncă lui Marcus o privire plină de subînţeles.

— Sunt prea ocupaţi să facă... alte lucruri.

— Nu s-a întâmplat prea des în ultimul timp, mormăi Iversley. Katherine a născut acum două luni, îţi aminteşti?

— Ah, viaţa bărbatului însurat, zise arogant Byrne. Nu aş da nicio zi din viaţa de burlac. Nu-i aşa, Draker?

— La naiba, ai perfectă dreptate!

Dar în realitate Marcus îl invidia pe Iversley pentru soţia care îl adora şi fetiţa lor nou-născută. Şi-ar fi dat toată averea să o fi avut pe oricare din ele.

Dar nu putea avea parte de asta niciodată. Trebuia să accepte acest lucru. Marcus îşi îngustă privirea, văzându-l

1 Regele George al IV-lea al Regatului Unit al Marii Britanii şi al Irlandei (n.tr.)

pe Foxmoor conducând-o pe Louisa pe ringul de dans.

— Prinny a fost astăzi la curte?

Iversley scoase un zgomot de dezgust.

— Am auzit că a fost. Totuşi, nu l-am văzut eu însumi pe blestematul nostru tată.

— Nu l-ai întâlnit niciodată? îl întrebă Byrne pe Iversley.

— Nu. Asta nu înseamnă că ar fi contat dacă l-aş fi întâlnit. Nici măcar nu îşi dă seama că sunt copilul lui nelegitim. Dar tu?

— L-am văzut o dată la teatru, când eram copil. Mi l-a arătat mama, din culise. Byrne se încruntă. Nu a renunţat niciodată şi a tot încercat să-l convingă să mă recunoască măcar în privat, dacă nu în mod public. Desigur, Prinny mai degrabă ar muri decât să admită că a făcut un copil cu o actriţă irlandeză de rând. Ce ar crede prietenii lui blestemaţi? Aruncă o privire spre Marcus. Îi recunoaşte doar pe cei ca Marcus, născuţi de soţiile aşa-zis respectabile ale unor domni.

— Crede-mă, mormăi Marcus, ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să îl ai pe Prinny în viaţa ta. De ce crezi că am ţinut-o pe Louisa departe de el în toţi aceşti ani?

Iversley îl privi chiorâş.

— Şi Louisa este a lui Prinny? Ai spus că eşti doar tu, dar dacă avem o soră vitregă…

Marcus se încruntă.

— Sunt doar eu. Louisa s-a născut în anul în care Prinny s-a căsătorit, în timp ce el şi mama mea erau certaţi. Dar, deşi fata este categoric fiica vicontelui, Prinny a arătat un interes subit faţă de ea. Diavolul a trimis un mesager în urmă cu o lună, cerând o întâlnire pentru „a discuta viitorul Louisei”. L-am trimis la plimbare.

Byrne ridică o sprânceană.

— Poate că Prinny ştie ceva ce noi nu ştim… El nu recunoaşte niciun copil ilegitim dacă nu este nevoit să o facă.

— Nu este a lui, mârâi Marcus. Anul în care s-a născut ea a fost singurul în care el ne-a evitat proprietatea. Şi

apoi, dacă ar fi crezut că este a lui, mi-ar fi contestat calitatea de tutore, cum a făcut cu fata aceea, Minney, acum câţiva ani. Vicontele a crezut că Louisa era propria lui fiică, societatea o acceptă ca fiind a vicontelui şi ar fi bine să nu vă aud insinuând altceva.

— Dar ea probabil ştie că *tu* eşti fiul lui Prinny…

— Dacă ştie, nu vorbeşte niciodată de asta. Şi nu îţi voi permite să trezeşti întrebări dureroase în mintea ei despre propria origine când nu există niciun motiv să faci asta. Aşa că ţine-ţi închisă gura aia nenorocită, auzi?

— Bine, murmură Byrne. Nu ştiu de ce eşti aşa de ţâfnos când vine vorba de asta. Nu i-ar prinde rău să fie copilul nelegitim al lui Prinny. Cei pe care i-a recunoscut în particular au ajuns foarte bine ca urmare a legăturii create. La naiba, tu însuţi ai fi ajuns bine dacă nu i-ai fi alungat în mod public pe el şi pe mama ta din Castlemaine!

Acel singur gest îi pătase reputaţia în societate, dar răzbunarea mamei lui şi minciunile despre el pe care apoi ea le spusese prietenilor ei îl defăimaseră pentru totdeauna. Şi toate se întâmplaseră din cauza acelui prinţ desfrânat.

— A meritat ceea ce am făcut. Vechea mânie clocoti înăuntrul lui Draker. Şi mama la fel. Stăteau lungiţi unul în braţele celuilalt la numai o săptămână după moartea tatii.

— Şi ce dacă? Byrne îşi goli paharul. Vicontele nu a protestat niciodată. De ce să o faci tu? Era mort, pentru numele lui Dumnezeu, şi nici măcar nu era tatăl tău!

— S-a purtat ca şi cum ar fi fost. Şi merita o urmă de respect din partea lor pentru faptul că m-a tratat ca pe un fiu în toţi acei ani.

Byrne izbucni în râs.

— Şi-a lăsat soţia să-i pună coarne…

— Tu vorbeşti? scrâşni Marcus. Dacă nu ar fi soţi amabili, nu ai avea nicio parteneră în pat.

Ochii albaştri ai lui Byrne îi aruncară săgeţi de gheaţă.

— Ascultă aici, îngâmfat…

— Încetaţi amândoi! Iversley privea fix pe fereastră. Louisa este cea pentru care trebuie să ne facem griji. Ar fi

bine ca Foxmoor să fie ţinut departe de ea?

Marcus dădu vinul peste cap.

— Cu siguranţă. Nu poate fi o coincidenţă că prietenul foarte ambiţios al lui Prinny îi dă târcoale Louisei.

— În regulă. După seara aceasta, nu va mai fi invitat la recepţiile noastre.

— Nu îl poţi împiedica – nici pe Prinny, de altminteri – să o abordeze la alte serate.

Marcus privi lung şi trist în adâncul cristalin al paharului.

— Ah, ba da, pot! replică Iversley. Nu voi permite să se apropie nimeni care ar putea să îi facă rău. În lunile în care Louisa a venit aici ca să se pregătească pentru debutul ei, ne-a devenit dragă mie şi lui Katherine. Nu am vrea să fie prinsă în uneltirile lui Prinny.

— Probabil că amândoi vă îngrijoraţi degeaba. Byrne îşi sorbi vinul. Doar pentru că Foxmoor dansează cu ea, nu înseamnă că Prinny l-a pus să o facă. Este o fată frumoasă, la urma urmei.

— Adevărat. Dar mă face să fiu al naibii de neliniştit.

Pentru prima dată după mulţi ani, Marcus îşi dori să fi putut să intre în înalta societate fără să stârnească comentarii răutăcioase şi fără să atragă priviri duşmănoase. Îşi dori să îşi fi putut rade barba care îi ascundea cicatricea hidoasă fără să se teamă că avea să audă vorbe şi mai grele. Nu îi păsa ce credeau ori ce spuneau despre el, dar despre Louisa…

Nu îi putea afecta debutul însoţind-o.

Nici nu îi putea cere să rămână exilată alături de el la Castlemaine, oricât de mult şi-ar fi dorit asta. Louisa merita ceva mai bun. Şi singurul mod ca ea să obţină asta era ca el să aibă încredere în Iversley – şi în Katherine –, lăsând-o în grija lor în următoarele câteva săptămâni în care ea urma să locuiască împreună cu ei, trecând de la o petrecere la un bal şi apoi la o serată.

Fără el.

Privi din nou pe fereastră.

— Sper că tu şi Katherine ştiţi cât de mult apreciez ce

faceţi pentru ea.

— Măcar atât putem face după tot ce ai făcut pentru noi, zise Iversley cu voce joasă, încărcată de emoţie.

— N-a fost mare lucru, bâigui Marcus, neobişnuit să i se mulţumească.

Nu era obişnuit să aibă prieteni – sau fraţi – care să-i mulţumească.

Urmă o tăcere stânjenitoare înainte ca Iversley să îşi dreagă glasul.

— Mai bine m-aş întoarce la oaspeţii mei. Voi aveţi de gând să staţi aici, afară, toată noaptea?

— Iar Draker să mârâie de fiecare dată când Louisa dansează cu un bărbat pe care el nu îl place? replică Byrne. În niciun caz. Mergem la Lebăda Albastră.

Marcus îi aruncă lui Byrne o privire întunecată.

— Nu voi sta în soiosul tău local de jocuri în timp ce o gloată de beţivani face speculaţii legate de barba mea, de trecutul meu şi de…

— Este clar că nu ai fost niciodată la clubul lui Byrne dacă într-adevăr crezi că este soios, interveni Iversley. Şi sunt sigur că are încăperi private.

— Ca să nu mai pomenim de cel mai bun coniac franţuzesc pe care îl poate oferi un contrabandist, continuă Byrne. Hai, îngâmfatule! Balul ăsta nenorocit o să dureze ore bune, şi sigur nu vrei să stai la pândă pe-aici, aşteptând să se termine.

Ura să recunoască, dar Byrne avea dreptate.

— Cred că aş putea merge acasă. Dar nu avea chef să se întoarcă la Castlemaine şi la pustietatea pe care Louisa o lăsase în urma ei. Ai într-adevăr încăperi private?

— Desigur. Un zâmbet diavolesc apăru pe chipul lui Byrne. Şi, dacă doreşti, pot cere să ni se aducă o companie feminină. Ba chiar o voi plăti eu însumi.

Marcus era teribil de tentat. Deşi nu şi-ar fi făcut niciodată o amantă şi arareori mergea la prostituate, în noaptea aceea nu era loc de scrupule. Iar Castlemaine ar fi putut părea mai puţin singuratic dacă s-ar fi întors acolo la lumina zilei.

— Hai, Draker, mergi cu el! îl îndemnă Iversley. Noi, fraţii, trebuie să rămânem împreună când putem.

Fraţi. Durerea din pieptul lui Marcus se uşură.

— În regulă, voi merge.

— Excelent! Byrne luă sticla cu vin de Madeira şi îi umplu paharul lui Marcus, apoi îi dădu sticla lui Iversley şi ridică paharul ca să închine: în cinstea Frăţiei Regale a Bastarzilor!

Închinară şi ei, iar Iversley bău direct din sticlă.

Apoi Marcus ridică din nou paharul.

— Şi în cinstea Maiestăţii noastre regale. Să putrezească în iad!

Capitolul 1

Hertfordshire, mai 1814

Încearcă să nu bârfeşti, dar fii la curent cu cele mai noi zvonuri, ca să poţi deosebi oile de lupi.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Trăsura ajunse pe coama unui deal, iar lui Lady Regina Tremaine i se tăie respiraţia când dădu cu ochii pentru întâia oară de Castlemaine, cuibărită într-una dintre văile dealurilor înverzite din Chiltem. Domeniul se ridica glorios la înălţimea faimei sale. În ciuda lipsei unui şanţ cu apă, era imaginea perfectă a unui castel în stil Tudor, cu meterezele, parapetele şi ferestrele lui gotice. Cât de ciudat era să îl găsească ridicat acolo, în Hertfordshire, printre bovine şi orz, la numai 32 de kilometri de Londra! Era ca şi cum ar fi dat peste Camelot în mijlocul districtului Whitechapel.

— Interesant, nu-i aşa? spuse Cicely Tremaine, celibatara ei verişoară mai în vârstă şi, în acelaşi timp, însoţitoarea ei.

— Fascinant! răspunse Regina, deşi, după

entuziasmul Louisei legat de casa ei, se aşteptase la ceva de genul acesta. Dacă nu este prea mohorât pe dinăuntru, continuă ea. Ştii cât de umede, reci şi întunecate pot fi aceste edificii vechi.

La scurt după aceea, în timp ce un lacheu le conduse înăuntru, descoperi că locul nu era absolut deloc mohorât. Într-adevăr, cineva exagerase în privinţa decoraţiunilor. Se zvonea că, în urmă cu vreo 25 de ani, vicontele precedent cheltuise o avere pe reparaţiile capitale; inspirat de vila Strawberry Hill, construită de Walpole, acesta transformase vechea clădire, care stătea să cadă, într-o capodoperă gotică.

Însă fusese minunat finisată. Lemnăria lustruită, de culoare închisă, şi obiectele din fier dădeau senzaţia de putere. În ciuda nuanţelor decolorate ale vechii tapiserii atârnate pe perete, bogatele draperii de mătase cusute cu aur, precum şi roşul şi albastrul pline de viaţă ale vitraliului aflat în capătul magnificei scări de mahon dădeau impresia că predominau culorile vibrante.

Cicely veni mai aproape de ea.

— În interior, nu este chiar aşa cum te-ai aştepta.

— Nu.

Regina ştia că Lord Draker era bogat, dar, dată fiind izolarea lui notorie, se aşteptase să găsească tavane acoperite de funingine şi pânze de păianjen ascunse sub fiecare scaun, nu acel foaier imaculat, cu un strălucitor candelabru de cristal şi un tablou de Tintoretto care dezvăluia bogăţia şi bunul-gust al proprietarului.

Dar asta vedeau numai finii cunoscători ai artei. Fie Lord Draker era mult mai sofisticat decât crezuse ea, fie îi plăceau pur şi simplu picturile interesante.

Spera să fie vorba despre a doua variantă. Cele mai mari succese le avea în faţa bărbaţilor superficiali ori înceţi la minte; cei inteligenţi erau o bătaie de cap, dar îi putea încânta cu uşurinţă dacă îşi punea mintea la contribuţie.

Majordomul se apropie, părând agitat.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Trebuie să fie o greşeală. Domnişoara North se află în Londra şi…

— Nu mă aflu aici ca să o văd pe Louisa, zise Regina zâmbind. Sunteţi amabil să îi spuneţi Excelenţei Sale că Lady Regina Tremaine ar dori să discute cu el?

Chipul majordomului căpătă o nuanţă interesantă de roşu-închis.

— E-Excelenţa Sa?

Ea ridică din sprâncene.

— Acesta este Castlemaine, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, milady, dar… Vreţi să spuneţi că doriţi să îl vedeţi pe viconte? Pe Lord Draker?

— Desigur.

— Pe Marcus North, al şaselea viconte de Draker?

— Da, da, pe el, spuse ea nerăbdătoare. Am greşit casa?

— Poate că este un moment nepotrivit, şopti Cicely, pălind vizibil.

— E absurd! Regina îi oferi un zâmbet rece majordomului. Îl anunţaţi pe Excelenţa Sa că sunt aici ca să-l văd? Adăugă apoi maliţioasă: Dacă nu este prea mare deranjul.

Majordomul se înroşi din nou.

— Sigur că nu, milady. Iertaţi-mă, dar doamnele arareori… De fapt, Excelenţa Sa nu… Glasul i se stinse. Îl voi anunţa de îndată de sosirea Domniilor Voastre.

— Sfinte Dumnezeule, ce servitor! îi spuse Regina lui Cicely, când acesta urca grăbit scara principală. După cum se poartă, ai crede că stăpânul lui este un trol.

— Chiar i se spune vicontele Dragon, zise Cicely.

Regina aruncă o privire spre tabloul de Tintoretto care îl înfăţişa pe Sf. Gheorghe ucigând dragonul, la blazonul familiei Draker cu agresivul dragon negru şi la coloana de mahon cu un dragon încolăcit în vârf.

— Nu pot să îmi dau seama de ce, zise ea sec.

Cicely îi urmări privirea.

— Nu doar din cauza asta. Am auzit că anul trecut l-a făcut să plângă pe un vânzător de cărţi din Strand din cauza unei cărţi vechi şi mucegăite, pe care bărbatul i-o promisese, dar i-a vândut-o lui Lord Gibbons. Iar luna

trecută chiar l-a lovit pe unul dintre mesagerii Maiestăţii Sale.

— Şi eu am auzit că Lord Maxwell ţine o capră în dormitorul său, dar nu mă vezi trimiţând pe cineva să o mulgă. Nu trebuie să laşi ca bârfa neîntemeiată să îţi guverneze acţiunile.

— Nu sunt doar zvonuri despre Excelenţa Sa. Cicely respiră greu din cauza problemelor ei obişnuite, pricinuite de plămânii bolnavi. Cum rămâne cu felul în care şi-a tratat mama? Nu îţi aminteşti de lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus Lady Draker când îi vizita pe părinţii tăi?

— Îmi amintesc că Lady Draker avea tendinţa de a exagera peste măsură. Şi apoi Excelenţa Sa nu putea să fie aşa îngrozitor cum pretindea ea şi să crească o soră aşa minunată ca Louisa care, întâmplător, spune că mama ei a minţit în privinţa comportamentului abuziv al fiului ei.

Cicely afişă o expresie de răzvrătire.

— Domnişoara North este probabil prea înspăimântată de fratele ei ca să spună altceva.

— Nu se poartă ca şi cum ar fi înspăimântată, te asigur. Pare să creadă că el păşeşte pe apă.

Într-adevăr, era intrigată de nepotrivirea dintre descrierea Louisei şi cea a înaltei societăţi cu privire la Lord Draker. Chiar dacă nu ar fi fost nevoită să facă acea vizită, poate că ar fi venit doar ca să îi evalueze caracterul.

— Tocmai de aceea Louisa nu acceptă atenţiile fratelui meu fără permisiunea Excelenţei Sale. Pentru că respectă opinia lui Lord Draker.

— Da, dar…

— Sst! o întrerupse Regina. Ascultă!

Vocea tânguitoare a majordomului pluti pe scări.

— D – dar, milord, ce să le spun?

— Spune-le că sunt indispus, răspunse o voce bărbătească groasă. Spune-le că sunt în India. Nu îmi pasă ce dracu’ le spui atât timp cât le goneşti!

— Da, milord, veni răspunsul slab al majordomului.

Regina se încruntă. Aşadar, Lord Draker refuza să îi asculte punctul de vedere? Nu şi dacă ea putea să

împiedice asta. Observând în capătul holului scara servitorilor, porni într-acolo.

Cicely o apucă de braţ.

— Ce faci? Nu poţi să…

— Stai aici şi ţine-l ocupat pe majordom. Regina se smulse din strânsoarea slabă a verişoarei sale. Într-un fel sau altul, voi vorbi cu Lord Draker.

— Dar, draga mea…

Regina nu stătu să audă alte reproşuri. Dacă Excelenţa Sa credea că ea călătorise 32 de kilometri de la Londra doar ca să fie respinsă ca un creditor insistent, urma să aibă o surpriză.

Sus, pe coridorul lung, după ce aruncă o privire în fiecare dintre încăperile aflate în spatele uşilor masive de stejar, îi luă doar câteva minute să o găsească pe cea care trebuia să o ducă la biroul Excelenţei Sale. Ezită doar cât să se privească într-o oglindă înrămată în lemn de mahon din apropiere. Avea obrajii îmbujoraţi în mod plăcut în urma călătoriei. Noua pălărie de Bourbon era prinsă bine. Pelerina liliachie asortată se deschidea doar cât să dezvăluie puţin din sâni. Lord Draker nu avea nicio şansă.

Înainte de a-şi pierde curajul, deschise uşa şi se strecură înăuntru, direct în grota dragonului. Doar că aceasta nu era acoperită cu pietre înnegrite mirosind a sulf, ci cu piele aurită cu iz de cerneală. Cărţi. Mii de cărţi înşirate de-a lungul pereţilor în diferite nuanţe de maro şi albastru-închis, dezvăluind încă o dată educaţia şi bogăţia proprietarului lor.

Încăperea era enormă, întinzându-se probabil pe întreaga lungime a casei. Cum putea să aibă o persoană atât de multe cărţi, darămite să le mai şi citească?

Dumnezeule! Se afla la mare ananghie. Nu numai că vicontele era probabil un om deştept, ci era şi un om inteligent cu o grămadă de informaţii la îndemână. Alungă gândul acela neliniştitor. Era bărbat, la urma urmei, unul chiar studios, care nu cunoştea prea multe despre înalta societate, despre evenimentele actuale şi despre… şiretlicurile unei femei. Cu siguranţă, farmecul ei obişnuit şi

un zâmbet atrăgător aveau să fie de ajuns.

Asta dacă putea să-l găsească pe individul acesta afurisit. Biblioteca părea să fie goală. Închise uşa în urma ei mai tare decât şi-ar fi dorit, şi o voce baritonală profundă pluti până la ea din ceruri.

— Înţeleg că ai scăpat de sora lui Foxmoor.

Tresări, apoi ridică privirea şi văzu un raft exact deasupra capului. Înaintând în încăpere, se întoarse şi îl văzu chiar pe Dragon. Acesta se afla sus, într-o galerie mică, întinsă de-a lungul părţii laterale a încăperii cu tavan înalt şi care avea şi mai multe rafturi de cărţi. Spatele lui impresionant de lat era întors către ea, în timp ce el scotea un volum şi îl deschidea cu o grijă aproape părintească.

Era singurul lucru îngrijit la el. Toate celelalte erau haotice: părul tuns neglijent, ce îi cădea fără eleganţă peste guler, costumul pompos murdar de praf şi cizmele zgâriate.

În plus, părea imens. Nu era de mirare că toată lumea credea zvonul că era într-adevăr fiul lui Prinny. Avea, cu siguranţă, înălţimea şi statura mare a acestuia, dar fără corpolenţa care îl chinuia pe Maiestatea Sa.

Uriaşul cu părul vâlvoi se întoarse la raftul lui cu cărţi, apoi se aplecă pe vine ca să ia altă carte, aflată mai jos, dându-i ocazia de a-i vedea spatele bine conturat şi muşchii impresionanţi ai coapselor scoşi în evidenţă de pantalonii prost croiţi. I se uscă gura. Chiar şi ea putea aprecia silueta bine făcută a unui bărbat atunci când vedea una.

— Ei? întrebă el. Sora lui Foxmoor ţi-a dat bătăi de cap? Am auzit că e genul de femeie dificilă.

Vorbele acelea o aduseră brusc cu picioarele pe pământ.

— Nu mai dificilă decât oricare lady evitată de un gentleman prost crescut.

El înţepeni, apoi se ridică pentru a o înfrunta. Ea trase aer în piept.

Până la urmă, nu era absolut deloc aşa cum se zvonea. Întâi de toate, purta o barbă din cale-afară de demodată. Maiestatea Sa mai degrabă şi-ar fi mâncat unghiile decât să-şi lase mustăţi atât de lungi. Însă prinţului

nu i-ar fi displăcut, cu siguranţă, să fi avut trupul acestui bărbat – umerii cărnoşi ai unui pugilist şi pieptul vânjos, care se îngusta către o talie surprinzător de subţire. Până şi gambele păreau să fie elegante, deşi şosetele lui…

Clipi şi îl privi din nou. Şosetele nu erau din aceeaşi pereche.

— Aţi terminat? se răsti el.

Ea tresări.

— Ce să termin?

— Să mă analizaţi.

La naiba, nu avusese intenţia să se holbeze! Îşi ridică privirea către barba stufoasă a bărbatului.

— Nu mă puteţi învinui din cauză că sunt curioasă. Puţini oameni apucă să vadă Castlemaine, cu atât mai puţin pe proprietar.

— Există un motiv pentru asta. Îi întoarse spatele pentru a pune cartea la loc, pe raft. Acum, dacă mă scuzaţi…

— Cu siguranţă, nu. Doresc să vă vorbesc.

El scoase alt volum.

— Aşa frate, aşa soră, după cum văd. Nu puteţi accepta un refuz drept răspuns.

— Nu atunci când refuzul vine fără nicio explicaţie.

— Sunt ocupat. Aceasta ar trebui să fie o explicaţie destul de bună.

— Nu sunteţi ocupat, sunteţi un laş.

El se răsuci ca să o privească în faţă, încruntarea lui potopind-o cu o furie de dragon.

— Cum m-aţi numit?

„Excelent, Regina! De ce nu îi arunci pur şi simplu mănuşa în faţă?”

Dar, naiba să îl ia de bărbat, chiar îi stârnise mânia!

— Un laş. Sunteţi perfect pregătit să îmi defăimaţi familia în faţa surorii dumneavoastră, dar ferească Dumnezeu să ne spuneţi direct care vă sunt obiecţiile.

Un râset răsună în bibliotecă.

— Credeţi că îmi este teamă de dumneavoastră şi de fratele dumneavoastră?

Enervarea ei crescu.

— Simon a spus că aţi refuzat să discutaţi cu el.

— Ştie foarte bine de ce prefer să comunic prin familia Iversley. Şi dacă insistă să îmi ademenească sora…

— Să o ademenească? protestă ea. Fratele meu nu ar ademeni niciodată pe nimeni!

— Atunci voi fi mai mult decât bucuros să-l întâlnesc faţă în faţă. Lord Draker o ţintui cu privirea lui aspră. Aşa că spuneţi-i lui Foxmoor că sosirea surorii lui aici nu mă înduioşează deloc.

— El nici măcar nu ştie că am venit. Nu mă aflu aici în locul lui. Sunt aici ca să o susţin pe Louisa.

Nu îi scăpă îmbunarea vagă de pe chipul lui.

— Louisa v-a trimis?

— A spus că nu aţi asculta-o niciodată, din moment ce este atât de lipsită de experienţă când vine vorba de înalta societate. Dar speră că veţi asculta pe cineva care cunoaşte aristocraţia destul de bine încât să vă poată arăta care sunt avantajele unei alianţe între ea şi fratele meu.

Mai ales că familia Iversley susţinea refuzul lui Lord Draker de a-l lăsa pe Simon în preajma bietei fete.

Chipul lui se încruntă din nou.

— Louisa se înşală. Sunt hotărât.

— Ce aţi putea avea împotriva lui Simon? Este unul dintre cei mai eligibili gentlemani din Londra.

— Sunt sigur că este, zise el fluturând nerăbdător din mână. Acum vă rog să mă scuzaţi, am treabă.

Regina nu era obişnuită să fie respinsă ori ignorată. Iar ca acel diavol nesuferit să facă asta era dincolo de orice imaginaţie.

— Nu plec până ce nu aud un motiv pentru refuzul dumneavoastră. Pentru că, fără îndoială, nu văd niciunul cu adevărat întemeiat.

— Normal.

O studie din cap până-n picioare, de la pălăria liliachie până la vârfurile pantofilor ei scumpi, din piele de căprioară. Regina putea jura că văzuse admiraţia scăpărând în privirea lui. Până în momentul în care el

adăugă batjocoritor:

— Genul dumneavoastră niciodată nu vede.

Se crispă. Obosită să stea cu gâtul lungit către creatura aceea enervantă, se apropie de scara ce ducea la galerie.

— Şi care ar fi genul acesta?

— O lady de rang înalt, bogată şi care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocraţiei.

Începu să urce scările înguste. Dacă el nu avea de gând să asculte, ea intenţiona să urce în galerie şi să-l facă s-o asculte.

— Sora dumitale este o lady de rang înalt, bogată şi care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocraţiei.

El se încruntă.

— Va sta acolo doar până când îşi va găsi un soţ decent. Îmi doresc pentru ea o viaţă mai bună decât aceea a unei persoane lipsite de importanţă din înalta societate. O măsură cu o privire plină de dispreţ. Genul care îşi petrece zilele întrebându-se ce culoare să aibă rochia de bal pe care o s-o poarte.

Presupunerea lui făţişă crescu şi mai mult furia Reginei. Păşi în galerie şi se îndreptă spre el.

— Bănuiesc că aţi prefera să se mărite cu un pustnic cu faţa acoperită de o barbă stufoasă, ca dumneata. Atunci îşi poate petrece toate zilele ascultându-l cum îi respinge categoric pe toţi vizitatorii ei.

El îi aruncă o privire arzătoare. Dumnezeule, avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse vreodată în viaţa ei – un maroniu adânc, de culoarea coniacului, cu gene lungi, dese şi cu o nuanţă mai închisă decât părul.

Păcat că ochii aceia ardeau, vrând parcă să-i facă o gaură în ţeastă.

— Mai bine aşa decât să şi-o petreacă la cheremul lui Prinny şi al celor de-o teapă cu el.

Brusc, ea înţelese.

— Ah, nu sunteţi de acord cu Simon din cauza prieteniei lui cu Maiestatea Sa. Nu doriţi ca sora Excelenţei Voastre să se afle în preajma tatălui dumneavoastră după

ce aţi trecut prin atâtea chinuri ca să îl alungaţi de aici cu atâţia ani în urmă.

— Bineînţeles că nu doresc asta, la naiba! Ba, mai mult…

Tăcu dintr-odată. Încruntarea îi dispăru, încreţindu-şi suspicios colţurile superbilor lui ochi.

— Vă daţi seama că tocmai m-aţi numit bastard.

— Ba nu!

— În ochii legii, tatăl meu a fost cel de-al cincilea viconte de Draker. Şi, din moment ce, în mod clar, nu v-aţi referit la el…

O prinsese, la naiba! Domnii deştepţi erau o mare bătaie de cap!

El continuă îngâmfat:

— Fiica unui duce ar trebui să ştie că nu se cuvine să răspândească zvonuri obscene despre obârşia unui bărbat şi să i le arunce direct în faţă. Îşi aşează mâna pe balustrada galeriei. Dar, pe de altă parte, ştim amândoi cât de subţire este faţada aceasta a manierelor pe care cei de teapa dumneavoastră pun atât de mult preţ.

— Ascultă, bădăran imatur, mi-au ajuns ideile tale puerile despre mine şi cei de teapa mea! Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre scară. Dacă vrei să-i obligi pe Simon şi pe Louisa să se ascundă de tine, atunci eu nu am nimic împotrivă. Cui îi pasă dacă sunt prinşi într-o situaţie compromiţătoare şi târâţi într-un scandal? Pur şi simplu, îi voi spune fratelui meu să înceapă să îşi aranjeze întâlnirile secrete…

— Ajunge! urlă el.

Ea se opri lângă scări, cu un zâmbet jucăuş pe buze.

El veni în spatele ei.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Ah, nu, nu vă voi deranja cu asta, sunteţi mult prea ocupat! Continuă să se îndrepte foarte încet spre scară. Este limpede că deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră preţios. Aşa că îmi voi vedea de drum.

Ea deja ajunsese la scară când o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu înainte de a-mi spune ce se petrece, la naiba!

Reţinându-şi un zâmbet, îi înlătură mâna de pe braţul ei.

— Sunteţi sigur că aveţi timp de pierdut? spuse ea mieroasă. Nu ştiu dacă ar trebui să vă deranjez.

El înaintă, obligând-o să coboare pe scări.

— Insinuările cu privire la întâlnirile secrete ar fi bine să fie mai mult decât rodul imaginaţiei dumneavoastră. Pentru că, dacă aveţi impresia că o păcăleală meschină îmi va atrage atenţia…

— Păcăleală? Cu siguranţă, nu credeţi că o femeie care îşi petrece timpul gândindu-se ce rochie de seară să poarte ar putea păcăli un domn inteligent ca dumneavoastră.

El înjură printre dinţi.

„Aşa îţi trebuie, bădăranule!” Fu atât de preocupată să se felicite în sinea ei încât nu fu atentă şi păşi greşit. Se împiedică şi fu cât pe ce să cadă pe spate la podea când el o prinse de mijloc.

Rămaseră nemişcaţi preţ de o clipă, cu braţul lui lat pe spatele ei, ţinând-o să nu cadă. Slavă Domnului că era puternic!

Şi surprinzător de curat, cu tot cu şosetele lui desperecheate şi aspectul neîngrijit. Un miros ameţitor de colonie şi săpun îi răscoli simţurile, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva el nu era chiar atât de bădăran cum părea.

Apoi el îşi coborî privirea acolo unde pelerina ei îmblănită era deschisă şi îi lăsa la vedere corsajul decoltat, rămânând cu ochii aţintiţi în acel loc.

Bărbaţii se holbau deseori la sânii ei, iar uneori Regina se folosea de acest lucru. Dar, din nu se ştie ce motiv, privirea lui lungă o tulbură. Arăta ca şi cum ar fi dorit să îi devoreze sânii, iar pe ea să o facă să îi placă să fie devorată.

Sânii i se înroşiră sub privirea lui, iar ea deschise gura pentru a-l respinge, dar observă marginea cicatricei care urca de deasupra bărbii până pe obraz. Auzise că avea o cicatrice, dar nimeni nu părea să ştie cum o căpătase ori

cât era de gravă. Barba lui grea o ascundea aproape complet, dar partea care se vedea părea destul de urâtă.

El îşi ridică ochii spre chipul ei. Observând unde era fixată privirea ei, se încruntă.

— Aveţi grijă pe unde mergeţi, doamnă! Nu v-aţi dori să căderi de-a rostogolul.

Ameninţarea lui subtilă îi dădu fiori pe şira spinării. La urma urmei, ce făcuse el de căpătase o cicatrice aşa îngrozitoare? Se cutremură gândindu-se la asta.

Mutând-o de pe un braţ pe celălalt, o ridică de parcă ar fi cântărit mai puţin decât nimic şi o lăsă cu fermitate pe podea.

— Acum, Lady Regina, veţi explica exact ce doriţi să spuneţi prin faptul că sora mea şi fratele dumneavoastră au întâlniri secrete. Pentru că nu veţi pleca nicăieri până ce nu o veţi face.

Tunetul vocii lui adânci stârni un tremur ciudat în pântecul ei. Se părea că trezise un dragon adormit.

Iar acum trebuia să îşi dea seama cum să se descurce cu el.

Capitolul 2

Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat tânăr, fie el un domn sărac ori un gentleman cu titlu şi avere, şi să nu-l laşi singur cu cea pe care o ai în grijă.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

În vreme ce sora lui Foxmoor se îndrepta cu paşi uşori către centrul bibliotecii, Marcus o urmă, încercând din greu să nu se holbeze la ea.

Era imposibil. Femeia se mişca la fel de dulce ca o sonată şi trecuse al naibii de multă vreme de când el nu mai ascultase una. Nu îşi putea lua ochii de la fundul ei frumos, acoperit, fără îndoială, cu ceea ce era ultima modă. Şi-ar fi dat jumătate din avere ca să aibă fundul acela la

modă aşezat la el în poală. Să o aibă pe ea în poala lui, ca să atingă, să smulgă şi să devoreze fiecare centimetru de muselină plisată cu parfum de miere.

Se încruntă. De parcă o femeie arogantă ca ea l-ar fi lăsat să se apropie la mai mult de zece paşi. Chiar şi după ce o salvase când fusese cât pe ce să cadă, ea îl privise ca şi cum s-ar fi temut că el o putea silui chiar acolo.

Îşi dorise asta. Cine nu şi-ar fi dorit, când sânii minunaţi ai unei femei îi erau serviţi astfel, rugându-l să se afunde şi să se înfrupte?

Şi să-şi împrăştie creierii pe stânci. Nu putea fi o coincidenţă faptul că frumoasa soră a lui Foxmoor venise să se certe cu el, indiferent ce pretindea ea. Pentru a linişti un dragon, întotdeauna era trimisă o frumoasă tânără virgină.

Dar virgina aceasta era mai curajoasă decât majoritatea. Puţine domnişoare din înalta societate ar fi dat buzna direct în biblioteca lui, fără nicio introducere, mai ales având în vedere bârfele care circulau despre el. Iar femeia era destul de sofisticată încât înalta societate să o poreclească La Belle Dame Sans Merci – femeia fără milă –, după poemul lui Chaucer despre o frumuseţe fără inimă.

Tocmai de aceea o trimisese fratele ei. Marcus trebuia să ţină minte asta. La ea se refereau poeţii când vorbeau despre moartea din dragoste.

Ea însemna necaz.

— Ei bine? se răsti el, disperat să o scoată pe afurisita femeie din biroul lui înainte ca aceasta să îl farmece. Ce-i cu toate aceste întâlniri secrete?

Ea se întoarse curajoasă cu faţa către el. Dumnezeule, de ce trebuia să fie blondă, marea lui slăbiciune? Cârlionţii aurii care se iveau de sub pălăria împodobită cu pene practic implorau să fie mângâiaţi, alintaţi şi…

La naiba cu Regina şi cu cei fandosiţi, de-o teapă cu ea! Nu avea nevoie de asta acum.

Regina îl privea cu un calm rece.

— Sora dumneavoastră şi fratele meu sunt hotărâţi să se vadă. Dacă nu veţi fi de acord cu relaţia lor, se vor strecura prin spatele vigilenţilor ei tutori. Atunci, vor fi cu

siguranţă prinşi într-o situaţie compromiţătoare, care o va răni pe Louisa mai mult decât pe fratele meu.

— Motiv pentru care ea nu ar trebui niciodată să se poarte cu atâta nesăbuinţă.

— Nu? Lady Regina îi înfruntă privirea. Mă aflu aici tocmai pentru că ea nu îşi doreşte să facă nimic pe la spatele Excelenţei Voastre până ce nu este sigură că nu puteţi fi înduplecat.

El se alarmă.

— Aţi vorbit cu Louisa despre asta?

— Am convins-o să nu facă asta. Era gata să accepte planurile fratelui meu, dar am convins-o că nici măcar un duce nu este fără de cusur în astfel de chestiuni şi că, dacă ar fi fost prinşi, scandalul care ar fi urmat…

— La naiba cu scandalul! Pur şi simplu, nu doresc ca ea să se afle nicăieri în apropierea fratelui dumneavoastră şi a blestematului său de cerc de prieteni!

Ochii ei gri deveniră duri ca oţelul.

— Este limpede că Louisa nu vă împărtăşeşte aversiunea faţă de Maiestatea Sa.

Tocmai aceasta era problema. Louisa nici măcar nu înţelegea. Avea 10 ani când mama lor îi părăsise. Tot ce îşi amintea despre Prinny era că îngăduitorul unchi George îi aducea uneori bunătăţi. Marcus încercase din răsputeri să o împiedice să audă zvonurile legate de adevărata natură a prieteniei mamei lor cu acel bărbat.

El însuşi nu le auzise decât abia când se dusese la Harrow, la vârsta de 11 ani. Un nemernic îl numise bastardul lui Prinny încă din prima zi. Atunci, descoperise genul acela de monstruozitate despre care oamenii făceau glume – un afront adus valorilor respectabilei înalte societăţi. Iar la scurt timp după aceea, atunci când se născuse Louisa, îşi jurase să facă orice putea ca ea să nu fie stigmatizată. Cu atât mai mult cu cât sângele ei nu era pătat ca al lui.

Încă de atunci se ţinuse de jurământ. Iar acum harpia aceasta seducătoare şi fratele ei ameninţau să o expună pe Louisa la toate lucrurile de care el încercase să o apere. Nu

avea să accepte una ca asta!

— Cu siguranţă, vă daţi seama că Louisa nu este destul de înţeleaptă în ceea ce priveşte normele înaltei societăţi pentru a fi o soţie bună pentru fratele dumneavoastră.

— Va învăţa. Îl face fericit – asta este tot ceea ce contează.

El râse cu amărăciune.

— Ciudate sentimente venind din partea dumneavoastră, doamnă!

Ea îşi înălţă cu mândrie capul, făcându-şi penele de struţ să tremure.

— Ce vreţi să spuneţi? Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

— Ştiu câte ceva despre dumneavoastră. Cine nu a auzit de Lady Regina Tremaine care, în ciuda faptului că a refuzat nenumăraţi domni, primeşte şi mai multe propuneri odată cu trecerea fiecărui an? Nu găsiţi pe niciunul care să vă facă fericită, doamnă? Ori, pur şi simplu, nu găsiţi niciunul destul de bogat încât să se potrivească cu descendenţa de vază a familiei dumneavoastră şi a înaltelor lor aşteptări?

Două pete îi colorară obrajii frumoşi.

— Văd că aţi dat ascultare bârfelor fără temei.

— Nu mi se mai par chiar fără temei acum, după ce v-am cunoscut.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre bârfele la adresa dumneavoastră.

— Da? Ce se mai spune despre mine zilele acestea?

Se aştepta ca ea să se fâstâcească – nimeni din înalta societate nu bârfea vreodată un bărbat pe faţă.

Dar îl străpunse cu pumnalul îndulcit al unui zâmbet.

— Se spune că sunteţi un bărbat dur, cu un temperament mizerabil. Că aveţi secrete prea întunecate ca să poată fi rostite cu glas tare şi că veţi face orice pentru a le păstra.

El izbucni în râs.

— Despre dumneavoastră se spune că vă face plăcere să îi puneţi la locul lor pe parveniţi. Că limba

dumneavoastră ascuţită v-a transformat în răsfăţata societăţii noastre corupte în cei şapte ani de când v-aţi făcut debutul.

— Şase, îl corectă ea înţepată. Şi se mai spune că îi intimidaţi pe comercianţi, iar pe nefericiţii mesageri îi luaţi de urechi şi îi aruncaţi afară fără niciun motiv.

Înaintă ameninţător spre ea.

— Se spune că nu ştiu ce poet idiot scrie un poem închinat lipsei dumneavoastră de inimă.

Trăsăturile ei deveniră de piatră.

— Se spune că acel William Blake, artistul acela nebun, a fost inspirat de dumneavoastră pentru unul dintre îngrozitoarele sale tablouri cu dragoni.

Se întâmpla ca el să aibă unul dintre acele tablouri îngrozitoare cu dragoni. Blake însuşi, una dintre cunoştinţele lui Katherine, i-l dăduse. Dar crezuse că fusese o glumă a lui Blake. Până acum.

Încruntându-se, se aplecă până când fu nas în nas cu obraznica femeiuşcă.

— Se spune că sunteţi o frumuseţe de scorpie arogantă care crede că soarele răsare şi apune pentru ea pentru că este fiică de duce.

Când privirea ei scăpărătoare o întâlni pe a lui, i se păru că vede durere în ochii ei. Dar era absurd. Femeile ca ea nu sufereau.

— Se spune că mâncaţi copii mici la micul dejun, ripostă ea. Cu gem.

Absurditatea deliberată a ultimelor vorbe îl luă prin surprindere. Şi nu îi plăcea să fie surprins. Se uită urât la ea.

— Vi se spune La Belle Dame Sans Merci.

Îşi aduse faţa atât de aproape de a lui încât pana ei de struţ îi atinse fruntea.

— Dumneavoastră vi se spune vicontele Dragon. Dar numai pentru că înalta societate se distrează dând nume incitante celor de care se teme, pe care îi invidiază ori îi admiră. Asta nu spune nimic despre caracterul nici unuia dintre noi, lucru pe care dumneavoastră ar trebui să-l ştiţi.

Această abilă apreciere la adresa înaltei societăţi îl puse pe gânduri. Retrăgându-se, spuse ursuz:

— Aţi omis cea mai rea bârfă în ceea ce mă priveşte. Şi anume că mi-am abuzat mama şi am obligat-o să se bazeze pe bunătatea prietenilor – precum părinţii dumneavoastră, de exemplu. Că am refuzat să respect termenii testamentului tatălui meu. Că obişnuiam chiar să o bat. Sau nu aţi auzit despre toate acestea?

— Am auzit.

— Atunci de ce nu le-aţi menţionat? Doar dacă nu cumva… Le credeţi, nu-i aşa?

Ea ridică bărbia.

— Ar trebui? Este adevărat?

Asta îl uimi. Nimeni nu se deranja vreodată să-l întrebe.

— Oricum credeţi ce doriţi, aşa că nu prea contează ce spun.

— Pentru mine contează.

Spusese acele cuvinte cu atâta sinceritate, încât aproape că o crezu. Iar asta îl înfurie.

— Atunci credeţi ce doriţi, mormăi el. Nu are nicio importanţă.

— Foarte bine, asta voi face.

Când ea nu mai spuse nimic, o blestemă pentru că nu îi dăduse niciun indiciu despre ce alesese să creadă. Nu că îi păsa ce credea ea. Nu îi păsa câtuşi de puţin. Chiar dacă era cea mai atractivă femeie care intrase vreodată în biblioteca lui.

Apoi ea avu îndrăzneala de a-i trimite un zâmbet senzual ce îi făcu pulsul să bubuie.

— Dar nu ştiu cum ne-am îndepărtat aşa de mult de subiect, spuse ea. Nu este vorba de dumneavoastră ori de mine. Ci despre Louisa.

Louisa, într-adevăr. Naiba să o ia, Lady Regina îl făcea să o ia razna cu declaraţiile ei nebuneşti despre fericirea fratelui ei! Era o mică ipocrită. O ipocrită periculos de seducătoare, pe deplin ispititoare cu un trup făcut anume pentru…

Scrâşni din dinţi. Reacţia aceasta era probabil exact cea la care sperase Foxmoor când o trimisese acolo, fir-ar să fie!

— Da, spuse el scurt. Discutam despre modul în care dumneavoastră şi fratele dumneavoastră mi-aţi corupt sora. Altfel, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să se împotrivească dorinţelor mele. Poate fi încăpăţânată, dar nu este proastă.

Ea ridică o sprânceană delicată.

— Este limpede că nu aţi fost niciodată îndrăgostit, altfel aţi înţelege că nu se poate ca doi oameni îndrăgostiţi să se poarte raţional.

— Îndrăgostiţi, ha! După vreo două dansuri la petrecerea ei de ieşire în societate?

Un fior neaşteptat îl îngheţă. Ocolind-o, se îndreptă spre cămin.

— Nu se poate să se fi văzut mai mult de atât.

— Fetele se mai plimbă pe balcoane în timpul petrecerilor, să ştiţi. Îl privi cum ia vătraiul. Iar domnii înamoraţi de ele le urmează în grădini. Atracţia poate înflori şi se transformă în dragoste după doar câteva întâlniri.

El înfipse vătraiul în foc.

— Poate că sora mea îşi închipuie că este îndrăgostită, dar fratele dumneavoastră nu cred că are intenţii nobile.

— Dacă într-adevăr credeţi că fratele meu încearcă să-i fure virtutea surorii dumneavoastră…

— Nu, asta cu siguranţă nu i-ar fi de folos.

Nu şi dacă faptul că o curta avea de-a face cu Prinny, aşa cum bănuia Marcus.

Ea clipi.

— Cu siguranţă, nu credeţi că îi doreşte averea. O are pe a lui.

— Bun. Puse vătraiul deoparte şi se întoarse cu faţa spre ea. Pentru că, dacă se mărită cu el, o voi dezmoşteni. El nu va căpăta niciun ban de la mine.

Când Lady Regina îl privi de parcă ar fi fost un vierme, vru să-şi retragă minciuna sfruntată. O spusese doar pentru

a o face să se răzgândească în privinţa ajutorului dat cuplului.

— O astfel de ameninţare nu va reuşi să-l împiedice pe fratele meu să o curteze pe sora dumneavoastră, zise ea liniştită. Nu va face decât să-i încurajeze să se ascundă de dumneavoastră. Şi să mă facă pe mine mai mult decât bucuroasă să le fiu de ajutor.

— Poftim? Şi să riscaţi un scandal? Râse batjocoritor. Nu aţi face niciodată una ca asta.

Ea îl cercetă rece.

— Dacă ei sunt gata să rişte un scandal pentru a fi fericiţi, atunci cu siguranţă voi fi dornică să îi ajut.

El îşi înghiţi un blestem. Poate că era vremea ca Lady Regina să afle care era adevăratul caracter al lui Foxmoor. Pentru că, dacă ea chiar credea toate prostiile acelea despre dragoste, putea să nu fie de acord cu uneltirile lui.

Dar dacă ea ştia deja care erau adevăratele planuri ale lui Foxmoor? Atunci ar fi fost mai bine să îşi pună cărţile pe masă.

— Nu v-aţi întrebat de ce fratele dumneavoastră, care ar putea să se însoare cu orice femeie doreşte, ar curta o fată a cărei familie şi ai cărei prieteni îi sunt împotrivă?

Ea ridică bărbia.

— Este îndrăgostit.

El pufni.

— Este îndrăgostit, cum să nu. De ideea de a fi prim-ministru. Îşi alese cu grijă vorbele, nedorind ca ea să afle despre revendicarea lui Prinny legată de obârşia Louisei. Vedeţi dumneavoastră, Prinny – prietenul fratelui dumneavoastră – a prins drag de sora mea în anii în care s-a jucat de-a unchiul George. Este deranjat de faptul că acum nu îi îngădui să stea în preajma ei…

— Nu îi permiteţi Maiestăţii Sale să o vadă pe Louisa? Iar Maiestatea Sa îngăduie asta?

— De ce nu ar face-o? Ştie că nu poate forţa lucrurile – nu are nicio legătură cu ea. Nu este decât fiica fostei lui amante. Dar asta nu îl împiedică să îşi bage nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Uitaţi-vă doar la ce i-au făcut el şi

doamna Fitzherbert acelei biete fete, Minney, după moartea mamei ei, amanta lui. Toată lumea ştia că fata nu era a lui, dar el s-a luptat cu familia ei pentru custodie şi a câştigat doar făcând abuz de puterea lui. El îi aruncă o privire tăioasă. Din fericire, ştiu prea multe din secretele prinţului ca el să îndrăznească vreodată să îmi facă un astfel de lucru. Tocmai de aceea încearcă să ajungă la Louisa prin fratele dumneavoastră, un bărbat care ar face orice ca să avanseze în cariera politică – inclusiv să pună la cale aducerea Louisei în cercurile lui Prinny împotriva voinţei mele.

Albindu-se, ea se dădu înapoi din calea lui.

— Credeţi că fratele meu… că prinţul îl foloseşte pe fratele meu…

— Cred că fratele dumneavoastră o foloseşte pe sora mea. La ordinele lui Prinny. Fratele dumneavoastră este mai mult decât dornic să îi ofere lui Prinny ceea ce acesta îşi doreşte, în schimbul sprijinului său de îndată ce Prinny devine rege.

Când îl privi din nou în faţă, ochii ei scânteiau.

— De ce oare Louisa nu a menţionat niciodată suspiciunile dumneavoastră?

— Pentru că nu le cunoaşte. Nu i-am vorbit niciodată despre interesul lui Prinny în ceea ce priveşte viitorul ei. Ori despre ţelurile fratelui dumneavoastră. Nu vreau să o rănesc.

— Nici eu. Şi, cu siguranţă, nu m-aş afla aici, susţinându-i cauza, dacă aş fi ştiut că fratele meu are astfel de intenţii. Vă asigur că, dacă ar fi dorit să se căsătorească cu ea în scopuri politice, ar fi spus asta făţiş.

— Nu sunt sigur că adevărata lui intenţie este să se căsătorească. Faptul că o curtează este o scuză suficientă pentru a o aduce pe sora mea în preajma prinţului…

— Cum îndrăzniţi? Simon nu ar folosi niciodată o femeie într-un mod atât de ascuns şi de necinstit, profitând de sentimentele ei doar pentru nişte avantaje politice! Se lumină la faţă. Şi apoi, dacă îşi dorea numai asta, i-ar fi spus despre intenţia prinţului prima dată când au dansat.

Totuşi ea nu a menţionat asta niciodată. Este limpede, vă înşelaţi cu privire la intenţiile lui.

— Nu mă înşel. Nu ştiu de ce nu i-a spus fratele dumneavoastră, dar vă asigur că nu a făcut-o dintr-o mare dragoste faţă de ea. Şi toată vorbăria asta despre furişat are ca scop apropierea ei de Prinny, ca acest om să o poată flata şi să-mi conteste autoritatea.

— Nu credeţi că ea ar trebui să ştie despre interesul prinţului faţă de viitorul ei?

— Absolut deloc. Este destul de tânără ca să fie orbită de ideea de a se învârti în cercurile de la curte, fără a fi destul de înţeleaptă pentru a înţelege cât de periculos poate fi Prinny. Păşind mai aproape, îşi coborî glasul. Şi, să mă ajute Dumnezeu, dacă îndrăzniţi să îi spuneţi ceva…

— Nu sunt o pârâcioasă, domnule, replică ea cu o înclinare rebelă a bărbiei. Şi, de altfel, nu îi voi spune nişte aiureli nefondate despre un complot între Maiestatea Sa şi fratele meu.

Loialitatea faţă de fratele ei era demnă de laudă, însă neîntemeiată.

— Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Foxmoor de ce o curtează! Vedeţi ce spune.

O umbră de incertitudine apăru în ochii ei înainte ca ea să se îndepărteze cu un surâs batjocoritor.

— Nu este nevoie. Îmi cunosc fratele. Nu este diavolul calculat pe care îl descrieţi. Arcui o sprânceană elegantă. Nici măcar nu îi acordaţi surorii dumneavoastră destulă încredere. Este o fată minunată. Orice bărbat ar fi fericit să se căsătorească cu ea.

— Sora vicontelui Dragon, a cărei mamă a fost la fel de rău famată ca Dalila pe vremea ei? Se sprijini de un raft din apropiere. Când am introdus-o pe Louisa în societate, am sperat să găsească un baron tânăr şi frumos ori un comerciant cu suflet bun, care să îi poată trece cu vederea manierele provinciale şi legătura cu mine, care să se însoare cu ea pentru ea şi dulceaţa ei. Apoi, ce să vezi, trezeşte interesul unui duce bogat, cu un viitor strălucitor în faţă. Mă puteţi învinui pentru că sunt suspicios?

— Vă asigur, fratele meu este doar unul dintre admiratorii ei.

Observaţia aceasta îl irită. Ura faptul că obrăznicătura aceasta blestemată din înalta societate ştia mai multe decât el despre perspectivele surorii lui.

— Atunci lăsaţi-l pe unul dintre ei să o curteze! Pentru că nu voi aproba niciodată legătura dintre fratele dumneavoastră manipulator şi sora mea. Ştiu că prinţul este cumva implicat în treaba asta şi nu voi accepta.

— Dacă l-aţi întâlni pe fratele meu, ştiu că v-aţi schimba părerea proastă…

El râse aspru.

— La naiba, nu prea cred. Spre deosebire de idioţii aceia din parlament, eu nu sunt influenţat de talentul oratoric al unui căţeluş insolent şi mincinos.

Ea se mânie – obrajii îi fură cuprinşi de valuri stacojii, iar sânii îi tremurau. Dumnezeule, Lady Regina scoasă din sărite era o imagine impresionantă! Ce nu ar fi dat să o fi avut sub el, dezlănţuindu-şi tot focul şi pasiunea aceea…

— Îi veţi determina să fugă cu refuzul dumneavoastră încăpăţânat! se răsti ea.

El îşi acele stăvili gândurile neaşteptate.

— Mă îndoiesc că el doreşte să fugă. Dar acum, când ştiu ce are de gând, o voi aduce înapoi aici, departe de el.

— I-aţi ruina şansele de a face orice partidă doar ca să o ţineţi la distanţă de fratele meu?

El ridică din umeri.

— Poate să aibă un sezon nou la anul. Până atunci, va vedea situaţia mai raţional.

— Până atunci, vă va urî şi mai mult pentru încăpăţânarea dumneavoastră, fapt care îi va da dreptul de a vă trăda la orice pas. Îi aruncă o privire ucigătoare. Asta dacă nu cumva intenţionaţi să o încuiaţi în peştera pe care se presupune că o aveţi dedesubt.

— Nu fiţi absurdă! Odată ajunsă acasă, o voi face să vadă că am dreptate…

— Ori măsurile dumneavoastră draconice o vor obliga să fugă. Şi vă spun de pe-acum: dacă va căuta vreodată

refugiu în căminul meu, îl va avea.

— Blestemat fie totul! Dacă o ajutaţi, voi… Eu voi…

— Ce veţi face? Mă veţi calomnia în înalta societate? Credeţi că vă va da cineva crezare dumneavoastră, nu mie şi fratelui meu?

Marcus îşi încleştă pumnii. Ducele avea prieteni în poziţii înalte. El avea doar bani şi un temperament grosolan.

Şi pe fraţii lui vitregi.

— În regulă, o voi lăsa să rămână în înalta societate. Dar dumneavoastră şi fratelui dumneavoastră vi se va interzice să o vedeţi.

— În acest caz, Simon va găsi altă femeie care să-l ajute să o strecoare afară, o femeie pe care nu o cunoaşteţi. Iar Louisa va fi de acord bucuroasă.

— Să vă ia naiba! răcni el. Ce vreţi de la mine? Nu îmi lăsaţi nicio cale de scăpare. Nu vreau ca ei să se furişeze, dar refuz să îl las pe fratele dumneavoastră să o curteze dacă o face doar ca să o aducă în ghearele lui Prinny!

— Atunci ar trebui să aflaţi singur care îi sunt motivele.

Asta îl făcu să se oprească.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Daţi-le voie să se vadă, dar supravegheaţi dumneavoastră înşivă modul în care o curtează. De ce să nu intraţi în societate şi să vedeţi cum stau cu adevărat lucrurile cu sora dumneavoastră şi fratele meu? Odată ce îi veţi vedea împreună, este imposibil să continuaţi cu suspiciunile acestea ridicole. Iar dacă se va întâmpla să fiţi în continuare convins de duplicitatea lui, veţi avea un control mai bun asupra situaţiei dacă ieşiţi dumneavoastră înşivă în societate.

Printre cei care lansează zvonuri şi în dispreţuitoarea lume mondenă? Marcus se cutremură.

— Nu ştiţi ce îmi cereţi. Detest înalta societate. Iar ea mă detestă pe mine, vă asigur.

— Din cauza unei vechi bârfe? Mă îndoiesc. La început, vor exista unele cârcoteli, dar se vor stinge destul

de iute când toţi vor fi martorii grijii faţă de sora dumneavoastră.

Lady Trufie era nebună dacă ea credea că avea să fie aşa de simplu. Totuşi, ar fi putut să aibă grijă de Louisa mult mai bine decât până acum.

— Fără furişări pe la spatele meu? Fără întâlniri secrete?

— Aveţi cuvântul meu. Dacă le veţi da o lună în care să se curteze cum se cuvine, ca fratele meu să poată dovedi că intenţiile îi sunt onorabile.

Onorabile, ha! Foxmoor nu cunoştea înţelesul acestui cuvânt. Dacă Marcus putea dovedi că motivele bărbatului de a o curta pe Louisa erau suspecte, oare Lady Regina nu avea să condamne purtarea fratelui ei?

Nu şi dacă făcea parte din acest complot. Dar, dacă era aşa, ar fi trebuit să îşi dea seama că amestecul lui Marcus avea să fie în detrimentul planurilor fratelui ei. Ieşit în societate, el chiar l-ar fi putut împiedica pe Foxmoor să facă tot ce plănuia.

O privi încruntat.

— Speraţi să vă refuz propunerea, nu-i aşa? Apoi dumneavoastră şi fratele dumneavoastră îi puteţi spune Louisei cât de nerezonabil sunt şi îi veţi oferi o scuză pentru a nu mă asculta.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fiţi absurd!

— Dacă stau să mă gândesc, este un plan inteligent. L-aţi pus la cale dumneavoastră, de una singură, ori v-a ajutat fratele să îl coaceţi?

Ochii ei gri-argintii îl înjunghiară.

— Asta este ceea ce faceţi aici, la ţară, toată ziua: Vă imaginaţi intrigi şi comploturi împotriva dumneavoastră? Îmi pare foarte rău să vă dezamăgesc, domnule, dar nu doresc decât fericirea Louisei şi a fratelui meu.

El nu o crezu nicio clipă şi avea să dovedească faptul că era o minciună, chiar dacă asta avea să îl ucidă.

— Foarte bine, vă accept provocarea. Voi merge în societate şi îi voi observa pe sora mea şi pe fratele

dumneavoastră împreună. Voi îndura bârfele şi speculaţiile, dacă de asta este nevoie ca să o fac să îşi vină în fire.

— Este tot ceea ce îmi doresc, spuse ea pe un ton scorţos. Ca dumneavoastră să le daţi o şansă.

— Atunci nu vă veţi supăra dacă vă cer să fiţi de acord cu o neînsemnată condiţie.

Ea deveni precaută.

— Oh?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea să îi placă mai tare ideea pe care o avusese. El îi zâmbi de sus.

— Eu îmi asum toate riscurile în aranjamentul acesta. Doriţi să intru în societate, unde voi îndura bârfe vechi şi întâlniri publice pe care le detest, iar tot ce aş putea obţine în schimb ar fi să alung sentimentul de afecţiune al surorii mele pentru fratele dumneavoastră, în regulă. Îi voi înfrunta pe cei care dau naştere bârfelor, dar numai dacă îi veţi înfrunta cu mine. Îl voi lăsa pe Foxmoor să o curteze pe Louisa dacă… mă lăsaţi să vă curtez pe dumneavoastră.

Se holbă la el cu gura căscată.

„Te-am prins acum, Lady Trufie!”, se gândi el plin de mândrie.

La Belle Dame Sans Merci să se lase văzută primind cu bucurie atenţiile dezgustătorului viconte Dragon? Niciodată! Nu ar fi riscat prejudiciile pe care lucrul acesta l-ar fi adus reputaţiei ei de răsfăţată a înaltei societăţi. Atunci, îi putea arăta Louisei o dată pentru totdeauna cât de superficiali erau noii ei prieteni.

În vreme ce pe buzele lui stăruia un zâmbet, ochii ei deveniră duri.

— Acum credeţi că voi refuza.

— Bineînţeles că nu, spuse el prefăcut. Doar aveţi cele mai bune intenţii legate de sora mea. Aşa că veţi îndura cu bucurie compania mea doar pentru a-i uni pe cei doi iubiţi.

— Aş putea. Dacă aş şti de ce aţi dori să curtaţi pe cineva *de teapa mea.*

El ridică din umeri.

— Dacă trebuie să ies în înalta societate, de ce să nu

o fac cu o femeie frumoasă la braţ?

Îşi lăsă privirea să cutreiere obraznic pe trupul ei, aşteptând până când obrajii ei se îmbujorară, înainte să adauge:

— În locul potrivit, chiar şi compania unei femei ca dumneavoastră poate fi plăcută.

Ea miji ochii.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să mă curtaţi doar ca să îl enervaţi pe fratele meu?

— Sunt sigur, deşi admit că asta face ca lucrurile să fie puţin mai atrăgătoare. Alungă primul motiv care îi veni în minte, ştiind că ea avea oricum să îi refuze condiţiile. Este timpul să îmi găsesc o soţie. De ce să nu încep căutarea de la vârful societăţii?

— Cât de flatant! remarcă ea rece.

— Nu vă cer să vă căsătoriţi cu mine. Vreau doar să îmi acordaţi compania dumneavoastră în mod exclusiv, aşa cum îl las pe fratele dumneavoastră să o aibă pe a surorii mele. Dacă o femeie de rangul dumneavoastră luptă pentru mine, drumul meu în înalta societate va fi mai uşor.

Îl privi îndelung cu atenţie, apoi îşi ridică bărbia.

— Foarte bine, vă accept propunerea, domnule.

Zâmbetul lui păli. Nu putea vorbi serios!

— Poate că nu m-am făcut înţeles. Nu m-am referit la o curtare în particular, să vă duc la plimbare la ţară ori să vă însoţesc la o piesă într-un teatru întunecat. Trebuie să dansaţi cu mine în public şi să călătoriţi în trăsura mea pe Rotten Row[2]. Pentru a atenua cu adevărat lovitura dată de întoarcerea mea în societate, trebuie să participaţi la braţul meu la cel puţin două sau trei evenimente publice.

Ochii ei scăpărară.

— Asta este tot? Eu propun să fie o lună întreagă de evenimente. Le îngăduiţi lui Simon şi Louisei o lună de curtare, deci şi noi ar trebui să avem la fel.

— Credeţi că glumesc…

— Nu, nicidecum. Nu păreţi genul care face glume.

---

2 Loc popular de întâlnire pentru londonezii din înalta societate, aflat în partea sudică a Hyde Park. (n.tr.)

— Nu sunt, la naiba!

Dar chiar îşi dorea să meargă până la capăt?

Oh, da! Când venea vorba de Louisa, putea înfrunta orice. Deşi statutul surorii lui ar fi putut avea de suferit în urma apariţiei lui în public, găsirea ei într-o poziţie compromiţătoare alături de duce i l-ar fi distrus. Iar ca Prinny să îşi croiască drum spre afecţiunea ei ar fi fost un lucru dezastruos. Marcus ştia din proprie experienţă cât de uşor putea ruina o viaţă manipulatorul său tată. Ei bine, bărbatul acela nu avea să o ruineze şi pe a Louisei.

Iar dacă Foxmoor o putea folosi pe sora lui, atunci cu siguranţă şi el o putea folosi pe sora lui Foxmoor. Avea să se asigure că ieşirile lor în societate aveau să o facă pe Lady Regina să simtă ce însemna să-i fie apropiat. Atunci Lady Trufie avea să îl implore pe fratele ei să înceteze să o mai curteze pe Louisa.

— Atunci ne-am înţeles, zise el. Simon o curtează pe Louisa, eu vă curtez pe dumneavoastră.

Ea nici măcar nu clipi.

— Este în regulă, din partea mea.

— Foarte bine. Familia Iversley organizează o serată mâine-seară, pentru a face cunoscut talentul muzical al Louisei. La ora 19, voi fi la casa dumneavoastră din oraş ca să vă iau.

Se gândi că ea avea să dea înapoi, însă Lady Regina nu făcu decât să coopereze.

— Şi pe Simon. Eu am fost invitată, dar el nu a fost din moment ce familia Iversley se pare că vă împărtăşeşte dezaprobarea în ceea ce priveşte interesul lui faţă de Louisa. Nu voi merge nicăieri dacă el…

— Mă voi ocupa imediat de asta. Merse la o măsuţă de scris şi scrise un bilet. Din moment ce vă place atât de mult să faceţi vizite, puteţi merge după-amiază la Lady Iversley pentru a-i înmâna asta. Îi dădu biletul. Citiţi-l dacă nu aveţi încredere că am scris cum trebuie!

O panică ciudată i se văzu pe chip înainte să apuce să ascundă acest lucru.

— Sunt sigură că este bine.

— Atunci vă voi vedea mâine.

Se îndreptă din nou spre scările ce duceau la galerie, sperând că ea înţelegea că vizita se încheiase. Îşi găsise singură drumul înăuntru, aşa că, la naiba, la fel de bine putea să găsească drumul spre ieşire.

— Încă un lucru înainte să plec, Lord Draker, spuse ea. Ar trebui să vă radeţi barba până mâine. Bărbile nu mai sunt considerate la modă.

El îi întoarse o privire de gheaţă.

— Nici femeile impertinente, dar asta nu pare să vă împiedice. O zi bună, doamnă!

— M-am gândit doar că v-ar face plăcere să ştiţi…

— O zi bună, doamnă, repetă el cu fermitate. Ea păru că voia să răspundă, apoi pufni şi se întoarse spre uşă. El izbucni în râs, în timp ce ea ieşi plutind din încăpere, într-un vârtej de muselină albă. Fireşte, să îşi radă barba. Oare de aceea fusese de acord cu propunerea lui? Pentru că avea impresia că îl putea transforma într-un gentleman exemplar?

Atunci urma să aibă parte de o surpriză. El nu era unul dintre admiratorii care leşinau în urma ei, ca să poată fi înfăşurat în vârful degetului ei mic pentru propriul amuzament. Nicio fiică de ducesă cu limba ascuţită nu avea să îi spună lui cum să se aranjeze.

Să îşi etaleze ea zâmbetul cuceritor, să îşi afişeze sânii aceia minunaţi, care cereau să fie sărutaţi, mângâiaţi şi…

Sudoarea îi apăru deasupra sprâncenelor, făcându-l să blesteme. Putea să îşi strunească atracţia aceasta blestemată. Putea. Trebuia doar să rămână concentrat asupra scopului său. Şi apoi, chiar dacă ar fi dorit să îşi dea viaţa peste cap pentru femeiuşcă aceasta arogantă – iar el nu voia –, nu i-ar fi fost de folos. Cu cât avea să jignească mai tare sentimentele lui Lady Trufie, cu atât mai iute ea avea să îşi roage fratele să încheie legătura cu Louisa. Lucru pe care Marcus îl aştepta cu nerăbdare.

Capitolul 3

Datoria ta este faţă de cel în slujba căruia te afli, nu faţă de cea pe care o ai în grijă, pentru că, dacă ea dă greş, toţi te vor învinui pe tine, nu pe ea.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

— Te simţi bine? o întrebă Cicely pe Regina când se urcară în trăsură. Pari îmbujorată.

— Sunt bine, minţi Regina.

Cine nu ar arăta îmbujorată după o jumătate de oră petrecută sub insinuările clocotinde şi privirile fierbinţi ale vicontelui Dragon? Nu era de mirare că îndrăzneţul nemernic nu avea niciun prieten.

Cicely nu păru convinsă.

— Nu a ţipat la tine? Nici… nici nu te-a atins?

Regina privi în gol pe fereastră, încercând să nu îşi amintească braţul lui puternic în jurul taliei ei ţinând-o suspendată în aer.

— Am avut o conversaţie rezonabilă. Este un gentleman, să ştii.

Încăpăţânat şi cu un milion de prejudecăţi spinoase…

Şi o minte ascuţită, naiba să îl ia! Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord cu târgul lui. Să îi permită vicontelui Dragon – un bărbat la fel de imprevizibil ca un taifun – să o curteze? Trebuia să fie nebună.

Dar ce altceva ar fi putut face după toate afirmaţiile răutăcioase şi ridicole pe care acesta le făcuse la adresa lui Simon? Calomniase onoarea familiei. Dacă i-ar fi respins târgul, bădăranul acela arogant i-ar fi considerat gestul drept dovadă a lipsei de caracter a familiei ei. I-ar fi folosit refuzul împotriva fratelui ei.

Şi canalia avusese curajul să spună că Simon era calculat! Simon nu urla la o lady, nici nu îi întorcea spatele. Nu făcea propuneri scandaloase pe care orice lady cu un

gram de minte le-ar fi refuzat.

„Dacă trebuie să ies în înalta societate, de ce să nu o fac cu o femeie frumoasă la braţ?”

Respiraţia i se acceleră fără să vrea. Mai mulţi bărbaţi decât putea să numere îi spuseseră că era frumoasă. Dar puţini îndrăzniseră să facă asta cu o privire fierbinte şi avidă, care să o măsoare din cap până în picioare atât de insolent, într-un mod atât de neruşinat…

— Eşti sigură că eşti în regulă? o întrebă Cicely. Obrajii îţi sunt destul de roz.

— Este din pricina căldurii, atâta tot.

Regina îşi deschise săculeţul, căutând evantaiul. Nu erau de vină privirile arzătoare ale vicontelui. Nicidecum.

Când îşi scoase evantaiul, în poală îi căzu un bilet. Fir-ar să fie, uitase! Aruncând pe furiş o privire către Cicely, care cobora jaluzeaua ca să nu pătrundă razele necruţătoare ale soarelui de după-amiază, Regina despături hârtia. Se uită cu mare atenţie la ea, rugându-se ca de data aceasta să fie în stare, ca prin magie, să poată da sens literelor despre care alţi oameni pretindeau că formează cuvinte.

Dar, ca de obicei, magia o ocoli şi niciun cuvânt pe care să îl poată înţelege nu luă formă. Un d, apoi un p, apoi un!… ori poate un e.

Ce cuvânt era ăsta? Întoarse biletul într-o parte – ori cel puţin aşa crezu. Însă nu putea face ca literele să formeze cum trebuie cuvinte – pentru numele lui Dumnezeu, cum să poată înţelege mâzgălelile acelea?

Când capul începu să îi zvâcnească, aruncă biletul deoparte, blestemând. Ridicându-şi privirea, o văzu pe Cicely urmărind-o cu îngrijorare.

— Ce este acela? o întrebă verişoara ei.

Regina ridică din umeri.

— Un bilet pe care ar trebui să i-l duc lui Lady Iversley. Excelenţa Sa nici măcar nu l-a sigilat, mi l-a arătat ca să-l aprob.

Cicely făcu ochii mari.

— Vai de mine, ce ai făcut?

— M-am prefăcut că îl citesc şi a părut să fie de ajuns.

Cicely îşi puse ochelarii.

— Atunci să ţi-l citesc?

Scrâşnind din dinţi, Regina i-l întinse.

— Dacă nu te superi.

— Sigur că nu, draga mea.

În timp ce Cicely cercetă biletul, Regina se simţi dintr-odată ca la 6 ani, privindu-şi verişoara şi pe tutorele din copilărie citind cu uşurinţă ceea ce ea nu reuşea nici cu un foarte mare efort.

— Chiar am încercat, să ştii, spuse ea.

— Aha, murmură Cicely, absorbită de bilet.

Apoi vorbele Reginei îşi găsiră ecoul în mintea ei şi ridică privirea.

— Nu trebuie să încerci. Îmi face întotdeauna plăcere să citesc pentru tine.

— Ştiu, dar mă tem că nu încerc destul de mult. Dacă m-aş strădui cu adevărat…

— Vai, dar nu trebuie! Cicely se alarmă. Nu ţi-a dat durere de cap?

— Da, dar…

— Dacă îţi vatămi creierul definitiv? Cine ştie ce se poate întâmpla? Aminteşte-ţi ce a spus doctorul – nu merită să încerci să citeşti dacă îţi soliciţi creierul atât de mult încât îl răneşti. Chiar vrei să îţi pierzi abilitatea de a vorbi şi de a gândi?

Regina privi în gol pe fereastră.

— Sigur că nu.

În ciuda afirmaţiilor medicului privat pe care Cicely îl consultase când Regina era mică, niciuna din ele nu avea idee ce se putea întâmpla dacă ar fi îndurat durerile de cap. Nimeni altcineva nu părea să aibă dureri numai pentru că se uita la câteva cuvinte. Nimeni altcineva nu vedea literele pe dos ori cu susul în jos.

De ce era creierul ei atât de diferit? În general, înţelegea cuvintele rostite şi de fiecare dată când cineva îi citea – şi devenise foarte iscusită la a-i convinge pe alţii să o facă – înţelegea totul. Îi plăcea să asculte o poveste bună

şi era extraordinar de încântată să meargă la teatru.

Aşadar, de ce o lăsa baltă creierul ei de fiecare dată când deschidea o carte ori încerca să citească partituri muzicale? De ce literele şi notele arătau întotdeauna greşit?

Cicely credea că asta se întâmpla din cauza febrei teribile pe care o avusese Regina la vârsta de 2 ani. Reginei i se spusese că dădaca ei aproape că îşi pierduse nădejdea că avea să supravieţuiască. Şi îi luase mai mult timp decât altor copii să înveţe să vorbească.

— Ei, ce spune? întrebă ea, când Cicely continuă să privească hârtia.

— Excelenţa Sa nu are cel mai citeţ scris din câte am văzut, dar, dacă citesc corect – îi aruncă un zâmbet Reginei –, atunci ai reuşit să îl faci să se răzgândească în ceea ce îi priveşte pe domnişoara North şi pe fratele tău. Cere ca Lady Iversley să îl invite pe Simon la o serată la ea acasă, mâine-seară. Cicely îl privi mai de aproape, încruntându-se. Scrie că va participa şi el. Cu tine? Cu siguranţă, nu citesc bine.

Regina îşi îndreptă spatele.

— Da, am fost de acord ca el să mă… însoţească.

Nu îndrăznea să îi spună lui Cicely adevărata natură a aranjamentului dintre ea şi Lord Draker. Verişoara ei ar fi leşinat şi ar fi murit.

Chiar şi aşa, capul lui Cicely ţâşni în sus atât de iute încât aproape că părea desprins de gât.

— Vai de mine, eşti sigură că ar trebui să faci asta?

— Nu, zise sec Regina. Dar nu prea am avut de ales. Era singura modalitate de a-l face pe Lord Draker să fie de acord ca Simon să o curteze pe sora lui.

Cicely se sprijini de spătar şi îşi făcu furioasă vânt cu evantaiul.

— Vai de mine, vai de mine… Tu şi vicontele Dragon… Se opri din a-şi face vânt pentru a-şi scoate ochelarii şi a-i înapoia biletul Reginei. Eşti sigură că Simon va îngădui asta?

Regina strecură biletul înapoi în săculeţ.

— O va face dacă doreşte să îşi vadă iubita. Zâmbi cu

îngâmfare. Şi apoi nu va afla înainte ca Lord Draker să îşi facă apariţia la noi acasă, iar atunci va fi prea târziu. Simon nici măcar nu ştie că am fost la Castlemaine să vorbesc cu omul acesta. Când Cicely se albi la faţă, ochii Reginei se îngustară. Nu i-ai spus, nu?

— Nu! Adică… Ei bine, i-am lăsat un bilet. Dar mă îndoiesc că va sosi înaintea noastră şi, de îndată ce ajungem acasă, îl voi lua de pe biroul lui. Când Regina se încruntă, Cicely adăugă în grabă: Voiam doar să mă asigur că ştia cineva unde ne aflam în cazul în care ni se întâmpla ceva acolo.

Regina îşi dădu ochii peste cap.

— Ce credeai că va face Lord Draker? Că ne va închide în faimoasa lui temniţă?

Cicely se apropie de ea, cu ochii strălucind febril.

— Glumeşti, dar am auzit că înlănţuie femei acolo jos şi le face nişte lucruri de nedescris.

Regina îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ce fel de lucruri de nedescris?

— Regina! zise Cicely, în mod clar îngrozită.

— Te tachinam doar, draga mea.

Deşi nu era convinsă de asta. Pentru că gândul la Lord Draker făcând lucruri de nedescris unei femei înlănţuite în temniţa lui îi provocă o palpitaţie ciudată în piept.

Îşi putea imagina tabloul: o femeie legată şi neajutorată, supusă tulburătoarei lui priviri care îi scruta lacom trupul sumar acoperit de haine. Apoi mâinile lui aveau să urmeze locurile în care fusese privirea lui, atingând şi mângâind până când femeia ofta de plăcere…

Pufni. Plăcere! Cum putea măcar să creadă că un astfel de lucru ar fi fost plăcut? Şi, pe deasupra, din partea acelui nemernic arogant. Absurd! Gândea la fel de rău precum Cicely din pricina imaginaţiei ei bogate.

— Chiar trebuie să încetezi să mai citeşti fiţuicile acelea cu bârfe, mormăi către verişoara ei. Îţi dau cele mai nebuneşti idei.

„Şi mie, din păcate”.

Cicely tresări.

— Le citesc doar ca să te ţin pe tine la curent cu ce se petrece în societate.

Regina fu imediat cuprinsă de remuşcări.

— Ştiu, draga mea, ştiu. Şi apreciez sacrificiile pe care le faci pentru mine. Ce m-aş face fără tine?

Asta păru să o îmbuneze pe Cicely, care îşi scoase lucrul de mână cu un zâmbet ezitant.

Regina vorbea foarte serios. Dacă nu ar fi fost Cicely, întreaga lume ar fi aflat despre fiica ducelui al cărei creier era atât de vătămat încât nu putea citi. Oamenilor le-ar fi fost milă de ea şi de fratele ei. Ar fi răscolit toate poveştile lipsite de importanţă despre familia ei şi ar fi căutat defecte la Simon, la Cicely şi…

Nu, ar fi fost insuportabil. Nimeni nu trebuia să afle vreodată secretul ei.

Slavă Cerului că Cicely era isteaţă! Din clipa în care descoperise slăbiciunea Reginei, se străduise să o ascundă chiar şi de părinţii fetei. Cicely ştia chiar de pe atunci ceea ce Reginei îi luase ani întregi să afle: faptul că ducesa cerea perfecţiune de la copiii ei. La urma urmei, onoarea familiei trebuia respectată.

Din fericire, aşteptările mamei se concentraseră asupra talentelor femeieşti, nu asupra celor intelectuale. Din moment ce Regina învăţase să cânte la harpă după ureche şi cânta bine vocal, mama fusese mulţumită până la moartea sa, care avusese loc cu puţin înainte de debutul în societate al Reginei.

Reginei nu îi lipsea cititul. Mergea la piese de teatru, iar Cicely îi citea ziarele. Şi, dacă uneori ardea de curiozitate să afle la ce se refereau oamenii când discutau de vreo poezie – Cicely ura poeziile, aşa că nu îi citise niciodată vreuna –, renunţa repede. Nu era ca şi cum putea să schimbe situaţia.

Dar era un inconvenient care devenea tot mai supărător cu fiecare zi care trecea. Ca să nu mai menţionăm povara pe care o punea asupra verişoarei ei. Cicely avea de două ori vârsta Reginei, iar vederea îi slăbea. Nu fusese niciodată foarte sănătoasă, iar acum

devenise de-a dreptul bolnăvicioasă. În curând, avea să fie prea greu pentru ea să rămână însoţitoarea Reginei.

— Cum e vicontele? întrebă Cicely de pe cealaltă banchetă a trăsurii. E la fel de înfricoşător cum spune toată lumea?

— Deloc.

Nu avea niciun rost să o alarmeze şi mai mult pe Cicely.

— Am auzit că era chipeş înainte de accidentul de călărie.

Remarca îi trezi curiozitatea Reginei.

— Aşa a căpătat cicatricea de pe faţă?

— Asta i-a spus mama lui ducesei.

— Ce fel de accident de călărie a fost?

Degetele vioaie ale lui Cicely continuară să împletească în acelaşi ritm.

— Lady Draker a fost vagă în ceea ce priveşte detaliile, dar s-a petrecut în perioada în care a murit tatăl lui, imediat după ce el a ajuns la majorat. Probabil că vicontele era prea îndurerat ca să fie atent pe unde călăreşte, aşa că a căzut. Nimeni nu ştie cu siguranţă.

Gândul la Lord Draker lovit de durere şi rănit întunecă imaginea pe care Regina şi-o formase despre el. Întotdeauna îşi închipuise că acesta căpătase cicatricea de la vreun individ care nu apreciase comportamentul lui respingător.

Preţ de câteva clipe, nu se auzi decât huruitul trăsurii.

— Păcat că are cicatricea, zise Cicely în cele din urmă. Presupun că acum este hidos.

— Nu, chiar nu e, replică iute Regina.

Curiozitatea lumină chipul lui Cicely.

— Atunci este încă chipeş?

— Nu tocmai.

Era captivant. Puternic. Un bărbat din cale-afară de fascinant.

Dar nu chipeş, nu cu toată blana aia pe tot chipul. Pe de altă parte, dacă ar fi fost proaspăt bărbierit şi îmbrăcat ca un domn, nu ca un pustnic plin de praf…

— Nu prea contează cum arată, nu-i aşa? zise ea ţâfnoasă. Trebuie să suport să mă curteze doar cât timp Simon o curtează pe Louisa.

— Curte? ţipă Cicely. Te curtează?

Fir-ar să fie, nu dorise să spună asta!

— Păi, cam aşa ceva…

Pe drum se auzi un strigăt, iar trăsura se opri brusc, zgâlţâindu-se şi aruncând-o în faţă, peste Cicely.

— Ce naiba… mormăi Regina chinuindu-se să se ridice de pe verişoara sa.

— Excelenţă! se auzi glasul îngrijorat al vizitiului. Aţi cerut…

— Îmi cer sora! bubui o voce care o făcu pe Regina să geamă.

Apoi uşa trăsurii se deschise şi se ivi singura persoană pe care nu dorea să o vadă în clipa aceea.

Fratele ei.

Simon o privi încruntat prin uşa deschisă, cu părul auriu ciufulit şi ochii albaştri strălucind.

— De data asta, ai mers prea departe!

Se aruncă în trăsură alături de Cicely, apoi ordonă vizitiului să continue drumul.

În timp ce trăsura zvâcni înainte, Regina aruncă o privire afară şi îl văzu pe însoţitorul lui Simon întorcând faetonul acestuia. Dumnezeule, Simon venise după ea în cel mai rapid faeton al lui, pe care îl folosea doar în situaţii de urgenţă extremă ori pentru călătoriile cu Maiestatea Sa!

Asta nu putea să însemne decât bucluc, aşa că Regina nu îi dădu şansa de a se lansa într-o tiradă.

— Cât de amabil din partea ta să vii până aici ca să ne însoţeşti, Simon. Nu trebuia să te deranjezi.

El se încruntă.

— Nu încerca să mă duci cu zăhărelul! Ştii foarte bine că nu aveai ce căuta la Castlemaine.

— Ce este greşit în a-i face o vizită fratelui prietenei mele?

— Ţi-ai riscat reputaţia mergând în casa unui bărbat necăsătorit…

— Cicely a fost cu mine. Şi apoi nu m-a văzut nimeni acolo. De când îţi pasă de reputaţia mea? Doreai să mi-o risc ajutând o tânără să se furişeze de lângă tutorii ei ca să te întâlneşti cu ea în particular.

Simon o măsură suspicios din ochi.

— Nu i-ai spus asta lui Draker, aşa-i?

— Ceea ce am făcut a fost să îl conving să te lase să o curtezi pe Louisa timp de o lună.

O privi chiorâş.

— Cred că glumeşti.

— Nu, nicidecum, interveni Cicely. Regina are un bilet din partea lui, pe care trebuie să i-l ducă lui Lady Iversley, în care îi cere să te invite la serata care are loc acasă la ea mâine-seară.

Părând pus în încurcătură, Simon se lăsă pe perne.

— Cum dracului ai reuşit să faci asta?

Când Cicely vru să răspundă, Regina îi aruncă femeii mai în vârstă o privire de avertizare înainte de a-i flutura un zâmbet fratelui său.

— Este un bărbat foarte plăcut odată ce îl faci să asculte de glasul raţiunii.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Simon privi pe fereastră cu o expresie meditativă.

— Aşadar, care sunt termenii acestei curtări? O pot vizita pe Louisa la familia Iversley? Şi să o însoţesc la baluri?

— Desigur.

— Presupun că o pot scoate la plimbare cu faetonul.

Regina înghiţi în sec.

— Excelenţa Sa probabil s-ar aştepta să vă însoţească şi, dacă nu doreşti să călărească în urma voastră, nu cred…

Privirea i se întoarse către ea.

— De ce s-ar aştepta Draker să ne însoţească?

— Pentru că aceasta a fost condiţia pentru a îngădui acest lucru – să îl laşi să vă supravegheze când îi faci curte.

— Nu doresc ca el să ne supravegheze! Ce fel de curtare e asta?

— Cea potrivită.

— Dar nu îl pot lăsa să se învârtă pe lângă noi când sunt cu Louisa. Asta va strica totul.

Ea miji ochii.

— Cum adică?

Privirea întunecată a lui Simon o făcu pe Regina să ezite. „Cred că fratele dumneavoastră se foloseşte de sora mea”. La urma urmei, putea blestematul acela de bărbat să aibă dreptate în privinţa motivelor lui Simon?

Fratele ei o surprinse privindu-l lung şi păru încordat.

— Draker îşi va petrece timpul aducându-mi critici vehemente şi voi fi obligat să mă apăr, lucru care sigur o va supăra pe Louisa. Cum pot curta o femeie când fratele ei mă insultă la fiecare pas?

Cercetă chipul lui Simon, dar cuvintele lui aveau sens.

— Spune-mi ceva: de ce doreşti să o curtezi pe Louisa? Ai întâlnit-o cu doar două săptămâni în urmă şi abia dacă o cunoşti.

— Ştiu destule. Este o fată foarte bună – citită, interesantă, instruită…

— Aşadar, doreşti să te căsătoreşti cu Louisa pentru că o apreciezi, îl împunse Regina, ignorând faptul că *citită* se afla la începutul listei lui.

Slavă Domnului că Simon nu îi cunoştea slăbiciunea!

El o privi direct în ochi.

— Desigur. Draker a spus altceva?

Nu avea rost să îi aţâţe mânia lui Simon dezvăluindu-i suspiciunile vicontelui. Cu atât mai mult cu cât sigur erau nefondate.

— Nu, doream doar să fiu sigură.

„Aha! Lord Draker, ţi-am spus că te înşeli în ceea ce îl priveşte”.

— Aşadar, chiar nu îţi pasă că familia ei este asociată cu un scandal. Şi că nu este chiar atât de sofisticată.

— Ţie îţi pasă? ripostă el.

— Nu. Dar eu nu mă gândesc să mă căsătoresc cu ea.

Regina însă avea să locuiască împreună cu orice soţie avea să îşi aleagă Simon, din moment ce ea însăşi nu avea de gând să se căsătorească. Tocmai de aceea intenţiona să

aibă un cuvânt de spus în alegerea lui, chiar dacă el ştia sau nu asta.

Avea nevoie ca Simon să găsească pe cineva care să o ajute pe Cicely să-şi îndeplinească îndatoririle, pentru ca biata lor verişoară să nu fie surmenată. Şi atât ea, cât şi Cicely o plăceau pe dulcea Louisa. Fata nu ar fi încercat să le schimbe modul de viaţă ori să îşi dea aere precum femeile cochete pe care Simon părea să le placă. Louisa ar fi fost o prietenă căreia i-ar fi putut încredinţa secretul ei, iar Regina nu avea nicio prietenă.

De fapt, avea prietene, dar acestea credeau în imaginea ei cultivată cu grijă, sofisticată. Dacă ar fi renunţat la această faţadă, ar fi devorat-o de vie. Mama ei nu era singura persoană din înalta societate care cerea perfecţiunea.

Dar Louisa nu ar fi făcut-o. Şi, odată ce avea să se căsătorească cu Simon, fata ar fi fost loială familiei, slavă Domnului!

Acesta era motivul pentru care Regina trebuia să îl facă pe afurisitul frate al fetei să se răzgândească.

— Din moment ce doreşti să te căsătoreşti cu Louisa, îi spuse ea lui Simon pe un ton plat, vei avea nevoie de consimţământul tutorelui ei ori va trebui să vă căsătoriţi pe ascuns. Iar acum, că am găsit o cale de a-i obţine acceptul, de ce să nu profiţi? Ce se poate întâmpla dacă îi arăţi că intenţiile tale sunt onorabile?

Un muşchi se încordă în maxilarul lui Simon, în timp ce se aşeză mai bine pe perne.

— Cred că ai dreptate. Nu e ca şi cum ar trebui să petrecem mult timp cu individul acela afurisit. O petrecere ici şi colo. O pot vedea în continuare pe Louisa în privat, aşa cum am discutat.

Regina se încordă.

— Categoric nu! În primul rând, Louisa nu o va face acum, când fratele ei a acceptat să o curtezi oficial. Iar o parte din înţelegerea pe care am făcut-o cu Excelenţa Sa a fost să îi faci curte numai în mod public şi aşa cum se cuvine.

Ochii lui Simon se îngustară.

— Pentru cât timp?

— O lună.

— Regina! exclamă Cicely. Ai fost de acord să îl laşi pe diavolul acela să te curteze timp de o lună?

— Diavol? întrebă Simon. Pe cine să curteze? Despre ce vorbiţi?

Oh, Doamne, uneori Cicely era mult prea protectoare! Regina îi aruncă verişoarei sale o privire exasperată înainte de a se întoarce către Simon.

— Eu şi Excelenţa Sa am făcut un târg. În schimbul promisiunii sale de a-ţi permite să o curtezi pe Louisa, am fost de acord să îi permit să mă curteze şi el pe mine.

— Ai înnebunit? urlă el. Ai fost de acord ca vicontele Dragon să te curteze? Un bărbat care te-ar silui imediat ce te-ar vedea?

— Nu fi absurd! O fi el grosolan, dar este un gentleman.

Presupunând că definiţia cuvântului gentleman avea un sens destul de larg.

— Omul nu poate face o femeie nici măcar să se uite la el şi, cu toate astea, tu promiţi să îi suporţi atenţiile vreme de o lună? De ce, Regina?

— Pentru că practic m-a provocat să o fac. Este atât de sigur că tu, că noi suntem nişte creaturi perverse care o vor corupe pe Louisa! Nu îi puteam refuza provocarea şi astfel să îi confirm punctul de vedere.

— Chiar dacă asta înseamnă să ţi se interzică să iei parte la petreceri pentru că îl ai pe notoriul vicontе Dragon după tine?

— Fleacuri şi aiureli. Sper că propriul meu statut este destul de sigur încât să îmi permită din când în când câte un pretendent excentric. S-ar putea chiar să îi schimb statutul de marginalizat. Gândeşte-te ce lovitură ar fi! Întreaga aristocraţie ar vorbi despre asta.

— Despre asta este vorba? Te-ai plictisit de voluntariatul de la Spitalul Chelsea şi ai nevoie de un nou proiect? Te gândeşti să îl ferchezuieşti şi să îl înveţi câteva

reguli de bună purtare în societate?

— Nu, dar cu un pic de putere de convingere subtilă…

Simon izbucni în râs.

— Nu prea cred. Draker nu este ca unul dintre amărâţii aceia neghiobi care se închină la picioarele tale. Pe el nu îl vei dresa să se poarte cum se cuvine doar cu reproşurile tale reci. O privi gânditor. Dar ar fi amuzant să te privesc încercând. În regulă, află dacă îl poţi civiliza pe Excelenţa Sa! Dacă îl poate îngenunchea cineva, tu eşti aceea.

— Mi-aş dori să nu spui asta.

Era destul de neplăcut faptul că vicontele şi toţi ceilalţi o considerau o femeie arogantă. Trebuia ca fratele ei să facă la fel?

— De fapt, hai să facem încercarea şi mai interesantă! Pariez că nici măcar o lună din aşa-zisa ta convingere subtilă nu îl poate transforma pe Excelenţa Sa într-un gentleman potrivit pentru înalta societate. Iar dacă eu câştig pariul, vei fi de acord să nu te mai amesteci în modul în care o curtez pe Louisa.

Avusese de gând să refuze pariul lui detestabil, până la auzul ultimelor lui cuvinte. De ce nu îşi dorea ajutorul ei? Trebuia să fie recunoscător.

„Nu sunt sigur că adevărata lui intenţie este să se căsătorească”.

Se încordă.

— Dacă eu câştig, atunci vei fi de acord să ceri în mod oficial mâna Louisei de la Lord Draker. Şi să îi respecţi răspunsul.

Cu respiraţia tăiată, aşteptă răspunsul lui. Dacă Simon îi accepta condiţiile, chiar avea de gând să se căsătorească cu Louisa, iar Lord Draker se înşela.

Simon ridică o sprânceană.

— De acord. Dar nu vei câştiga. Omul îşi încearcă norocul curtându-te, dar nu va deveni niciodată unul dintre căţeluşii tăi linguşitori gata să-ţi îndeplinească dorinţele.

Ea îl privi încruntată.

— De ce presupui că asta vreau de la el? Aş putea fi

interesată de bărbatul din el.

Simon izbucni în râs.

— Nu ai arătat niciodată interes faţă de vreun bărbat care nu era un prostănac orbitor de chipeş, pe care să îl poţi face să danseze după cum îi cânţi.

Era adevărat. Dar asta se întâmpla din cauză că bărbaţii inteligenţi îi puteau descoperi ruşinosul secret. Cel puţin prostănacii nu ghiceau niciodată că ea nu putea citi.

Însă, pe de altă parte, nici nu le păsa, motiv pentru care probabil nu făcuse niciodată mai mult decât să le îngăduie să o însoţească la petreceri. Nu se putea hotărî să se căsătorească vreodată cu un prostănac.

Ori cu altcineva. Chiar dacă soţul ei i-ar fi acceptat defectul, nu îndrăznea să rişte să aibă copii. Dacă aceştia o moşteneau, iar creierul copiilor ei avea să fie şi mai vătămat decât al ei? Nu îşi putea asuma riscul.

— După cum spune toată lumea, continuă Simon, Draker este urât…

— Ba nu este urât.

Simon arcui o sprânceană.

— Dacă spui tu… Dar este un bărbat cu carte şi inteligent, înconjurat de zvonuri scandaloase. Cu siguranţă, nu este genul tău.

— Poate că mi-am schimbat gusturile.

— Ai decis să îţi înfigi dinţii în ceva mai cărnos? Fii cu băgare de seamă, fată dragă! Este un ţel admirabil să ai ambiţii înalte, dar e o nebunie să începi cu cei de teapa lui Draker.

— I-am spus asta, interveni Cicely. Pur şi simplu nu ascultă.

Pentru că nu putea suporta ca acel bărbat să continue cu suspiciunile arogante când stătea în puterea ei să îi dovedească faptul că se înşela.

— Crezi ce vrei, dar voi accepta pariul şi îl voi câştiga.

Chiar şi numai ca să se asigure că Simon o curta cum se cuvine pe Louisa.

El râse.

— Foarte bine, distrează-te! Iar când vei da greş, iar

diavolul va continua să se opună relaţiei noastre, Louisa, în sfârşit, îi va întoarce spatele şi vom face ce ne place.

Regina scrâşni din dinţi.

— Nu voi da greş. Fratele meu nu se va furişa prin oraş cu iubita lui ca un ticălos iresponsabil. Mă voi asigura de asta!

Capitolul 4

Cea mai bună armă împotriva peţitorilor nedoriţi este o privire fioroasă. Foloseşte o oglindă ca să-ţi exersezi privirile dezaprobatoare.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Plimbându-se în susul şi în josul foaierului spaţioasei şi extravagantei case de la oraş a lui Foxmoor, Marcus se încruntă. Majordomul îi spusese că Lady Regina avea să coboare imediat, dar aceasta deja îl lăsase să aştepte mai mult de 15 minute. Probabil făcea parte din încercarea ei de a-l face să se supună.

Foarte bine, să îşi facă jocul, fiindcă nu avea să-l afecteze. Poate că ea era sirenă, dar el era la fel de neclintit ca Ulise legat de catarg.

Şi, la fel ca Ulise, avea să îşi îngăduie să asculte periculosul ei cântec fără să cedeze vrăjii.

— Dumneata trebuie să fii Draker, zise o voce venind din spatele lui.

Se întoarse şi îl văzu pe un bărbat care se apropia – tânăr, blond şi îmbrăcat într-un costum frumos din mătase bleumarin. Dacă Marcus nu l-ar fi ştiut pe duce de la balul de debut al Louisei, l-ar fi recunoscut după asemănarea izbitoare cu Lady Regina. Cu siguranţă, bărbatul era mult prea chipeş ca să facă fericită o fată drăguţă precum Louisa.

Marcus îl urî instantaneu.

— Bună, Foxmoor.

Bărbatul se opri brusc.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu chiar, dar ştiu cine eşti.

— Excelent.

Ducele întinse mâna, dar Marcus o ignoră. După câteva clipe, Foxmoor lăsă mâna jos.

— Aşadar, te afli aici ca să îi faci curte Reginei?

Marcus îl privi cu băgare de seamă.

— Ţi-a spus despre…

— Târgul vostru? Da. Foarte ciudată treaba asta. Afişă o expresie aspră. Nu sunt întru totul de acord, dar Regina are tendinţa de a face numai ce îi place, indiferent ce spun eu. E una dintre încercările de care te loveşti când ai surori, bănuiesc.

— Eu însumi nu am avut genul acesta de probleme. Marcus schiţă un zâmbet. Sora mea are destulă minte încât să nu facă nimic fără permisiunea mea.

Ochii lui Foxmoor se îngustară.

— Nu aş fi aşa de sigur de asta. Domnişoara North are propria raţiune, lucru pe care îl vei afla destul de curând dacă o vei obliga să aleagă între noi doi.

— Louisa nu te va alege niciodată dacă am un cuvânt de spus.

Foxmoor zâmbi larg.

— Nu vei avea.

Marcus se încruntă.

— Ascultă aici, trădător intrigant…

— Încetaţi amândoi!

Se răsuciră către scară în acelaşi timp. Însă, în timp ce Simon începu să se încrunte la vederea surorii lui în rochia de gală, Marcus rămase mut de uimire.

O crezuse frumoasă înainte? Nu fusese întreg la minte. Aceea fusese Lady Regina cea obişnuită, care le făcea vizite domnilor retraşi la ţară. Aceasta era Lady Regina în ţinută de gală, La Belle Dame Sans Merci în toată gloria ei. O imagine a frumuseţii în crep roz şi perle.

Iar el crezuse că nu putea fi îngenuncheat. Dacă nu avea să fie atent, urma să sară curând în apă şi să se înece

la picioarele ei de sirenă.

O privi coborând scările, cu pelerina scurtă plutind în jurul rochiei de gală albe, care îi aluneca peste curbele bine proporţionate. Părul auriu îi era împodobit de o pălărie din satin roz cu doi ciucuri albi atârnaţi, care abia tremurau în timp ce ea se îndrepta lunecând spre ei. Nu ştiuse că o femeie se putea mişca atât de lin ori atât de senzual. Nici măcar privirea aspră a Reginei nu putu calma accelerarea pulsului lui Marcus la vederea ei.

— Fii cuminte, zise ea şi, preţ de o secundă. Marcus crezu că vorbea despre căldura care se ridica din vintrele lui. Dar nu, ea i se adresa lui Foxmoor. Refuz să îmi petrec seara văzând cum îl hărţuieşti pe Excelenţa Sa, îi spuse fratelui ei cu o voce mătăsoasă, care îl făcu pe Marcus să simtă că i se înfierbântă sângele.

— Eu? protestă Foxmoor.

— A fost destul de amabil încât să nu îmi refuze rugămintea de a-ţi da o şansă şi nu îţi voi permite să te repezi la el cu pumnalul scos. Fie te porţi civilizat, fie te vom lăsa aici şi va trebui să îţi iei propria trăsură.

— O idee grozavă, murmură Marcus.

Asta nu făcu decât să atragă privirea ei paralizantă asupra lui.

— În ceea ce vă priveşte, milord, bănuiesc că voi fi nevoită să trec cu vederea hainele dumneavoastră de seară deplorabil de demodate.

În timp ce un lacheu se grăbi să o ajute să îşi pună o pelerină îmblănită, îl privi chiorâş pe Marcus.

— Bănuiesc că nu aţi avut timp să vă cumpăraţi o ţinută de seară nouă pentru intrarea dumneavoastră în societate…

— Nici timpul şi nici cheful de a cheltui bani cu atâta frivolitate, replică el. Mai ales că am deja o haină potrivită.

— Iar eu credeam că sunteţi bogat. Se pare că m-am înşelat.

Înainte ca el să apuce să răspundă acestei insulte, ea continuă cu o voce dulceagă:

— Dar lamele de ras nu sunt scumpe. Aşadar, ce

motiv aţi fi putut avea pentru a-mi ignora sfatul de a vă rade barba?

Avea intenţia de a-l mustra fără să fie pedepsită? La naiba, nu!

— Ce se ascunde sub barba mea nu este o privelişte potrivită pentru o doamnă. Mai ales dumneavoastră ar trebui să înţelegeţi asta, dată fiind importanţa pe care o acordaţi aspectului fizic.

Dacă ea îşi dăduse seama că o insultase, nu o arătă.

— Asta înseamnă că ar trebui să mă lăsaţi să judec dacă ceea ce se ascunde sub barba dumneavoastră este sau nu o privelişte pentru doamne.

— Ah, dar apoi, dacă fugiţi înspăimântată, mi-ar lua săptămâni întregi să o las să crească din nou, timp în care aş fi lipsit de compania dumneavoastră.

Ea zâmbi.

— Şi asta ar fi o pierdere mare pentru dumneavoastră?

— Am făcut un târg şi am de gând să vă fac să îl respectaţi. Îşi întinse braţul, ignorând felul în care zâmbetul ei se stinse. Mergem?

În timp ce îl luă de braţ, din stânga lui auzi un râset înăbuşit, care îl făcu să arunce un ochi şi să îl vadă pe Foxmoor care încerca să nu râdă.

Ea se uită chiorâş către fratele ei.

— S-a întâmplat ceva, Simon?

— Nu, nimic, răspunse acesta amuzat. Mă duc să o chem pe Cicely. Este în salon.

Când el se îndepărtă, cu umerii scuturându-se de râs, Marcus o privi pe Lady Regina.

— Este din cauza a ceea ce am spus?

— Fratele meu crede că sunteţi incapabil să vă purtaţi ca un gentleman. Şi dovediţi că are dreptate cu fiecare cuvânt ce vă iese din gură.

Îşi reprimă iritarea.

— Din câte îmi amintesc, târgul nostru nu includea niciun fel de asigurări că mă voi purta ca un gentleman.

— Adevărat. Dar nu mi-am dat seama că aveaţi de

gând să petreceţi timpul în care vom fi împreună încercând să mă faceţi să mă simt prost.

O ţintui cu privirea.

— Am de gând să fiu eu însumi. Dacă asta vă face să vă simţiţi prost…

— Nu este nevoie să deveniţi un dragon ţâfnos. Vă asigur că este foarte greu să mă faceţi să mă simt prost.

— Nu, punctul dumneavoastră forte este probabil să îi faceţi pe alţi oameni să se simtă prost.

Ea tresări, apoi îşi feri privirea.

— Desigur. La asta excelează cei de teapa mea. Cât de inteligent din partea dumneavoastră să ne daţi de gol!

La naiba! Oare chiar îi rănise sentimentele?

Nu, una ca asta era imposibil. Cei de teapa ei se mândreau cu faptul că puteau jigni pe cineva cu un singur cuvânt. Era doar supărată că el i-o luase înainte cu insulta.

Câteva momente mai târziu, fratele ei reveni cu o femeie după el. În timp ce Foxmoor făcu prezentările, Marcus o cercetă pe domnişoara Cicely Tremaine, care era în mod clar dama de companie a Excelenţei Sale. Nici chiar măreaţa Lady Regina nu se putea aventura în public fără o însoţitoare.

Dar domnişoara Tremaine, care se apropia de vârsta de 50 de ani, deşi palidă şi subţire, părea destul de vigilentă încât să-l ţină la distanţă chiar şi pe cel mai hotărât pretendent. În mod limpede, dorea să îşi facă datoria, lucru care lui îi convenea. Marcus nu era nevoit să o insulte pe Lady Regina cu avansuri fizice. Simpla lui apariţie la serată alături de ea avea să fie destul să o facă să se mai gândească la orice asociere între familiile lor.

Într-adevăr, lecţia ei deja începuse, pentru că, în mod evident, dama de companie îl găsea respingător. Când urcară în trăsura lui, iar el şi Foxmoor se aşezară în faţa celor două doamne, domnişoara Tremaine nu îl putu privi fără să se încrunte. Iar când Marcus încercă să se facă mai comod în trăsura înghesuită şi o atinse cu piciorul, privirea ei îngrozită fu aproape comică.

Aproape.

Scrâşnind din dinţi, îşi aminti că îşi dorea această reacţie. Voia ca Lady Regina să fie martora modului în care îl priveau întotdeauna oamenii din afara domeniului Castlemaine: cu teamă, repulsie, suspiciune ori dispreţ.

Desigur, în afara doamnei în discuţie. Dar probabil că învăţase să îşi ascundă reacţiile.

Când trăsura porni, privirea îi fugi către locul în care ea stătea în faţa lui. Era, într-adevăr, pricepută în a-şi ascunde sentimentele. Era singura persoană căreia nu îi putea citi impresia despre el.

Un motiv în plus să nu aibă încredere în ea.

Când îl surprinse privind-o, ea îi zâmbi.

— Aud că Louisa va cânta în această seară la pian şi la harpă. Nu aveam nici cea mai vagă idee că este harpistă.

— Nu este. Doar cântă foarte bine. Dar, de fiecare dată când spun asta, ea insistă că nu cunosc destul muzica la harpă ca s-o pot aprecia.

— Domnişoara North cântă la harpă ca un înger, rosti Foxmoor.

Marcus îl privi chiorâş.

— Da, arată exact ca un înger când cântă la harpă. Păcat că muzica pe care o produce este la fel de angelică precum ţipătul strident al unei bufniţe.

Lady Regina izbucni în râs.

— Simon nu are de unde să ştie – practic, este afon. Ţipătul unei bufniţe ori trilul unei privighetori sunt acelaşi lucru pentru el.

— Dar dumneavoastră? o întrebă Marcus pe Lady Regina. Dumneavoastră aveţi ureche pentru muzica bună, cântată cum trebuie?

— Mi s-a spus că am. Deşi sora dumneavoastră s-ar putea să nu cânte foarte bine la harpă – trebuie să fiu rezervată în aprecieri din moment ce încă nu am auzit-o –, are o voce minunată şi este foarte bună la pian.

El pufni.

— Ar trebui, luând în considerare cât de mult i-am plătit pe profesorii ei de muzică.

— Credeam că nu cheltuiţi banii pe frivolităţi, glumi

ea.

— Să îţi protejezi urechile nu este un lucru frivol.

Un zâmbet reţinut stărui pe buzele ei frumoase.

— De aceea pictează Louisa atât de frumos în acuarelă? Pentru că aţi luat măsuri ca să vă protejaţi ochii?

— Cei mai buni profesori de artă pe care îi pot cumpăra banii.

— Dumnezeule, toată protecţia aceasta trebuie să vă coste foarte scump! Ochii ei sclipiră spre el din partea opusă a trăsurii. Maeştri de dans ca să vă protejaţi picioarele, maeştri de călărie ca să vă protejaţi caii pursânge…

— Ca să nu menţionez profesorii care să îmi protejeze judecata de atacurile zilnice. Îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ah, probabil că dumneavoastră nu consideraţi că e important să educi mintea unei femei. Ferească Dumnezeu să ştie operele lui Shakespeare ori să citească din Aristotel ca să-şi îmbunătăţească judecata. Atât timp cât este frumoasă şi cultivată în artele feminine, nu contează că este proastă, nu-i aşa?

Zâmbetul ei dispăru.

— Sigur că nu. Privi pe fereastra trăsurii. Am ajuns la destinaţie – ce păcat pentru dumneavoastră! Acum va trebui să aşteptaţi să trecem de uşi înainte de a continua să îmi enumeraţi defectele.

Bărbia lui se încleştă. Nu ştia cum reuşise, dar de data aceasta era sigur că o rănise.

Foarte bine. Asta avea să o înveţe să nu se joace cu dragonii, nu?

După ce coborâră din trăsură, iar Lady Regina trecu înaintea lui, braţ la braţ cu domnişoara Tremaine, Foxmoor rămase în urmă ca să-l însoţească pe Marcus.

— Frumos spectacol, bătrâne – excelentă tehnică de curtare toată treaba asta cu insultele. Va fi a ta numaidecât.

Cum Foxmoor o luă înainte grăbit cu un zâmbet satisfăcut, Marcus fu cât pe ce să-i strige că nu voia ca ea să fie a lui. Dar i-ar fi dat un avantaj inamicului şi nu avea

de gând să facă asta.

Cu toate acestea, nici măcar vederea Louisei aşteptându-i nerăbdătoare în cadrul uşii nu reuşi să îi alunge neliniştea.

— Marcus! strigă Louisa când se apropie de ea. Chiar ai venit! Lady Iversley a spus că vei veni, dar nu am îndrăznit să o cred.

I se puse un nod în gât când o privi, minunându-se din nou de cât de matură părea.

— Cum aş putea pierde marele spectacol al surorii mele? zise el răguşit, aplecându-se să o sărute pe obraz.

Ea îl lovi cu evantaiul peste braţ.

— Prostii! Ai pierdut prezentarea mea la curte şi balul de ieşire în societate. Mă îndoiesc că ai venit aici pentru mine. Cu ochii scăpărând, aruncă o privire înăuntru, unde Lady Regina şi Foxmoor erau întâmpinaţi de familia Iversley. Dar nu mă deranjează.

Nodul din gât îi alunecă în stomac, ca o piatră. La naiba, nici măcar nu se gândise la cum avea să reacţioneze Louisa la sosirea lui acolo însoţit de Lady Regina! Louisa credea că era vorba de o curtare adevărată, lucru care nu putea fi bun.

— Nu îţi face speranţe, îngeraş, îngăimă el. Să îţi înmoi degetele în apă nu este acelaşi lucru cu a înota.

— Ar fi posibil, zise ea senină. Dacă descoperi că apa este bună.

El nu se aştepta ca apa să fie bună. Dar nu îi putea spune ei asta.

Nu fu nevoit să o facă. Când o conduse în foaierul plin de oameni, zgomotul pălăvrăgelilor se stinse. În afara conversaţiei care continua între gazdele lor şi Lady Regina, se aşternu o linişte totală, iar toate privirile se întoarseră spre el.

Preţ de o clipă, fu purtat din nou la primul lui bal, în urmă cu mulţi ani. Un tânăr stângaci, în vârstă de 17 ani, încercase să fie gentleman, aşa cum îşi dorise mama lui, dar fusese prea solid şi neîndemânatic ca să facă altceva în afară de a o pune într-o situaţie stânjenitoare.

Pe atunci însă, privirile îndreptate asupra lui fuseseră doar de milă şi dispreţ. Acum, erau de-a dreptul ostile.

Reacţionă aşa cum o făcea mereu. Rău.

— Am venit să devorez virginele, mârâi el. Doreşte cineva să îmi spună unde se află?

Replica lui rupse tăcerea, în mare parte pentru că oamenii părăsiră foaierul într-o grabă zgomotoasă. Ici şi acolo, le auzi şoaptele:

— Obrăznicia acelui om!

— Cum au îndrăznit să îl invite?

— Vicontele Dragon…

— Văd că nu s-a schimbat nimic în înalta societate în ultimii nouă ani, îi spuse Marcus Louisei. Îmi pare rău, îngeraş, nu am avut intenţia să îţi stric petrecerea.

Ea strâmbă din nas.

— Nu ai stricat-o, dar dacă vei continua să fii posac…

— Nemernic? o ajută el.

— Uite, la asta mă refer. Spui toate lucrurile acestea grosolane, deşi ştii că nu ar trebui. Dacă le-ai da oamenilor o şansă şi măcar ai încerca să fii politicos…

— Lord Draker! Katherine veni în grabă. Ce bine că ai venit!

— Nu e nevoie să strigi, zise el. Am gonit deja pe toată lumea.

Katherine păli.

— Îmi pare rău, Marcus, voiam să te prind la uşă, dar am crezut că tu şi Louisa încă eraţi afară. Trebuia să fiu mai atentă…

— E în regulă.

Nu dorise să o supere pe Katherine, pe care o respecta enorm.

— Sunt obişnuit cu reacţiile oamenilor. Trec direct pe lângă spinarea mea solzoasă.

Cel puţin era vorba de o singură noapte. Lady Regina nu avea să reziste mai mult. După serata aceasta, avea să se răzgândească în ceea ce privea legătura fratelui ei cu sora lui. El avea să se asigure de acest lucru.

Hotărârea i se întări când Foxmoor spuse:

— Mergem?

Apoi îi întinse braţul Louisei, care plecă de lângă fratele ei ca să se alăture diavolului.

Marcus sfredeli cu privirea spinarea bărbatului, apoi se întoarse către Lady Regina.

— Să înfruntăm şi noi mulţimea, doamnă?

Îi oferi braţul, aşteptând să audă o scuză din partea ei.

Ea însă nu făcu decât să zâmbească şi să îl ia de braţ. Să zâmbească, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu ar fi ştiut ce puneau la cale ea şi fratele ei, zâmbetul acela l-ar fi făcut să cadă în genunchi. Dar nu avea de gând să îngăduie asta. Era şi aşa destul de rău că simpla atingere a mâinii ei pe braţul lui stârnea nişte gânduri foarte... nedemne de un gentleman.

Mergând de-a lungul coridorului, ea murmură:

— Bănuiesc că remarca aceea despre virgine a fost o glumă.

— Nu am făcut decât să rostesc ceea ce gândea toată lumea. Îi aruncă o privire vicleană. De ce? Aţi decis că până la urmă sunteţi capabilă să vă simţiţi prost?

— Nu, dar Louisa da.

Mârâi. La naiba, femeia ştia exact cum să îl atace! Dar Louisa era motivul pentru care îndura acea tortură, chiar dacă ea deocamdată nu aprecia gestul lui.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă să nu o fac de ruşine.

Sigur, avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să o despartă pe sora lui de diavolul acela de Foxmoor. Iar dacă asta însemna să o supună pe Louisa unei mici umilinţe publice şi să îşi înăbuşe atracţia fizică nedorită faţă de Lady Trufie, atunci aşa avea să fie. În cele din urmă, Louisa avea să îi mulţumească.

Capitolul 5

O lady se poate bucura de orice petrecere la care cei care îi ţin companie sunt manieraţi, veseli şi prietenoşi.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

După 15 minute petrecute la serată, Reginei îi venea să mustre aproape fiecare persoană prezentă. După o jumătate de oră, îi venea să îi strângă de gât. Iar aceştia erau cei mai drăguţi oameni ai înaltei societăţi – ar fi trebuit măcar să îl tolereze pe Lord Draker, ca acesta să poată fi politicos. Însă ei fie îl ocoleau, ca şi cum ar fi avut vărsat de vânt, fie îl insultau ca să fie auziţi, ca şi cum ar fi fost invizibil.

Nici el nu era de ajutor. Cu cât ei erau mai reci, cu atât el devenea mai maliţios. Dacă ticălosul nu ar fi fost atât de masiv, i-ar fi ars una peste degete cu evantaiul. Probabil că uriaşul bădăran nici măcar nu ar fi simţit.

Ca şi cum lucrurile nu ar fi fost destul de rele, acum el stătea alături de notoriul domn Byrne, presupusul său frate vitreg. Excelenţa Sa nu se mulţumea să îşi vâre înfăţişarea neîngrijită în faţa oamenilor – ah, nu, trebuia să le amintească faptul că doar indulgenţa fostului viconte îl salvase de soarta de a fi un bastard în adevăratul sens al cuvântului. Ferească Dumnezeu ca Lord Draker să nu dezgroape morţii – ar fi fost prea uşor!

Fiind doar pe jumătate atentă la marchiza de Hungate care se afla lângă ea şi îi tot povestea despre nu se ştie ce atrocitate, Regina le aruncă o privire. Când Lord Draker îi oferi un zâmbet satisfăcut, ea miji ochii. Chiar se bucura de efectul apariţiei şi purtării lui necioplite. De ce nu înţelegea că nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile pentru el însuşi?

Îi murmură ceva fratelui său vitreg, apoi se îndreptă către ea, iar Regina îşi luă privirea de la el. Minunat. Acum venea la ea ca să provoace haos. Exact ce îi trebuia ca să i se îmbunătăţească starea de spirit – acra Lady Hungate şi posacul Lord Draker sărind unul la celălalt.

— Ce se întâmplă cu tinerii din ziua de azi? se plângea Lady Hungate. Nu dau niciun pic de atenţie uzanţelor. Pe

vremea mea, fetele nu puteau ieşi cu tineri la plimbare cu trăsura înainte de debutul în societate. Şi totuşi, am auzit că săptămâna trecută domnişoara Spruce chiar a fost văzută în parc cu domnul Jackson. Încă nu a debutat, nu?

— Nu, spuse absentă Regina, conştientă de apropierea vicontelui.

Lady Hungate aruncă o privire în spatele Reginei, apoi îşi ridică lornionul ca să îl studieze pe Lord Draker cu o grimasă de dezgust.

— Iar pe vremea mea, o îngrijire cumsecade era pentru oricine o condiţie pentru a ieşi în societate.

Înainte ca Regina să poată replica, Lord Draker spuse:

— Pe vremea dumneavoastră, cei care bârfeau erau biciuiţi în piaţa mare. Ar trebui să vă bucuraţi că nu mai suntem pe vremea dumneavoastră, doamnă.

Lady Hungate se smiorcăi.

— Vai, niciodată nu…

— Nu, nu aţi fost niciodată, păcat!

Asta îi puse capac. Marchiza plecă iute, în căutarea unei companii mai bune, aruncându-i Reginei o privire care parcă spunea: „Cum îndrăzneşti să ne aduci pe cap această persoană?”

Regina nu ştiu dacă se simţea impresionată de modul eficient în care el o redusese la tăcere pe iritanta Lady Hungate ori deranjată de metoda nepoliticoasă în care alesese să o facă.

— Cred că vă face plăcere să fiţi ursuz ca un urs.

— Orice vânătoare de urşi are nevoie de un ursuz. Nu fac decât să le ofer ceea ce-şi doresc – pe cineva de care să îşi ascută ghearele. O cercetă îndeaproape. Nu îmi spuneţi că vă face plăcere să ascultaţi cum se plânge cucoana aia bătrână!

— Chiar dacă nu-mi face plăcere, spuse ea strâmbând din nas, nu sunt atât de nepoliticoasă încât să…

— Să îi amintiţi că este la fel de nepoliticos să bârfeşti? Nu, se pare că eu sunt singurul pe care îl mustraţi. Văd că lor nu le arătaţi că se poartă nepoliticos.

— Sunt nepoliticoşi doar pentru că dumneavoastră

sunteţi astfel.

— Nu, ei sunt nepoliticoşi pentru că sunt ignoranţi şi superficiali şi nu au niciun gând în capetele lor în afară de cele mai noi zvonuri şi cea mai sofisticată modă.

Fără îndoială, o includea şi pe ea în aprecierea aceea, la naiba!

— Poate. Dar felul potrivit de a le face faţă oamenilor ignoranţi este de a le zădărnici bârfele cu remarci spirituale, nu cu insulte răutăcioase. Dacă aţi întoarce zvonurile în avantajul dumneavoastră făcând glume pe seama lor, oamenii ar înceta să vă mai hărţuiască.

El ridică o sprânceană.

— Încercaţi să mă ţineţi în frâu, doamnă?

Ea izbucni în râs.

— Cu siguranţă, glumiţi. Sunteţi bărbatul cel mai greu de ţinut în frâu pe care l-am întâlnit vreodată. Încerc doar să fiu de folos.

Ochii lui o săgetară.

— Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, la naiba!

Anunţul lui Lady Iversley că avea să înceapă concertul o împiedică să îi dea replica. Nu că el ar fi ascultat. Lord Draker era cel mai încăpăţânat bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Şi cum avea ea să îi redea statutul în înalta societate când el se împotrivea fiecărei încercări pe care ea o făcea? Spusese că voia ca ea să îi facă drumul mai lin, iar acum îi refuza toate sugestiile. Nu îl înţelegea.

Regina îşi ocupă locul. Spre surprinderea ei, el se aşeză pe scaunul de alături. Însă, atunci când el se lăsă cu toată greutatea pe el, se abţinu cu greu să nu îi amintească faptul că nu era nevoie să se arunce pe scaun ca un dragon care se prăbuşeşte şi nu e în stare să îşi ţină coada dreaptă. Nu că el ar fi ascultat-o. Nu-i plăcea să i se dea indicaţii. Uneori, chiar îl admira pentru asta. Păcat că nimeni altcineva nu o făcea.

Cel puţin nu avea să provoace necazuri în timp ce Louisa cânta. Era limpede că îşi iubea nespus de mult sora. Oare de ce nu încerca mai mult să se poarte cuviincios la petrecerea ei?

De îndată ce muzica începu, Regina se relaxă. Muzica era plăcerea ei cea mai mare. Apela la harpa ei de fiecare dată când avea nevoie de alinare, deşi nu putea să cânte decât după ureche din moment ce nu putea citi partiturile. Din fericire, avea un talent înnăscut de a prinde melodiile. Şi îi plăcea foarte tare să asculte orice fel de cântec, mai ales atunci când interpretul cânta atât de frumos ca Louisa.

După cea de-a doua piesă, Regina se uită pe furiş la Lord Draker şi îl văzu zâmbind mândru către sora lui. Simţi o împunsătură în inimă. În clipa aceea, nu arăta absolut deloc respingător. Părea surprinzător de tânăr.

Făcu nişte socoteli în minte. Nu putea avea mai mult de 31 de ani – doar şapte ani mai mult decât ea. Chiar avea de gând să putrezească la Castlemaine pentru tot restul vieţii sale? Ce pierdere!

O surprinse privindu-l, iar ceva străluci în ochii lui – ceva sălbatic şi atât de brutal, încât simţi un fior nefamiliar şi ciudat de delicios de-a lungul şirei spinării. Cine spusese că muzica alina sufletele sălbatice nu îl întâlnise niciodată pe Lord Draker.

Felul în care el o privea era cu siguranţă sălbatic. Niciun bărbat nu îndrăznise vreodată să o răvăşească astfel cu privirea. Şi totuşi, ei nu i se păru jignitor. Dimpotrivă, o făcu să se întrebe…

Îmbujorându-se, îşi luă privirea de la el. Dar conştientizarea puternică a prezenţei lui în apropierea ei nu făcu decât să crească pe măsură ce trecea timpul. Fiecare murmur de apreciere ca răspuns la interpretarea surorii lui răsuna adânc în pântecul Reginei. De fiecare dată când el îşi schimba poziţia pe scaunul şubred, îşi amintea cât de incredibil de masiv era – spate lat, umeri impresionanţi, coapse exagerat de musculoase.

Nu era de ajutor nici faptul că el bătea ritmul odată cu muzica, lovind cu degetele exact coapsele acelea. Ori că acele coapse întindeau în mod impresionant materialul uzat al demodatei lui ţinute de seară, făcând-o să se întrebe cum ar fi fost să se atingă de ele în timpul unui dans. Ori poate în timpul unei îmbrăţişări. Ori în timpul unui sărut

pasional pe gură, pe gât şi…

O îmbujorare fierbinte îi inundă obrajii. Era absurd – ce fel de femeie era dacă avea astfel de gânduri despre un bărbat pe care abia îl cunoscuse? Ar fi fost bine să acorde mai multă atenţie cântecului minunat al Louisei.

Când ajunseră la partea în care Louisa trebuia să cânte la harpă, Louisa se ridică în picioare în faţa mulţimii şi zâmbi.

— Sper că mă veţi ierta că mă abat de la program, dar seara aceasta este prea specială pentru a putea să mă împotrivesc. Vedeţi dumneavoastră, un membru foarte drag al familiei mele are, de asemenea, o voce minunată. Sper să mă ajutaţi să îl conving pe fratele meu să mi se alăture într-un duet.

Cum Louisa începu să aplaude, câteva aplauze vagi răsunară în jurul lor. Lord Draker mormăi:

— La naiba cu fata asta nesăbuită!

Regina îi aruncă o privire piezişă.

— Să nu îndrăzniţi să o dezamăgiţi!

O privi încruntat.

— Să vă ia naiba pe amândouă! replică el, dar se ridică şi păşi în faţă.

Regina se aşeză din nou pe scaunul ei, curioasă să vadă dacă talentul lui Lord Draker era real ori rezultatul imaginaţiei unei surori iubitoare. Când cântecul începu, iar un sunet profund, baritonal răsună în încăpere, Regina zâmbi în sinea ei. Măi să fie, minunile nu aveau să înceteze? Dragonul chiar putea să cânte!

Fusese foarte inteligent din partea Louisei să folosească asta în favoarea lui. Cum să înduioşeze oaspeţii dacă nu dezvăluind talentele lui Lord Draker?

Ba chiar tânăra alesese un cântec potrivit pentru el – *Ultimul trandafir al verii.* Tunetul care îi făcea ca glasul să îi sune ca un mormăit ameninţător când vorbea dădea profunzime melodiei tânguitoare atunci când cânta, iar expresia lui sumbră părea perfectă pentru versurile triste despre moarte şi bătrâneţe.

Era limpede că audienţa apreciase spectacolul; era

deosebit de atentă. Chiar şi Regina, care se considera oarecum o cunoscătoare a muzicii, era mişcată, mai ales atunci când vocea lui cobora, vibrând prin sângele ei şi amintindu-i cum o privea el uneori cu admiraţie.

Aşa cum o făcea în acea clipă. Respiraţia i se opri în gât. Când el cântă despre „amintirea îmbujorării ei”, Regina simţi un nou val de îmbujorare invadându-i obraji. Iar când el încheie cu versul îndurerat „Oh, cine ar locui singur în această lume pustie!”, îi veni să sară în sus ca să-i aline singurătatea.

Sfinte Dumnezeule, ce spectacol! Nu fu singura impresionată. În timp ce ultima notă se stingea, audienţa îşi ţinu respiraţia un moment dureros, înainte de a izbucni în aplauze entuziaste.

Spre încântarea ei, Lord Draker chiar păru încurcat de reacţia lor. Bălmăjind un mulţumesc morocănos, dădu să se întoarcă la locul lui.

Dar sora lui, care strălucea, îl opri.

— Nu pleca încă. Trebuie să mai cânţi unul.

El clătină din cap.

— Nu doreşte nimeni să mă asculte din nou, îngeraş, dar poate că una dintre celelalte doamne îţi va face pe plac. Privirea îi alunecă spre Regina. Poate că Lady Regina ar dori să ne onoreze cu un cântec.

Când o explozie de aplauze răsună în jurul Reginei, ea nu putu decât să îl privească lung pe Lord Draker, cu inima tremurându-i de emoţie. Oare chiar îşi dorea să o audă cântând ori căuta o cale de a scăpa de interpretarea altui cântec?

— Da! o îndemnă Louisa. Lady Regina trebuie să cânte.

Aplauzele crescânde făcură imposibil refuzul ei, ca şi privirea arzătoare cu care o învălui Excelenţa Sa.

Când se ridică pentru a merge în faţă, Louisa adăugă:

— Voi doi trebuie să cântaţi un duet. Oh, interpretaţi *Crezi că astfel mă necăjeşti!* Lady Regina are glasul potrivit. În plus, este cântecul meu preferat.

Regina şovăi. Ştia pe dinafară cele mai multe dintre

piesele obişnuite, dar cântecul pe care îl dorea Louisa avea peste 25 de versuri pe care ea nu le memorase. Şi Dumnezeu ştia că nu le putea citi!

Continuă să înainteze mai încet.

— Nu, nu acela, Louisa, te rog! Ce ai spune de *Castitate, tu, înger luminos?*

Louisa o privi ciudat.

— Dar acela nu este un duet!

— Într-adevăr. Atunci… Poate ce zici de…

De ce nu îi venea în minte nici măcar un singur duet pe care să îl ştie pe dinafară?

— Nu sunteţi de acord cu alegerea cântecului surorii mele? întrebă rece Lord Draker în timp ce ea îşi răscolea înnebunită mintea goală. Ori cu alegerea partenerului?

Peste audienţă se aşternu tăcerea, încărcată de tensiune. Panica Reginei crescu.

— Nu, vreau să spun că nu…

— Deci este vorba de ambele. Adăugă batjocoritor către mulţime: La Belle Dame nu ar cânta niciodată un duet, pentru că asta ar însemna să împartă atenţia primită. Şi ferească Dumnezeu să o împartă cu un bărbat, mai ales cu unul care…

— Lord Draker, a sosit un mesaj urgent pentru dumneavoastră! strigă o voce din spate.

Cu toţii se întoarseră şi o văzură pe Lady Iversley afişând un aer ameninţător.

El îşi îngustă privirea.

— De la cine?

— De la moşie. Necesită atenţia dumneavoastră imediată. Aruncă o privire liniştitoare asupra mulţimii care începuse să murmure. Dar nu este un motiv pentru care restul Domniilor Voastre să nu se bucure de spectacol. Te rog, Louisa, interpretează ceva pentru ca Lady Regina să cânte. Sunt sigură că toată lumea ar dori foarte tare să o asculte.

Când vicontele păru că e gata să vorbească din nou, gazda adăugă cu asprime:

— Dacă mă veţi urma, domnule, vă voi conduce la

mesager.

Lord Draker o privi încruntat pe Lady Iversley, dar ieşi din salon rostind un „Scuzaţi-mă!” de gheaţă şi lăsând-o pe Regina să tremure din cap până în vârful picioarelor de ruşine.

Ruşinea se transformă iute în mânie. Ce naiba era în neregulă cu omul acela? Nu avea nici cea mai mică idee despre comportamentul adecvat în public? Sigur, nici ea nu făcuse faţă situaţiei. Dacă ea nu ar fi intrat în panică, nici el nu ar fi ripostat la gafa ei. Dar de ce era nevoie ca el să spună mereu astfel de lucruri îngrozitoare?

Privi mulţimea – erau cu toţii şocaţi. El tocmai distrusese ce câştigase Louisa în acea seară. Nici măcar intervenţia rapidă a lui Lady Iversley nu putea îndrepta lucrurile.

Totuşi, refuză ca eforturile femeii să fie în zadar. Merse la pian, unde îi murmură Louisei:

— Ştii să cânţi *Castitate, tu, înger luminos?*

Louisa aprobă dând din cap, apoi spuse pe un ton rece:

— Iartă-mă, dar nu mi-am dat seama că nu vei fi de acord să cânţi cu Marcus.

— Nu este asta. Ci pur şi simplu nu ştiu celălalt cântec destul de bine încât să îl cânt.

Deşi Louisa păru sceptică, nu spuse nimic şi începu piesa la pian. Regina începu să cânte, dar nici măcar melodia ei preferată nu reuşi să îi schimbe starea de spirit. Dacă Louisa nu îi crezuse explicaţia, atunci fratele ei cu siguranţă nu avea să o creadă. Ca de altfel nimeni altcineva. Aveau să presupună că ea l-a insultat în mod deliberat.

Adevărul era că nu fusese doar vina ei. El nu îi dăduse nici măcar şansa de a se gândi la altceva.

Frustrarea i se făcu nod în stomac. De vreme ce refuza să renunţe la ajutorul dat lui Simon şi Louisei, se vedea nevoită să lupte cu acest nobil înţepat. Undeva în capul acela mare al lui, trebuia să ştie cum să se poarte ca un gentleman. Trebuia doar ca ea să facă apel la latura lui

sensibilă. Ştia că exista; niciun bărbat nu putea cânta atât de sentimental fără să aibă suflet.

Capitolul 6

Din când în când, lasă-ţi protejata să facă aşa cum o duce mintea. Asta o va învăţa să îţi preţuiască mai mult opiniile.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Marcus se luptă să îşi ţină cumpătul în timp ce traversă holul în urma lui Katherine. Acordurile vocii dulci de soprană a lui Lady Regina îl urmară, un glas de sirenă care să se potrivească sufletului ei rece de sirenă.

Să o ia naiba!

— Şi unde este mesagerul acesta? întrebă el printre dinţi.

Katherine se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el.

— Ştii foarte bine că nu este niciun mesager. A trebuit să te scot de acolo înainte să o faci şi mai mult de râs pe Louisa.

— Eu? Izbucni în râs. Scorpia aia de prietenă a Louisei este cea care o face să se simtă prost.

— Pentru că nu a dorit să cânte cu tine? O poţi învinui? Ai fost un monstru întreaga seară. Lady Regina nu a făcut decât să…

— Să plănuiască împreună cu fratele ei să o ruineze pe Louisa.

Katherine îl privi încruntată.

— Poftim?

— Nu cunoşti situaţia, aşa că nu te băga! Se întoarse către salon. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc…

— A, nu, nu o vei face! Katherine înaintă pentru a-i tăia calea. Nu vei intra înapoi acolo.

Era ca şi cum un şoarece înfrunta un urs. Îi venea să râdă. Dar era neliniştitor ca soţia fratelui său să fie

supărată pe el.

— Încerci să mă trimiţi la culcare fără cină, mamă Katherine? încercă el să glumească.

Ea se îmbujoră.

— Nu fi caraghios! Nu vreau decât să stai departe de salon până când ia sfârşit concertul. Apoi poţi veni să insulţi oamenii la cină, dacă doreşti. Cel puţin acolo te vei limita la oamenii care îţi stau aproape.

— Bine. Nu îi venea să creadă că scumpa Katherine îi ţinea partea lui Lady Regina. Voi sta în biroul lui Iversley până la cină. Asta, dacă are ceva decent de băut acolo.

Se îndreptă într-acolo.

Ea îl urmă.

— Dacă te abţiguieşti, doar vei înrăutăţi lucrurile, să ştii. Lady Regina crede deja că eşti un bădăran – vrei să o faci să creadă că eşti şi beţiv?

El îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu dau niciun sfanţ pe ce crede Lady Trufie. La naiba, mă voi ameţi cât de tare doresc! Aşa că dă fuga înapoi la oaspeţii tăi înainte să mă răzgândesc şi să mă hotărăsc să le fac de râs pe scorpiile alea!

Ea păru gata să răspundă. Apoi, strângându-şi buzele într-o linie subţire, se roti pe călcâie şi merse hotărâtă înapoi în salon.

El intră în biroul lui Iversley şi se îndreptă direct către carafa de whisky. După ce îşi turnă un pahar generos, îl bău, savurând arsura fierbinte.

Vocea lui Lady Regina pluti până la el din salon, pură şi înaltă, pe cât de joasă şi guturală era a surorii lui. La naiba cu femeia aceea afurisită! Noaptea nu era nici la jumătate, iar ea deja se sustrăgea de la înţelegerea pe care o făcuseră.

Trebuia să fie entuziasmat. Planul lui mergea de minune. Lady Regina deja nu mai dorea să aibă de-a face cu el. Chiar îl respinsese în faţa Louisei, lucru care cu siguranţă că o mâniase pe sora lui. Era exact ceea ce îşi dorise. Atunci de ce era supărat?

Pentru că îi văzuse privirea când Louisa propusese ca

ea să facă un duet cu el. Pe deasupra, un cântec de dragoste – ce iluzii îşi făcuse sora lui? Groaza pe care o simţise Lady Regina fusese clară. Încercase iute să o mascheze, dar fusese prea târziu. Putea doar să îşi imagineze ce gândea ea: „Să interpretez un cântec de dragoste cu necioplitul viconte dragon? Ce va zice lumea?” Oamenii puteau crede că îi făcea curte, iar ea nu avea să îngăduie niciodată asta.

Dar de ce îi păsa lui? Nu o curta cu adevărat. Pur şi simplu, era un târg. Şi cu cât prezenţa lui o umilea mai mult, cu atât era mai bine pentru planul lui.

În spatele lui, se deschise uşa bibliotecii. Marcus se încruntă. Fără îndoială, cumnata lui se întorsese ca să se asigure că nu bea prea mult.

— Ai spus deja ce aveai de zis când mi-ai interzis să mă întorc în salon, Katherine. Sfidător, îşi turnă din nou whisky. Îţi pierzi timpul dacă vei continua cu mustrările.

— Da, nu acceptaţi mustrări din partea nimănui, aşa-i? răspunse din dreptul uşii o voce caldă de femeie.

Un nod i se răsuci în stomac. La naiba, la naiba, la naiba!

Se întoarse încruntat către Regina.

— Cu siguranţă, nu le voi accepta din partea dumneavoastră. Aşa că, dacă aţi crezut că îmi veţi da o lecţie cu mica dumneavoastră demonstraţie din salon…

Reginei îi tremură bărbia.

— Nu încercam să vă dau nicio lecţie.

Aruncă o privire de-a lungul holului, intră şi închise uşa.

— Sunteţi sigură că este înţelept să fiţi singură cu mine în spatele uşilor închise, doamnă?

Încercă să nu bage de seamă cât de frumos i se îmbujorau obrajii şi cum îi sclipeau ochii atunci când era supărată.

— Ce ar crede oamenii?

— Nu îmi pasă. Şi, oricum, nu m-a văzut nimeni intrând aici.

El izbucni într-un hohot de râs aspru.

— Sigur că nu. Nu sunteţi deloc proastă atunci când trebuie să vă protejaţi imaginea de regină încoronată a înaltei societăţi.

Nu ar fi fost atât de nepăsătoare dacă ar fi ştiut că simpla ei vedere, arătând ca o zeiţă în rochia aceea diafană din mătase, îl făcea să îşi dorească să o ia de gât şi să o scuture.

Ori să o sărute până când ea şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

Când se apropie de el, Marcus se încorda.

— Dacă nu aţi reuşit să scăpaţi de mine pe căi ocolite, spuse el, ce vă face să credeţi…

— Nu am vrut să scap de dumneavoastră, spuse ea cu dârzenie.

— Sigur.

Înghiţi o gură sănătoasă de whisky.

— Pur şi simplu nu doream să mă fac de râs bâlbâindu-mă într-un cântec pe care nu îl ştiam.

Naiba să o ia dacă avea impresia că lui îi păsa. Şi naiba să îl ia pe el pentru că îi păsa!

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă. Înţeleg cum merg lucrurile acestea.

— La dracu’, încerc să vă explic!

— Nu este nimic de explicat. Am uitat deja.

— Eu nu, zise ea cu tonul acela dulce, care arunca o vrajă asupra oricărui bărbat care îl auzea. Nu am avut intenţia de a vă răni sentimentele.

El văzu roşu înaintea ochilor.

— Nu vă lăudaţi. Nu sunt unul dintre linguşitorii dumneavoastră băloşi, care geme şi ameninţă că se sinucide atunci când îi aruncaţi una dintre privirile dumneavoastră mustrătoare. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce credeţi despre mine. Întoarceţi-vă la prietenii dumneavoastră! Nu mă interesează să ascult cum mă pedepsiţi pentru că v-am demascat adevărata natură în faţa mulţimii.

— Natura mea? Ea se încruntă. Ascultă aici, nătărău grosolan, singura natură pe care ai demascat-o în salonul

acela a fost a ta. Nu ai făcut decât să dovedeşti că nu ai absolut deloc simţul decenţei ori al discreţiei demne de un domn. Ceea ce ai spus despre mine nu era deloc adevărat, iar toată lumea o ştie.

— Da? Aşadar, ţi-ai căpătat porecla printr-o întâmplare, La Belle Dame Sans Merci?

Tresărirea ei îi spuse că o rănise. Ar fi trebuit ca asta să îl mulţumească. Nu fu aşa.

— Poţi să spui ce doreşti despre mine, replică ea, dar ar trebui ca măcar să îţi pese de felul în care reputaţia ta de bădăran o afectează pe Louisa. Este singurul lucru care îi pătează statutul în înalta societate.

— Dacă aceasta este înalta societate, atunci îi este mai bine în afara ei.

— Da? Îi este mai bine să lâncezească la ţară cu nimeni altcineva în afară de tine care să îi ţină companie? Cu tine, care ai prefera să te îngropi într-o carte decât să ai o conversaţie civilizată cu o persoană reală?

— Şi ce este greşit în asta? Cu paharul de whisky, făcu semn către multele cărţi ale lui Iversley. Nu sunt singura persoană care îşi găseşte refugiul în cărţi. Doar pentru că ţie nu îţi plac…

— Nu am spus asta niciodată. Păru surprinzător de defensivă. Cred doar că viaţa înseamnă mai mult. O persoană nu poate găsi totul într-o carte.

— Ah, dar te înşeli! Pot găsi orice doresc în biblioteca mea.

— Muzică? Ea se apropie de el. Nu poţi găsi muzică.

El puse paharul jos şi se întoarse către rafturile de cărţi ale lui Iversley. Căută până ce găsi volumul potrivit, îl deschise şi citi cu glas tare:

— *Somn de aur să îţi sărute ochii/ Zâmbete să te deştepte atunci când te trezeşti.* Este un poem scris de Thomas Dekker, folosit acum în mod obişnuit ca un cântec de leagăn. Probabil ai auzit în minte melodia când am citit.

— Nu este acelaşi lucru cu a-l auzi cântat. De exemplu, să citesc cuvintele operei mele favorite nu m-ar satisface, cu siguranţă.

— Dar nu poţi merge întotdeauna la operă. Însă poţi oricând deschide o carte.

Ea scoase un sunet frustrat.

— Cum rămâne cu lucrurile fizice, cum ar fi dansul? Nu există dans în cărţi.

— Nu? Scoase o altă carte. Iată una care explică modul în care se dansează. O răsfoi şi îi arătă diagramele. Vezi? Poţi găsi dans în cărţi.

Ea clătină din cap.

— Să citeşti despre dans nu este acelaşi lucru cu a dansa.

— De fapt, este mai bine. Dacă citesc despre dans, nu trebuie să am de-a face cu săli de bal în care este prea cald ori sunt călcat pe degetele de la picioare. Îi aruncă o privire rece. Ori cu femei superioare care se cred prea bune pentru a dansa cu mine.

„Şi să cânte cu mine”.

Ea se îmbujoră, dar nu renunţă la argumentul ei.

— De asemenea, nu poţi cunoaşte bucuria de a atinge o altă fiinţă umană. Se apropie de el, iar el începu să respire greu. Ori fiorul pasiunii. Să nu îndrăzneşti să îmi spui că poţi găsi asta într-o carte, fiindcă ştiu că nu e aşa.

— Chiar aşa? Aş fi crezut că o doamnă bine-crescută ca tine nu a avut parte de fiorul pasiunii.

O îmbujorare vagă îi făcu obrajii şi mai roz decât înainte.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit.

— Ah, da! O cercetă cu o privire dispreţuitoare. Din câte am auzit, nu le îngădui sclifosiţilor tăi admiratori nici măcar să îţi sărute mâna.

— Cel puţin dansez cu ei. Singurele femei pe care tu le îngădui în preajma moşiei tale sunt servitoarele, pentru numele lui Dumnezeu! Asta dacă nu cumva chiar sunt femei în temniţa ta.

— Despre ce vorbeşti?

Îmbujorarea ei se înteţi.

— Bârfele spun că… că legi femei în lanţuri în temniţa ta ca să… îţi faci de cap cu ele.

„Ah, pentru numele lui Dumnezeu!”

— Şi tu crezi asta?

Îşi ridică bărbia către el.

— S-ar putea. Mai ales dacă ţin seama de cât de greu îţi e să le faci pe plac femeilor care nu sunt în lanţuri.

Merse apăsat şi se aplecă ameninţător spre ea, dar se dovedi a fi o greşeală, căci simţi mirosul seducător al apei cu miere pe care îl emana şi văzu cârlionţii aurii care îi atingeau uşor gâtul. Arcuirea aristocrată a unui gât pe care dorea să…

Îşi târî privirea către chipul ei.

— Ştiu destul de bine cum să fac pe plac unei femei atunci când îmi pun în minte asta.

— Chiar aşa? Arcui o sprânceană. Am văzut foarte puţine dovezi.

— Asta nu înseamnă că nu pot.

— Nu? Atunci dovedeşte-o! Dovedeşte că poţi satisface o femeie!

Undeva în cotloanele ascunse ale creierului său înfierbântat, îşi dădu seama că ea se referea la alt fel de satisfacere decât cel la care se gândea el – complimente, curtoazie şi purtare manierată. Dar în clipa aceea nu îi păsa. Îi ajunseseră minciunile şi ironiile ei. Avea să îi arate o dată pentru totdeauna ce păţea orice femeie care era destul de nesăbuită încât să îl momească.

— Bine. Din moment ce insişti…

Şi, fără a-i da vreo şansă să se împotrivească, îşi aplecă capul şi o sărută direct pe gura aceea roşie şi voluptuoasă, care îi chinuise visele noaptea trecută.

Ea se smulse, dându-se înapoi, cu ochii mari.

— Ce faci?

— Mi-ai spus să dovedesc că pot satisface o femeie.

— Nu m-am referit la genul acesta de satisfacere!

— Dar eu, da.

Nu îl plesni, ceea ce îi dădu curaj să adauge:

— Se pare că nu am fost convingător, aşa că voi fi nevoit să încerc din nou.

Întinse o mână şi îi cuprinse bărbia.

În ochii ei scăpără panica.

— Este inacceptabil! Află că aici nu suntem în temniţa ta!

— Ce păcat! Îşi încolăci braţul liber în jurul taliei ei. Ţi-ar fi prins bine să fii prinsă în lanţuri.

Ea îşi strânse pumnii, împingându-i pieptul.

— Nu ai îndrăzni niciodată. Iar eu nu aş îngădui niciodată!

— Da? Ce vei face ca să mă împiedici? Îmi pare rău să te anunţ că micile tale umilinţe publice nu vor funcţiona în temniţă.

— Nu te-am umilit în…

Îi acoperi vorbele cu un sărut mai sălbatic, mai îndrăzneţ. Nu dorea să îi asculte minciunile. Nu voia să se gândească la nemernicii aceia din salon. Dorea doar să o sărute din nou.

Ea păru că se împotriveşte, împingându-i uşor pieptul. Dar nu îşi retrase buzele de pe ale lui, iar curând palmele i se deschiseră şi se lipiră de el. Asta îl făcu să o sărute cu adevărat, să zăbovească pe gura ei, condus de impulsul de a-i dovedi că se înşela în ceea ce îl privea, de a o face să îl vadă şi altfel, nu doar ca o bestie grosolană.

Dar el nu voia doar atât. Îşi dorea să o devoreze, să o pătrundă, să afle de ce îl înnebunea cu o singură privire.

Dumnezeule! Se aşteptase să se simtă ca şi cum ar fi sărutat o Venus de marmură, cu buze reci şi neclintite, cu trupul ţeapăn lipit de al lui. În schimb, buzele ei erau calde şi fremătau, iar trupul ei se topea în braţele lui tot mai mult, cu fiecare clipă ce trecea.

Când ea îl strânse cu adevărat de reverul hainei, el fu cuprins de un sentiment de triumf. Se retrase ca să o privească arogant.

— Acum spune-mi din nou că nu ştiu să satisfac o femeie!

Pleoapele ei închise se întredeschiseră rătăcite şi dezveliră ochii gri de porumbiţă înceţoşaţi de dorinţă.

— Ştii să fii impertinent, zise cu voce guturală. Recunosc asta.

— Nici măcar nu am început să fiu impertinent.

Cuprinzându-i ceafa în mâna lui, o trase aproape pentru un alt sărut. De data aceasta, îndrăzni să îl adâncească, împingându-şi limba pe buzele ei întredeschise, până intră în căldura ameţitoare a gurii ei.

Dumnezeule, ce gură seducătoare avea, la fel de dulce şi de fascinantă ca a unei sirene! Nu era atât de idiot încât să se întrebe de ce îl lăsa Lady Trufie să o sărute aşa de scandalos. Profită doar de faptul că îl lăsa, savurând geamătul sincer pe care ea îl scoase ca răspuns al incursiunii lui îndrăzneţe.

Ea îşi ridică braţele pline de graţie ca să-i înlănţuie gâtul, iar asta îl încurajă şi mai mult, făcându-l să îi prade buzele moi iar şi iar, sorbindu-i fiecare respiraţie bogat parfumată. Câte şanse avea un bărbat să o guste pe alunecoasa Belle Dame? Să se îngroape în mătasea fierbinte a gurii ei şi să îi mângâie contururile clare ale taliei şi ale şoldurilor ei cu mâinile lui lacome?

Nu îşi smulse gura de pe a ei decât atunci când simţi că ea se înmuie complet în braţele lui.

— Asta înseamnă impertinent.

Ea respira sacadat.

— Cu siguranţă, replică, dar fără ranchiună.

— La fel ca asta, zise el şi îi atinse obrazul îmbujorat cu un sărut. Şi asta.

Îi exploră cu gura alte părţi ale trupului ei – pleoapele fragile, pulsul care zvâcnea la tâmple, curba delicată a urechii. Dar, când îşi trecu limba de-a lungul urechii, respiraţia ei se opri.

— Lord Draker…

— Marcus, o corectă el. Dacă ne curtăm, ar trebui să îmi spui Marcus.

Ezită, dar apoi şopti „Marcus” cu vocea aceea seducătoare care îl înnebunea. Nu mai avea ce face decât să o sărute din nou.

Împingând-o cu spatele spre rafturile de cărţi, îi posedă gura aşa cum dorea să îi posede trupul, până când gustul ei îi umplu atât de mult simţurile, încât chiar se

gândi să îi ridice fustele şi să…

Ea îi împinse pieptul cu putere. Doar atunci încetă să o sărute.

— Nu ar trebui să facem asta, Marcus. Cineva ar putea să ne găsească aici.

Frustrarea îl făcu să mormăie:

— Şi nu ar fi un lucru potrivit, milady, nu-i aşa?

— Dacă fratele meu ne-ar descoperi, nu ar fi bine nici pentru tine.

El rânji.

— Ba ar putea fi. Foxmoor ar cere satisfacţie pe câmpul de duel, iar eu aş putea…

— Nici măcar să nu te gândeşti la un astfel de lucru! strigă ea, acoperindu-i buzele cu degetele.

Rămaseră nemişcaţi preţ de o clipă. Apoi ea îi urmări conturul gurii cu o blândeţe cu care el nu era obişnuit din partea nimănui. Inspiră sacadat, dar nu o opri. Până când ea îşi trecu un deget de-a lungul cicatricii lui.

— Nu, îngăimă el.

Curiozitatea licărea în ochii ei, dar schimbă direcţia explorării sale, alunecându-şi degetele în jos, ca să îi mângâie falca.

— Barba ta este moale. Mă aşteptam să fie ţepoasă.

Blândeţea ei îl tulbură.

— Nu este cu nimic mai diferită decât oricare alt păr, spuse el ţâfnos. Este ţepoasă numai după ce o rad. Dar sunt surprins că o femeie elegantă ca tine atinge barba unui bărbat.

Ea îl privi sfioasă.

— Crezi sau nu, uneori femeile elegante încearcă lucruri pe care nu ar trebui să le facă.

— Desigur.

Acesta era motivul pentru care îl lăsase să o sărute. Se părea că însăşi La Belle Dame ducea uneori lipsă de aventură şi nu putea avea parte de ea alături de pretendenţii ei idioţi. El îşi aplecă încet capul ca să îi muşte uşor lobul urechii.

— Încearcă tot ce vrei cu mine, şopti. Nu voi spune

nimănui.

Ea se dădu brusc înapoi, cu faţa în flăcări.

— Nu mă refeream la…

Se întrerupse la auzul sunetului făcut de răsucirea clanţei, apoi reuşi să se smulgă din braţele lui exact în momentul în care uşa se deschise.

Iversley păşi înăuntru, apoi înlemni. Privirea i se plimbă de la Marcus la Regina.

— Scuze de întrerupere, spuse el scurt.

Când Regina se întoarse cu faţa spre Iversley, expresia rezervată pe care o avea de obicei era la locul ei, alungând tandreţea afişată cu numai câteva clipe în urmă. Lui Marcus îi veni să urle de frustrare.

— Nicio problemă. Vocea ei era la fel de imperturbabilă, ca şi cum nu făcuse decât să bea un ceai. Eu şi Excelenţa Sa doar discutam.

Marcus ştia că ea avea tot dreptul să îşi apere reputaţia. Dar, pentru că sângele încă îi fierbea sălbatic, reacţionă la calmul ei ca şi cum ar fi fost un atac:

— Da. Nu putu alunga sarcasmul din glas. Lady Regina îmi explica de ce preferă duetele în particular în locul celor publice.

Privirea pe care i-o aruncă Regina era atât de rănită, încât el îşi dădu seama că expresia ei rezervată fusese doar o faţadă. În ochii ei, se aprinse mânia şi îl plesni cu putere.

— Du-te dracului! îi spuse cu glasul sugrumat.

Apoi fugi.

De îndată ce dispăru, Iversley închise uşa.

— Ai meritat-o.

— Bănuiesc că da.

Marcus îşi frecă falca. Pentru o femeie elegantă, avea o lovitură puternică. Şi un temperament destul de vulcanic.

— Dar nu am făcut decât să spun adevărul.

Iversley clătină din cap.

— Orice altă femeie pe care pui ochii ar putea să îţi accepte nemulţumirile şi insultele, nu şi Lady Regina, încoronata înaltei societăţi…

— Nu am pus ochii pe ea.

Marcus merse la masa pe care se afla carafa de whisky şi îşi luă paharul pe care îl lăsase acolo.

— Mincinosule. Am văzut felul în care o priveşti.

— Nu este cu nimic mai diferit faţă de felul în care privesc orice altă femeie atrăgătoare. Mâna îi tremură când îşi turnă whisky. Sunt sigur că o privesc exact la fel şi pe soţia ta.

— Dacă ai face-o, ne-am duela la apus, zise sec Iversley. Pentru că te uiţi la Lady Regina ca şi cum ai dori să te culci cu ea.

Dumnezeule, aşa era!

— Orice bărbat care ar privi-o ar vrea să se culce cu ea. Dădu whisky-ul peste cap. Şi ce-i cu asta?

— Fii cu băgare de seamă, este tot ce îţi spun. Ea nu e…

— De teapa mea? Ne înţelegeam de minune până să ne întrerupi tu.

„Şi până când am insultat-o eu”.

Nu, nu avea să îşi reproşeze asta şi nici să se învinovăţească pentru faptul că ea păruse să se simtă trădată. Experimentase sărutul cu vicontele Dragon, apoi făcuse cale întoarsă şi se aşteptase ca el să pretindă că nu se întâmplase nimic pentru că era ruşinată. La naiba cu ea!

— Oricum, de ce te afli aici? îşi întrebă el fratele.

— Katherine a spus că te îmbeţi. Nu am crezut că este înţelept. Desigur, dacă aş fi ştiut că te dedai unui alt viciu…

— Nu ai auzit-o pe Lady Regina? Nu s-a întâmplat nimic. Aşadar, mergi înapoi la oaspeţii tăi şi trimite pe cineva după mine când se serveşte cina.

— În regulă. Iversley deschise uşa. Dar ascultă-mi sfatul: data viitoare când te vei avânta să nu faci… nimic cu Lady Regina, poate vei dori să încui uşa.

În timp ce fratele său plecă râzând, Marcus scrâşni din dinţi. La naiba cu rudele băgăcioase! Louisa cu duetele ei matrimoniale, Katherine cu prelegerile şi Iversley cu observaţiile lui enervante. Toţi erau orbi în faţa adevărului, şi anume că Foxmoor şi sora acestuia reprezentau tot ce era rău în societatea civilizată pe care Marcus îşi petrecuse

întreaga viaţă evitând-o. Foxmoor era un intrigant, iar Regina…

Ei bine, pe ea încă nu o înţelegea. Nimeni nu o obligase să vină acolo ca să-i dea explicaţii. Aşadar, de ce s-a deranjat? Chiar îi părea cu adevărat râu că a refuzat să cânte cu el sau avea alt motiv?

Oricum, nu avea importanţă. După palma pe care i-o dăduse, cu siguranţă, ea nu avea de gând să meargă mai departe cu târgul lor. Urma să clarifice asta mai târziu, iar el, la rândul lui, putea să ceară ca Foxmoor să stea departe de Louisa. Deci el avea să câştige.

Şi nu mai aveau să fie sărutări. Fără mângâieri tandre, fără…

Înjurând, trânti paharul de whisky pe masă. Oricum, nu ar mai fi fost alte sărutări. Cu siguranţă, Lady Regina aflase din mica ei aventură ceea ce deja ştia – că nu erau potriviţi unul pentru celălalt în niciun fel.

Păcat că tânjea să o sărute din nou.

Capitolul 7

Dacă privirile tale fioroase şi reproşurile grave nu au efect, nu dai niciodată greş aducând în peisaj rudele de parte bărbătească ale doamnei.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Mitocanul! Bădăran neruşinat! Diavol cu inima neagră. El şi duetele lui în particular – avea să îl facă să îşi regrete insultele, să vadă el!

Dacă el avea să insiste că ea îl insultase în public şi să nu asculte când ea urma să îi explice, atunci avea să îşi ia mâinile de pe el. Să îşi petreacă noaptea mârâind la oricine îi ieşea în cale. Ea nu voia să mai îndure.

O şuviţă de păr îi căzu pe gât, iar ea gemu. Fără îndoială, diavolul acela îi desprinsese pălăria Platoff cu felul brutal în care se purtase cu ea. Şi probabil că o făcuse

înadins, ca toată lumea să vadă că ea făcuse ceva scandalos.

Strecurându-se într-un alcov care avea oglindă, îşi examină ţinuta. Din fericire, pălăria îi era bine prinsă, cu excepţia şuviţei care i se eliberase din agrafele de la spate. Şi-o prinse repede la loc. Dacă nu ar fi fost obrajii care îi erau la fel de roz ca pelerina, nimeni nu ar fi putut bănui că tocmai se dedase la cea mai scandaloasă purtare cu acel… bărbat necioplit.

Iar el credea că ştia cum să satisfacă o femeie. Ha, nu avea nici cea mai mică idee!

Îşi zări buzele nefiresc de roşii şi tresări. Bine, poate că totuşi ştia câte ceva. Săruta bine. Foarte bine. Mai mult decât bine. Putea face o femeie să îşi uite numele, reputaţia şi tot ce se întâmpla după ce o trăgea în braţe ca să îşi apese gura fierbinte peste a ei…

Să îl ia naiba pe bărbatul acesta, de ce trebuia să o afecteze astfel? Ar fi trebuit să îl plesnească mult mai devreme, în secunda în care îi dăduse primul sărut nepoliticos pe buze.

Ori poate când a tras-o în îmbrăţişarea lui îndrăzneaţă. Şi, cu siguranţă, după ce îndrăznise să îşi împingă limba în gura ei atât de delicios, încât ea îşi dorise să afle cum ar fi fost dacă l-ar fi lăsat să o sărute un pic mai mult…

Genunchii îi cedară şi se îndreptă brusc. Ce era în neregulă cu ea? O făcuse să se poarte ca o desfrânată neruşinată, făcându-i lucruri păcătoase şi divine, iar ea nici măcar nu protestase!

Dar se întâmplase din cauză că o sărutase cu atât de multă îndrăzneală, încât alungase din ea toată dorinţa de a se împotrivi.

Până când devenise din nou răutăcios. Regina se încruntă. Acesta era necazul cu vicontele Draker. Într-o clipă o săruta tandru şi îi cerea să îi spună Marcus; în următoarea arunca insulte.

Iar ea nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i facă faţă. În general, bărbaţii nu se purtau cu ea în felul acesta.

El de ce o făcea? Iar ea de ce îi permitea să scape basma curată?

Temându-se să răspundă acelei întrebări, îşi verifică pentru o ultimă oară rochia şi pălăria, apoi porni mai departe la luptă. Concertul părea să fi luat sfârşit, iar acum oamenii mişunau în jurul Louisei în salon. Fratele ei, desigur, era unul dintre aceştia.

Se apropie de ea zâmbind.

— Văd că ni te-ai alăturat din nou. Unde ai fost: l-ai ţinut una dintre faimoasele tale predici lui Draker? Bănuiesc că te aştepţi să reacţioneze corespunzător după ce l-ai umilit.

— Nu l-am umilit! ţipă ea. Apoi, dându-şi seama că oamenii îi priveau, coborî glasul. Şi nu, nu i-am ţinut o predică. Dar îţi voi spune un lucru: când tu şi Louisa veţi fi căsătoriţi, ai face bine să mă tratezi bine, ţinând cont de toate cele prin care trec ca să vă aduc împreună.

— Desigur. Vei avea recunoştinţa mea veşnică, fată dragă.

— Şi încetează să îmi mai spui *fată!* protestă ea. Sunt femeie matură de câţiva ani. Ştii că urăsc să îmi spui astfel.

Desigur, tocmai de aceea o făcea. Lord Draker nu era singurul care era încântat să o enerveze.

Înainte ca Simon să poată răspunde, fu anunţată cina. Regina scoase un oftat din toată inima. Uitase complet de cină. Numai Dumnezeu ştia în ce fel de buclucuri avea să se angajeze Lord Draker în timpul acelui eveniment.

Cel puţin nu avea să fie nevoită să stea alături de el. Ca oaspete cu cel de-al doilea rang dintre domnii invitaţi, vicontele era aşezat în stânga gazdei, în timp ce Regina stătea în dreapta lui Lord Iversley, la capătul celălalt al mesei.

Îşi făcu curaj, aşteptându-se ca gazda să spună ceva despre ce văzuse în biroul lui. Când trecură câteva minute, iar el nu menţionă nimic, ea mulţumi Cerului că gazda era un adevărat gentleman.

Discutară despre moşia lui din Suffolk, despre dragostea pentru cai a tatălui ei şi despre interesul pentru

poezie al lui Lady Iversley. Trecu repede peste cel din urmă subiect de discuţie, din moment ce putea număra pe degetele de la o mână poeziile pe care le ştia.

Din când în când, arunca priviri furişe către celălalt capăt al mesei, acolo unde Lord Draker stătea de o parte a gazdei lor, Simon şezând exact de cealaltă parte, fiind oaspetele de parte masculină cu cel mai înalt rang. Oare Lord Draker avea să fie nepoliticos cu fratele ei? Avea să încalce şi mai mult eticheta? Putea cel puţin să cineze cum se cuvine?

Se părea că putea. Folosea furculiţa în loc să mănânce de pe cuţit, cum făceau alţi oameni de la ţară, nu acapara cele mai bune mâncăruri şi, în ciuda temerii sale date de mirosul de whisky din respiraţia lui, nu bău peste măsură. Doar nişte vin, iar asta cu moderaţie.

Singurul lucru care o deranjă fu plăcerea lui evidentă de a discuta cu Lady Iversley, căreia i se adresa foarte familiar pe numele de botez. Regina nu dorea ca lucrul acesta să o deranjeze. Dar o deranja.

O dusese vreodată pe Katherine jos, în faimoasa lui temniţă? Probabil că nu. Cumva, Regina nu şi-o putea imagina pe Lady Iversley, iubitoarea de poezie, în extazul unei pasiuni nebune în temniţa vicontelui. Mai ales când era proaspăt căsătorită cu un bărbat chipeş, care era limpede că ţinea foarte mult la ea.

Lord Iversley se cufundase în tăcere, aşa că se aventură şi făcu un comentariu impertinent:

— Soţia dumneavoastră şi Lord Draker sunt prieteni buni, nu-i aşa?

— Draker ne-a fost un bun prieten amândurora în ultimul an. Adăugă, cu o urmă de ironie: Este ca o parte din familia noastră.

— Acesta este motivul pentru care aţi fost de acord să ajutaţi la debutul Louisei în societate?

— Da, dar e o fată atât de drăguţă, încât ne bucurăm să o facem.

— Mărturisesc că nu mi-am dat seama că Excelenţa Sa avea vreun prieten, din moment ce iese atât de puţin în

societate. Iar când o face, este atât de…

— Prost-crescut şi prost îmbrăcat?

— Aş fi spus necizelat, dar aţi nimerit-o. Este foarte norocos că a găsit un prieten ca dumneavoastră, care să îi treacă cu vederea comportamentul.

El se jucă cu furculiţa.

— Adică aşa cum am făcut mai devreme? Prietenul meu a făcut ceva în biroul meu pentru care ar trebui să îl trag la răspundere?

Zâmbetul ei îngheţă.

— Nu, sigur că nu. Sunt capabilă să mă descurc cu bărbaţi care… nu ştiu să se poarte.

Lord Iversley chicoti.

— Mi-am dat seama. Deşi mă tem că va fi nevoie de mai mult decât o palmă pentru a-l învăţa pe Draker cum să se poarte cuviincios. Are tendinţa de a fi încăpăţânat.

— Serios? zise ea sec. Nu observasem.

— Dar a avut multe de îndurat de-a lungul anilor, aşa că sper că veţi fi răbdătoare cu el. Ori aştept prea multe de la venirea dumneavoastră cu el aici?

Ea se îmbujoră.

— Da… nu… Este greu de explicat.

El o cercetă îndeaproape.

— Eu şi soţia mea speram că, la un moment dat, ceva – ori cineva – îl va scoate din gaura pe care şi-a săpat-o în Castlemaine. Acum, că a făcut-o cineva, mi-ar părea foarte rău să îl văd dispărând din nou în peştera lui înainte de a avea şansa de a se acomoda cu lumea.

— Şi mie.

Lord Draker putea fi enervant, arogant şi hotărât să urască tot şi pe toată lumea, dar locul său nu era în peştera din Castlemaine, indiferent de ceea ce spunea el.

Mai devreme, zărise latura mai sensibilă a Excelenţei Sale – a lui Marcus. Putea fi tandru şi chiar vulnerabil. Experimenta viaţa doar prin cărţile lui, pentru că nimeni nu îndrăznea să se împotrivească temperamentului său destul de mult încât să îl scoată la lumină.

Oare ea îndrăznea? Putea măcar să o facă?

Îşi îndreptă umerii. Sigur că putea. Făcuse un pariu şi, la urma urmei, dorea să îl câştige, chiar şi numai pentru a-l vedea schimbându-şi viaţa. Avea să se ridice la înălţimea renumelui ei şi nu voia să îi arate pic de milă. Avea să îl târască pe arţăgosul viconte Dragon în societatea decentă, lovind şi urlând, indiferent cât de nepoliticos devenea ori câte insulte avea să arunce în ea.

Din fericire, acesta nu făcu nimic în timpul cinei pentru a-i pune la încercare noua hotărâre. Restul serii trecu iute şi, spre marea ei uşurare, petrecerea luă sfârşit la scurt timp după desert, nelăsându-i lui Marcus nicio şansă de a crea alte necazuri. Nu că ar fi contat prea mult pentru oaspeţi. Toată lumea prezentă îl trata deja ca şi cum ar fi avut ciumă – cu greu ar fi putut înrăutăţi această situaţie.

Cu toate acestea, el rămase până la sfârşit, probabil pentru că dorea să petreacă fiecare clipă cu sora lui. Reginei i se puse un nod în gât când îi privi pe el şi pe Louisa luându-şi la revedere. Dragostea neştirbită faţă de sora lui era o trăsătură salvatoare a temutului dragon.

Dar, de îndată ce urcară în trăsură, purtarea arţăgoasă a lui Marcus reveni. Îşi fixă privirea sumbră asupra ei în timp ce Cicely se foia, iar Simon vorbea despre cum fusese seara.

Când Simon făcu o pauză, Marcus vorbi, în cele din urmă:

— Mă gândeam ca următoarea noastră întâlnire să fie la operă, Lady Regina. Adăugă convingător: Din moment ce vă place atât de mult muzica.

Ea se crispă, nu doar din pricina aluziei subtile la duetul lor anulat, ci şi a faptului că rosti acele vorbe ca şi cum ar fi fost o provocare. Numai că ea nu era prea sigură care era provocarea.

— Aveţi o operă şi un teatru anume în minte? îl întrebă.

O privi cu ochii îngustaţi.

— Mă gândeam că am putea merge mâine-seară la Opera Italiană din Haymarket. Este spectacolul caritabil al

domnului Naldi în *Nunta lui Figaro.* Am auzit că este fenomenal. Înclină capul către Simon. Fratele dumneavoastră şi domnişoara Tremaine sunt bine-veniţi să ne însoţească, desigur. Louisa a spus deja că i-ar face plăcere să meargă.

— Aveţi o lojă la operă?

Tonul şocat al lui Cicely fu vag insultător.

Ochii lui Marcus scânteiară.

— Nu, dar familia Iversley a fost amabilă şi mi-a oferit-o pe a lor. Aruncă o privire către Simon. Asta, doar dacă nu cumva Foxmoor are una pe care ar prefera să o folosim…

— O poţi folosi pe a mea dacă doreşti, zise Simon, dar eu va trebui să mă retrag. Am promis… unui prieten că voi merge la el la cină mâine-seară.

Regina îşi ţinu respiraţia. Uitase că Prinny îi invitase pe amândoi la Carlton House. Şi, din moment ce se discutase despre această cină mai devreme, la serată, nu se putea ca Marcus să nu ştie unde trebuia să meargă Simon.

Un surâs amar atinse buzele vicontelui.

— Ah, desigur. Iar Lady Regina va merge cu tine.

Deci din acest motiv era ţâfnos. Credea că ea avea de gând să refuze din nou, să nu respecte târgul pe care îl făcuseră.

— Aş prefera să merg la operă, replică ea, mâhnită că el o credea aşa de uşor de descurajat.

Pe chipul lui se citea scepticismul.

— Mâine-seară. Cu mine.

— De ce nu? Mie şi lui Cicely ne place foarte mult opera.

— Dar milady, prinţul… începu Cicely.

— Va înţelege, încheie Regina.

Sau cel puţin se rugă ca el să o facă.

Privirea lui Marcus se întâlni cu a ei, iar pe chipul lui apăru o schimbare care îi trimise fiori delicioşi de-a lungul spinării. Ochii lui mocneau de promisiuni desfrânate, amintindu-i de timpul petrecut împreună în biroul lui Lord Iversley. Când privirea lui fierbinte căzu asupra gurii ei, ea

îşi feri iute privirea.

Dumnezeule, cu ce fusese de acord? O lojă la operă putea fi foarte intimă chiar şi cu alţi oameni de faţă, mai ales când se stingeau luminile. Înghiţi în sec. Fu cât pe ce să se răzgândească, dar nu era o laşă.

— Vorbind de muzică, interveni Simon, ce părere ai despre interpretarea la harpă a domnişoarei Tremaine, Regina?

— Ah, nu am auzit-o. Îşi aminti prea târziu motivul pentru care pierduse reprezentaţia aceea. Eu eram… Ei bine…

— Îi arătam biroul lui Iversley, interveni Marcus.

Privirea îi zbură spre el, dar expresia lui era întunecată şi greu de citit în lumina slabă a luminii din trăsură. Fu cuprinsă de panică. Era nebun, intenţiona să o defăimeze? Dacă doar făcea aluzie la ceea ce se petrecuse între ei doi…

— Iversley are o colecţie vastă de cărţi pe care Regina dorea să o vadă, continuă Marcus, fluturându-i un zâmbet vag, aşa că i-am făcut turul de onoare.

Regina răsuflă uşurată. Slavă Cerului că omul avea o urmă de minte!

Cicely se încordase alături de ea, dar Simon nu făcu decât să izbucnească în râs.

— Regina a dorit să vadă cărţi? Nu îmi pot imagina una ca asta. Nu am văzut-o niciodată să deschidă o carte.

— Nu? Marcus rămase cu privirea aţintită asupra Reginei. Pare mult prea deşteaptă ca să fi evitat cărţile toată viaţa.

Inima ei fremăta. El chiar o credea deşteaptă?

Nu, sigur că nu. Prin deşteaptă voise să spună calculată. Marcus nu i-ar fi făcut niciodată un compliment.

— Ah, din când în când, îndură să i se citească o poveste, spuse Simon, dar Regina nu este prea interesată de lucruri care nu îi pot cânta, nu o învârt pe ringul de dans, nu o plimbă prin parc ori nu o duc la cumpărături.

Umilinţa îi inundă chipul cu fierbinţeală. Cicely îi aşeză o mână pe braţ, dar ea se scutură, pregătindu-se să îi dea

fratelui ei o replică ascuţită.

Marcus vorbi primul.

— Poate că sora ta nu este genul contemplativ, dar în seara asta a arătat că are, într-adevăr, interese mai profunde. Cum ar fi muzica, de exemplu.

Regina se încordă şi îl privi sfidătoare, provocându-l să menţioneze scena aceea îngrozitoare din salon.

— Cântă minunat, continuă el, şi în mod limpede a apreciat reprezentaţia Louisei. Am auzit că şi la harpă cântă foarte bine. Regret doar că nu am putut-o asculta în seara aceasta.

Ea rămase cu gura căscată. Acesta era cu siguranţă un compliment. Se părea că putea fi un gentleman foarte bine-crescut atunci când voia. Uimitor!

Acum, când se gândea la asta, de ce alesese el să meargă tocmai la operă? Nu părea să fie genul căruia să îi placă opera, dar mai devreme ea menţionase că îi plăcea. Să fi dorit el cu adevărat să facă un lucru care îi plăcea ei? Ori era o capcană?

Dumnezeule, nu ştia niciodată ce să creadă! Schimbările stării lui de spirit ar fi înnebunit orice femeie normală. Marcus avea câteva atuuri: bogăţie, un titlu nobiliar şi o minte ageră. Ar fi putut ajunge într-o o poziţie respectabilă în înalta societate dacă s-ar fi purtat cum trebuia. Atunci de ce insista cu purtarea lui grosolană, chiar şi în prezenţa surorii lui?

Trăsura încetini, iar ea aruncă o privire pe fereastră şi îşi dădu seama că ajunseseră acasă. Domnii coborâră primii, iar Regina rămase în urmă, astfel încât Simon fu nevoit să o însoţească pe Cicely pe trepte, lăsând-o pe ea în grija lui Marcus.

Cu luminile casei de la oraş a familiei Foxmoor în spatele său, chipul îi era umbrit în timp ce o ajută să coboare, dar ea îi putu simţi privirea aţintită asupra ei, sfredelind-o până în adâncul sufletului. Iar când îi luă braţul şi se întoarseră către trepte, inima îi bubui. Chiar şi după toate cele petrecute, el avea efectul acesta tulburător asupra ei, ca şi cum se legăna pe marginea unei stânci, iar

el aştepta să o împingă.

Ori să o prindă. Încă nu se decisese.

În timp ce urcau treptele, el murmură:

— Dacă preferi, putem merge în altă seară la operă.

— Nu, nicidecum, spuse ea pe ton relaxat. M-ai acuza că nu respect târgul nostru.

El ridică din umeri.

— Dacă fratele tău nu merge, atunci nici tu nu eşti nevoită să mergi, aşa cum am convenit.

Auzindu-l vorbind atât de direct, tresări.

— Aşadar, nu doreşti să merg?

— Nu am spus asta.

Ea îşi ascunse zâmbetul.

— Deci vrei să merg.

Braţul i se încordă sub mâna ei.

— Nu am spus nici asta. Dacă doreşti, rămâi acasă. Nu îmi pasă câtuşi de puţin dacă mergi ori nu cu mine.

— Atunci de ce te-ai oferit să mă duci în altă seară? îl tachină ea.

Când el nu îi răspunse imediat, riscă şi îl privi pe furiş.

Lămpile cu gaz aflate în capul scării îi luminau expresia iritată.

— Eşti o pacoste pentru bărbaţi, ştii asta?

— De ce? Pentru că îndrăznesc să aştept răspunsuri rezonabile din partea vicontelui Dragon în locul unui nor de fum şi al unei respiraţii de foc?

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar Regina văzu în ochii lui o urmă de admiraţie.

— Pentru că ai un braţ drept puternic. Îşi coborî glasul. Şi ştii să îl foloseşti.

Roşind, îşi aruncă iute privirea în sus, acolo unde fratele ei şi Cicely dispăreau în interiorul casei.

— Nu voi ezita să îl folosesc din nou dacă mă insulţi.

Ajunseseră în capătul scărilor, dar el o luă prin surprindere şi o trase în spatele coloanelor din colţul îndepărtat al largilor trepte de marmură. Până să îşi dea ea seama ce avea el de gând, gura lui era peste a ei, fierbinte, posesivă, lacomă. Nu se grăbi şi o sărută atât de meticulos

şi de scandalos, încât degetele ei de la picioare se încovoiară în pantofii de satin.

Când el se retrase, ea abia mai putea respira, iar ochii lui o priveau licărind în întuneric.

— Consideri asta o insultă? spuse el ca un timbru seducător.

Ar fi trebuit. Dar nu o făcu.

— Intenţionezi să continui cu vreun comentariu răutăcios despre preferinţa mea pentru duetele în particular?

Un muşchi zvâcni în falca lui.

— Pe moment, nu mă pot gândi la niciunul.

— Ce păcat, zise ea glumeţ, străduindu-se să îşi ascundă reacţia la sărutările lui. Mi se par atât de amuzante!

Cicely îşi făcu apariţia în cadrul uşii şi se încruntă când îi zări pe cei doi ascunşi în spatele coloanei.

— Lord Draker, ce faceţi? Regina, trebuie să vii înăuntru!

Cu un zâmbet zeflemitor, Marcus prinse mâna înmănuşată a Reginei şi o ridică la buze. Sărutul prelungit pe care îl apăsă pe mâna ei îi făcu trupul să freamăte precum coarda unei harpe ce tocmai fusese ciupită.

— Bună seara, doamnă, zise el. Mai bine plec înainte ca doamna voastră de companie să mă arunce pe scări din cauza impertinenţei mele. Apoi adăugă cu o şoaptă ispititoare: Mâine-seară voi face ca impertinenţele mele să fie mai discrete.

Încă încerca să îşi revină după remarca lui impertinentă când el sări treptele şi se îndreptă spre locul în care îl aştepta trăsura. Apoi observă că vizitiul lui şi toţi lacheii o priveau cu zâmbete pline de subînţeles. Cerule, probabil ghiciseră ce făcuseră ea şi Marcus în spatele coloanei!

Chipul i se aprinse şi se grăbi să intre în casă în urma lui Cicely. De ce bărbatul acesta reuşea întotdeauna să o dezarmeze? Părea hotărât să facă din ea o desfrânată publică. Dacă nu avea să fie cu băgare de seamă, el urma

să-i distrugă reputaţia.

Păcat că săruta atât de bine.

În clipa în care fură înăuntru, Cicely murmură:

— Iartă-mă că nu mi-am dat seama ce punea la cale bestia aceea. Dacă aş fi avut vreo idee că bărbatul acela încerca să…

— Este în regulă, Cicely. Nu a făcut nimic.

Mulţumită lui Marcus, în ultimele două zile îi zisese lui Cicely mai multe minciuni decât spusese în întreaga ei viaţă.

Cicely tuşi.

— Nu înţeleg de ce insişti cu acea curtare nebunească.

— Să îi ajut pe Louisa şi pe Simon, desigur. Întorcându-se ca să îşi ascundă îmbujorarea, Regina îi dădu pelerina lacheului. Doar nu crezi că am vreun interes romantic faţă de Lord Draker.

— Sper că nu! Nu este un pretendent potrivit pentru tine.

Regina se crispă şi se întoarse din nou către Cicely.

— Dacă te referi la purtarea lui…

— Mă refer la iubirea lui faţă de cărţi. Aruncând o privire lacheului, adăugă discret: O iubire pe care tu nu o împărtăşeşti.

„Din moment ce nu poţi citi”.

Reginei i se puse un nod de plumb în piept. Desigur, Cicely avea dreptate.

— Atunci este un lucru bun că voi ieşi cu el în oraş doar ca să îmi ajut fratele, nu-i aşa?

Când Cicely se încruntă şi deschise gura să răspundă, Regina schimbă subiectul:

— Şi, dacă tot veni vorba, unde este fratele meu? Eram sigură că Simon mă va aştepta aici ca să mă necăjească.

— Vă cer iertare, milady, interveni majordomul, dar Excelenţa Sa este în salonul său privat alături de un oaspete special.

Regina se tensionă.

— Mulţumesc, John.

Oaspete special era codul servitorului pentru Maiestatea Sa. De ce venise prinţul acolo în seara aceea, când oricum avea să îl vadă pe Simon la cina de a doua zi? Puteau fi întemeiate bănuielile lui Marcus legate de prinţ şi de fratele ei?

Nu, desigur că nu. Nu îi venea să creadă. Pe de altă parte…

Aruncă o privire de-a lungul coridorului care ducea spre aripa de est. Ar fi putut să meargă să vadă ce puneau la cale. La urma urmei, trebuia să îi ceară scuze prinţului pentru faptul că nu avea să poată participa la cina Domniei Sale şi ar fi fost bine să o facă personal.

Îngăimând un noapte bună verişoarei sale, se îndreptă spre aripa de est. Era o prostie să se gândească măcar că Marcus putea avea dreptate în ceea ce îl privea pe Simon. Fratele ei era ambiţios, desigur, dar nu era genul care să se folosească de o tânără într-un mod atât de viclean.

Marcus făcea astfel de afirmaţii îngrozitoare doar pentru că avea o părere foarte proastă despre toată lumea. Drept dovadă era ce credea despre ea.

Deşi, dacă era să fie sinceră, nu mai era sigură ce credea el despre ea. La început, fusese convinsă că el o curtase doar ca să îi provoace pe ea şi pe Simon. Iar după ce o sărutase atât de pasional în biblioteca lui Lord Iversley, remarcile lui insultătoare păruseră să confirme faptul că nu avea niciun interes real faţă de ea.

Apoi însă o apărase în trăsură. Îi lăudase talentul de a cânta. Ba chiar spusese că era deşteaptă. Nimeni nu o numise vreodată astfel. Frumoasă, da. Sofisticată, mai mult ca sigur. Dar deşteaptă? Nici măcar o dată.

Îi plăcea să i se spună că era deşteaptă. Din nefericire, Marcus nu ar considera-o deloc deşteaptă dacă ar fi ştiut adevărul despre ea.

Cuvintele lui Cicely o urmăreau. Dacă Marcus avea să afle că ea nu ştia să citească, ar fi crezut-o proastă şi chiar mai superficială decât o credea deja. Ori ar fi crezut-o

bolnavă, fără speranţa de a se vindeca. Cu siguranţă, atunci nu ar mai fi dorit-o.

Niciun bărbat cu capul pe umeri nu ar fi dorit o soţie care i-ar fi putut dărui un moştenitor cu probleme. Nu ar fi contat cât de bogată ori de frumoasă era ori ce femeie desăvârşită era, fiindcă trebuia să îndeplinească anumite îndatoriri. Ce se întâmpla dacă nu o putea face?

Posibilitatea aceasta o deprimă.

Din fericire, ajunsese la salonul lui Simon, acolo unde putea uita de enervantul viconte. Înainte de a bate la uşă, îşi lipi urechea de uşă pentru a vedea ce ar fi putut descoperi. Dar auzi doar şoaptele a doi bărbaţi angajaţi într-o discuţie pe care doreau să o păstreze privată.

La naiba cu toate! Cu un oftat, bătu la uşă şi conversaţia încetă imediat. Simon mârâi o invitaţie de a intra.

De îndată ce alunecă în încăpere, ambii bărbaţi se ridicară, iar Maiestatea Sa fu primul care o întâmpină. În timp ce ea făcu o plecăciune adâncă, acesta spuse:

— Nu este nevoie să fii atât de ceremonioasă cu mine, draga mea. Îşi aşeză trupul mare pe canapeaua rezistentă pe care Simon o cumpărase special pentru astfel de vizite şi bătu brocardul de alături. Vino să şezi lângă mine şi să îmi spui ce mai faci.

Încruntarea lui Simon avea scopul de a o descuraja să rămână, dar ea nu îl băgă în seamă.

— Mă bucur atât de mult că sunteţi aici, Maiestate! zise ea, mergând să se aşeze alături de prinţ. Se pare că nu voi putea lua parte la cina Maiestăţii Voastre mâine-seară. Sper să mă iertaţi.

— Depinde de motiv. Prinţul o prinse de bărbie. Şi din moment ce nu pari bolnavă…

— Lord Draker a rugat-o pe Regina să îl însoţească la operă mâine-seară, interveni Simon înainte ca ea să apuce să-i explice.

Interesul de pe chipul Maiestăţii Sale fu de netăgăduit.

— Asta este o cu totul altă problemă, nu-i aşa? Nu aş

dori să stau în calea unei curtări.

La auzul cuvintelor lui, Regina aruncă o privire întrebătoare către fratele ei.

Simon se sprijini cu şoldul de o masă de scris.

— I-am spus Maiestăţii Sale despre noul tău amorez. M-am gândit că va găsi amuzant să audă cum s-a descurcat Lord Draker la prima incursiune în societatea civilizată.

— De când ai devenit bârfitor? se răsti Regina, prea enervată de felul în care îşi imaginã că descrisese fratele ei toată situaţia pentru a întreba de ce discutau despre ea şi despre Marcus.

— Fratele tău ştie că îmi plac astfel de pălăvrăgeli.

Maiestatea Sa îi luă mâna şi i-o frecă între palmele lui mari. Dar nu îţi bate capul tău drăguţ cu asta. Foxmoor a avut de spus doar lucruri bune despre tine.

Nu îi păsa ce spusese Simon despre ea. Ce spusese despre Marcus? Şi de ce trebuia să îşi bată ea capul cu asta? O fi fost prinţul tatăl lui Marcus, dar Marcus nu se purta deloc ca şi cum dorea ca acesta să aibă o părere bună despre el. Aşadar, de ce ar fi dorit ea asta în locul lui?

Nu ştia de ce.

Pur şi simplu o dorea.

— Simon a menţionat ce voce bună are Lord Draker? întrebă ea.

Prinţul o cercetă suspicios.

— Nu, dar nu sunt surprins.

Probabil că îşi auzise fiul cântând când Marcus era mai mic. Ah, cât de mult îşi dorea să îl şi putut întreba cum fusese Marcus pe vremea când era doar un tânăr! Dar nu îndrăznea.

— Şi altfel, ce părere ai despre viconte? întrebă prinţul. E limpede că îl găseşti atrăgător din moment ce ai de gând să uiţi de cina mea ca să i te alături la operă.

Blestemă îmbujorarea care îi cuprinsese obrajii, mai ales atunci când Maiestatea Sa întări strânsoarea mâinilor.

— Cred că e destul de atrăgător, zise ea, încercând să pară neutră.

— Regina are de gând să îl transforme într-un

gentleman, rosti tărăgănat Simon.

Maiestatea Sa miji ochii spre ea.

— Dacă o poate face cineva, Regina este aceea.

Slavă Domnului că Simon nu menţionase pariul!

— Nu vreau să îl transform, ci să îi uşurez drumul spre înalta societate. Urăsc să văd un bărbat cu atâtea calităţi petrecându-şi zilele pe moşia lui.

— Draker are calităţi? glumi Simon. Trebuie să-mi fi scăpat.

— Atunci nu eşti chiar atât de perspicace cum te credeam, se răsti prinţul.

Judecând după expresia supărată de pe chipul lui Simon, acesta uitase pentru o clipă care era relaţia dintre Marcus şi Maiestatea Sa.

— Sunt destul de perspicace încât să observ că bărbatul are un interes faţă de sora mea, pe care ea nu i-l împărtăşeşte.

Încercarea lui de a distrage atenţia prinţului funcţionă, pentru că privirea pătrunzătoare a Maiestăţii Sale se îndreptă spre ea.

— Este adevărat?

— Simon înţelege greşit natura interesului lui Lord Draker faţă de mine, ocoli ea răspunsul. Omul nu doreşte decât să îmi dovedească faptul că societatea este atât de coruptă precum crede el. Suntem implicaţi într-un fel de dispută, dacă doriţi.

— Şi, cu siguranţă, el nu este genul pe care sora mea îl găseşte atrăgător, adăugă Simon.

— Nu este adevărat. Regina se înroşi când Maiestatea Sa ridică o sprânceană. Dar lucrurile care ne interesează sunt prea diferite. Nu prea îi place societatea civilizată. Şi nu cred că mă place prea mult. Uneori, chiar pare să mă dispreţuiască.

— Prostii, spuse prinţul cu amabilitate. Cine ar putea dispreţui o făptură aşa minunată ca tine, draga mea?

„Marcus ar putea”.

— Cu toate astea, mă îndoiesc că este interesat să se căsătorească cu mine.

Se părea că Simon se plictisise de discuţie, pentru că se îndepărtă de masa de scris şi se apropie de canapea.

— Îl poţi delecta pe Maiestatea Sa altă dată cu poveşti despre curtarea ta, fată dragă. Am câteva probleme de stat importante de discutat cu el în particular în clipa asta şi se face târziu.

De când discuta Maiestatea Sa probleme de stat cu fratele ei în salonul lui Simon, nu la Carlton House?

Trăgându-şi mâna din mâinile prinţului, se ridică.

— Foarte bine, vă voi părăsi.

Maiestatea Sa se ridică.

— Bucură-te de seara ta la operă, draga mea.

Plecă, încă arzând de curiozitate să afle despre ce discutau. Oare Marcus avea dreptate în legătură cu intenţiile lui Simon? Nu era o coincidenţă ciudată faptul că Maiestatea Sa venise acolo chiar în seara în care lui Simon îi fusese permis să o curteze pe Louisa?

Pe de altă parte, dacă Maiestatea Sa chiar dorea să influenţeze viitorul Louisei, atunci avea sens să-l îndemne pe Simon să o curteze. Asta nu însemna că puneau la cale ceva necinstit.

Poate chiar discutau despre afaceri de stat. Obsesia ridicolă a lui Marcus faţă de intrigi pur şi simplu o făcea să îşi imagineze ea însăşi o intrigă. Acesta era necazul pe care i-l adusese faptul că îl lăsase pe bărbatul acela să o sărute – o făcuse să gândească ca el.

Cu siguranţă, îl găsea atractiv pe Marcus, iar faptul că el era atras fizic de ea era destul de evident. Dar nu era de ajuns pentru o curtare adevărată între doi oameni atât de diferiţi.

Însă, atunci când gura lui i-o prăda pe a ei, avea tendinţa să uite acest lucru. Aşa că, de acum înainte, trebuia pur şi simplu să îl ţină la distanţă. Nu trebuia să îl lase să o sărute din nou, indiferent cât de straşnic o făcea.

Avea să încerce în continuare să civilizeze bestia şi să încurajeze căsătoria dintre Louisa şi Simon, dar avea să fie prietenoasă şi doar atât. Pentru că nu putea ieşi nimic bun dacă îl lăsa pe Marcus – Lord Draker – prea aproape.

*

De îndată ce Regina dispăru, prinţul se întoarse către Simon.

— Eşti sigur că nu ştie ce ai de gând să faci? Sora ta este mai isteaţă decât pare.

— Sunt conştient de asta…

Simon spera doar că Draker, noul ei proiect caritabil, avea să o ţină prea ocupată ca să cerceteze propriile lui activităţi.

— Poate că Draker a dat glas propriilor suspiciuni, dar asta nu înseamnă că ea le crede.

— Atunci de ce a fost de acord cu târgul lui nebunesc?

— Ca să-i dovedească faptul că toate presupunerile lui sunt greşite, exact aşa cum a spus şi ea.

Nu avea niciun rost să îi menţioneze pariul. Se îndoia că Maiestatea Sa avea să aprobe un astfel de pariu care îl includea pe fiul său nelegitim.

— Atât timp cât Regina înclină să fie de partea mea, suntem în siguranţă.

Maiestatea Sa îşi ridică trupul voluminos de pe canapea.

— Nu chiar atât de în siguranţă, aş zice, dacă fiul meu are de gând să petreacă fiecare moment alături de tine şi de Louisa. Cum aş putea să îmi văd fiica şi să discut cu ea despre viitorul ei?

— Poate că ar trebui să îmi permiteţi să îi spun ce sunteţi pentru ea…

— Bineînţeles că nu. Natura secretoasă a lui Draker şi insistenţa lui încăpăţânată că ea nu este a mea au fost în favoarea noastră până acum, pentru că l-au împiedicat să îi dezvăluie nişte detalii destul de sordide despre aventura mea cu mama lui. Dacă îi spui adevărul, ea va fugi imediat să-i confirme, iar Draker o va otrăvi împotriva mea înainte ca măcar să am şansa să îi spun propria versiune.

Detalii sordide? Simon îşi înfrâna curiozitatea. Secretul succesului de a deveni confidentul Maiestăţii Sale

era să nu pună prea multe întrebări.

— La timpul potrivit, continuă prinţul, îi voi spune că este fiica mea. Dar mai întâi trebuie să o prind singură, iar tu ar trebui să te ocupi de asta.

— La naiba, încerc! Nu înţeleg de ce nu îi puteţi cere familiei Iversley să o aducă în vizită la Carlton House.

— Pentru că, dacă îi presez pe cei din familia Iversley, cu siguranţă Draker va dezvălui lucruri care aş prefera să nu fie cunoscute, mai ales în vremurile acestea tumultuoase.

— De ce nu le-a dezvăluit Draker mai demult?

Maiestatea Sa flutură din mâna plină de bijuterii.

— Bănuiesc că îi face plăcere să mă aibă la mână, ticălos obraznic! Iar acum caută să mă împiedice umblând creanga prin oraş cu Lady Regina şi nelăsându-mă să îmi văd fiica, la naiba!

— Răbdare, Maiestatea Voastră, răbdare! Au fost de acord să îşi facă curte timp de o lună, iar Lord Draker nu va rezista mai mult de o săptămână alături de Regina.

Cel puţin aşa spera. Simon nu avea să supravieţuiască niciodată o lună în care îi făcea curte Louisei. O lună în care să o vadă în satin albastru şi perle, dar imaginându-şi-o într-o cămăşuţă din dantelă, care îi îmbrăţişa sânii şi abdomenul, şi…

Blestemă printre dinţi când pulsul i se mări de trei ori. Dumnezeule, era minunată! Avea să fie o soţie al dracului de bună.

Din nefericire, nu a lui. Ca prim-ministru, avea nevoie de o soţie educată să fie gazdă în înalta societate, nu de una căreia i se îngăduise să crească sălbatică, la ţară. De o femeie sofisticată şi elegantă, care ştia unde îi era locul. Louisa era prea naivă şi prea încăpăţânată ca să fie o soţie potrivită pentru el.

Totuşi, o dorea mult. Îi găsea inocenţa extraordinar de atrăgătoare, iar limba neîngrădită – înviorătoare. Se deosebea foarte mult de domnişoarele calculate pe care le întâlnea de obicei în societate. Dacă nu ar fi fost cunoştinţele ei şi viitorul pe care Prinny îl punea la cale

pentru ea, Simon ar fi făcut-o amanta lui într-o clipită. Toată bogăţia aceea de bucle negre împrăştiate pe perna lui, buzele acelea seducătoare şoptind promisiuni obraznice, braţele acelea albe şi zvelte deschizându-se pentru îmbrăţişarea lui...

Gemu, căci pantalonii îi deveniseră strâmţi. Nu avea niciun rost să se gândească la asta. Nu o putea avea niciodată ca amantă. Dacă ar fi încercat, Draker i-ar fi mâncat ficatul la micul dejun. Iar prinţul i s-ar fi alăturat.

— Curtarea aceasta ar putea funcţiona în favoarea noastră numai dacă veţi lăsa totul în seama Reginei, continuă Simon. Îi dau cel mult o săptămână să îl facă pe Draker să îi mănânce din palmă. Apoi va face tot ceea ce îi cere Regina, inclusiv să îmi permită să o curtez pe sora lui. Încă veţi avea o şansă cu Louisa.

— Ar fi cazul. Charlotte şi William se vor căsători în curând şi trebuie să am pe cineva care să o supravegheze pe prinţesă de fiecare dată când ei vor călători în Olanda.

După îngrijirea îndoielnică pe care o primise prinţesa Charlotte, singura fiică legitimă a lui Prinny, alături de soţia lui înstrăinată, Maiestatea Sa nu îşi asuma niciun risc. Dorea ca nimic să nu strice căsătoria aceasta avantajoasă din punct de vedere politic dintre prinţesa Charlotte şi prinţul William de Orania. Mama lui Charlotte se purtase deja cu o neruşinată lipsă de consideraţie faţă de poziţia sa. Prinny nu dorea nicio urmă de scandal asociat cu Charlotte din moment ce era următoarea moştenitoare a tronului.

Prinţul se plimbă prin faţa lui Simon.

— Spui că Louisa are o inimă bună şi bun-simţ. Cu siguranţă, va fi dornică să îi servească surorii sale vitrege ca damă de companie. Şi voi avea pe cineva de încredere care să fie ochii şi urechile mele în casa lui Charlotte, o persoană pe care să o pot modela.

Simon bănuia că era vorba de ceva mai mult decât simpla dorinţă de a o pune pe Louisa să o servească pe prinţesă. Dar, dacă era aşa, Maiestatea Sa nu o arăta. Asta îl nelinişti.

— Presupuneţi că Louisa va fi de partea Maiestăţii

Voastre, nu a lui Draker, pe care îl adoră. S-ar putea să nu fie tocmai încântată să audă că sunteţi tatăl ei.

— Prostii! Nu a avut tată ani întregi – ce fată nu îşi doreşte un tată care să aibă grijă de interesele ei?

Simon atinse un alt subiect delicat.

— De asemenea, s-ar putea să fie nemulţumită să audă că… nu plănuiesc să mă căsătoresc cu ea.

Maiestatea Sa îl cercetă îndeaproape.

— Nu ai făcut nimic nesăbuit, nu-i aşa? I-ai făcut promisiuni pe care nu ai de gând să le duci la îndeplinire? Ori ai sedus-o ca să se îndrăgostească de tine? Se aplecă uşor. Ori ceva şi mai rău?

— Nu, nicidecum, răspunse în grabă Simon.

Prefera să îşi ţină mădularul ataşat de trup. Deşi nu era sigur cât mai putea să îşi stăpânească dorinţa de a o săruta. Doar o dată. Să guste gura aceea inocentă…

— Am discutat asta încă de la început – că ar fi mai bine pentru ea să fie căsătorită cu un bărbat al cărui interes faţă de ea nu este unul politic, îl avertiză Maiestatea Sa.

— O încurajaţi pe Charlotte să se mărite din motive politice.

— Da, şi eu, la rândul meu, m-am căsătorit cu mama lui Charlotte din astfel de motive; uită-te cât de rău s-a dovedit a fi! Dar eu şi Charlotte avem îndatoriri, aşa că nu ne putem căsători cum ne comandă inima. Din fericire, Louisa este liberă să îşi urmeze inima. Când se va îndrăgosti, doresc să se întâmple cu un bărbat care îi împărtăşeşte sentimentele, un bărbat capabil să vadă în ea mai mult decât un mijloc de a-şi atinge scopul. Şi amândoi ştim că tu nu eşti acela.

Nu era întru totul adevărat. Simon putea vedea în ea cu uşurinţă mai mult decât un mijloc de a-şi atinge scopul… în dormitor. Dar nu putea admite asta în faţa tatălui ei.

— Acum va trebui să sperăm că Lady Regina îl distrage într-adevăr pe fiul meu suficient ca să ne ofere deschiderea de care avem nevoie. Altfel, nu voi fi deloc mulţumit.

Iar dacă Maiestatea Sa nu era mulţumit, Simon

pierdea orice şansă de a avansa în guvern.

— Nu vă faceţi griji, vă puteţi baza pe Regina. Nu i se spune La Belle Dame Sans Merci degeaba.

Capitolul 8

Însoţitoarea potrivită ar trebui să nu îşi pună niciodată nevoile mai presus de cele ale protejatei sale, nici măcar când participă la distracţiile sale preferate.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

„La Belle Dame Sans Merci este cu siguranţă într-o formă de zile mari în seara asta”, se gândi acru Marcus când ajunseră la Opera Italiană. Ca o gazdă la o petrecere din înalta societate, fu amabilă, preocupată şi… distantă. Ca şi cum nu s-ar fi topit în braţele lui în spatele coloanei aceleia cu o seară în urmă.

Să o ia naiba! Nu se putea gândi decât la asta, să îi sărute din nou gura moale, supusă…

Blestemă printre dinţi. Îşi pierduse minţile? Aşa îi ademenise pe ceilalţi fraieri, făcându-i să se lupte să o guste şi apoi amenințându-i cu un dispreţ rece.

Foarte bine, să îşi folosească trucurile! Dar avea şi el câteva. Dovedise seara trecută că micuţei ipocrite îi plăceau săruturile şi mângâierile lui. Avea să îi amintească asta. În mod repetat. Să îi amintească ce presupunea curtarea, ce avea dreptul să aştepte un pretendent. Dacă asta nu avea să o facă să ţipe după el, atunci nimic nu avea să o facă.

Ajunseră la loja familiei Iversley ca să descopere că aceasta era situată în mod vizibil la primul nivel. Bun – Regina nu putea evita ca întreaga lume să o vadă în braţele lui.

Mai mult, *lojă* se dovedi a fi un termen generos pentru dulapul pe care îl închiriase Iversley. Regina nu păru deloc mulţumită când se opri chiar la intrare.

— Poate că ar trebui să folosim loja lui Simon. Este mai spaţioasă.

— Mi se pare că aici e foarte bine. Marcus îşi lăsă privirea să zăbovească pe trupul ei. Foarte confortabil.

— Este adevărat că are o privelişte minunată asupra scenei, spuse vioaie Louisa.

— Din câte înţeleg, zise Marcus, privelişte a lojelor din alte loje este tot ceea ce contează pentru doamne când merg la operă.

— De unde ştii? Louisa ridică vocea ca să se facă auzită peste zarva făcută de ceilalţi spectatori. Nu ai fost niciodată la operă.

— Asta nu l-ar împiedica pe fratele tău să îşi exprime opinia, spuse maliţios Regina. De ce să nu adune date înainte de a se pronunţa despre înalta societate?

— De fapt, am fost la operă, zise Marcus. În anii tinereţii mele, eram la fel de nerăbdător să mă holbez la dansatoarele de la operă ca orice alt novice necioplit. Aşa că, dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat de atunci, mă îndoiesc că se află cineva aici ca să asculte muzica.

El cu siguranţă nu voia. Îi plăcea un cântec bun la fel ca oricărui bărbat, dar opera era de-a dreptul caraghioasă.

— Stăm sau nu în loja lui Iversley?

— Da, hai! Făcându-i cu ochiul fratelui său, Louisa o luă de braţ pe verişoara Reginei.

— Haideţi, domnişoară Tremaine, vom sta în faţă.

Marcus îşi reţinu un zâmbet când văzu cât de abilă fusese sora lui când aranjase ca el şi Regina să se aşeze în spatele însoţitoarei acesteia. Aşteptă până când Regina îşi ocupă locul în rândul din spate, se aşeză confortabil, apoi trase celălalt scaun mai aproape de al ei şi se aşeză şi el.

După postura ei ţeapănă, putu să îşi dea seama că lucrul acesta nu îi făcu plăcere. Bun. Doar ca să îi dea un motiv să fiarbă în suc propriu, îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei.

Ea ridică o sprânceană, dar el zâmbi. Regina scăpă săculeţul pe podea.

— Vai de mine, spuse ea destul de tare încât să fie

auzită de toată lumea, mi-a căzut săculeţul. Lord Draker, dacă sunteţi amabil…

El nu avu de ales decât să îl ridice, ceea ce însemnă să îşi ia braţul de pe spătarul scaunului ei. Când se îndreptă să îi dea nimicul acela încrustat cu perle, ea îşi mutase scaunul, lipindu-l de perete.

Femeiuşcă vicleană! Desigur, găsea că un flirt în particular nu era nepotrivit, dar părea hotărâtă să ascundă legătura lor în faţa prietenilor ei.

Nu avea să îi permită asta.

— Iartă-mă, minţi el în timp ce se apropie aplecându-se. Am uitat de promisiunea de a fi mai discret în privinţa impertinenţelor.

Îi luă mâna în mod voit.

La fel de voit, ea şi-o smulse înapoi, o urmă de îmbujorare atingându-i obrajii.

— Aş prefera să nu fii deloc impertinent.

— Credeam că te deranja doar posibilitatea de a-mi vedea cineva impertinenţele.

Îşi puse mâna pe piciorul Reginei, iar când ea întinse mâna ca să i-o dea la o parte, el i-o prinse în mâna lui. Ea încercă să şi-o tragă ca să se elibereze, dar Marcus o strânse cu fermitate.

Regina îl săgetă cu privirea enervată, apoi chibzuită.

— Aveţi copia traducerii mele, domnule?

— Ştii foarte bine că o am. Mi-ai dat-o în trăsură.

Opera vindea traduceri ale libretelor la spectacole, dar se părea că ea reuşise să şi-o cumpere mai din timp. Spusese că voia să o citească înainte, pentru a nu pierde muzica. El bănui că motivul era doar ca să poată strâmba din nas în faţa celor care erau nevoiţi să o cumpere la operă.

— Ei bine, spuse ea, cu ochii scăpărând, atunci o pot vedea?

Era prinsă între scaunele lor, acolo unde o pusese când se aşezaseră. Şi doar dacă devenea contorsionist putea ajunge să o ia fără să-i dea drumul la mână. Lucru pe care se pare că ea îl ştia foarte bine, la naiba!

— Unde este copia pe care am cumpărat-o eu? ripostă el.

— Louisa şi Cicely o folosesc. Aşa că dacă aş putea să o văd pe a mea…

Încruntându-se, el îi eliberă mâna. Scoţând broşura ieftin legată, dădu să i-o înmâneze, dar ea i-o smulse şi se ridică printr-o mişcare lină şi merse să stea în picioare sub lampa din colţul lojei.

Orchestra începu să îşi acordeze instrumentele. Muzica avea să înceapă în curând. Îşi ridică privirea spre ea.

— Ai de gând să stai acolo întreaga seară, citindu-ne cu glas tare?

Lumina lămpii pâlpâi peste obrajii ei îmbujoraţi.

— Sigur că nu. Doream doar să verific ceva în actul al treilea.

Din moment ce nu dăduse decât o singură pagină, nu se afla nici pe departe la actul al treilea. El zâmbi.

— Este mult mai în spate – adu-l aici şi îl voi găsi eu.

O panică neaşteptată i se aprinse în ochi.

— Sunt capabilă să caut singură, mulţumesc.

Regina ridicase glasul destul de tare pentru a acoperi gălăgia şi a fi auzită de însoţitoarele lor. Domnişoara Tremaine se întoarse ca să le arunce o privire îngrijorată. Marcus o privi stăruitor, până când, în cele din urmă, ea tuşi, apoi îşi întoarse privirea către scenă.

— Vino şi ia loc, îi spuse el Reginei, iritat de hotărârea ei de a-l împiedica să o atingă. Trebuie să înceapă.

Uşa din spatele lor se deschise, iar un glas de bărbat spuse:

— Mi s-a părut mie că eşti aici, în loja familiei Iversley. Nu ţi-am spus că Regina este cea pe care am văzut-o, Henry?

— Într-adevăr, aşa este, Richard.

Henry şi Richard se dovediră a fi doi bărbaţi cam de vârsta Reginei. După întâmpinarea ei prietenoasă, aceştia se înghesuiră în lojă împreună cu un tânăr căruia îi spuneau Tom.

Când Marcus se ridică în picioare, Regina îi prezentă pe domni cu obişnuita ei graţie senină. Henry se dovedi a fi Lord Whitmore, moştenitor al contelui de Paxton. Ceilalţi doi îi erau fraţi. Se părea că toţi trei erau, de asemenea, verii Reginei. Nişte veri care o adorau, judecând după felul în care o priveau.

Novici obraznici. Acum se îngrămădeau în jurul ei, plângându-se de locul strâmt şi îndemnând-o să li se alăture în loja lor. Ca şi cum Marcus ar fi fost invizibil.

Când ea refuză, iar ei continuară să insiste, Marcus se ridică în picioare cât era de înalt.

— Doamna a spus nu, aşa că, dacă ţineţi la căpăţânile voastre, o veţi asculta!

Louisa se ridică iute.

— Ei, Marcus, zise ea cu glas împăciuitor, sunt sigură că domnii nu au nicio intenţie ascunsă.

— Hai, Draker, ciripi cel numit Richard, suntem doar preocupaţi de confortul doamnei. Cum se poate bucura de operă în loja aceasta minusculă?

— L-ar plăcea mai mult fără o grămadă de idioţi flecari care să roiască în jurul ei, replică Marcus.

Whitmore îl înfruntă.

— Ascultă aici…

— Henry, interveni iute Regina, punându-i o mână pe braţ. Aş dori ceva de băut înainte să înceapă opera. Mă însoţeşti până la parter?

Triumful străluci pe chipul lui Henry.

— Aş fi onorat, verişoară, zise el, zâmbindu-i batjocoritor lui Marcus.

Cei patru părăsiră loja, lăsându-l pe Marcus să clocotească.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, acesta se răsuci către domnişoara Tremaine, care stătea liniştită în scaunul ei.

— Ei bine? Sunteţi însoţitoarea ei. De obicei, o lăsaţi să plece singură cu orice persoană necunoscută?

Domnişoara Tremaine ridică din umeri.

— Sunt din familie. Va fi în perfectă siguranţă cu ei. Îl

fixă cu o privire răutăcioasă. De asemenea, sunt nişte gentlemani.

Da, îşi dădea seama ce fel de gentlemani erau măgarii aceia.

— Bine, atunci voi merge eu.

Ieşi în grabă pe uşă, nebăgând în seamă protestele Louisei şi ale domnişoarei Tremaine.

În regulă, se purta ca un idiot, dar nu voia ca Regina să fie singură cu cei trei. Ura felul în care ei o priveau. Detesta felul în care îi vorbeau. Şi, la naiba, nu-i plăcea că ea preferase să plece cu ei ca să nu petreacă un minut în plus în prezenţa lui.

Făcuse un târg, la naiba, iar acum voia să încalce regulile fugind cu nişte nătângi! Dacă dorea să pună capăt înţelegerii lor, trebuia să i-o spună în faţă, ca să poată auzi şi Louisa. Altfel, nu avea de ce să ascundă de ceilalţi faptul că se curtau.

Cutreieră prin teatru preţ de câteva minute, fără succes. Apoi, trecând printre o mulţime de oameni care stăteau în picioare lângă nişte stâlpi, auzi un glas de partea cealaltă spunând:

— Dumnezeule, Regina, nu pot să cred că îl tolerezi pe diavolul acela!

Îngheţă, recunoscând imediat cravata de la Eton a unuia dintre verii ei blestemaţi.

Bărbatul continuă cu glas prefăcut:

— Am fost şocaţi să te vedem acolo cu bărbatul acela. Ce spune Foxmoor despre asta?

— Fratele meu nu are nimic de spus în ceea ce priveşte persoana căreia îi îngădui să mă însoţească la teatru, spuse ea. Şi nici tu ori fraţii tăi, Henry.

Marcus se încruntă. Ea nu folosise cuvântul *curte.*

— Suntem verii tăi, ne îngrijorăm!

— Lord Whitmore are dreptate, Lady Regina, interveni o voce de femeie. Bărbatul este înspăimântător. Nu eşti pur şi simplu îngrozită să fii alături de el? Ştii ce se spune…

— Sunt numai prostii. Crede-mă, poate fi extrem de amabil atunci când doreşte.

Marcus încremeni. Ea îl apăra? În faţa prietenilor ei?

— Draker probabil că nu a dorit să fie amabil când noi am fost sus, zise unul dintre verii ei, pentru că acela a fost cel mai nepoliticos bădăran pe care l-am întâlnit vreodată.

— Şi i-ai văzut părul? adăugă una dintre femei. Dumnezeule, ai crede că nici măcar nu a auzit vreodată de foarfecă!

— Ori de lamă de ras. Sau de un croitor. Ori de un cizmar decent.

Râseră cu toţii, iar el se crispă. Bufoni caraghioşi! Măgari frivoli!

Iar Regina nu-l mai apăra acum? Probabil că râdea împreună cu ei.

Ieşi de după stâlp, cu o remarcă batjocoritoare pe buze, care însă se stinse când îşi dădu seama că Regina dispăruse. Undeva între apărarea lui şi râsete, plecase. Iar unul dintre verii ei dispăruse şi el.

Se mânie şi mai tare. Ignorând strigătul scos de una dintre femei în clipa când îl văzu, cercetă parterul. Descoperi capul acoperit de dantelă al Reginei alături de cel perfect coafat al lui Whitmore chiar în momentul în care aceştia dispărură pe scări în sus.

Naiba să o ia şi să o ducă la pierzanie! Nu avea să o lase în compania unui alt individ când ea trebuia să se afle lângă el. Trecu îmbrâncind prin mulţime, pierzându-şi cumpătul cu fiecare pas pe care îl făcu. Era vremea să îi amintească lui Lady Regina de termenii târgului pe care îl încheiaseră.

Capitolul 9

De fiecare dată când îţi pierzi protejata din ochi, inviţi diavolul să provoace dezastrul pe care l-a premeditat.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

„Din lac în puţ”, se gândi Regina, în timp ce Henry o

conduse în sus, pe scările aglomerate. Ar fi trebuit să insiste ca şi ceilalţi veri să-i însoţească, dar fusese prea grăbită să scape de aşa-zişii ei prieteni şi de felul în care aceştia vorbeau despre Marcus. Dacă Henry nu ar fi intervenit când îl rugase pe Richard să o ducă înapoi la loja ei! Henry era ultima persoană alături de care ar fi dorit să fie singură.

Bineînţeles, ajunşi în capul scărilor, acesta o trase spre dreapta.

Ea îl trase spre stânga.

— Loja este în partea aceasta.

— Vreau să vorbesc cu tine. Singur. Loja fratelui tău este goală deocamdată, iar noi doi nu am apucat niciodată să terminăm ultima noastră discuţie.

Ea oftă. Ba terminaseră. Pur şi simplu el refuza să accepte, iar de atunci ea îl evitase. Trebuia să pună capăt presupunerilor lui o dată pentru totdeauna.

Îl lăsă să o conducă în loja spaţioasă a lui Simon, dar îl opri când vru să închidă uşa.

— Nu este nevoie.

Odată cu stingerea luminilor în incintă, avea să fie foarte întuneric acolo cu uşa închisă. Prea întuneric.

Se întoarse cu faţa spre ea cu o expresie mohorâtă.

— Ai spus că vei lua în considerare oferta mea.

— Nu, am spus că nu aş putea să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl privesc ca pe un frate.

— Este ridicol! Sunt ani întregi de când ne zbenguiam în parcul de căprioare al familiei tale ca nişte mici sălbatici. Dumnezeu ştie că nu mă gândesc la tine ca la o soră!

— Poate că a sosit vremea să o faci.

— De ce? Am tot ceea ce ai putea cere din partea unui soţ, inclusiv o avere substanţială. Nu ai niciun motiv raţional pentru a mă refuza.

Cu excepţia faptului că îl găsea înfumurat şi plictisitor. Ideea lui Henry despre o seară captivantă era de a bârfi despre toţi pe care îi cunoştea. Probabil că o bârfea şi pe ea când nu se afla în preajmă.

— Îmi pare rău, Henry, pur şi simplu nu am astfel de

sentimente faţă de tine. Şi nu voi avea niciodată.

— Nu mi-ai dat nicio şansă, asta-i tot.

Luând-o prin surprindere, închise uşa lojei şi o trase în braţele lui.

— Dar dacă m-ai lăsa să îţi arăt…

O sărută înainte ca ea să îl poată opri. Regina nu se opuse, mai întâi de uimire, apoi de curiozitate, să vadă dacă sărutul lui avea să o afecteze la fel de profund precum cel al lui Marcus. Dar, ca şi ceilalţi câţiva bărbaţi care îndrăzniseră să o sărute, îşi perfecţionase abilităţile cu multe femei frumoase, iar talentul lui calculat o lăsă rece.

Îşi smulse gura de pe a lui.

— Ajunge, Henry! Nu sunt interesată de tine în felul acela.

— Prostii! O apucă astfel încât să nu poată scăpa din îmbrăţişarea lui. Încearcă!

Panica o făcu să tremure când nu se putu elibera.

— Dă-mi drumul în clipa asta, fir-ar să fie!

Chipul lui se urâţi.

— Au dreptate în privinţa ta, îi şuieră el în ureche, în timp ce ea se zbătea în strânsoarea lui. Eşti o căţeluşă rece, nu-i aşa? Tachinezi şi flirtezi, dar când un bărbat îţi arată o afecţiune reală…

— Dă-i drumul, ori te voi face să regreţi! mârâi o voce.

Marcus! Trupul lui masiv umplea cadrul uşii. Henry îi dădu drumul cu o viteză care ar fi fost insultătoare dacă ea nu ar fi ştiut cât de laş era. Bărbatul îl înfruntă pe Marcus cu băgare de seamă.

— Asta nu vă priveşte, domnule, aşa că dacă ne veţi lăsa…

— Doriţi să plec, Lady Regina? întrebă Marcus, fără să îşi ia privirea de la Henry.

Iată dragonul! Pumnii strânşi, glasul puternic şi chipul arzător erau imaginea perfectă a furiei unui dragon, o forţă ţinută cu greu în frâu şi care aştepta cuvântul ei pentru a-şi lua zborul şi pentru a distruge totul în cale.

Şi alţi bărbaţi se juraseră că aveau să lupte pentru ea. Acesta era primul bărbat despre care ea credea că ar fi

făcut-o cu adevărat. Un fior îi traversă şira spinării.

— Te rog să rămâi, Lord Draker. Henry tocmai pleca.

Henry se răsuci către ea.

— Regina, nu poţi spune că preferi…

— Ai auzit-o. Marcus păşi în lojă. Cred că prietenii tăi te caută la parter.

Henry ezită. Din fericire, creierul idiotului chiar funcţiona din când în când. Cu o plecăciune mică şi scurtă, ieşi din lojă, lăsându-i pe Marcus şi pe Regina singuri.

Acum, când Henry plecase, nu ştia dacă trebuia să fie încântată că Marcus îşi făcuse apariţia ori să fie deranjată de faptul că hotărâse de unul singur să intervină.

— Cum m-ai găsit?

— Te-am urmărit. Nu am avut încredere în verii tăi.

— Ori în mine, se pare. M-aş fi descurcat singură cu Henry, să ştii.

Aruncă o privire către celelalte loje din teatru, apoi închise uşa şi păşi mai aproape de ea.

— Am văzut cât de bine te descurcai cu el.

— Nu mi-ai dat ocazia. Când ai intrat eram gata să îmi folosesc puternicul meu braţ drept asupra lui. Asta l-ar fi oprit.

— Pe mine nu m-a oprit să te sărut aseară în pragul uşii tale, murmură el în întuneric.

Era mult mai aproape acum.

Ea tremură delicios, dar nu schiţă nicio mişcare. Avea două alegeri. Cea înţeleaptă era să îl respingă la fel de prompt cum o făcuse cu Henry. Cea nechibzuită era să vadă unde avea să ducă totul.

Mai devreme, ar fi făcut alegerea chibzuită. Dar sărutul patetic al lui Henry îi arătase adevărul. Niciodată nu fusese atrasă de un bărbat atât de puternic precum Marcus. În ciuda cârcotelilor lui. În ciuda bărbii şi a manierelor lui grosolane şi a felului în care continua mereu să o tulbure.

Ori poate că faptul că o tulbura o atrăgea.

— Aş fi putut să te opresc aseară dacă aş fi dorit, recunoscu ea.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Nu mi-am dorit asta.

Ochii lui scânteiară periculos în semiîntuneric.

— Dar în seara asta ai vrut să mă împiedici. Nu m-ai lăsat nici măcar să te ţin de mână.

— Pentru că am dorit să te învăţ nişte maniere, minţi ea.

— Sunt cam greu de cap uneori.

Dintr-odată, mâinile lui fură pe talia ei, trăgând-o după draperiile din spatele lojei, oferindu-i şansa de a se opune.

— Poate că ar trebui să repetăm lecţia.

Cuvintele răguşite trimiseră un fior de anticipare, ce îi făcu ei sângele să se înfierbânte rapid. Cu respiraţia întretăiată, îşi alunecă mâinile peste braţele puternice care o cuprindeau.

— Poate că ar trebui.

Doar de asta fu nevoie ca el să o sărute. Şi fu exact aşa de minunat cum îşi amintea – fierbinte, dulce şi mătăsos. Gura lui o devoră pe a ei, luând totul cu acea îndrăzneală uimitoare pe care o arăta în tot ceea ce făcea. În timp ce îndrăzneala lui Henry o îngrozise, cea a lui Marcus o făcu doar să dorească mai mult.

Se agăţă cu ardoare de umerii lui vânjoşi. Cât de bine era să îţi pierzi controlul măcar o dată! Iar acum îşi pierduse controlul complet. Se aflau singuri în întuneric; nu îi putea vedea nimeni în spatele draperiei. Cu siguranţă, nimeni nu îi putea auzi, cu tot zgomotul făcut de spectatorii care vorbeau peste interpreţi. Dacă cineva i-ar fi auzit, probabil că şi-ar fi imaginat că vreo prostituată şi însoţitorul ei se foloseau de o lojă goală.

În momente ca acesta, îşi dorea să fi fost prostituata lui, mai ales atunci când el îi invada gura ca un jefuitor, posedând-o atât de profund, încât se simţea contopită cu el precum ceara de fitil, amândoi izbucnind împreună în flăcări.

Gura lui o părăsi pe a ei ca să ardă o cărare de foc de-a lungul maxilarului ei.

— Mi-ai luat apărarea în faţa lor acolo, jos. De ce?

— Ne-ai auzit? şopti ea, blestemându-şi prietenii pentru limbile lor maliţioase.

— I-am auzit purtându-se ca nişte măgari. Pe tine te-am auzit luându-mi apărarea.

— Ei nici măcar nu te cunosc, spuse ea cu glasul gâtuit, deşi era greu să vorbească când el o muşca uşor de lobul urechii şi îi scălda urechea cu limba lui fierbinte.

— Nici eu nu te cunosc pe tine, îi şopti el la ureche. Credeam că te descifrasem. Credeam că doar natura publică a asocierii noastre te deranja. Credeam că acesta era motivul pentru care te-ai purtat ca şi cum nu m-ai fi plăcut. Dar apoi mi-ai luat apărarea în faţa prietenilor tăi.

— Nu îmi displaci. Niciodată nu mi-ai displăcut.

Îşi băgă nasul în gâtul ei, barba lui mângâindu-i carnea sensibilă.

— Atunci de ce ai fost atât de rece cu mine astă-seară?

— Pentru că nu este înţelept… tu… şi eu.

— Bineînţeles că nu este înţelept, dar ce contează asta?

Gura lui deschisă îi mângâie umărul dezgolit, iar ea fu străbătută de un fior.

— Pentru mine contează. Încerc ca întotdeauna să mă port cu înţelepciune. „De cele mai multe ori”.

— Eu, nu. Nu am făcut-o niciodată.

Ea zâmbi în părul lui.

— Ştiu. Preferi să faci praf totul şi să insulţi oamenii.

El îngheţă.

— Vrei să spui că nu mă comport aşa cum ţi-ar plăcea ţie. De asta crezi că nu este înţelept să te sărut? Şi să te doresc?

Inima ei începu să bubuie.

— Nu mă doreşti cu adevărat. „M-ai dispreţui dacă ai şti că nu ştiu să citesc preţuitele tale cărţi”. Tocmai de aceea nu este înţelept.

Retrăgându-se, o fixă cu o privire întunecată atât de intens, încât păru să o înghită cu totul.

— Bănuiesc că în felul acesta îi faci pe toţi bărbaţii să

se târască în genunchi la picioarele tale, pretinzând că nu ştii ce le faci. Privirea îi cercetă gâtul, umerii şi sânii. Pentru că este imposibil să nu ştii că bărbaţii te doresc.

Ea se mânie. El era la fel ca toţi ceilalţi.

— Adică trupul meu. Da, ştiu că bărbaţii îmi doresc trupul. Deci ce mai contează încă unul care să se târască la picioarele mele?

Împingându-l, se răsuci şi se îndreptă spre uşă, dar el o prinse de talie şi o trase cu putere, lipind-o de zidul tare al pieptului lui. Fu străbătută de un fior când fundul ei se lipi de coapsele lui musculoase.

— Te aştepţi să nu îţi doresc trupul? îi murmură el la ureche. Cred că nu este posibil. Şi dacă acesta este motivul pentru care eşti furioasă…

Urma de amuzament din tonul lui nu făcu decât să o înfurie şi mai mult.

— Sunt furioasă pentru că îmi doreşti doar trupul. Ai arătat limpede iar şi iar că mă crezi superficială şi frivolă, aşa că este imposibil să mă doreşti pentru firea mea blândă, bunul meu simţ ori caracterul meu!

— Dacă ţi-aş fi dorit doar trupul, mârâi el, nu m-aş afla aici, suportându-ţi limba ascuţită. Pot cumpăra o frumuseţe serviabilă în orice bordel scump din Londra.

Ea se crispă.

— Dacă ai impresia că o afirmaţie atât de grosolană va fi de ajuns ca scuză…

— Nu îţi cer scuze. Nu voi cere scuze pentru că îmi doresc orice parte din tine. Ştiu că sunt grosolan, necivilizat şi nu merit să îţi sărut mâna. Doar că nu îmi pasă.

Îşi desfăcu palma peste abdomenul ei, mototolind satinul în timp ce o potrivi mai ferm la adăpostul pieptului, taliei şi coapselor lui, fiecare centimetru din el fiind rigid şi la fel de neînduplecat ca vorbele lui. Ea ar fi trebuit să i se împotrivească. Să îşi înfigă unghiile în braţul lui, să îl lovească în fluierul piciorului, să facă orice ca să-l determine să îi dea drumul. Nici măcar nu ar fi trebuit să îi asculte vorbele.

Pentru că o afectau. Şi pentru că, deşi era grosolan şi

necivilizat, toate acele lucruri pe care credea că le urăşte la el nu o deranjau. Ah, ce perversiune era aceasta?

El îşi lipi buzele de urechea ei şi continuă cu un ton uşor mânios.

— Crezi că îmi face plăcere să o doresc tocmai pe sora omului pe care îl dispreţuiesc? O femeie care îmi tolerează sărutările doar pentru că are nevoie de o aventură care să îi anime viaţa?

— Nu este adevărat, şopti ea.

— Nu? Am despicat firul în patru de nenumărate ori în mintea mea şi nu mă pot gândi la niciun alt motiv pentru care mi-ai îngădui să te iau în braţe. Ori să fac asta. Împrăştie sărutări de-a lungul bărbiei ei. Şi asta. Îi supse gâtul, lucru pe care ea îl găsi ciudat de senzual. Şi chiar asta…

Mâna îi alunecă şi îi acoperi sânul.

La început, fu atât de şocată încât nu putu să vorbească. Niciun bărbat nu îndrăznise, nici măcar nu încercase vreodată… Credea că ea avea să îi îngăduie…

Vru să îl oprească, dar mâna lui începu să se mişte sub degetele ei încet, carnal, mângâind-o prin rochia de gală ca şi cum ar fi fost o…

Prostituată.

Capul îi căzu pe pieptul lui. Dumnezeule, poate că el avea dreptate, iar ea chiar îşi dorea o aventură! Ori poate că trecuse atât de mult timp de când lăsase un bărbat lângă ea încât obosise să îi ţină pe toţi la distanţă.

Nu, nu pe toţi bărbaţii. Doar pe el. El era singurul pe care îl dorea aproape. Dar de ce? Pentru că era atât de departe de societate? Ori pentru că pur şi simplu îşi pierduse minţile?

— Dacă îţi doreşti aventură, iubito, murmură el, sunt bucuros să îţi stau la dispoziţie.

— Nu… Nu ştiu de ce te las… să îmi faci asta.

— Nu mă plâng. Îi pişcă lobul urechii, ceea ce făcu ca un fior erotic să zumzăie de-a lungul trupului ei. Mă rog doar să nu mă trezesc prea curând.

— Nu dormi.

Altfel, şi ea ar fi dormit.

— Aş putea să fi adormit. Nu ar fi pentru întâia oară când te-aş visa.

Ţinând-o încă strâns cu spatele lipit de vintre, o trase şi mai mult în spatele draperiei, în cele mai negre adâncimi ale lojei.

Merse de bunăvoie, tentată de gândul că el o visase. Când el continuă să îi mângâie sânul, întrebă cu glas sugrumat:

— Ce fel de vise?

Îi mângâie şi celălalt sân, smulgându-i un oftat îndelung de pe buze.

— Azi-noapte am visat că te-am auzit cântând. Am mers prin Castlemaine urmând vocea aceea de sirenă şi te-am găsit în temniţa mea. Toată vorbăria ta despre cum aş lega femei în lanţuri trebuie să fi dus la asta. Pentru că, în ciuda a ceea ce se bârfeşte, nu merg în temniţa mea decât atunci când am o stare de spirit prea rea ca să fiu în preajma oamenilor şi am nevoie să îmi descarc furia.

— Eram… în lanţuri?

— Nu. Dar eu eram. După ce am intrat.

— Atunci ce făceam eu acolo?

— Nu vrei să ştii.

Şoapta mârâită nu făcu decât ca respiraţia ei să devină şi mai rapidă.

— Ba da.

— Şedeai cu o harpă legănată între picioare. Şi erai goală din cap până în picioare, doar cu harpa care te acoperea.

I se tăie respiraţia la imaginea surprinzător de provocatoare care îi veni în minte.

— În clipa în care am intrat, lanţurile s-au înfăşurat singure în jurul încheieturilor mâinilor mele, trăgându-mă înapoi, împiedicându-mă să te ating, continuă el cu glas gutural. Stăteam acolo neputincios, fiind gelos pe afurisita aceea de harpă pentru că se afla între coapsele tale şi îţi atingea exact locurile pe care eu îmi doream să le ating, cum ar fi sânii… îşi băgă mâna înăuntrul corsajului ei ca să

îi mângâie carnea goală. Sânii tăi mătăsoşi.

Când îi ciupi sfârcul ca şi cum ar fi fost coarda unei harpe, plăcerea i se împrăştie prin trup. O mânui abil, calmând-o şi apoi provocând-o. Gemu când mângâierea lui deveni mai îndrăzneaţă, mai scandaloasă, dar nu îl putu opri. Cerule, aşa era când te atingea intim un bărbat? La asta renunţa dacă nu se căsătorea niciodată?

— Doream să îţi mângâi pântecul…

Lunecând mâna liberă în jos, îşi desfăcu degetele pe pântecul ei, apoi le coborî mai jos şi mai jos, până când…

— Şi asta.

Ajunse între picioare, exact în locul în care se simţea dintr-odată strâmtă şi fragilă.

— Doamne, cât am dorit să te ating aici!

Dumnezeule! El o frecă tare acolo jos, iar ea aproape că simţi că nu mai are loc în propria piele. Mângâierea lui o făcu să simtă dorinţe necunoscute. Îşi aşeză obrazul pe umărul lui, fără ca măcar să încerce să îl oprească. Chiar dacă era cel mai scandalos lucru pe care i-l făcuse vreodată cineva.

Şi cel mai minunat.

Când mângâierea lui o făcu să geamă, îi spuse cu glas răguşit:

— Îţi place, nu?

— Nu ştiu…

— Simt că îţi place. Vocea îi deveni aspră. Dar numai pentru că nu eşti obligată să te uiţi la mine. Pentru că îţi poţi imagina că este altcineva…

— Niciodată. Se răsuci ca să-l privească. Nu am îngăduit aceste libertăţi nici unui bărbat, te asigur.

— Nu?

Ochii lui luciră în întuneric în timp ce o trase mai aproape, cealaltă mână cuprinzându-i sânul prin corset.

— Nu.

Rămase fără aer când el o mângâie şi o frământă, privind-o cu ochi arzători.

— Marcus, nu ar trebui…

— Sst, scumpo!

Luând-o prin surprindere, se lăsă pe un genunchi şi o prinse de talie.

— Lasă-mă să te gust, îi şopti el, sărutând-o între sâni. Un gust care să îţi intensifice aventura…

— Nu am spus niciodată că aş dori… o aventură.

Nu una atât de scandaloasă, oricum. Gura lui era atât de înfometată, atât de îndrăzneaţă! Mersese prea departe – nu îl putea lăsa, nu trebuia… îi cuprinse capul, dorind să îl îndepărteze, dar părul lui des îi înghiţi mâinile într-o masă mătăsoasă pe care ea nu se putu împotrivi să o mângâie, îngropându-şi degetele în pletele lui.

Iar acum el îi trăgea corsetul în jos, ca să dezvăluie un sân privirii lui avide. Exaltarea îi vibră de-a lungul fiecărui nerv, făcând-o să îşi crească strânsoarea degetelor în părul lui.

— Marcus, ce…

Îşi pierdu şirul vorbelor când gura lui îi captură sânul la fel de îndrăzneţ cum îi devorase mai devreme buzele. Ah, Cerule, cât era de delicios!

Şi ce îi făcea cu limba sfârcului ei, Dumnezeule!

— Dumnezeu să mă ajute, murmură el smulgându-şi buzele de pe sânul ei. Chiar şi aici miroşi a soare şi a miere. Atât de caldă, atât de dulce!

Se întoarse să îi sugă sânul în timp ce mâna îi mângâia celălalt sân aflat sub rochie. Îi ciupi un sfârc şi îl linse pe celălalt până când sângele ei începu să pulseze sălbatic.

Apoi ea îi apăsă capul pe pieptul ei, dorind mai mult din fiorii erotici care îi galopau prin tot trupul, coborându-i de-a lungul pântecului, ca să pulseze nebuneşte în locul acela secret pe care îl mângâiase el mai devreme.

Îşi luă mâna de pe sânul ei doar ca să o tragă pe genunchiul lui îndoit. I se opri respiraţia când coapsa lui fermă apăsă exact punctul acela dintre picioarele ei, făcându-i fiecare nerv să se înfioreze.

De data aceasta, gura lui prinse celălalt sân, sugându-l lacom. Bubuitul nebun al inimii ei înecă vocea stinsă a conştiinţei.

Dar nu şi muzica. De dincolo de draperie se auzea o arie melodioasă, ce se înălţa spre cer, un contrapunct potrivit limbii lui fierbinţi, care îi lingea sfârcurile, şi pulsului dintre picioarele ei, pe care părea să nu îl poată domoli decât legănându-se pe coapsa lui.

— Da, scumpo, aşa, şopti el lipit de sânul ei. Asta va face ca aventura ta să fie cu atât mai palpitantă.

— Aş dori să încetezi să o mai numeşti astfel…

Frecarea de el părea cu adevărat delicios de aventuroasă. Delicios de plăcută. Cu cât se legăna mai tare, cu atât mai mult nevoia ei părea să se concentreze în acel unic punct dureros, precum coarda unei harpe acordate până când nota ei se arcuia mai sus, mai dulce şi mai pur…

O explozie neaşteptată de aplauze tunătoare izbucni în jurul lor, zgomotul risipindu-i întreaga plăcere. Clipind, se retrase de lângă el. Cerule! Îl trase de păr cu putere.

— Marcus, trebuie să ne oprim.

— Da, mârâi el, continuând să îi scalde sfârcul cu limba, ignorând felul în care ea îl trăgea de cap. Curând, scumpo, curând…

— Acum! spuse ea ferm. Primul act trebuie să fie pe terminate.

El ridică capul.

— Nu a trecut destul timp, crede-mă!

Nu avea idee cât timp trecuse. Când el o sărutase şi o mângâiase, pierduse noţiunea timpului.

— Sunt sigură că luminile se vor aprinde din clipă în clipă şi nu putem fi văzuţi ieşind din lojă împreună şi neînsoţiţi.

Când el nu făcu decât să o privească lung, cu ochii arzând ca focul şi înfometaţi şi cu mâinile prinse de talia ei, adăugă în şoaptă:

— Te rog, nu permite să mi se distrugă reputaţia!

Mâinile lui se înmuiară.

— La naiba!

Nu încercă să o oprească când ea se chinui să se ridice de pe genunchiul lui.

— La dracu’ cu toate!

Dacă nu plecau în curând, aveau să fie prinşi împreună. Dar, pe de altă parte, nicio femeie respectabilă nu cutreiera holurile singură.

— Hai! strigă ea, trăgându-l de braţ ca să îl facă să se ridice. Trebuie să mergem!

El se ridică ţeapăn, dar aplauzele încetară, şi muzica reîncepu.

— Era doar sfârşitul ariei. Încă avem timp, slavă Domnului!

Aruncă un ochi pe după draperie către scenă, dorindu-şi să îşi fi putut aminti ce îi citise ieri Cicely din traducere.

— Dar, cu siguranţă, primul act va lua sfârşit în curând. Îndreptându-şi hainele, se blestemă pentru că lăsase lucrurile să meargă atât de departe. Trebuie să părăsim loja cât timp nu este nimeni pe hol ca să ne vadă.

— Eu nu pot. Crede-mă, dacă ies cu tine la lumină în clipa asta, vei fi compromisă în clipa în care mă zăreşte cineva.

Se holbă la el fără să înţeleagă.

Îi flutură un zâmbet jalnic.

— O femeie îşi poate ascunde excitarea, scumpo! Un bărbat nu poate.

Îmbujorarea îi invadă obrajii, amintindu-i de informaţia neruşinată pe care o smulsese de la prietenele ei despre bărbaţi şi actul iubirii. Se împotrivi impulsului scandalos de a-şi coborî privirea.

— Nu poţi… Flutură mâna vag spre vintrele lui. Chiar nu poţi să faci ceva?

Faţa lui luă foc.

— Aş putea face dragoste cu tine pe podea, dar mă îndoiesc că la asta te referi.

— Cu siguranţă, nu!

— Atunci va trebui să aşteptăm să treacă, zise pe un ton ironic. Povesteşte-mi despre vărul tău Whitmore. Asta îmi va scădea… ardoarea numaidecât.

Cererea o luă prin surprindere.

— Ce vrei să ştii?

— De ce te deranja?

Oh, Doamne! Îşi feri privirea, ridicând din umeri.

— Vrea să se însoare cu mine. Am spus nu. Din nou.

— Din nou?

— M-a mai cerut şi am refuzat. A ales să nu îmi accepte refuzul.

— Cam câte propuneri de căsătorie ai refuzat, apropo? Patru? Cinci?

— Nu are importanţă.

— Câte, Regina? Spune-mi adevărul sau o voi întreba pe domnişoara Tremaine, care sigur îmi va zice doar ca să îmi facă în ciudă.

Să îl ia naiba cu tot cu întrebările lui! Era din cale-afară de dificil să discute astfel de lucruri cu un bărbat care cu doar câteva momente mai înainte o tentase să păcătuiască.

— 11, se răsti ea. Dacă îl pui la socoteală şi pe Henry.

— Bineînţeles, să îl punem la socoteală pe Henry. Şi ce e aşa de rău la Whitmore de l-ai refuzat de două ori?

Aplauzele care răsunară în teatru îi dădură o scuză să nu răspundă.

— Hai, nu mai putem aştepta, indiferent ce îţi face… ardoarea.

— Crede-mă, replică el, în timp ce ea deschise uşa, ardoarea mea este cât de domolită poate fi pasiunea unui bărbat.

Când Regina privi pe furiş şi găsi coridorul pustiu, aproape că se prăbuşi de uşurare.

— Repede, acum, murmură în timp ce îl trase afară. Le vom spune lui Cicely şi surorii tale că am vizitat loja bătrânei Lady Montgomery. Contesa este atât de uitucă, încât dacă o întreabă cineva va spune că am fost acolo. Îi aruncă un zâmbet. Mă place.

— Toată lumea te place, Regina, mârâi el.

— Chiar şi tu?

Nu apucă să răspundă, pentru că, imediat după colţ, se treziră faţă în faţă cu Henry. Şi fraţii lui erau cu el, blocându-le drumul şi obligându-i pe ea şi pe Marcus să se

oprească.

— Dă-te la o parte, Whitmore, îi ordonă Marcus.

Henry aruncă o privire pe lângă ei spre coridorul gol, iar pe faţă îi apărură pete roşii.

— Voi doi aţi fost în loja familiei Foxmoor în tot timpul acesta?

— Nu fi ridicol! îi spuse rece Regina. Am vizitat-o pe Lady Montgomery în loja ei.

— Mincinoaso! spuse Henry pe un ton vulgar. Ai fost cu netrebnicul ăsta. Mie nu îmi îngădui nici măcar un minut singur cu tine, dar îl laşi pe vicontele Dragon…

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine gura, îl întrerupse Marcus. Vorbeşti despre o doamnă cu o reputaţie impecabilă.

— Nu va mai fi impecabilă când oamenii vor auzi despre asta, replică Henry.

— Nu fi prost, Henry! interveni Richard.

Înainte ca altcineva să mai apuce să spună vreo vorbă, Marcus îl apucă de gât pe Henry şi îl lipi pe tânărul lord de un perete, cu picioarele atârnând deasupra podelei.

— Nu vei spune nimic nimănui, şuieră Marcus în faţa lui Henry, care se înroşise tot, încercând să respire.

La naiba cu bărbaţii şi temperamentele lor! Rugându-se ca, pentru încă o clipă, coridorul să rămână gol, Regina apucă braţul lui Marcus.

— Lord Draker, puneţi-l jos!

Era ca şi cum ar fi tras de un stâlp pentru că Marcus nu păru să observe. Îl scutură pe Henry la fel de uşor cum ar fi putut frânge gâtul unui pui.

— Nu vei scoate o vorbă, Whitmore! Pentru că, dacă aud că ai făcut-o, îţi voi tăia limba şi ţi-o voi vârî pe afurisitul ăla de gâtlej al tău. M-ai înţeles?

Celorlalţi doi bărbaţi li se opri respiraţia, atât din cauza faptului că Marcus rostea vulgarităţi în prezenţa unei femei, cât şi din pricina ameninţării cu violenţa.

— Marcus! Obrajii Reginei luară foc. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l jos!

— Înţelegi, ticălos mic? Marcus îl lovi de perete pe

Henry. Înţelegi?

Henry reuşi să dea din cap, iar Marcus îi dădu drumul brusc. Henry se prăbuşi la podea ca un balon cu aer cald în cădere. În timp ce fraţii lui se grăbiră să ajungă lângă el, vărul ei se ridică singur în picioare şi bolborosi:

— Nu lupţi ca un domn, Draker.

— Nu, nu o fac, mârâi Marcus. Vezi să îţi aminteşti de asta data viitoare când vei avea de gând să târăşti prin noroi reputaţia unei doamne.

Bărbatul îşi pierduse minţile – chiar credea că astfel de tactici aveau să rezolve ceva? Avea noroc că Henry era prea laş ca să-l provoace la duel. Şi, deşi Henry poate că avea să păstreze tăcerea în ceea ce îi privea pe ea şi pe Marcus, sigur avea să vorbească despre manierele brutale şi vorbele grosolane ale lui Marcus.

Marcus îi dădu braţul.

— Mergem?

Uşile lojelor se deschiseră brusc, oamenii împrăştiindu-se pe coridor pretutindeni în jurul lor. Nu avea ce face decât să îi permită să o ia de lângă verii ei, care încă stăteau cu gura căscată. În timp ce traversară holul, se mânie. Marcus tocmai făcuse ca totul să devină de un infinit de ori mai rău. Chiar nu avea habar cum să se poarte în public? Nu înţelegea absolut deloc regulile?

Fie nu le înţelegea deloc, fie alegea să le ignore. Dar de ce? Nu îi venea să creadă că mama lui nu îi insuflase niciun fel de cunoştinţe despre comportamentul adecvat. Aşadar, de ce îşi ignora buna-creştere la fiecare pas?

Practic, îi invita pe oameni să îl insulte. Dar era limpede că insultele lor îl deranjau, altfel de ce ar fi fost atât de maliţios seara trecută, când crezuse că ea îl respinsese? Era un bărbat mândru şi, cu toate astea, se purta într-o manieră care sigur atrăgea dispreţul şi condamnarea.

Apoi era purtarea lui faţă de ea. Preţ de o clipă o privea batjocoritor, apoi în următoarea o săruta şi o mângâia cu o pasiune tandră, care îi făcea sângele să fiarbă doar când se gândea la ea. Niciuna dintre acţiunile

lui nu avea sens.

Intrară în loja familiei Foxmoor şi o găsiră pe Cicely plimbându-se de colo-colo şi pe Louisa părând absolut disperată.

— Unde naiba aţi fost? Louisa se grăbi spre Regina. Unul dintre verii tăi a venit să te caute şi a spus că ai dispărut cu Lord Whitmore. Apoi a bălmăjit ceva despre Marcus şi ne-am gândit că s-a întâmplat ceva…

— Fratele tău a fost ocupat să îi îngrozească pe spectatori, spuse Regina printre dinţi.

Marcus îi aruncă o privire suspicioasă.

— Te apăram pe tine.

— Aproape sugrumându-mi vărul?

— O merita. Avea de gând să…

— Prostii, îl întrerupse ea. Dacă mi-ai fi dat ocazia, i-aş fi amintit lui Henry că bârfa este o sabie pe care şi eu o pot mânui. Nu ar fi îndrăznit să mă vorbească de rău ştiind că aş fi ripostat spunându-le oamenilor că am refuzat să mă curteze. Asta l-ar fi umilit foarte tare.

— L-ai refuzat pe Lord Whitmore?

Privirea Louisei zbură de la Regina spre Marcus cu un interes clar.

— Fără îndoială, nu a reuşit să se ridice la standardele înalte ale Excelenţei Sale, mormăi Marcus.

— Ori Regina s-a gândit, pur şi simplu, că nu s-ar potrivi, spuse Louisa împăciuitoare.

Marcus pufni.

— Nu îmi pot imagina de ce. Are tot ceea ce Lady Regina caută la un soţ: titlu, bogăţie, maniere binevoitoare.

— Nu asta caută ea.

Louisa îi aruncă Reginei o privire nesigură.

— Spune-i că nu asta cauţi!

— Ah, nu îţi bate capul cu fratele tău! Furia Reginei se aprinse. Spune aceste lucruri doar ca să mă enerveze.

Şi ca să o tulbure pe sora lui. În ultimele două zile, Louisa se îndoise de Regina mai mult decât o făcuse în tot timpul prieteniei lor, iar asta se întâmplase din cauza insultelor pe care înverşunatul ei frate continua să…

Totul deveni clar. De aceea se purta el astfel, făcând tot ce îi stătea în putinţă ca Regina să îl dispreţuiască. Dumnezeule, acum totul începea să aibă sens – comportamentul lui contradictoriu, insultele, manierele meschine.

El credea că ea era superficială, lipsită de suflet şi capricioasă şi dorea ca şi Louisa să o vadă aşa. Pentru că, dacă Louisa putea fi determinată să se îndoiască de caracterul Reginei, ar fi putut, de asemenea, să se îndoiască de cel al lui Simon.

Apelase la toate trucurile meschine! Nu era vorba de dorinţa lui de a o curta – tocmai de aceea nu încerca să o impresioneze făcându-i complimente ori îmbrăcându-se adecvat ca să îi facă pe plac. Iar ea credea că el chiar o dorea!

Lacrimile îi umplură ochii; clipi cu furie ca să le alunge. Ce proastă fusese! El probabil se gândise să dovedească că era o depravată, poate chiar să îi distrugă reputaţia. Fusese prea orbită de stupida atracţie fizică ca să îşi dea seama. Trebuia să se considere norocoasă că el nu îi spusese în faţă lui Henry ce se petrecuse între ei doi.

Dar în clipa aceea nu se simţea grozav de norocoasă, ci folosită şi manipulată de un bărbat mai priceput la asta ca oricare altul dintre membrii înaltei societăţi pe care el o dispreţuia.

Ei bine, nu şi de acum încolo. Dacă dragonul intenţiona să devoreze o virgină înainte de a înceta să terorizeze ţinutul, avea să descopere cât de neplăcută putea fi această virgină.

Capitolul 10

Un domn nepoliticos nu ar trebui tolerat niciodată.
Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Marcus ştia că se afla la ananghie. Nu ar fi trebuit să o

atingă niciodată pe Regina, nici să o guste ori să o lase să îl prindă în mrejele ei. Altfel, de ce gândul că Whitmore îi putea distruge reputaţia îl transformase într-o fiară băloasă? Chiar şi un bădăran ca el putea să îşi dea seama că îşi pierduse controlul, iar un bărbat nu trebuia niciodată să îşi piardă cumpătul în mijlocul inamicilor săi.

Marcus se uită pe furiş în partea cealaltă a trăsurii, acolo unde Regina şedea ţeapănă, privind în gol pe fereastră, în timp ce doamna ei de companie îi arunca priviri piezişe de lângă ea, cu o satisfacţie evident răuvoitoare. Fără îndoială, domnişoara Tremaine era bucuroasă că el se certase cu verişoara ei.

La naiba cu ea! La naiba cu amândouă!

Regina îl ignorase tot restul operei, conversând doar cu Louisa ori cu domnişoara Tremaine, fără să arunce vreo privire în direcţia lui şi tratându-l ca şi cum ar fi fost singura notă discordantă în simfonia ei socială.

Nu avea să o lase să scape basma curată. Da, întrecuse măsura cu Whitmore, dar ea trebuia să fie mulţumită că nu îl bătuse măr. Asta dorise în momentul în care nemernicul acela ameninţase să o insulte în societate.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, privi pe fereastră. Dacă ar fi gândit şi cu altceva, nu doar cu mădularul, ar fi putut folosi acuzaţiile lui Whitmore în avantajul lui. Regina ar fi pus capăt târgului făcut cu Marcus dacă el ar fi confirmat măcar o mică parte din afirmaţiile idiotului ei văr.

În schimb, îl intimidase pe bărbat ca să tacă. De ce? Din cauza unui impuls cavaleresc la fel de nepotrivit ca gestul curtenitor de a-ţi arunca mantia peste o baltă de nămol. Pentru că, după ce îi gustase carnea dulce, nu putea privi cum reputaţia îi era făcută zdrenţe din cauza asta.

Iar ea îl răsplătea cu răceală. Ca un prost, o lăsase pe Regina să afle cât de mult o dorea, iar acum ea avea de gând să îl facă să plătească scump.

Pe naiba, nu avea să facă asta!

— Mâine-seară vom merge la teatru cu Foxmoor şi Louisa, îi spuse el cu fermitate. Individul acela nou, Edmund Kean, joacă la Drury Lane.

Sora lui, care îi stătea alături în trăsură, se înveseli.

— Ar fi minunat. Nu crezi, Regina?

— Îmi pare rău. Regina rămase cu privirea aţintită pe fereastră. Mâine-seară merg la balul de la Hungate. Dar eu şi Simon vă vom căuta acolo pe tine şi pe Louisa.

El simţi o furie arzătoare în capul pieptului.

— Nu am fost invitat. „La naiba, ea sigur ştie!” Asta înseamnă că nici Louisa nu va merge.

— Dar, Marcus… ripostă Louisa.

— Totuşi, putem merge cu trăsura a doua zi, continuă el. Dacă Foxmoor este liber.

— S-ar putea ca el să fie liber, însă eu nu sunt, adăugă ea pe un ton atât de ferm, încât îl înfurie. Am fost deja de acord să iau parte la petrecerea unei prietene. Dar sunt sigură că Louisa şi Simon ar fi încântaţi să te însoţească.

— Vai, da… începu Louisa.

— Atunci ce spui de următoarea zi? mârâi el, devenind din ce în ce mai iritat.

— E duminică. Regina îl privi cu asprime. Merg la biserică.

— Cât de pios din partea ta, răbufni el.

— Mă rog pentru sufletele celor care se desfată în ticăloşia lor, zise ea dulce.

— Ca verii tăi, poate?

Îşi strânse buzele.

— Ca anumiţi domni pe care îi cunosc, da.

Louisa îi puse o mână pe braţ. Marcus se feri, căci iritarea îi creştea.

— Atunci ce spui de luni seară? Kean va fi încă la Drury Lane.

Fir-ar să fie, nu dorise să pară o rugăminte! Nu voia să o roage, îl făcuse să îngenuncheze o dată în seara aceea şi nu avea să o facă din nou.

— Luni seară am alt angajament. La fel şi marţi.

Când el deschise gura, ea adăugă pe cel mai dulce ton:

— Miercuri seară, particip la adunarea de la Almack.

Presupun că nu ai bilet.

El pufni.

— Mai degrabă mi-aş tăia mâna dreaptă decât să cer un bilet de la grupul acela de vulturi.

— Ce păcat, pentru că ai nevoie de mâna dreaptă ca să sugrumi domni.

— La naiba, Regina… începu el, ajungând la capătul răbdării.

— Serios, programul meu social este atât de aglomerat în perioada aceasta a anului, încât nu ştiu când vom mai reuşi să ne întâlnim din nou toţi patru. Voi trei trebuie să continuaţi fără mine. Dar îmi voi verifica programul când ajung acasă ca să văd dacă te pot strecura cândva peste două săptămâni.

Zâmbetul ei tensionat îl făcu să îşi dorească să o scuture.

Voia să îl pedepsească pentru că nu se purtase ca un domn. Dar încerca, de asemenea, să se retragă din târgul pe care îl făcuseră? Lovitura neaşteptată pe care o simţi în stomac îl făcu să îşi piardă şi mai tare cumpătul. Ar fi făcut bine să nu încerce. Regina fusese de acord să o curteze şi, la naiba, avea să îşi ţină cuvântul ori să îl respingă în faţa surorii lui, astfel fiindu-i oarecum de folos.

Trăsura se zgâlţâi şi se opri. În timp ce lacheul se grăbea să deschidă uşa, Marcus spuse:

— Rămâi aici, Louisa, câtă vreme le conduc pe doamne înăuntru. Nu voi întârzia mult.

Apoi sări din trăsură înainte ca Regina să poată protesta.

După ce le ajută pe cele două doamne să coboare, le însoţi sus, pe scările lungi. Felul din cale-afară de subtil în care Regina se sprijinea de braţul lui îl irită. Acum abia suporta să îl atingă, dar cu numai o oră în urmă se topise sub sărutările şi mângâierile lui. Să o ia naiba de femeie!

De îndată ce fură înăuntru, se întoarse către verişoara Reginei.

— Aş dori o vorbă singur cu Lady Regina, domnişoară Tremaine.

Asta o făcu pe domnişoara Tremaine să tremure.

— Vai, nu ştiu, eu…

— Este în regulă, Cicely, interveni Regina. Eu însămi aş dori să discut ceva cu Excelenţa Sa. Va dura numai o clipă.

După afirmaţia aceea scurtă, porni furioasă de-a lungul coridorului cu graţia regală a unui adevărate aristocrate. El merse după ea, dureros de conştient de statura lui dizgraţioasă şi de mersul greoi.

De ce dracului moştenise trupul mare al lui Prinny în loc să aibă manierele de prinţ ale acestuia? Era al naibii de neplăcut.

Se gândi cât de bine se potrivise Regina în braţele zvelte ale lui Whitmore – doi oameni eleganţi împletiţi într-un sărut elegant. Până când ea începuse să se lupte cu nemernicul.

Sărutările lui Marcus fuseseră mai degrabă ca atacul unui lup flămând. Şi apoi mărimea lui supărătoare îl forţase să îngenuncheze doar ca să îi poată suge sânii…

Nu că ea s-ar fi împotrivit. Răspunsul ei zelos faţă de săruturile lui nu făcuseră decât să îi stimuleze şi mai mult foamea. Mai ales că ea arăta atât de atrăgătoare cu părul blond cârlionţat şi coafat şi carnea ei de femeie atât de dulce, încât ar fi făcut orice bărbat să plângă numai ca să o guste. Sfinte Dumnezeule, cum s-ar fi putut abţine?

Încă îi putea auzi gemetele uşoare de excitare, încă îşi amintea sfârcurile întărite ca pietricelele sub limba lui. Cum îndrăznea ea să renunţe la târgul făcut după ce îi primise avansurile…

— Ei? Se întoarse cu faţa spre el. Despre ce doreai să îmi vorbeşti?

Surprins, aruncă o privire împrejur. Nici măcar nu observase că ajunseseră într-un salon, probabil al ei. O urmase orbeşte, ca un căţel salivând.

„Fii atent, omule!” Probabil că îl dusese dinadins în refugiul acela plin de zorzoane spumoase şi scaune fusiforme, care s-ar fi frânt în clipa în care şi-ar fi lăsat trupul masiv pe ele. Dorea să îi amintească faptul că ea nu

era făcută pentru bădărani neîndemânatici ca el, ci pentru gentlemani rafinaţi.

— Doreşti să mă pedepseşti cu răceala asta, nu? spuse el scrâşnind.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Pe dracu' nu ştii! Chiar din clipa aceea de pe coridor când am…

— Mi-ai strâns vărul de gât? Ai folosit un limbaj incredibil de grosolan? Ai încercat să îmi ruinezi pe vecie reputaţia?

El se revoltă.

— Whitmore era cel care încerca să te ruineze, şi tu ştii. La naiba, ar trebui să fii recunoscătoare că m-am îngrijit de asta!

— Recunoscătoare? Purtarea ta barbară te-a transformat nu doar în duşmanul lui, ci şi al fraţilor lui. Dacă ai fi dat dovadă de un pic de reţinere… Se opri, apoi trase adânc aer în piept ca să se liniştească. Tocmai de aceea doream să discut cu tine.

Asta era. Avea să se despartă de el. Era exact lucrul la care el se aşteptase. Atunci de ce îi era dintr-odată atât de greu să respire?

— Se pare că ţi-am înţeles greşit motivele pentru care mă curtezi.

Asta îl puse în gardă.

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că voiai pe cineva care să îţi uşureze intrarea în societate. Am crezut că doreai să o sprijini pe Louisa. Totuşi, de fiecare dată când te afli în societate, eşti nepoliticos cu toţi cei pe care îi întâlnim.

— De ce să fiu politicos cu indivizii ăia? Mă vor dispreţui indiferent de ceea ce fac.

— Este ridicol! Dacă te dispreţuiesc, o fac doar din cauza felului în care te porţi. Şi nu îi pot învinui. Ne insulţi pe mine şi pe ei la orice pas, nu încerci deloc să te porţi ca un domn şi te îmbraci de parcă ai merge la treierat de grâu, nu în înalta societate.

— Nu fac decât să fiu eu însumi. Ştiai cum sunt când

m-ai întâlnit.

— Am presupus că atunci ai fost nepoliticos cu mine din cauza fratelui meu. Nu m-am gândit niciodată că îţi lipsesc cu desăvârşire manierele în societate.

El se încruntă.

— Nu îmi lipsesc. Recunosc că am exagerat atunci când Whitmore a făcut ameninţări, dar asta nu îţi dă dreptul să te retragi din târgul încheiat între noi.

— Cine a spus ceva despre retragerea din târgul pe care l-am încheiat?

— Asta înţeleg când refuzi să te însoţesc undeva.

Îi aruncă unul dintre zâmbetele ei reci.

— Ai înţeles greşit. Nu fac decât să amân până când putem rezolva situaţia asta.

O privi cu băgare de seamă.

— Da?

— Dacă începem lecţiile de îndată, ar trebui să fii pregătit.

O privi chiorâş.

— Pregătit pentru ce?

— Să te întorci în societate. Dacă noi doi continuăm să ne facem curte, nu poţi să bâjbâi de colo-colo, insultând oamenii pe nepusă masă. Am o reputaţie de menţinut.

Căscă gura la ea, în timp ce Regina se plimba în sus şi în jos prin încăpere, bifând lucrurile pe degete.

— Din moment ce îţi plac atât de mult cărţile, te voi îndruma către cele mai recente publicaţii despre conduita domnilor. Ne vom consulta cu Lord Iversley în privinţa unui croitor şi sunt sigură că Simon va fi dornic să îţi explice toate regulile purtării corecte ale unui gentleman…

— Nu voi fi instruit de afurisitul tău de frate! explodă el. Nu este nimic în neregulă cu hainele mele şi mă port aşa cum îmi place. Toate astea nu au legătură cu necunoaşterea regulilor.

Ea se întoarse uşor cu faţa spre el, cu sprâncenele foarte ridicate.

— Vrei să spui că alegi să nu urmezi regulile purtării manierate?

— La naiba, da! mârâi el.

— Dar nu înţeleg. Ai insistat să ne curtăm cum se cuvine, să nu fie o curtare privată şi să fiu văzută în public cu tine. Am presupus că, în schimb, aveai de gând să mă tratezi aşa cum face în mod normal un bărbat care curtează o femeie – cu respect şi politeţe. Dar se pare că doar pentru mine este o curtare cuviincioasă. Pentru tine ce este? Încerc să înţeleg.

Oh, nu aşa dorea el să decurgă discuţia!

— Este…

— Cu siguranţă, ştii că proasta ta purtare ne ruşinează atât pe mine, cât şi pe sora ta. Atunci de ce o faci? Ochii i se îngustară. Poate că nu îmi faci curte cu adevărat? Pentru că este doar felul tău murdar de a încerca să mă determini să renunţ la Louisa şi la Simon?

Lui îi îngheţă sângele în vene. Îi ghicise intenţia?

— Este absurd!

— Şi toată vorbăria ta despre dorinţa de a avea o femeie frumoasă la braţul tău? Şi aia a fost o minciună? Şi sărutările tale, şi faptul că mă doreşti?

Reginei îi tremurau şi mâinile, şi buza de jos.

Marcus îşi înăbuşi o înjurătură.

— Ştii al naibii de bine că te-am dorit… Te doresc… E…

Dumnezeule, îl îmbrobodea!

— Mă doreşti. Totuşi, nu vrei să îmi faci pe plac.

— Nu am spus asta, mârâi el.

— Cu siguranţă nu ai spus şi nu ai făcut nimic care să mă facă să gândesc altfel. Aşadar, cum mă poţi învinui dacă mă gândesc că te jucai cu sentimentele mele pentru propriile scopuri murdare? Aşa cum pretinzi că Simon se joacă cu ale Louisei?

Comparaţia îl lovi ca un pumn în piept. Ceva mersese prost în timpul acestei conversaţii, dar al naibii să fie dacă îşi putea da seama ce anume!

„La Belle Dame Sans Merci este obişnuită să întoarcă bărbaţii pe dos, îţi aminteşti?”

— Nu prea cred că mă pot juca cu o femeie care a

refuzat 11 propuneri în căsătorie, îi replică el, disperat să îşi recapete echilibrul în mocirla care se adâncea pe neaşteptate în jurul lui.

Mânia scânteie în ochii ei.

— Aşadar, ai decis că faptul că am avut peţitori în trecut îţi dă dreptul să te joci cu mine.

— La naiba, nu mă jucam! Vreau să spun…

Scoase o înjurătură îngrozitor de vulgară.

— Îmi răstălmăceşti cuvintele. Ştii ce părere am despre înalta societate. De ce ar trebui să le urmez regulile ridicole?

— Pentru că mă curtezi pe mine! Când el se încruntă, adăugă dispreţuitoare: Nu are importanţă. Cred că înţeleg acum.

El se încordă.

— Ce înţelegi?

— Dacă nu ai plănuit de la început să te joci cu mine… Făcu o pauză ca să-i arunce o privire nervoasă. Asta pretinzi, nu?

— Desigur, spuse el printre dinţi, din ce în ce mai neliniştit.

— Atunci trebuie să fie cum am spus la început: nu ştii să te porţi în public. Oftă din greu. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai demult. Eşti pur şi simplu prea mândru ca să recunoşti. Toate bombănelile şi protestele tale… Exact aşa se poartă un bărbat care nu se simte în largul lui şi vrea ca nimeni să nu afle.

— Nu se simte în largul lui? repetă el agitat.

— Bănuiesc că nu ar fi trebuit să înrăutăţesc lucrurile dezvăluind necesitatea de a lua lecţii de bune maniere.

— Nu am nevoie de lecţii de bune maniere! urlă el.

— Nu este nevoie să urli, zise ea pe un ton înţepat. Este în regulă. Nu trebuie să te ruşinezi faţă de mine.

Pe chipul ei se citea doar milă.

Milă, la naiba!

Un milion de nuanţe de roşu îi explodară în creier. Nimeni nu îl privea cu milă: nici ea, nici sora lui, nimeni. Poate că bâjbâia un pic când se afla în societate, dar numai

din cauza felului în care îl tratau nemernicii aceia. Se aştepta ca el să fie amabil cu ei? Când ei erau nepoliticoşi? Să zâmbească, să facă plecăciuni şi…

Pe dracu'! Nu avea să o facă. Se apropie şi o înfruntă drept în faţă.

— Nu am nevoie de nicio afurisită de lecţie. Pur şi simplu, aleg să nu îţi satisfac toanele nebuneşti şi să nu dau curs regulilor prosteşti ale înaltei societăţi.

— Iartă-mă, dar asta spun întotdeauna indivizii incompetenţi când nu ştiu să danseze ori să se poarte cum se cuvine ori să spună lucrurile potrivite. Dar sunt foarte bucuroasă să te ajut să înveţi…

— Nu am nevoie de ajutorul tău! Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

Dându-şi seama că se afundase atât de adânc în nămol încât era posibil să nu mai iasă vreodată, hotărî că retragerea era cea mai potrivită.

— Mi-au ajuns toate prostiile astea. Bună seara, doamnă!

În timp ce el se îndrepta spre uşă, ea strigă:

— Lord Draker?

— Poftim? se răsti el, continuându-şi drumul.

— Din moment ce nu vă puteţi purta ca un gentleman şi nu păreţi dornic să învăţaţi cum să o faceţi, mă tem că voi fi nevoită să renunţ la plăcerea companiei Domniei Voastre.

El se opri.

— Aşadar, refuzi să respecţi târgul pe care l-am făcut.

— Am fost de acord să mă curtezi aşa cum se cuvine. Şi este limpede că dumneavoastră nu ştiţi ce înseamnă asta.

— La naiba cu toate, ba ştiu… Se întrerupse, dându-şi seama că se afundase până peste cap. Bine. Spune-i afurisitului tău frate să se ducă la naiba! Pentru că, dacă eu nu am parte de compania ta, nici el nu o va avea pe a Louisei.

Ieşi ca o furtună, aproape ciocnindu-se de domnişoara Tremaine, care trăgea cu urechea dincolo de uşă. Se opri

cât să îi arunce o privire întunecată.

— Felicitări! Aţi scăpat de mine, în cele din urmă.

Apoi plecă.

Capitolul 11

Tinerele aflate în grija ta pot fi viclene în acţiunile lor. O însoţitoare bună trebuie să anticipeze orice s-ar putea întâmpla.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Marcus se aruncă în trăsură şi urlă la vizitiu să pornească. La naiba cu ea, la naiba cu toţi! Trebuie să fi fost nebun fiindcă acceptase un târg de coşmar. Lecţii! Femeiuşcă dorea să îi dea lecţii de bună purtare, pentru numele lui Dumnezeu!

— Marcus, te simţi bine? întrebă Louisa, aflată pe locul din faţa lui.

— Sunt în regulă.

Minunat chiar, acum când o alungase pe Lady Trufie din viaţa lui.

Fără nopţi petrecute în casa de la oraş a fratelui său ca să evite lunga călătorie înapoi până la Castlemaine. Fără costuri pentru grajdul cailor săi şi al trăsurii. Nu mai trebuia să se îmbrace pentru seară doar ca să îi critice croiala hainei o femeie trufaşă.

Nu mai trebuia să se lupte cu vrăjitoarea aceea cu limba ca briciul. Fără conversaţii cordiale. Fără sărutări fierbinţi şi înfometate pe întuneric. Fără gustarea interzisă a cărnii ei dulci ca mierea…

S-o ia naiba, de ce îi făcea asta?

Nu avea importanţă, acum se terminase. Şi ce dacă ea îl credea incapabil să se poarte cuviincios? Asta era ceea ce îşi dorise el, nu?

Nu, la naiba! Îşi dorise să dovedească faptul că prietenii ei erau o haită de lupi care ar fi făcut fâşii un domn obişnuit. Că sora lui nu avea să fie niciodată bine-venită

printre ei din cauza aşteptărilor lor idioate.

Nu pentru că nu putea urma regulile. Putea fi la fel de gentleman ca oricare alt individ dacă ar fi dorit să o facă.

„Asta este ceea ce spun întotdeauna indivizii incompetenţi când nu ştiu să danseze, să se poarte cum se cuvine ori să spună lucrurile potrivite”.

Dumnezeule, îl scotea din minţi!

— Marcus? zise Louisa în zgomotul făcut de huruitul trăsurii. Ai vorbit serios? Tu, Simon şi eu putem merge împreună la plimbare?

La naiba! Acum era nevoit să facă faţă aşteptărilor Louisei.

— Situaţia s-a schimbat.

Chiar şi în penumbra gri a lămpilor de pe stradă şi a celor din trăsură, putea vedea încruntarea surorii lui.

— Cum aşa?

— Foxmoor nu te va mai însoţi nicăieri.

O paloare alarmantă se aşternu pe obrajii ei.

— De ce nu?

— Pentru că nu o va face, atâta tot.

Louisa îl privi chiorâş.

— Să înţeleg că i-ai spus ceva îngrozitor lui Lady Regina. De aceea a fost atât de rece cu tine. Vai, Marcus, ce ai făcut?

Nu îi spusese surorii lui despre târgul încheiat cu Regina, dar sora lui nu era proastă. Cu siguranţă, ştiuse că asocierea lui cu Regina avea să afecteze legătura ei cu Foxmoor.

— Ce te face să crezi că eu am făcut ceva? Ea este cea cu standardele înalte, aerul de superioritate şi…

— Este absolut încântătoare, iar tu ştii. Louisa se lăsă pe perne cu un oftat exasperat. Dar trebuia să strici lucrurile…

— Refuz să curtez o femeie care încearcă mereu să mă transforme în ceva ce nu sunt.

— Adică un gentleman?

Nu şi Louisa! Avea să scape vreodată de snobismul acesta feminin?

— Sunt deja un gentleman, la naiba!

— Nu te porţi ca atare. Exact cum i-am spus lui Simon…

— Simon?

Lucrurile progresaseră atât de mult încât îşi spuneau pe numele mic?

Ea roşi.

— Da. Ne cunoaştem de mai mult de o lună.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce un duce bogat cu legături atât de importante ar curta-o pe fiica mamei noastre, despre care circulă atât de multe bârfe?

— De fapt, m-am întrebat. Aşa că l-am întrebat şi pe el. Şi mi-a spus că a întâlnit-o pe mama noastră când era mic şi i s-a părut că era o persoană bună.

— În comparaţie cu cine? Izabela[3]?

Ea se încruntă.

— Ştiu că mama te-a tratat aspru câteodată, dar putea fi sufletistă…

— Cum ai putea şti tu? Nu a fost niciodată prin preajmă. Nu i-a păsat niciodată de niciunul din noi destul de mult ca să stea acasă.

Louisa tresări, apoi îşi întoarse privirea către fereastră. La naiba! Nu îşi dorise să aducă vorba de asta şi să îi rănească sentimentele.

Când îşi întoarse din nou privirea spre el, ochii îi erau ascuţiţi ca o pereche de ace de pălărie.

— Nu este vorba de mama. Sunt îndrăgostită de Simon – asta este tot ce contează.

Noaptea aceea devenea din ce în ce mai rea cu fiecare clipă ce trecea.

— Dar el este îndrăgostit de tine?

Ea îşi îndreptă umerii.

— Aşa cred, da.

— A spus-o?

— Încă nu. Dar abia am început să ne curtăm. Iar

3 Soţia regelui Ahab, care l-a îmboldit pe acesta să practice cultul păgân. Este sinonim cu *desfrânată, cocotă,* (n.tr.)

acum tu ai de gând să pui capăt legăturii noastre înainte ca măcar să aflu ce simte.

— Nu este destul de bun pentru tine şi, ca tutore, trebuie să acţionez cum îmi dictează conştiinţa.

— Atunci când o curtai pe Regina credeai că este destul de bun pentru mine.

Alese să fie sincer.

— De fapt, nici atunci nu credeam asta. Dar m-am gândit că vei vedea adevărul dacă i-aş fi dat şansa să te curteze.

— Ceea ce îţi dădea ţie şansa de a o curta pe Regina. Făcu o grimasă. Aşa că acum te aştepţi ca eu şi Simon să ne despărţim doar pentru că tu i-ai rănit ei sentimentele în mod prostesc.

— Eşti nebună? I-am rănit sentimentele, cum să nu! Ai văzut cu câtă răceală m-a tratat în seara asta.

— Pentru că te-ai purtat ca un neghiob fără pic de maniere. Nu o condamn. Dacă m-ai fi tratat pe mine vreodată aşa, nu ţi-aş mai fi vorbit niciodată. Se aplecă în faţă ca să-i prindă mâna cu expresia aceea serioasă care prevestea întotdeauna necazuri. Când vrei, poţi să fii încântător, ca în clipele în care vorbeşti cu Lady Iversley. Aşa că nu înţeleg de ce acum, când ai o femeie interesată deţine…

— Lady Regina nu este interesată de mine.

Îşi smulse mâna din strânsoarea ei. Louisa ar fi trebuit să o condamne pe afurisita aia de femeie, nu să îi ţină partea.

— Mă consideră nedemn de atingerea ei. Dacă nu poţi vedea asta, atunci eşti oarbă.

— Tu eşti cel orb. Nu ai văzut cum te priveşte?

El făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— Regina se uită la tine cu privirile acelea ascunse pe care o lady le are doar pentru un gentleman pe care îl doreşte.

Nemilos, îşi ignoră accelerarea neaşteptată a pulsului. Dacă Regina îl dorea, o făcea doar pentru a-şi satisface

curiozitatea feciorelnică legată de un mascul periculos.

— Mă priveşte ca să îmi înfiereze multele lipsuri în ceea ce priveşte purtarea manierată.

— Da? Atunci de ce îmi pune atât de multe întrebări de natură personală despre tine?

El îşi ţinu respiraţia.

— Cum ar fi?

— Unde ai mers la şcoală. De ce nu cheltuieşti mai mulţi bani pe haine. Arcui o sprânceană. Dacă întotdeauna ai fost atât de morocănos.

Faptul că o femeie respectabilă – orice femeie – punea întrebări despre el îl uimi. Da, Regina răspunsese sărutărilor lui, dar el nu îşi dăduse seama niciodată că ea ar putea fi interesată şi altfel de el. Gândul acela îl surprinse, ceea ce făcea ca lucrurile să devină periculoase.

— Ce i-ai spus?

— Va trebui să o întrebi chiar tu. Nu aş povesti niciodată o conversaţie privată.

— Tocmai ai povestit… îşi înghiţi un blestem, împotrivindu-se impulsului de a-şi pune sora pe genunchi pentru a-i da bătaie pentru întâia oară în viaţa lui. Nu contează. Nu îmi pasă ce aţi spus voi, femei bârfitoare, pe la spatele meu.

Ea oftă.

— Ah, Marcus, ştiu că o placi. De ce nu îi ceri scuze? Fă ce trebuie ca să o recucereşti!

— Nu îi voi cere scuze acelei harpii!

Nu şi dacă putea să evite asta. Nu putea face prea multe în legătură cu Regina, dar, la naiba, îşi putea controla sora.

— Indiferent cum stau lucrurile între mine şi Regina, nu ai voie să îl vezi pe Foxmoor.

Ea ridică bărbia în semn de răzvrătire.

— Nu?

— Nu, răspunse el ferm. Şi acesta este ultimul meu cuvânt legat de acest subiect.

— Înţeleg.

Ochii lui se îngustară.

— Mă vei asculta în această privinţă.

— Desigur. Cum spui tu.

— Fără proteste? zise el neliniştit. Fără obiecţii?

— Deloc.

Îi aruncă un zâmbet extrem de asemănător cu cel al Reginei, iar lui îi îngheţă sângele în vene.

„Te va urî şi mai mult pentru încăpăţânarea ta, fapt care îi va da dreptul de a te trăda la orice pas”, îi spusese Regina la Castlemaine.

Dumnezeu să îl ajute! Louisa chiar ar fi făcut-o. Ieşirea în societate o făcuse mai îndrăzneaţă. Dacă avea să nu mai iasă cu ea în Londra, s-ar fi putut baza doar pe cei din familia Iversley – care erau absorbiţi de proaspăta lor căsătorie şi de noul lor copil şi care nu erau pe deplin convinşi că îngrijorarea lui în legătură cu Foxmoor era întemeiată?

La naiba, la naiba, la naiba!

Ar fi putut să li se alăture atunci când o însoţeau pe Louisa, dar asta însemna să meargă în societate şi să o vadă pe Regina la fiecare petrecere, cu paraziţi ca afurisitul acela de Whitmore cărora să le curgă balele la picioarele ei. Mai degrabă i-ar fi fost smulse unghiile cu cleştele.

Asta nu înseamnă că putea merge neinvitat la petrecerile la care Louisa ar fi dorit să participe. Deşi asocierea lui cu Regina îi aduseseră o invitaţie sau două, acestea aveau să dispară de îndată ce ea urma să îi roage pe prietenii ei să nu-l mai invite.

Ceea ce îl aducea înapoi la faptul că trebuia să se bazeze pe familia Iversley ca să o supravegheze pe Louisa.

Scrâşni din dinţi. Păcat că nu îşi putea încuia sora în temniţă! Dar Regina ar fi fost în stare să afle şi să pună la cale evadarea ei, apoi să îi ofere fetei adăpost în propria casă. Casa lui Foxmoor. Era mai bine să-şi ţină duşmanii aproape, pentru a putea sta cu ochii pe ei.

Poate că era timpul să îşi schimbe tactica. Primul lui plan nu mersese aşa cum îşi dorise. Louisa era în continuare de partea Reginei. Şi, dacă Regina i-ar fi spus surorii lui că îl abandonase pentru că era un idiot bălos,

care nu cunoştea bunele maniere, Louisa i-ar fi făcut viaţa un iad. Ori şi-ar fi unit amândouă forţele împotriva lui, ferească Dumnezeu!

Să o curteze aşa cum se cuvine s-ar fi putut dovedi mai eficient, îi putea supraveghea mai bine pe Simon şi pe Louisa dacă nu încerca mereu să o înfurie pe Regina şi, în cele din urmă, rezultatul ar fi fost acelaşi. Pentru că, dacă se purta ca un gentleman, iar Lady Trufie ar fi văzut că înalta societate îl condamna oricum, tot avea să se despartă de el.

Dar Louisa nu l-ar mai fi putut blama pe el pentru asta. Odată ce avea să o vadă pe Regina dispreţuindu-l nemilos, în ciuda eforturilor lui de a fi plăcut de cei din jur, Louisa urma, cu siguranţă, să fie de partea lui. Atunci avea să se despartă şi ea de Simon, căci cum ar fi acceptat să o curteze după ce sora lui l-ar fi tratat atât de rău pe Marcus?

— Bine, ai câştigat, spuse el. O voi recâştiga pe Lady Regina.

— Şi Simon mă poate curta în continuare?

Expresia ei plină de speranţă îl făcu să geamă.

— Deocamdată.

Cu puţin noroc, noul lui plan avea să o aducă în mod făţiş de partea lui. Dacă nu, poate că până la urmă avea să recurgă la folosirea temniţei.

Poate că trebuia să o închidă pe Regina în ea, în locul surorii lui. O variaţie a visului din noaptea trecută îi trecu prin minte – Regina închisă în temniţa lui, oferindu-se să facă orice ca să-i fie pe plac. Regina îngenunchind la picioarele lui, cu părul căzut pe umeri şi gura de sirenă implorându-l să o ducă în patul lui. Regina goală, fără o harpă care să stea pavăză privirii lui…

— Şi cum ai de gând să te împaci cu ea? întrebă Louisa.

Fantezia lui se evaporă, lăsându-l excitat într-un mod neplăcut.

Aşezându-şi pălăria în poală, se chinui să se concentreze asupra întrebării ei.

— Nu ştiu.

— Aş putea face o sugestie?

El oftă.

— De ce nu?

— Dacă doreşti să o impresionezi pe Regina…

*

Câteva ore mai târziu, pe o ploaie torenţială, Marcus se trezi în pragul clubului Blue Swan, cerând să îl vadă pe fratele său vitreg. După ce o lăsase pe Louisa la familia Iversley, mersese la casa lui Byrne doar ca să afle de la majordom că acesta niciodată nu sosea acasă înainte de ora 4 dimineaţa. Asta era viaţa proprietarului unui club de jocuri de noroc.

Şi, din moment ce era prima oară când Marcus intra în club pe uşa din faţă, uşierul îi făcu necazuri.

— Dar nu sunteţi membru, domnule, zise bărbatul cu buza superioară curbându-se în semn de dezgust la vederea mantiei demodate a lui Marcus şi a bărbii din care se scurgea apa. Nu poate intra nimeni care nu este membru ori oaspetele unui membru.

— Dacă nu îl aduci pe proprietar de îndată, jur că…

— Draker! exclamă fratele său, ieşind pe hol. Ce naiba cauţi aici?

— Încerc să te văd, se răsti el.

— Venind pe uşa din faţă a clubului meu? Byrne îi făcu uşierului semn cu mâna să se dea la o parte. Ce idee stranie!

— Foarte amuzant. Marcus păşi înăuntru şi lovi podeaua cu picioarele ca să îndepărteze noroiul care se strânsese în călătoria lui prin oraş. Nu am chef de glumele tale în seara asta.

În timp ce uşierul îi luă haina udă leoarcă şi pălăria cu o privire plină de dispreţ, Byrne chicoti, netulburat absolut deloc. Îl conduse pe Marcus în biroul său.

— Ce s-a întâmplat de te-a făcut să ieşi pe o vreme ca asta?

— Nimic din ceea ce extirparea întregii rase femeieşti

nu ar vindeca.

— Ah. Necazuri cu femeile.

Intrară în birou şi Byrne închise uşa.

— Femeile sunt o pacoste pe pământ.

Marcus se îndreptă către foc ca să îşi încălzească mâinile îngheţate.

— Abia acum descoperi asta?

Marcus îi aruncă o privire respingătoare.

— Tu nu pari să ai probleme cu ele.

— Pentru că le ţin la locul lor. În clipa în care una dintre ele încearcă să îmi facă viaţa mizerabilă, trec la următoarea.

— Eu nu am posibilitatea asta. Una dintre ele care îmi face probleme este Louisa.

— Mă tem că nu te pot ajuta în privinţa aceasta. Nu am nicio soră, slavă Domnului! Aşa că, dacă te afli aici pentru sfaturi…

— Mă aflu aici pentru că am nevoie de o favoare.

Ochii lui Byrne ardeau de curiozitate. Deşi Marcus, Iversley şi Byrne juraseră să îşi dea o mână de ajutor oricând ar fi fost nevoie, Marcus nu mai ceruse niciodată până atunci ajutorul lui Byrne.

— Ce fel de favoare? întrebă el.

Marcus rămase cu privirea aţintită în foc.

— Am nevoie de un bilet la Almack.

— I-am spus deja lui Iversley că doamnele care patronează Almack nu se întâlnesc până luni. Deşi sunt sigur că cererea Louisei va fi aprobată, nu pot garanta…

— Nu este pentru Louisa. Scrâşni din dinţi. Am nevoie de unul pentru mine.

Urmă un lung moment de tăcere. Byrne chicoti, după care începu să râdă, ca apoi să hohotească precum o gloată de copii care o luaseră razna.

Marcus se răsuci cu faţa către el.

— Nu este chiar atât de amuzant.

— Oh, ba da este… Byrne se înecă între hohotele de râs. Imaginea ta în locul acela, cu toţi nemernicii ăia lipsiţi de umor…

— Poţi să îl obţii ori ba?

Râsul lui Byrne se stinse.

— Dumnezeule, vorbeşti serios!

— Bineînţeles. Crezi că aş fi venit aici în toiul nopţii, aproape de dimineaţă, doar ca să îţi arunc în nas una ca asta? Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

— Cum ar fi să mergi la Almack.

Byrne izbucni din nou în râs.

Lui Marcus îi veni să îl sugrume.

— Dacă nu poţi să îmi faci rost de bilet…

— Atunci nimeni altcineva nu o poate face, interveni iute Byrne, căci privirea gravă a lui Marcus îi înăbuşi criza de râs. După cum stau lucrurile, voi fi nevoit să apelez la toate relaţiile mele ca să reuşesc.

— Una dintre fostele tale amante nu este una dintre patroane?

— Ba da, dar nici ea nu le poate convinge pe celelalte.

— Credeam că au tendinţa să aprobe bărbaţii cu titlu pentru că sunt partide bune.

Byrne pufni.

— Cumva, mă îndoiesc de faptul că termenul *partidă bună* include bărbaţii care au porecle ce conţin cuvântul *dragon.* Ori care poartă bărbi dese. Sau se îmbracă în haine mai demodate decât ale celui mai de jos servitor. Ori…

— Destul! Am înţeles ce spui. „La naiba cu toate, omul acesta e la fel de rău ca Regina!” Nu pot face nimic în privinţa poreclei, dar mă gândeam că mi-ai putea sugera… dacă ai un croitor la care mergi în mod obişnuit…

— Cu siguranţă, zise Byrne, oprindu-i, din fericire, restul cuvântării umilitoare. Omul meu te va aranja cât ai zice peşte ori se va sinucide încercând să o facă.

— Voi avea nevoie de bilet şi de haine pentru adunarea de miercuri.

— Nu ceri deloc mult, oftă Byrne. Nu îţi voi putea face rost de bilet până atunci, dar îţi pot obţine un bilet pentru străini. Presupunând că Louisa îşi va primi biletul, poţi participa ca oaspete al ei dacă treci de inspecţie atunci când te vei prezenta în faţa celor care patronează.

Să se prezinte? Ca un şcolar? Marcus aproape că îi venea să-i spună lui Byrne să uite de întreaga tărăşenie. Dar, ca să se împace cu Regina, era nevoit să facă asta aşa cum trebuia.

— În regulă.

— Va trebui să promiţi că te vei purta conform etichetei.

— Desigur.

— Eşti sigur că ştii cum?

Nu întru totul. Acum, când furia stârnită de comentariile Reginei pălise, îşi dădu seama că era o urmă de adevăr în vorbele ei. Trecuseră ani întregi de când nici măcar nu încercase să se poarte cuviincios în societate. Dacă uitase ce trebuia să facă? Dacă se făcea de râs?

Pufni. De parcă lor avea să le pese de felul în care avea să se poarte – indiferent de ceea ce ar fi făcut, aveau să îl evite. Dar trebuia să facă o încercare de dragul Louisei.

— Marcus? îl împunse fratele său.

— Da, conform etichetei. Va trebui să îmi aminteşti care este aceasta.

Fratele lui zâmbi larg.

— Cu siguranţă. Atât cât ştiu şi eu. Zâmbetul i se şterse. Mai este însă ceva. Va trebui să te tunzi.

— Ştiu.

— Şi să scapi de barbă.

La naiba! Îşi lăsase barbă în ziua în care o servitoare leşinase la vederea cicatricii. Favoriţii îi acoperiseră chipul de aproape nouă ani.

— Mi se va vedea cicatricea, zise el încordat în timp ce luă vătraiul ca să aţâţe focul.

— Patroanelor le pasă mai puţin de cicatrice decât de modă. Şi, cum războiul a luat sfârşit, iar vitejii noştri soldaţi se întorc acasă, cicatricile sunt un lucru extraordinar.

Se îndoi că a lui avea să fie, dar nu avea de ales.

— În regulă, zise el, privind lung la vătraiul încins. Îmi voi rade barba.

Se lăsă o tăcere lungă înainte ca Byrne să spună:

— Chiar te-a prins, nu-i aşa?

Pierdut în gânduri, întrebă:

— Cine?

— La Belle Dame Sans Merci.

Marcus aruncă vătraiul în suport.

— Nu fi absurd!

— Este foarte frumoasă. Şi bănuiesc că o ştie şi ea.

„Îmi doreşti doar trupul…”

Se crispă.

— Da, o ştie. Dar nu este vanitoasă, dacă la asta te referi.

— Ah. Şi este, într-adevăr, atât de lipsită de suflet cum se spune?

— A refuzat 11 cereri în căsătorie, spuse el evaziv. Tu ce crezi?

Fratele său se ridică şi coborî glasul.

— Cred că ar trebui să fii cu băgare de seamă, omule. Femeia a fost crescută pentru indivizi mai buni decât tine.

Marcus se întoarse spre el cu o privire piezişă.

— Mai întâi tu, apoi Iversley. Drept ce fel de filfizon smiorcăit mă luaţi voi doi? Ţi-am spus că este doar un târg. O curtez numai ca să-l supraveghez pe Foxmoor.

— Aşa zici tu. Dar ea a îngenuncheat mulţi bărbaţi în trecut.

— Ştiu cum să mă apăr de femeile ca ea, pentru numele lui Dumnezeu! Aveam 22 de ani când am părăsit înalta societate. Înainte de asta, am suportat destul de des glume făcute pe seama staturii mele şi a lipsei de interes faţă de artele fine ale înnodării lavalierei, ale jocului de cărţi şi ale flatării deşarte. Râse aspru. Apoi mai erau nenumăratele fete care aveau nasul prea pe sus ca să tolereze atenţiile unui tânăr cu o cocotă pe post de mamă. Deşi legea mă consideră legitim, am fost bârfit în şoaptă din cauza părinţilor mei de multe dintre aceste fete *rafinate…*

— Ca şi mine, îl întrerupse Byrne. Dar am petrecut ani întregi învăţând cum să întorc în favoarea mea nefericita mea naştere. Am învăţat ce le determină pe acele femei *rafinate* să dorească un bărbat şi mă folosesc de asta ca să

le fac să se târască la picioarele mele.

— Pe la spatele soţilor lor.

— Şi în faţa lor, dacă pot scăpa basma curată. Ochii albaştri ai lui Byrne sclipiră ca safirele. Nu îmi mai spune nimeni în faţă bastard, poţi fi sigur de asta. Cei mai mulţi dintre ei nu îşi permit să se pună rău cu mine. Pentru o clipă, păru mai ameninţător decât orice demon plămădit în iad. Apoi zâmbi forţat. Dar tu, dragă frate, ţi-ai petrecut ultima treime din viaţă într-o peşteră. Iar acum o femeie uimitoare a binevoit să te lase s-o curtezi, lucru pe care nu poţi decât să îl găseşti măgulitor.

— Nu sunt un prost îndrăgostit aşa cum mă consideraţi tu şi Iversley! se răsti Marcus. Am situaţia sub control. Aşadar, îmi primesc biletul pentru Almack ori ba?

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă. Un zâmbet larg îi încreţi chipul. Dar Dumnezeu să îi ajute pe cei de la Almack dacă reuşesc!

Capitolul 12

La Almack eşti întotdeauna în siguranţă cu protejata ta.
Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Degetele Reginei zburară peste coardele harpei sale în căutarea notelor care să îi exprime nemulţumirea. Dar harpa pur şi simplu nu era făcută pentru genul acela de muzică. Ceea ce îi trebuia era o vioară sentimentală. Ori talgere. Pe care să le poată trânti în capul unui anumit bărbat.

— Eşti sigură că nu vrei nişte ceai? se auzi o voce tânguitoare de la masa din partea cealaltă a încăperii.

Cicely mâzgălea în carneţelul acela pe care îl purta întotdeauna cu ea şi pe care îl numea jurnal. Regina se întreba, destul de răutăcioasă, ce putea să aibă Cicely de scris în jurnalul ei. Viaţa ei nu avea niciun pic de emoţie reală.

Semăna cu a ei. Se încruntă şi atacă piesa ei muzicală favorită cu răzbunare, dorindu-şi să sune mai puţin… drăguţ.

— Nu am chef de ceai.

— Poate ai dori să îţi citesc…

— Nu! Când Cicely tresări, îşi înmuie tonul. Chiar nu am chef să ascult o carte.

Ori să îşi amintească de faptul că Marcus le prefera.

Degetele îi căzură moi pe coarde.

— Îţi este mai bine fără el, să ştii, zise Cicely.

Capul Reginei ţâşni în sus şi se înroşi când o văzu pe verişoara ei cercetând-o din priviri ca şi cum i-ar fi putut citi fiecare gând.

— De aceea te răsteşti la toată lumea în ultimul timp, nu-i aşa? Pentru că v-aţi certat, iar Lord Draker a pus capăt curtării tale?

— Nu fi absurdă! Nu el i-a pus capăt, eu am făcut-o.

— Pentru că nu avea de gând să facă tot ce doreai tu.

Şi fiindcă o minţea pentru propriile lui scopuri îngrozitoare. Ea încercase să îi rănească mândria, să îl facă să admită că o folosise pentru a-i despărţi pe Simon şi pe Louisa. Dar, în loc să îi rănească lui mândria, şi-o făcuse bucăţi pe a ei.

Trecuseră patru zile de când el ieşise de acolo ca o furtună. De atunci, nicio vorbă. Cum putuse Marcus să renunţe la înţelegerea lor cu atâta uşurinţă?

— Nu ştiu de ce te deranjează atât de tare, continuă Cicely. Nu este destul de bun pentru tine. Ai ignorat domni mult mai buni. Ba chiar, în general, nu te mai gândeşti nicio secundă la un bărbat după ce acesta nu se mai află în prezenţa ta.

Era adevărat. Dar, de obicei, acei domni tânjeau după ea. Şi asta ar fi trebuit să facă şi Marcus, să se târască în genunchi înapoi la ea, implorând-o să îl ierte.

Izbucni în râs. Dragonii nu implorau. Ei mistuiau, devorau şi se mişcau greoi pretutindeni, dând foc lucrurilor din simplă plăcere.

Aşa cum Marcus îi aprinsese ei pasiunile.

„Stăteam în lanţuri, fiind gelos pe afurisita aceea de harpă pentru că se afla între coapsele tale şi atingea exact locurile pe care eu îmi doream să le ating…”

Cum căldura se aprinse în toate acele locuri, se smulse de lângă harpă, aproape răsturnând-o. Bădăran afurisit! Nu era destul că îi invadase somnul, provocându-i vise cu situaţii nebunesc de imposibile, care se sfârşeau cu el făcându-i lucruri indecente? Acum trebuia să se bage chiar şi peste distracţia ei preferată?

De fiecare dată când îşi aşeza harpa între picioare, îşi amintea de mâna lui frecând-o acolo jos, puternic, cald şi erotic. De fiecare dată când sânii îi atingeau lemnul aurit, îşi imagina gura lui sugându-i sfârcurile…

Gemu. Era ridicol.

— Nu m-ar interesa absolut deloc ce face Lord Draker dacă nu ar fi vorba de felul în care acest lucru îi afectează pe Simon şi pe Louisa, îi spuse verişoarei sale.

Cicely o studie îndeaproape.

— Nu pare să-i fi afectat deloc. Este adevărat, de fiecare dată când fratele tău i-a făcut o vizită, domnişoara North a pretins că este indispusă în ultimele trei zile. Dar se pare că astăzi i-a fost îngăduit să o vadă.

Era pentru prima oară când auzea asta. Amânase să îi spună lui Simon despre cearta ei cu Draker, aşteptându-se ca el să o menţioneze din clipă în clipă. Totuşi, el nu o făcuse.

— De unde ştii?

Cicely ridică din umeri.

— Simon mi-a spus că merge acolo când mi-a cerut sfatul cu privire la un cadou pe care dorea să i-l ducă.

— De ce nu m-a întrebat pe mine?

Cicely îşi făcu de lucru, aranjând partitura.

— A spus că nu vrea să îţi amplifice proasta dispoziţie.

— Ei bine, poate că s-a dus să o vadă, dar asta nu înseamnă că a fost lăsat să intre.

— Trebuie să fi fost. Mi-a spus mai târziu că acel cadou a fost un succes.

— Ah…

Căzând înapoi pe scaunul ei, Regina privi fără ţintă. Când Marcus ieşise de acolo mânios, spusese că avea să pună capăt oricărei relaţii între Simon şi Louisa. Şi totuşi, nu o făcuse. Ce însemna asta?

— Ce faceţi amândouă aici la ora asta târzie? spuse o voce din pragul camerei de muzică. Este aproape ora 17.

Regina ridică încet capul şi îl văzu pe fratele ei sprijinit de tocul uşii. Ignorându-l, se întoarse la harpa ei.

— Bună, Simon, zise Cicely.

El îi aruncă o privire.

— Nu mergeţi la Almack în seara asta?

Cicely o privi nerăbdătoare pe Regina.

— Nu, spuse Regina. Nu am chef.

— Nu are chef, repetă înţepată Cicely.

— S-o ia naiba, Ciss, am auzit-o! Intră şi se îndreptă către harpă. Regina, întotdeauna mergi la Almack atunci când are loc o întâlnire!

Degetele Reginei zburară uşor peste coarde.

— Sar peste o seară. De ce îţi pasă?

— Nu îmi vorbi pe tonul ăsta! Ce dracului am făcut eu?

„Din cauza ta am intrat în bârlogul dragonului şi am ieşit pârlită”.

Totuşi, nu îl putea învinovăţi întru totul.

— Îmi pare rău. Nu am chef să ies în seara asta, atâta tot.

Gândul de a vorbi iar şi iar despre nimicuri cu oameni cărora nu le păsa decât de modă şi de cele mai noi bârfe era mult mai puţin atrăgător decât de obicei.

Simon îi trase harpa în faţă, lăsându-i degetele să ciupească aerul.

— Simon! protestă ea întinzând mâna după instrument.

El o ridică pentru ca ea să nu o poată atinge.

— Trebuie să mergi. O însoţesc pe Louisa în seara asta.

Cum se putea una ca asta?

— Urăşti să mergi la Almack.

— Da, dar ea tocmai a primit biletul şi arde de nerăbdare să participe, aşa că tu şi Cicely trebuie să veniţi ca însoţitoare. Lady Iversley este indispusă, probabil cu aceeaşi răceală care a chinuit-o pe Louisa săptămâna asta. Dar Draker a spus că va fi în regulă atât timp cât veţi veni şi voi două.

Inima îi bubui.

— Lord Draker a fost la familia Iversley? Ai vorbit cu el?

— Desigur. A fost la fel de nepoliticos ca de obicei, insistând că Louisa poate merge doar dacă mergeţi şi voi, dar asta nu ar trebui să te surprindă. Face parte din târgul pe care l-ai făcut cu el, nu-i aşa?

Nu mai era. De ce nu îi spusese Marcus? Oare se răzgândise în legătură cu Simon şi Louisa? Şi dacă o făcuse, ce însemna asta? Că abandonase bătălia în favoarea ei?

Imposibil. Bărbatul era prea încăpăţânat să facă un asemenea lucru. Dar, dacă avea alt scop pentru această nouă tactică, ea nu îşi putea da seama care ar fi putut fi acesta.

— Lord Draker intenţionează şi el să meargă la Almack? întrebă ea, încercând să aibă un ton nonşalant. Mi-a spus că nu are bilet.

— Bănuiesc că aşa e. Nu a menţionat, aşa că probabil nu merge.

Acum era complet derutată. Dacă el nu mergea, le-o încredinţa pe Louisa ei, lui Cicely şi lui Simon, deşi nu avea încredere în niciunul dintre ei când venea vorba de sora lui. Ce trebuia să înţeleagă ea din asta?

— Dar a întrebat de tine, continuă Simon. A spus că a fost prea ocupat la Castlemaine ca să vină în oraş în ultimele câteva zile.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton plictisit.

Ah, da, înţelegea perfect.

Pur şi simplu, se hotărâse să o ignore o perioadă. Mizerabilul refuza să facă ce îi ceruse ea, dar probabil se gândea să îi schimbe decizia cu gestul acesta. Probabil presupusese că vreo câteva zile departe de el aveau să îi

înmoaie furia.

Bestie arogantă!

— Aşadar, nu există vreun motiv pentru care să nu vii cu noi astă-seară, continuă Simon. Te poţi distra fără ca Draker să fie prin preajmă şi să strice lucrurile.

— Deşi este o perspectivă atrăgătoare, nu am starea de spirit necesară ca să fac faţă întrebărilor viclene ale oamenilor şi comentariilor despre el. Şi apoi chiar nu ai nevoie de mine. Cicely este de ajuns pe post de însoţitoare. Şi, din moment ce Lord Draker nu va fi acolo, nu îi va păsa că nici eu nu sunt.

— A spus că trebuie să vii.

— Atunci ştie ce trebuie să facă pentru a-mi câştiga îngăduinţa.

Dându-şi seama că dezvăluise prea mult, se ridică să îşi ia harpa.

Simon o cercetă îndeaproape.

— Înţeleg că s-a petrecut ceva serios între tine şi Draker la operă.

Ea strânse gâtul harpei.

— Nu ştiu la ce te referi.

El aruncă o privire către locul în care Cicely sorbea fiecare cuvânt.

— Ciss, mergi şi îmbracă-te pentru Almack. Regina va veni într-o clipă.

— Ba nu, protestă Regina, dar verişoara lor se îndrepta deja spre uşă.

Niciodată nu nesocotea un ordin direct.

De îndată ce plecă, Simon se întoarse către Regina.

— L-am văzut pe Whitmore astăzi.

Fu cuprinsă de panică. Se strădui să îşi păstreze glasul calm.

— Chiar aşa?

— M-a încolţit pentru că am lăsat un bărbat ca Draker să petreacă timp cu tine. I-am explicat despre pariul nostru…

— Ce ai făcut? Îi aruncă o privire piezişă. Ce drept aveai să faci asta?

— Ţi-am făcut o favoare. Doreşte să se însoare cu tine şi nu am vrut să îţi ruinez şansele, lăsându-l să creadă că te gândeşti serios să te măriţi cu Draker.

— Află că Henry m-a cerut deja de soţie de două ori şi de fiecare dată l-am refuzat.

— Înţeleg. Simon o surprinse zâmbind. Nu pot spune că sunt dezamăgit. Omul este un idiot caraghios, dar cum de obicei preferi idioţii caraghioşi…

— Ba nu!

Îmbujorarea îi invadă obrajii. Cum putea fratele ei să nu o înţeleagă?

Dar, pe de altă parte, nu stătuseră mult timp împreună. Până când ea crescuse destul cât să îl cunoască, el plecase deja la Eton. După întoarcerea lui, îşi petrecuse tot timpul alături de prinţ şi de prietenii lui. Chiar şi după ce tatăl lor murise cu câţiva ani în urmă, iar Simon devenise capul familiei, el presupusese că ea putea să îşi vadă singură de treburile ei şi o lăsase să facă tot ce îi plăcea.

Până de curând.

— În orice caz, continuă Simon, Whitmore a făcut unele afirmaţii vagi despre faptul că Draker nu ar fi un gentleman demn de tine. Iar când am insistat, nu a dorit să îmi dea niciun detaliu.

Slavă Domnului!

— Este doar gelos.

Simon îşi arcui o sprânceană.

— Am întrebat-o pe Cicely, iar ea susţine că nu ştie ce s-a petrecut. Fie minte, fie chiar nu ştie. Şi, din moment ce Cicely nu mă minte niciodată, trebuie să fie varianta din urmă. Aşadar, mă aştept să îmi spui tu.

Luându-şi privirea de la el, Regina îşi trecu degetul peste gâtul aurit şi complicat sculptat al harpei.

— Henry l-a insultat pe Lord Draker, iar vicontele a fost nepoliticos ca de obicei. Asta a fost tot.

— Mă îndoiesc. Mergând până la harpă, Simon îşi aşează mâna pe lemnul aurit, alături de a ei. Din moment ce Whitmore va fi la Almack în seara asta, poate ar trebui să vorbesc din nou cu el. Ar putea fi mai deschis şi să îmi

spună ce s-a întâmplat dacă îl încurajez, promiţându-i că îl voi sprijini întru totul în curtarea ta.

Privirea ei zbură către a lui, iar violentul albastru de oţel al ochilor lui o făcu să se cutremure.

— Nu i-ai spune un astfel de lucru – serios, tocmai l-ai numit *idiot caraghios.*

— Adevărat, dar cine ştie ce voi spune dacă voi fi plictisit... Fără tine, fără Cicely şi fără Louisa la Almack, care să îmi atragă atenţia, nu voi avea nimic de făcut în afară de a vorbi cu Henry.

Îl privi chiorâş. Era un şantaj. Un şantaj eficient. Nu era sigură că ameninţările cumplite ale lui Marcus aveau să îl împiedice pe gelosul ei văr să dea glas suspiciunilor sale imorale dacă acesta credea că asta i-ar aduce vreun beneficiu.

— În regulă, voi merge la Almack. Dar nu pot promite că voi fi o companie plăcută.

El ridică din umeri.

— Nu am nevoie să fii o companie plăcută. Am nevoie doar să fii acolo.

Când el se întoarse şi ieşi din încăpere cu siguranţa lui obişnuită, plin de încredere că lucrurile mergeau cum dorea el, Regina cedă imboldului copilăresc de a scoate limba la el.

Să îl ia naiba pe fratele ei! Să îl ia naiba şi pe Marcus pentru că o pusese într-o astfel de situaţie. Nu îi putea îngădui lui Simon să afle despre întâlnirea dintre Marcus şi Henry. Aproape sigur ar fi făcut scandal din pricina asta.

Dar, câteva ore mai târziu, în timp ce ea şi restul grupului său se apropiau de scara măreaţă prin foaierul aglomerat, regretă că îl lăsase pe Simon să o intimideze pentru a veni acolo. Ce se întâmpla cu ea? Îi plăceau adunările. Îi făceau plăcere dansul şi conversaţia; era încântată să vadă cine ce purta.

Devenise un pic obositor în ultimii ani doar din cauză că îşi făcea griji în privinţa celei pe care Simon ar fi putut să o ia în căsătorie şi să o aducă în casa lor. Nu avea nimic de-a face cu plictiseala ei. Nu, chiar nu.

Aşadar, de ce deveni atât de lipsită de viaţă la simpla vedere a sălii de bal lungi şi goale cu cele şase ferestre înalte, care se conturau ameninţător ca nişte santinele posomorâte deasupra mulţimii? De ce până şi orchestra părea mică în seara aceea?

Era absurd! Refuza să-i lase pe Simon, pe Marcus, pe Henry ori pe alt bărbat să îşi bată joc de viaţa ei, să îi distrugă bucuria unei seri de dans şi muzică. Avea să îşi rupă picioarele dansând în seara aceea chiar dacă asta avea să o ucidă.

Dansă cu domnul Markham, considerat un bărbat ager la minte, demontându-i fiecare remarcă. Dansă apoi cu Lord Brackley şi nu putu ţine pasul cu mişcările lui complicate, deşi de obicei îl urma pas cu pas.

Trecuse o oră interminabilă până când mierosul Lord Peter Wilkins o conduse pe ring pentru un cadril. Slavă Domnului că dansul acesta nu îngăduia prea multă conversaţie! Dacă ar mai fi auzit un singur compliment pompos rostit de încă un domn exuberant dornic să o impresioneze cu inteligenţa superioară, sigur ar fi urlat.

Ce se întâmplase cu adevăratele conversaţii? Sau cu onestitatea? Şi de ce îşi dorea dintr-odată un astfel de lucru fără noimă?

— Nu vei crede niciodată cine tocmai a intrat, murmură Lord Peter în timp ce îşi ocupau locurile şi aşteptau să înceapă muzica.

— Cine? întrebă ea, deşi se îndoia că era cineva de care îi păsa.

— Cel mai nou curtezan al tău. Draker.

Îngheţă. Cum putea fi el aici? Louisa nu spusese nimic, iar doamnele care patronau nu i-ar fi acordat niciodată un bilet, chiar dacă el ar fi dorit să ceară unul.

Pe de altă parte, Marcus ar fi fost el destul de nebun încât să pătrundă cu forţa la Almack? Aproape fiindu-i teamă să se uite, se întoarse spre uşă, cu inima bubuind. Apoi respiraţia i se opri în gâtlej. Pentru că bărbatul care se învârtea prin sala de bal nu era Lord Draker pe care îl ştia ea.

Bărbatul acesta era fiul unui prinţ, regal în maniere, în mers şi apariţie – mai ales în apariţie. Era îmbrăcat după cea mai nouă modă, iar părul neîngrijit şi mult prea lung îi fusese tăiat şi aranjat în valuri care îi încadrau contururile puternice ale chipului acum bărbierit.

Pulsul i se opinti şi căpătă un ritm haotic. El îşi răsese barba, îşi cumpărase haine noi şi cumva, în mod miraculos, obţinuse intrarea la Almack.

Erau toate acestea pentru ea? Din cauza a ceea ce îi spusese? Ori dintr-un alt motiv pe care ea nu şi-l putea închipui? Aproape că se temea să creadă că o făcuse pentru ea, fiindcă o dezamăgise amarnic înainte.

Şi totuşi, îşi răsese barba, exact aşa cum îi ceruse ea. Asta trebuia să însemne ceva.

Mai ales luând în considerare faptul că acea cicatrice groasă care îi traversa obrazul drept era exact la fel de gravă cum susţinuse el. În mod surprinzător, era perfect dreaptă, nu precum cicatricea zimţată la care s-ar fi aşteptat în urma unei căzături de pe cal. Era lungă, întinzându-se de la curba superioară a obrazului până la marginea bărbiei. Faptul că el expunea de bunăvoie cicatricea despre care spunea că era prea dizgraţioasă pentru o doamnă îi făcu inima să i-o ia la trap.

Acesta nu era singurul lucru care îi făcu inima să bată cu putere. Dacă nu ar fi existat cicatricea, ar fi fost orbitor de chipeş, mai ales îmbrăcat în haine atât de fine. Lavaliera lui albă ca zăpada fusese în mod limpede legată de un expert, iar haina de mătase ca fildeşul îi venea atât de bine, încât numai croitorul lui Beau Brummell ar fi putut să îl egaleze.

Şi, Dumnezeule, acei pantaloni până la genunchi! Trase aer în piept. Ghicise că avea picioare frumoase, dar fusese greu să îşi dea seama din cauza pantalonilor croiţi prost. Acum ştiu că avusese dreptate, căci muşchii bine făcuţi de pe coapsele şi gambele lui erau puse în valoare de pantalonii şi şosetele albe.

Dintr-odată, îşi aminti cât de minunat fusese să îşi frece locul ei secret de coapsele acelea ferme şi

uimitoare…

Mustrându-se pentru astfel de gânduri scandaloase, îşi ridică cu greu privirea doar pentru a-l descoperi pe Marcus privind-o fix, în timp ce ea căscase gura la el fără ruşine, la fel ca restul idioţilor din jurul ei.

Căldura îi inundă chipul. Dar, înainte să poată face altceva decât să îi zâmbească, începu muzica, iar ea fu nevoită să danseze.

Dacă îl putea numi dans. Fu dificil să acorde atenţie paşilor când avea o sută de întrebări fără răspuns. Cum reuşise să intre? De ce venise? Era acolo pentru ea?

Privirea îi rătăci spre el mult mai des decât dorea. Acum discuta cu sora lui şi cu Simon. Când dansul ei cu Lord Peter luă sfârşit, îl văzu conducând-o pe Louisa pe ring, în timp ce Regina, la rândul ei, fu condusă de un individ plictisitor cu care uitase că trebuia să danseze.

Urmară alte două dansuri plictisitoare cu indivizi anoşti, în timp ce el făcu pereche cu Cicely – dintre toţi oamenii –, apoi cu o văduvă notorie pentru nenumăraţii ei amanţi. Mai devreme, Regina o găsise pe femeie interesantă. Acum i se păru mult prea frumoasă.

Când văduva flirtă, zâmbi şi păru să se bucure de compania lui, Regina fu iritată de privelişte. Intrarea familiei Iversley, câteva momente mai târziu, îi amplifică suferinţa. Aşadar, se spulberase încrederea pe care Marcus o avusese în ea ca însoţitoare a Louisei. Folosise acest truc pentru a o aduce acolo, ca să fie martora apariţiei lui măreţe.

Deci asta era? Marcus se gândise să vină acolo şi să-i dovedească astfel că se înşelase, arătând diavolesc de chipeş şi de maiestuos în timp ce dansa cu fiecare femeie cu ochi de porumbiţă care flutura din gene în direcţia lui?

În regulă. Să se distreze. Nu avea să îi dea satisfacţia de a arăta că îi păsa. Pentru că nu îi păsa. Nu, chiar nu îi păsa. Absolut deloc.

Era atât de ocupată să nu îi pese, încât, până când începu valsul, nu avusese şansa să se adune înainte ca el să îi apară în faţă – un bărbat înalt de doi metri, bine îngrijit şi excelent îmbrăcat. Spre necazul ei, începu să tremure de

nerăbdare. Lua-l-ar naiba de bărbat!

Agitaţia ei crescu când Marcus făcu o plecăciune curtenitoare şi spuse:

— Dacă nu ai alt angajament, pot avea onoarea acestui dans?

O cerere rostită curtenitor – oare minunile nu aveau să înceteze? Reuşi doar să dea aprobator din cap.

În vreme ce căutară un loc pe ringul de dans, pulsul ei bătea într-un ritm furtunos. Nu dansase niciodată cu el, în ciuda faptului că îi îngăduise cele mai scandaloase libertăţi.

Un fior delicios îi trecu pe şira spinării când el se întoarse cu faţa spre ea şi îi luă mâna înmănuşată într-a lui. Cu cealaltă mână îi cuprinse talia, lăsând între ei cei câţiva centimetri pe care îi cerea buna-cuviinţă. Doar atunci când îndrăzni să îl privească în faţă văzu că el o studia oricum numai cuviincios nu.

Orice vigoare îi mai rămăsese în şira spinării se scurse, iar toate întrebările îi ţâşniră din gură deodată:

— Ce… Cum ai… Când ai…

— Nu-mi spune că, în sfârşit, am redus-o la tăcere pe La Belle Dame! Un zâmbet şters atinse buzele care păreau mult mai senzuale fără o mustaţă care să le umbrească. Nu credeam că aşa ceva ar fi posibil.

În vreme ce căldura îi invadă obrajii, ea îşi înclină bărbia spre el.

— Am crezut că te-ai transformat într-un gentleman, dar dacă apelezi deja la insulte…

— Tachinări, nu insulte. Zâmbetul lui se lărgi. Ai spus că vrei să mă port ca un gentleman; nu ai spus că trebuie să fiu plictisitor.

De parcă el ar fi putut fi vreodată plictisitor.

Muzica începu, iar el o purtă în ritm de vals cu graţia care vine odată cu foarte mult antrenament. Încă o surpriză. Putea înţelege iscusinţa lui de a se descurca pe ring cu dansurile de la ţară, dar valsul intrase recent în Anglia. Nici măcar toţi cei de la Almack nu îl învăţaseră.

— Cum Dumnezeu ai învăţat să dansezi vals la Castlemaine? întrebă ea în timp ce el o rotea cu măiestrie

pe ringul de dans.

— Cine crezi că i-a fost partener Louisei la toate lecţiile ei de dans? Se încruntă către mulţimea din jurul lor. Deşi mărturisesc că nu am avut niciodată atât de puţin spaţiu ca să îl dansez.

Doar atunci băgă de seamă că mulţimea se strânsese, fiecare cuplu străduindu-se să se apropie mai mult, ca să asculte ce se petrecea între La Belle Dame şi vicontele Dragon acum, când îşi făcuse apariţia arătând ca un lord.

— Se pare că toată lumea este curioasă, zise ea, şi nu sunt singurii. Mor de nerăbdare să aflu ce cauţi aici.

Un zâmbet întunecat se ivi pe buzele lui.

— Nu credeai că un individ incompetent ca mine poate intra, nu-i aşa?

Tresări când auzi propriile vorbe fiindu-i aruncate în faţă.

— Am crezut că nu vei încerca. Nu îmi spune că într-adevăr te-ai coborât până la a cere un bilet de la grupul acela de vulturi, cum l-ai numit.

— Nu. Alt bărbat l-a cerut pentru mine, un bărbat care nu ar fi el însuşi îngăduit să umbrească aceste holuri sfinte. Din fericire, titlul şi numele meu au fost suficiente pentru a-mi câştiga un bilet pentru străini. M-au lăsat să intru ca oaspete al Louisei.

Ceea ce însemna că fusese nevoit să se prezinte în faţa patroanelor pentru aprobare. Sângele i se învolbură în vene. Nu putea să fi fost uşor pentru el. Aşadar, ce trebuia să înţeleagă ea din asta?

— Asta explică cum ai ajuns aici. Dar nu şi de ce.

— Ştii foarte bine de ce. Ai lansat o provocare pe care nu am putut să o ignor.

— Ce provocare? zise ea, prefăcându-se că nu ştie.

— Să dovedesc că nu sunt un idiot care nu se poate purta cum trebuie în societate.

Făcu semn din cap ca să arate către un cuplu care arunca priviri nu chiar atât de subtile spre ei.

— Nu că ar avea importanţă. Este exact cum ţi-am spus – aş putea fi îmbrăcat în aur din cap până în picioare,

iar ei m-ar privi în continuare cu dispreţ.

— Uită-te din nou, zise ea încet. Pe feţele lor nu este dispreţ.

Îşi mută privirea în spatele ei. Ea i-o urmări, întrebându-se dacă el vedea ceea ce vedea şi ea. Da, se citea o mare curiozitate pe cele mai multe feţe, dar asta era tot. Doar oamenii care deja îl întâlniseră – şi fuseseră insultaţi de el – îl priveau pieziş, însă şi pe chipul acestora era mai multă prudenţă decât dispreţ.

Privirea i se întoarse la ea, iar gura i se strânse într-o linie sumbră.

— Cu toţii se uită fix la faţa mea. La cicatricea mea.

Ea ezită. Dacă ar fi spus că cicatricea lui era lipsită de importanţă, el nu ar fi crezut-o. Era mai bine să fie sinceră.

— Sigur că da. Este splendid de îngrozitoare.

El arcui o sprânceană.

— Nu e chiar cum aş fi descris-o eu.

— Pentru că tu eşti obişnuit cu ea. Dar noi, ceilalţi… îşi lăsă privirea să zăbovească pe cicatricea lui. Nu ne putem abţine să nu ne uităm la ea. Este ca un însemn care deosebeşte un pursânge de o mulţime de gloabe. Te diferenţiază.

Strânsoarea mâinii lui pe a ei se întări.

— Un însemn? Interesantă alegerea cuvintelor.

Ea o examină, observând cum se încreţea.

— Nu chiar. Când am văzut-o, mi s-a părut că seamănă cu o arsură gravă. Am auzit că ai căpătat cicatricea în urma unui accident de călărie, dar nu arată astfel.

Judecând după postura lui dintr-odată rigidă, ghicise adevărul.

— De unde şti cum arată o cicatrice dintr-un accident de călărie?

— Din când în când, fac voluntariat la Spitalul Chelsea. Am văzut destule răni vindecate ca să ştiu care e diferenţa dintre o arsură şi genul de tăietură pe care ar căpăta-o cineva în urma unei căzături.

— Tu? Voluntar la un spital? zise el pe un ton sceptic.

— Fii cu băgare de seamă! îl avertiză ea. Te apropii periculos de mult de un teritoriu necuviincios. Asta, după ce te-ai descurcat atât de bine.

Marcus se încordă la încercarea ei voită de a-l provoca, iar Regina aşteptă răspunsul inevitabil nepoliticos.

Acesta însă nu veni. Inspiră ca şi cum se pregătea pentru o sarcină apăsătoare.

— Atunci poate că ar trebui să schimbăm subiectul.

Un zâmbet surprins apăru pe chipul ei.

— Da, poate că ar trebui.

Nu că şi-ar fi dorit. El nu confirmase modul în care căpătase cicatricea. Ea era convinsă că fusese o arsură, dar cum reuşea cineva să fie ars atât de rău doar acolo?

— Deci înseamnă că, până la urmă, ai de gând să îi laşi pe Louisa şi pe Simon să se curteze? întrebă ea.

— Atâta vreme cât îmi permiţi să te curtez şi eu pe tine. Cred că am dovedit că pot fi destul de gentleman ca să mă potrivesc gusturilor tale alese.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Încă nu, nu ai dovedit-o. Faptul că te îmbraci bine şi dansezi un vals fără să mă insulţi nu dovedeşte prea multe.

— Atunci va trebui să mă descurc mai bine, nu? Mâna îi mângâie talia, făcându-i inima prostuţă să bată mai repede. Şi poate că mai târziu mă poţi răsplăti pentru eforturile mele.

— Virtutea este propria sa răsplată, zise ea pe un ton afectat.

El izbucni în râs, tunetul adânc creând un nou val de dorinţă în pântecul ei.

— Nu discutăm despre virtute, scumpo! Discutăm despre condiţii fără sens pe care voi, doamnele, ni le impuneţi nouă, bărbaţilor, ca să fim demni de compania voastră. Şi, dacă le îndeplinesc, mă aştept la ceva în schimb. Se aplecă spre ea. Dacă ştii la ce mă refer.

Pulsul ei o luă la trap.

— Ştiu că eşti impertinent.

El zâmbi larg.

— Din câte îmi amintesc, îţi face plăcere puţină

impertinenţă din când în când. Ochii îi ardeau înăbuşit. La locul potrivit, desigur.

Înghiţind în sec, ea îşi coborî privirea spre lavaliera imaculată de la gâtul lui. Nu trebuia să-i încurajeze obrăzniciile. Dar cele cinci nopţi în care retrăise fiecare mângâiere a mâinilor lui obraznice, a gurii şi a limbii lui îi treziseră apetitul pentru şi mai mult. Mai multe sărutări. Mai multe mângâieri.

Avansuri mai scandaloase.

Acum, el o ţinea mult prea aproape. Îi putea mirosi loţiunea de după ras şi săpunul. Simpla dimensiune a bărbatului o subjuga, o făcea să se simtă protejată, în siguranţă… dorită. Periculos de dorită.

— Nu ar trebui să mă ţii atât de aproape.

— Probabil că nu, murmură el.

— Oamenii vor vorbi.

— Lasă-i!

Slavă Cerului că valsul luă sfârşit înainte ca ea să se fi topit în braţele lui! Dar cuvintele lui persistară în timp ce el o conduse în afara ringului de dans, cu mâna înmănuşată caldă şi posesivă peste a ei. „Poate că mai târziu mă poţi răsplăti pentru eforturile mele”. Cerule, simplul gând îi făcu simţurile să o ia razna!

Motiv pentru care probabil nu observă apropierea lui Lady Hungate până când cicălitoarea femeie nu fu lângă ei.

Marchiza îl cercetă pe Marcus prin lornion.

— Nu ştiu la ce se gândeau doamnele care patronează când ţi-au dat voie la Almack, domnule.

Regina se tensionă.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, doamnă, replică Marcus tărăgănat. Dar, chiar în clipa în care sprânceana lui Lady Hungate se coborî într-o încruntare, adăugă: Suntem amândoi prea deştepţi pentru genul celor de la Almack. Slavă Domnului că au fost orbiţi de celelalte farmece ale noastre pentru a-şi da seama!

Regina îşi ţinu respiraţia, privind ciudata etalare de emoţii de pe chipul lui Lady Hungate: mai întâi neîncredere,

apoi precauţie. Dar, din moment ce Lady Hungate se mândrea cu isteţimea sa, pe chip i se ivi în cele de urmă un zâmbet rece.

— Aşadar, nu mai doreşti să mă vezi biciuită, Lord Draker?

Regina îşi ţinu respiraţia.

El îşi coborî glasul până la o şoaptă răguşită.

— Nu aţi auzit zvonurile despre mine, Lady Hungate? Întotdeauna îmi place să văd doamnele drăguţe biciuite. Dar numai în temniţa mea şi doar pentru plăcerea reciprocă.

Ah, Dumnezeule! Plăcere reciprocă pentru un astfel de lucru – era nebun bărbatul acesta? Spre uimirea Reginei, marchiza îşi desfăcu evantaiul, fluturându-l furioasă în timp ce se întoarse către Regina cu o privire maliţioasă.

— Fii cu băgare de seamă, draga mea. Nu sunt sigură că eşti pregătită pentru gusturile sofisticate ale Excelenţei Sale.

Aruncându-i lui Marcus un zâmbet care nu putea fi numit decât sfios, se îndepărtă cu un aer senin ca al unei fătuci de 15 ani proaspăt ieşite din sala de clasă.

Regina îşi eliberă respiraţia cu un vâjâit.

— Nu îmi vine să cred că tocmai i-ai spus asta! Şi că nu te-a ucis pe loc.

— Nici mie nu îmi vine să cred, admise el trist. Dar mi-ai spus odată să folosesc zvonurile în avantajul meu. Şi nu puteam nega că am menţionat biciuitul.

— Ai fost norocos că a reacţionat atât de bine la… insinuările tale ridicole.

Marcus izbucni într-un hohot scurt de râs.

— Norocul nu a avut nimic de-a face cu asta. Lady Hungate şi mama mea au fost prietene bune cândva; amândurora le plăceau obscenităţile şi lucrurile scandaloase. În zilele tinereţii ei, se zvonea că Lady Hungate ar fi avut un amant cu… să spunem… gusturi *ridicole.*

— Dar cu siguranţă că o femeie nu ar… nu ar putea…

— Să guste un astfel de lucru? Unor femei le place,

deşi nu îmi pot imagina de ce.

— Dar Lady Hungate?

— De ce crezi că a vorbit despre biciuire chiar de la început? Îi făcu cu ochiul. Marcus chiar îi făcu cu ochiul! Am avut o viaţă înainte de exilul meu la Castlemaine, să ştii. Iar mama era o bârfitoare înrăită.

— Ca şi a mea, dar…

— Crezi că i-ar fi spus astfel de lucruri inocentei sale fiice? Mă îndoiesc. Dar asta nu înseamnă că ele nu există.

Îl privi cu alţi ochi. Nu era atât de rupt de societate pe cât presupusese ea. Se putea descurca singur atunci când alegea să o facă.

— Am avut dreptate, nu-i aşa?

— În legătură cu ce?

— Te purtai rău ca să-i desparţi pe Simon şi pe Louisa. Curtarea mea era doar o tactică pentru a-l provoca pe unul din ei să nu-l mai curteze pe celălalt.

El îi cercetă chipul.

— Să spunem doar că nu am mai considerat că e nevoie să depun acest efort.

Deşi era, în sfârşit, cinstit în legătură cu scopurile lui, pe Regina o duru sinceritatea lui.

— Şi acum?

Acoperindu-i mâna cu a lui, îi zâmbi.

— Ar trebui să ştii răspunsul. Ce bărbat a fost imun pentru mult timp în faţa farmecelor tale?

Cuvintele lui semănau prea mult ca linguşeala pe lângă Lady Hungate. Nu era sigură că îi plăcea versiunea aceasta nesinceră a lui Marcus.

— Nu îmi insulta inteligenţa. Ştiu că nu ai intenţionat niciodată să mă curtezi cu adevărat.

— Tu ai intenţionat? Privirea i se îngustă, sfredelind-o pe a ei. Dacă doreşti adevăruri, doamnă, poate ar trebui să oferi tu însăţi câteva. Singurul tău motiv de a accepta această curtare a fost de a-ţi ajuta fratele. Din punctul meu de vedere, eşti parte din planul lui de a o aduce pe Louisa sub influenţa lui Prinny.

— Louisa este prietena mea, nu i-aş trăda niciodată

prietenia. Îşi ridică bărbia. Şi dacă acesta ar fi fost scopul meu, cu siguranţă nu te-aş fi lăsat niciodată să mă săruţi.

— Ai făcut asta ca să-ţi satisfaci gustul periculos pentru aventură.

— Acesta nu a fost singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă săruţi, şopti ea.

Degetele lui se strânseră dureros împrejurul mâinii ei.

— Nu?

Deşi obrajii îi luară foc, se forţă să-l privească în ochi.

El păru că vrea să mai spună ceva, dar atunci îşi făcu apariţia Cicely şi se lansă pe deplin în rolul ei de însoţitoare, lăsând-o pe Regina să se minuneze de propria ei îndrăzneală. Cum fusese atât de nesăbuită încât să admită efectul pe care îl avea el asupra ei? Nu trebuia să îi dea motive să creadă că ea ar fi putut să îi accepte atenţiile. Alta era situaţia dacă într-adevăr el intenţiona să o curteze ca să o enerveze pe ea şi pe Simon. Dar, dacă schimbarea lui miraculoasă pornea cu adevărat de la dorinţa lui de a-i face pe plac, dacă el chiar dorea să o curteze…

Se imagină ca soţie a lui. În oraş, ar merge la teatru şi la operă, sărutându-se în lojă, mângâindu-se pe ascuns în trăsură. Pe moşia lui, ea ar fi doamna casei, luând cina cu el, având grijă de angajaţii lui, consultându-se cu administratorul cu privire la registrele gospodăriei…

Ca şi cum le-ar fi putut măcar citi. Inima i se frânse. Ce fantezie inutilă! Nu putea să aibă niciodată o astfel de căsnicie. Şi cum rămânea cu copiii ei? Chiar dacă ar fi fost cruţaţi de boala ei, cum ar fi putut ea să îndure umilinţa de a nu le putea citi ori de a fi considerată proastă de propriii copii? De a fi considerată proastă chiar de el?

Nu se putea căsători niciodată cu Marcus ori cu altcineva. Dar, pentru întâia oară în viaţa ei, îşi dorea să fi putut.

Capitolul 13

Nimic nu face ca o tânără lady să se poarte cât se poate de cuviincios în preajma tinerilor gentlemani mai bine ca ameninţarea unui frate cu limba slobodă.

Domnişoara Cicely Tremaine*, însoţitoarea ideală*

„Acesta nu a fost singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă săruţi”.

Afirmaţia stărui zgomotos în mintea lui Marcus în următoarea oră. El venise acolo ca să dovedească o dată pentru totdeauna că prietenii Reginei erau prea nemiloşi pentru Louisa; acum, totul se risipise. La început, primise aceleaşi ocheade de sus, remarci viclene şoptite şi tratamentul nemilos la care ajunsese să se aştepte de fiecare dată când ieşise în public, dar toate acestea se stinseră în scurtă vreme. Acum, găsea doar curiozitate plină de respect, o recunoaştere reticentă a dreptului său de a aparţine acelui loc.

În centru se afla Regina, în dantelă albă şi mătase albastră. De data aceasta, părul ei auriu era împodobit cu flori în locul unei pălării. Strălucea ca primăvara în timpul ei cel mai călduros, iar comportamentul ei în public faţă de el se potrivea cu privirea. Îi arunca priviri lungi şi dese pe ringul de dans şi la masa cu limonadă. De departe, din cealaltă parte a încăperii. Iar apoi chiar de lângă el, acolo unde rămăsese de când se întorseseră după vals.

Stătea înconjurată de mulţimea obişnuită de admiratori linguşitori, atât bărbaţi, cât şi femei. Totuşi, el era cel pe care îl binecuvânta cu zâmbetul ei, el era cel cu care vorbea cel mai mult.

Marcus nu ştia ce să înţeleagă din asta. Oare se înşelase nu doar în legătură cu ea, ci şi cu restul oamenilor? Poate chiar să se fi înşelat cu privire la Foxmoor şi Louisa?

Nu, nu putea crede una ca asta. Poate că Regina nu avea nimic de-a face cu planul lui Foxmoor, dar fratele ei sigur avea.

— Ce părere ai despre război, Lord Draker? întrebă Regina. Boney[4] este, în sfârşit, învins?

4 Napoleon Bonaparte (n.tr.)

Îşi mută din nou atenţia către conversaţia dintre ea şi grupul de prieteni care păreau uimitor de mulţumiţi să stea în acelaşi cerc cu el.

Primul lui impuls fu de a recunoaşte că nu îi păsa de război în niciun fel. Dar se obişnuise deja să se abţină de la astfel de răspunsuri necurtenitoare.

— Boney nu prea poate să evadeze de pe insula Elba din cauza unui grup de soldaţi englezi care îl păzeşte.

— Mai ales dacă soldaţii englezi sunt la fel de mari ca dumneavoastră, milord, zise o tânără cu un puternic accent spaniol, verişoara uneia dintre doamne. Când el îi aruncă o privire, aceasta îşi coborî ochii sfioasă. Şi la fel de puternici.

El o privi pieziş. Dumnezeule, flirta cu el? Nu îşi amintea când se întâmplase ultima oară una ca asta – dacă se întâmplase vreodată.

— Mă gândesc că o puşcă Purdey ar fi mult mai folositoare să îl ţină în frâu pe Boney decât orice braţ vânjos al unui englez, răspunse el aspru, nesimţindu-se în largul lui cu o astfel de măgulire.

— Tragi cu arma, Draker? întrebă altă voce, de data aceasta masculină.

Îl cercetă pe individ cu prudenţă.

— Ocazional. Trebuie să ţin sub control populaţia de prepeliţe de la Castlemaine ori îmi vor mânca lâna direct de pe oi.

Spre uimirea lui, râseră la gluma lui. Râseră cu adevărat. Şi nici măcar nu încercase să fie spiritual.

— Şi ce fel de armă foloseşti? întrebă alt lord mai apropiat de vârsta lui. James Purdey face o puşcă cu cremene bună, trebuie să recunosc, dar eu îl prefer pe Manton. Puştile lui sunt mai de nădejde când tragi.

— Ai văzut cel mai nou model al lui Purdey? replică Marcus, fiind în largul lui cu acest subiect. Am auzit că este superior celui pe care îl foloseşte acum armata.

Continuară să discute despre arme de foc până când una dintre doamne întrebă:

— Aşa ţi-ai căpătat cicatricea, Lord Draker? De la o puşcă?

El se crispă, dar, înainte să apuce să scoată o vorbă, Regina răspunse de lângă el:

— A fost un accident de călărie, nimic neobişnuit pentru un bărbat activ ca Excelenţa Sa.

Cu o incredibilă uşurinţă, ea transformă lucrul de care el se ruşinase o viaţă întreagă într-un semn de onoare. Regina schimbă iute subiectul, vorbind despre opera la care fuseseră, iar spre uimirea lui, nimeni nu păru să fie deranjat.

El îi aruncă o privire amuzată. Regina nu îşi spusese propria părere despre cum îşi căpătase el cicatricea, una care era surprinzător de aproape de adevăr. De ce nu o făcuse? Ca să-l protejeze de alte întrebări nepoliticoase?

Conversaţia continuă să curgă, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui, privirea lui tandră tăindu-i respiraţia. Aşa ar fi fost dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Ea l-ar apăra chiar şi atunci când nu ar fi avut nevoie. Ar participa la orice întrunire la braţul lui, ar dansa cu el oricând ar avea el chef, ar lua cina cu el în fiecare seară…

Ar fi împărţit patul cu el. Şi orice altceva.

Fu inundat de un val ciudat de dorinţe. Dacă el ar fi putut face cu adevărat parte din lumea aceasta? Dacă ar fi putut avea un viitor adevărat, o soţie, copii şi prieteni? Dacă îşi ocupa locul care i se cuvenea în înalta societate…

Naiba să o ia pentru că îl făcea să aibă astfel de gânduri în minte! Asta trebuia să ducă la necazuri; întotdeauna fusese aşa. Totuşi, nu se putu împiedica să nu se gândească la acest lucru. Să aibă o viaţă în afara moşiei de la Castlemaine, o viaţă ca toţi ceilalţi… Toate planurile lui de a o folosi pe Regina pentru a-i despărţi pe Louisa şi pe Simon păleau în comparaţie cu ideea aceea periculos de atrăgătoare.

„Uşurel acum”, se avertiză în sinea lui. Astfel de gânduri erau total premature. La Belle Dame refuzase 11 bărbaţi, de ce l-ar fi acceptat pe cel de-al 12-lea?

De ce nu? Era destul de potrivit pentru însurătoare – titlul său, averea şi originea l-ar fi făcut foarte căutat în societate dacă nu ar fi avut statutul de exilat. Acum, când

statutul i se îmbunătăţea, lucrurile puteau fi diferite.

Poate că ar fi reuşit să facă acest lucru posibil. Reginei îi plăcuseră sărutările lui; ştia şi el atâta lucru. Şi îi putea oferi tot confortul fizic dacă ar fi fost mulţumită să trăiască departe de oraş o anumită perioadă din an. Cu siguranţă, putea face în aşa fel încât ea să nu îşi dorească să plece de lângă el. Făcea un copil ori doi şi cu siguranţă avea să fie legată de el şi de Castlemaine.

„Asta nu a funcţionat niciodată în cazul mamei”.

Nu, dar mama lui fusese atrasă în păcat de însuşi diavolul. Dacă Regina devenea a lui, avea să o ţină la distanţă de astfel de diavoli.

Îşi îndreptă cu greu atenţia la conversaţia din jurul lui, despre restaurările făcute de un domn pe propria moşie. Comentariile Reginei erau surprinzător de isteţe. Nu ar fi ghicit niciodată că ea ştia ce era o nişă ori că avea vreo părere despre înclinarea streşinilor. Poate că pasiunile ei erau mai multe decât crezuse.

— Am auzit că tatăl tău a făcut ample renovări la Castlemaine în urmă cu câţiva ani, îi spuse un domn lui Marcus, forţându-l să intre în discuţie. A reuşit să le facă într-un timp rezonabil?

— De fapt, a durat câţiva ani, răspunse Marcus. Ca băiat, credeam că era normal să ai schele în sufragerie.

Femeia cu accent spaniol, care se apropiase şi stătea lângă Regina, îl privi cu o curiozitate necontrolată.

— Castlemaine este căminul dumneavoastră, Lord Draker?

El dădu aprobator din cap.

— Este un castel, nu?

— Nu, Silvia, interveni Lady Amanda, verişoara ei pe un ton de superioritate. Sunt sigură că nu este cu adevărat un castel. Nu te afli de destulă vreme în Anglia ca să înţelegi cum merg treburile – multe lucruri care nu au nimic de-a face cu un castel au acest cuvânt în denumirea lor.

Când fata se înroşi ca purpura, o replică acidă sări de pe buzele lui Marcus. Dar înainte să apuce să o pună pe Lady Amanda la punct, Regina zâmbi de sus la străina care

se simţea extrem de prost.

— De fapt, este un castel care datează din… de când? Se întoarse către Marcus. De la începutul secolului al XV-lea?

— Aproximativ.

El se relaxă, mişcat nu doar de faptul că ea sărise în apărarea fetei, ci şi de interesul Reginei faţă de căminul lui. Acesta era un semn bun, un semn cu adevărat bun.

Cu ochii sclipind, Regina îi spuse Silviei:

— Are chiar şi o temniţă.

— Adevărat? zise fata, privirea zburându-i către cea a lui Marcus. O temniţă reală?

Entuziasmul femeilor era molipsitor. Marcus zâmbi.

— Mi s-a spus că a fost folosită în acest scop în timpul domniei lui Henric al VIII-lea, dar de atunci a fost utilizată îndeosebi pentru a conserva carne, vin ori ce alege proprietarul actual.

— Şi dumneavoastră ce păstraţi în temniţă, domnule? întrebă Lady Amanda cu o fluturare sfioasă din gene.

Altă femeie care flirta. Uimitor!

Regina pufni.

— Nimic care să te intereseze pe tine, Amanda, sunt convinsă.

Privirea lui Marcus zbură către ea. Nu putea să fie cu adevărat geloasă, nu-i aşa?

— Chiar aşa? ripostă cu viclenie Lady Amanda. De unde ştii dacă nu ai văzut-o? Trebuie să-i fi văzut moşia dacă ştii atât de multe despre castelul lui.

Regina se îmbujoră.

— Păi, eu…

— Fratele ei este foarte înamorat de sora mea, zise iute Marcus. Desigur că au vizitat Castlemaine.

În timp ce Lady Amanda şi însoţitorii ei schimbară priviri pline de înţeles, el decise că era vremea să pună capăt acelei conversaţii periculoase.

— Acum, dacă mă scuzaţi, i-am promis următorul dans lui Lady Regina. Întinse braţul. Mergem?

Îl luă de braţ cu un zâmbet recunoscător şi se

îndreptară către sala de dans. De îndată ce ajunseră destul de departe încât să nu poată fi auziţi, ea murmură:

— Mulţumesc.

— Înţeleg că Lady Amanda ar fi încântată să te vadă cu reputaţia distrusă.

— Amanda este fericită doar când toţi ceilalţi sunt nefericiţi.

El clătină din cap.

— Acesta este genul de femeie pe care o consideri prietenă?

— Acesta este genul de femeie pe care o consider un rău necesar, contracară ea. Spune-mi, ţi-a făcut plăcere conversaţia despre puşti pe care ai avut-o cu domnii?

— Bănuiesc că da, ocoli el răspunsul.

— Unul dintre bărbaţii aceia este fratele Amandei. Este un individ foarte amabil, cu care îmi face plăcere să discut; dar, ca să am parte de compania lui, trebuie să o îndur şi pe a ei din când în când, aşa că asta fac.

— Nu ştiu de ce. Nu aş da niciun sfanţ pe niciunul din ei.

— Dar cu siguranţă sunt oameni pentru care ai da, oameni pentru care, ca să te bucuri de compania lor, le-ai suporta prietenii. Familia Iversley, poate.

— Nu trebuie să le suport prietenii ca să am parte de compania lor. Prietenii lor nu au nimic cu mine.

— Atunci poate că este altcineva la care ţii destul de mult ca să-i suporţi companionii? Fratele tău, de exemplu?

Privirea îi ţâşni către ea.

— Frate?

— Ah, te rog, nu face pe inocentul cu mine! Este limpede că tu şi domnul Byrne sunteţi prieteni, iar toată lumea ştie că sunteţi fraţi vitregi.

— Prinny spune altceva.

— Adevărat. Dar nu trebuie să îl recunoască pe domnul Byrne drept fiul său pentru ca oamenii să ştie că este. La fel cum ştiu şi despre tine. Şi pun pariu că, dacă oricare din voi ar fi mai deschis şi s-ar apropia de Maiestatea Sa, acesta l-ar trata cu aceeaşi generozitate cu

care i-a tratat pe ceilalţi copii ai săi naturali.

— Chiar dacă ar fi adevărat – şi nu sunt sigur că este –, replică Marcus, orice ajutor ar veni cu nişte condiţii. Şi nu sunt interesat să mă plec în faţa afurisitului… condiţiilor lui blestemate.

Ea se opri şi îl trase lângă masa cu limonadă, lângă care nu mai era nimeni în acea clipă. În timp ce el îi turnă un pahar, ea îşi ridică cu seriozitate privirea spre el.

— Acesta este motivul pentru care l-ai alungat pe prinţ din casa ta în urmă cu atâţia ani?

— L-am alungat din casa mea pentru că a transformat-o pe mama într-o târfă.

— Chiar aşa?

Aproape că putea să vadă la ce se gândea ea. E nevoie de doi ca să transformi pe cineva în târfă. Era un adevăr dureros pe care încercase să-l ignore jumătate din viaţa lui.

Şi nu era deloc încântat să se gândească la asta acum. Îşi turnă un pahar de limonadă.

— Nu discutam despre mama mea, mormăi el. Vorbeam despre Byrne. Şi nu văd ce treabă are el în toate astea. Ori de ce crezi că eu şi el suntem prieteni atât de buni.

Ea ridică din umeri.

— El trebuie să fie cel care ţi-a făcut rost de biletul pentru străini. Toată lumea ştie că el şi o anumită patroană au fost cândva… cunoştinţe intime.

— Ştii o groază de lucruri pe care o tânără lady nu ar trebui să le ştie.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Mă străduiesc să fiu la curent cu bârfele.

— Din ce motiv?

— Ca să mă ajute să îmi deosebesc prietenii de duşmani.

— În ce lume minunată trăieşti dacă trebuie să faci un asemenea lucru! zise el, ridicând şi închinând paharul într-un gest prefăcut.

— Şi lumea ta este diferită? Ignori bârfele despre arendaşii tăi? Nu ştii cine este demn de încredere, cine şi-a tratat cum nu trebuie familia sau cine este prea mândru ca să ia doi bani din milă? Nu dai curs unor astfel de informaţii?

El bău nişte limonadă.

— Nu este acelaşi lucru.

— De ce? Pentru că ei nu sunt de acelaşi rang cu tine? Recunoaşte, Marcus, lumea ta nu este chiar atât de diferită de a mea. Este făcută din bine şi din rău, din lucruri periculoase şi inofensive. Şi dacă o persoană cu capul pe umeri vrea să supravieţuiască în oricare din aceste lumi, el – ori ea – trebuie să fie în stare să le deosebească.

El nu gândise niciodată în felul acesta.

— Bănuiesc că da, admise el.

— Pentru că ai făcut ca lumea aceea să fie a ta, o înţelegi şi de aceea te simţi confortabil în ea. Dar ai putea să o înţelegi şi pe asta dacă ai vrea. Acestei lumi îi aparţii. Nu înţeleg de ce te împotriveşti atât de tare.

— Pentru că nu am aparţinut acestui loc niciodată.

— Nu ai încercat niciodată să-i aparţii.

— Nu am văzut niciun avantaj în asta. Nici acum nu văd.

— Nu ar fi mai simplu să o căsătoreşti pe Louisa decât să stai de veghe?

El izbucni într-un hohot de râs.

— Eşti prea isteaţă pentru propriul tău bine, ştiai asta?

Îl binecuvânta cu un zâmbet strălucitor.

— Nu. Nu până când nu ai spus-o tu.

Zâmbetul ei străpunse solzii care îi înconjuraseră inima de multă vreme, împrăştiind o căldură dulce prin toată fiinţa lui. O dorea pe această femeie. Nu avea niciun sens, ştia că era o prostie, dar o dorea. Şi nu doar în patul lui.

O dorea alături de el la Castlemaine şi – dacă era nevoie – într-o casă la oraş în Londra. Voia atât de mult să o posede încât îl durea trupul. Îi amintea de femeia

înveşmântată în soare din propriul lui tablou cu dragonul de la Blake. Îşi dorea ca soarele ei să strălucească doar pentru el, doar pentru dragon.

Dar putea dragonul să o posede pe femeie fără să o devoreze? Ori fără a fi mistuit de soarele ei? Asta nu ştia.

— Măi să fie, iată plăcuta pereche, zise o voce amară de bărbat din spatele lor.

Zâmbetul Reginei se transformă într-o mască politicoasă când se întoarse ca să-l întâmpine pe noul venit.

— Bună seara, Henry. Ce bine că te văd!

Marcus se întoarse spre idiotul ei văr, străduindu-se să îl bage în seamă pe bărbat cu o înclinare a capului.

— Whitmore. Tocmai mergeam să dansăm.

— Cu paharele pline de limonadă. Nu cred. Whitmore se strecură între ei şi se servi cu limonada. Şi apoi, nu este nevoie să vă prefaceţi în preajma mea. Restul proştilor acestora poate că vă cred teatrul ridicol, dar eu cel puţin ştiu ce se petrece cu adevărat între voi doi.

Panica scânteie în ochii Reginei.

— Nu îmi pot imagina la ce te referi. Puse jos paharul pentru a-l lua pe Marcus de braţ. Şi chiar mergeam să dansăm. Aşa că, dacă ne scuzi, Henry…

Îl trase pe Marcus, iar el vru să o urmeze, nedorind ca ea să suporte acuzaţiile lui Whitmore din urmă cu câteva seri.

— Şi ce ai câştigat din pariul acela, Draker? strigă Whitmore.

Asta îl făcu pe Marcus să se oprească. Mai ales când zări panica din ochii Reginei. Retrăgându-se din strânsoarea ei, care acum era aprigă, îl înfruntă pe Whitmore.

— Ce pariu?

— Dintre ea şi fratele ei. Ştii, cel prin care Foxmoor a pariat că Regina nu poate să te lustruiască şi să te facă prezentabil în faţa societăţii.

Când văzu că Regina nu neagă, Marcus amorţi.

— Ah, pariul acela!

Judecând după zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui Whitmore, bărbatul ghicise că Marcus nu ştia nimic despre

pariu. O salută pe Regina ridicând paharul.

— Ia spune-mi, ce ţi-a oferit Foxmoor ca să te facă să îl iei pe Draker în proiectul tău caritabil?

— Nu fi ridicol, Henry! zise în grabă Regina. Lord Draker nu este proiectul meu caritabil.

— Pariu, proiect caritabil – este acelaşi lucru. L-ai transformat pe Draker într-un gentleman. Şi, judecând după ce spune toată lumea despre el în seara asta, ai câştigat pariul de departe.

Cuvintele *pariu* şi *proiect caritabil* tunară în urechile lui Marcus în vreme ce privea fix expresia triumfătoare a lui Whitmore.

Henry îşi sorbi limonada.

— Aşadar, ce ai câştigat, Regina?

— Nimic… Adică nu a fost vorba de bani, şopti Regina.

Marcus simţi un nod în stomac. Până să răspundă Regina, el sperase că Whitmore se înşela. Dar nu, ea chiar făcuse un afurisit de pariu cu fratele ei legat de el. Totul avea sens. Altfel, de ce ar fi tolerat ea târgul lor nebunesc? Iar el îşi imagina poveşti despre ei doi instalaţi comod la Castlemaine…

Ce idiot fusese! Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul în loc să o lase să îşi sufle vraja asupra lui, ispitindu-l să se arunce direct în perfidul ocean. Ar fi trebuit să ştie că ea nu ar fi fost niciodată interesată cu adevărat de unul de teapa lui. De ce crezuse asta? Pentru că cedase unui sărut sau două? O lăsase să o mângâie? Aceea fusese probabil doar o tactică pe care o folosise ca să câştige pariul.

Şi cu siguranţă îl câştigase. Oh, da! Acum toată lumea ştia că el era creatura demnă de milă care îngăduise ca remarcile ei viclene şi alte tentaţii să îl transforme într-un căţeluş bălos, la fel ca toţi ceilalţi. Probabil că Foxmoor se tăvălea pe jos de râs.

„Aparţii acestei lumi. Nu înţeleg de ce te împotriveşti atât de tare”.

Doamne, cum putuse să fie atât de prost?

Ei bine, gata! Dar al naibii să fie dacă avea să îi lase pe ea ori pe Whitmore să afle cât de mult se scufundase!

— Îţi voi spune eu ce a câştigat.

Punându-şi paharul jos, îi oferi Reginei braţul său, deşi ce dorea cu adevărat era să îi frângă micul şi sofisticatul ei gât.

— Se pare că Foxmoor nu ţi-a explicat totul. Nu a fost de acord să ne curtăm, invocând ca motiv purtările mele neşlefuite. Aşa că pariul lor a fost ca, dacă ea reuşeşte să mă *lustruiască,* aşa cum spui tu, el să ne dea binecuvântarea lui. Şi cum mă puteam împotrivi unui astfel de premiu?

Whitmore păli când Regina luă braţul lui Marcus.

— Să vă curtaţi? repetă Whitmore, privirea zburându-i de la Marcus la Regina şi înapoi.

— Da. Marcus se chinui să zâmbească, deşi simţi că faţa ar fi putut să îi crape. Vezi tu, Regina nu mi-a refuzat cererea în căsătorie.

În vreme ce Whitmore se înnegri la faţă, iar Regina gemu, Marcus adăugă mieros:

— Acum, te rog să ne scuzi, chiar mergem să dansăm.

Apoi se întoarse şi porni mânios către ringul de dans. Din fericire, ea îl urmă de bunăvoie, pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, el ar fi târât-o probabil cu forţa.

Şi nu dorea să îi dea satisfacţia de a şti cât de mult îl afectaseră dezvăluirile lui Whitmore. Deja se felicita, fără îndoială, pentru câştigarea pariului. Aceasta era toată satisfacţia pe care avea de gând să i-o ofere.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise ea cu glas scăzut.

Lauda ei îl arse în stomac ca acidul fierbinte. Reuşi cumva să pară nepăsător.

— Mă bucur să aflu că eşti de acord, zise el încordat.

Degetele ei îi strânseră braţul.

— Marcus, nu a fost ceea ce crezi…

Se întrerupse la apropierea unui domn alături de care Marcus o văzuse mai devreme.

— Lady Regina! exclamă individul. Mi-aţi promis dansul care urmează.

De data asta, Marcus se bucură că ea era atât de populară. Nu credea că ar fi putut să danseze cu ea în clipa

aceea, ştiind că îi evalua performanţa şi se felicita pentru eficacitatea muncii ei.

Ea îşi mută privirea de la tânăr la Marcus.

— Îmi pare rău, domnule Jerrold, dar am uitat şi am acceptat să dansez cu Excelenţa Sa.

— Nicio problemă, spuse Marcus. Ai un angajament anterior. Voi aştepta până la dansul următor.

— Dar…

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el îi eliberă braţul, făcu o plecăciune în faţa celuilalt domn şi se îndepărtă.

Se îndreptă spre uşă, forţându-se să salute din cap ici şi colo, să se poarte ca şi cum totul era în regulă. Ura prefăcătoria, dar nu avea de gând să arunce ceea ce câştigase în seara aceea. Trebuia să se gândească la Louisa. Şi, din moment ce intenţiona să nu se mai apropie la mai mult de zece paşi de Lady Regina, trebuia să îşi păstreze calmul. Aşa că îşi înăbuşi dorinţa de a-şi urla mânia în faţa fiecărui bărbat, a fiecărei femei şi a fiecărui copil din preajmă, chiar dacă asta îi împinse autocontrolul până la limită.

Blestemat să fie dacă avea să rămână acolo ca să o privească cum se bucură de succesul ei strălucitor. Din fericire, putea să plece dacă voia – venise singur, aşa că nimănui nu i s-ar fi părut ciudat dacă pleca.

Coborâse treptele măreţei scări până la jumătate, când o voce îl strigă din spate. Nu trebui să se întoarcă pentru a o recunoaşte. Scrâşnind din dinţi, se prefăcu că nu auzise şi se grăbi către foaier.

Foşnetul pantofilor ei de bal se grăbi, de asemenea, în urma lui, pe trepte. Din nefericire, odată ajuns în foaier, trebui să aştepte ca lacheul să îi cheme trăsura, iar ea îl ajunse din urmă.

Când se apropie de el, îi spuse:

— Ce crezi că faci?

El îşi luă pălăria şi mantia de la lacheu fără ca măcar să se deranjeze să le îmbrace.

— Nu e treaba ta, dar plec acasă. Am avut parte de

tot Almackul pe care îl pot înghiţi pentru o seară.

— Nu poţi pleca până ce nu avem ocazia să discutăm, protestă ea.

— Ai făcut pariu cu Simon că mă poţi transforma într-un gentleman?

— Da, dar…

— Atunci nu avem nimic de discutat. Ai câştigat pariul.

Îşi zări trăsura sosind şi coborî treptele să îi iasă în cale.

Ea îl urmă.

— Marcus, ascultă-mă, te rog!

Fără să se deranjeze să răspundă, sări în trăsură şi îşi aruncă mantia şi pălăria pe celălalt loc. Dar, înainte ca lacheul să poată închide uşa în urma lui, ea se urcă şi se aşeză direct pe mantia lui.

El o privi încruntat.

— Te-aş sfătui să cobori din trăsura mea, doamnă. Plec, aşa că, dacă nu plănuieşti să mergi la plimbare…

— Nu ai pomi cu mine în trăsura ta, spuse ea cu dârzenie. Ştii că asta mi-ar ruina reputaţia. Întoarce-te la Almack ca să…

— John! strigă el. Dă-i drumul! Când trăsura porni huruind, o privi încruntat. Acum este şansa ta. Îi voi spune să oprească, dar numai ca să poţi coborî.

Ea înghiţi în sec şi se uită nervoasă pe fereastră la luminile de la Almack, care dispăreau rapid. Apoi o expresie de încăpăţânare i se ivi pe chip şi îşi întoarse privirea către el, săgetându-l. Ridicându-şi bărbia în aer, îşi încrucişă braţele la piept.

— Atunci va trebui să mă arunci. Pentru că nu voi părăsi trăsura aceasta până ce nu vorbim.

La naiba! Faptul că îi păsase destul ca să vină după el îi domolise deja mânia, dar, dacă ea începea să se scuze…

Nu, nu avea importanţă ce avea să spună. Dorea să îl îngenuncheze – asta făcuse întotdeauna cu bărbaţii. Indiferent ce câştigase în urma pariului, avea să fie ultimul câştig pe seama lui. El avea să se asigure de acest lucru.

Capitolul 14

Ai grijă, că bărbaţii aşteaptă să distrugă reputaţia protejatei tale în clipa în care te întorci cu spatele!

Domnişoara! Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

— Cum vrei, replică Marcus. Rămâi în trăsură dacă doreşti. Nu îmi pasă absolut deloc.

Regina tresări la auzul tonului lui tăios. Actul ei impulsiv avea cu siguranţă să i se întoarcă împotrivă, dar, dacă îl lăsa să plece acum, aproape sigur nu avea să îl mai vadă vreodată. Pur şi simplu nu putea să îndure acest gând.

După ce fusese martoră a expresiei sentimentului de trădare de pe chipul lui atunci când Henry menţionase pariul, refuza să îl lase pe Marcus să creadă că se folosise de el într-un mod atât de crud. Nu îl putea învinovăţi pentru reacţia lui, dar asta nu însemna că avea să îl lase s-o scoată din viaţa lui pentru asta.

— Acum putem discuta? întrebă ea.

— Nu avem nimic de discutat, mârâi el, mutându-şi privirea către fereastră.

La naiba! Dragonul revenise, protejându-se cu platoşa solzoasă şi cu respiraţia de foc în timp ce se retrăgea în peştera lui.

Ea nu avea timp pentru asta. Nici măcar fiica unui duce nu putea să plece cu trăsura cu un domn neînsoţită. Ar fi fost compromisă dacă cineva o descoperea, lucru foarte sigur dacă nu rezolva iute situaţia.

— Cred că sunt destule de discutat. Cumva, trebuia să îl provoace ca să discute. În primul rând, i-ai spus vărului meu că am acceptat o cerere în căsătorie din partea ta. Şi amândoi ştim că este o minciună sfruntată.

Deşi rămase neclintit, cuvintele ei nu avură efectul dorit.

— Poţi să îl lămureşti pe vărul tău. Nu îmi pasă ce îi

spui.

Bărbatul era atât de încăpăţânat!

— Şi dacă îi spun că a înţeles greşit pariul? Că nu ai fost niciodată *proiectul meu caritabil?*

— Spune-i ce doreşti.

— La naiba, Marcus, ştii că nu te privesc astfel!

El îşi încordă maxilarul.

— Ştiu cum mă priveşti, doamnă. Doar că nu îmi pasă.

Ah, ba da, diavol bosumflat! Nimic din nou descoperita lui corectitudine formală nu putea ascunde asta.

— Cum poţi crede că aş fi de acord să-mi faci curte doar ca să mă pot ocupa de nu ştiu ce proiect caritabil? Cu siguranţă, îţi dai seama că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să încerc să modelez un bărbat atât de încăpăţânat şi de posac ca tine.

— Ah, dar ai pus pariul ca să faci ca timpul tău să merite, nu-i aşa?

Afurisitul acela de pariu!

— Să ştii că Simon a fost cel care a sugerat pariul după ce a aflat că am fost de acord să te las să mă curtezi. A presupus că o făceam ca să-ţi îmbunătăţesc imaginea, aşa că s-a gândit să pună anumite condiţii. Aproape că refuzasem. Până când a spus care erau termenii şi am ales să fac asta pentru a afla dacă intenţiona cu adevărat să se căsătorească cu Louisa.

— Această explicaţie nu este necesară, scrâşni el. Nu îmi pasă de pariul vostru.

— Spui prostii. Crezi că toate acestea au avut legătură cu un pariu prostesc la care nici măcar nu m-am gândit. Nu vrei nici măcar să afli care erau termenii noştri?

Deveni şi mai rigid.

— Nu chiar, Lady Regina. Nu are nicio importanţă pentru mine dacă ai câştigat o harpă nouă, o rochie de bal ori o bijuterie. Ai zis ce aveai de spus. Să întorc trăsura?

— Nu, nu o vei face!

Era limpede că ticălosul arogant nu crezuse nicio vorbă din ce îi spusese ea.

— Dacă Simon câştiga, trebuia să nu mă mai amestec în legătura lui cu Louisa. Iar dacă eu câştigam, urma să îţi ceară în mod formal mâna ei şi să îţi respecte decizia. Nu era vorba despre o harpă nouă, naiba să te ia! Am făcut-o ca să mă asigur că Simon nu se folosea de Louisa! M-am gândit că, dacă era de acord cu pariul, trebuia să fie sincer. Acesta este singurul motiv pentru care am acceptat.

Pentru o clipă, avu impresia că el se înmuie. Falca păruse să i se relaxeze. Dar apoi inspiră cutremurător şi întoarse către ea o privire rece.

— Nu este nevoie să inventezi ceva ce crezi că mi-ar putea alina mândria. Chiar nu îmi pasă din ce motiv ai făcut pariul. Ne-am folosit amândoi unul de celălalt şi am obţinut ce ne-am dorit. Aşadar, acum suntem chit.

— Pe dracu' suntem! Şi ce vrei să spui când afirmi că ne-am folosit amândoi unul pe celălalt?

El se întunecă.

— Whitmore avea dreptate – aveam nevoie de o cale prin care să intru din nou în societate, iar tu mi-ai oferit soluţia, chiar dacă ai vrut doar să-ţi câştigi pariul. Dar acum, când ştiu că pot intra singur în societate, nu mai am nevoie de tine. Aşa că îţi mulţumesc, dar nu îmi mai eşti de folos.

Vorbele nemiloase îi luară respiraţia. El chiar se arătase interesat de ea doar pentru că îl putea ajuta să intre din nou în înalta societate?

Nu, nu îi venea să creadă. Mândria lui fusese rănită, iar acum riposta. Nu avea să îl lase.

— Aşadar, sărutările şi mângâierile noastre nu au însemnat nimic pentru tine, nu au fost decât un mod de a-ţi atinge scopul?

El ridică din umeri.

— Erai plictisită şi doreai o aventură; ţi-am făcut pe plac. Era singura modalitate de a mă asigura că mă vei ajuta în continuare.

— Înţeleg.

Oh, da, înţelegea cu adevărat! Văzu că îl avea la cheremul ei. Dacă el ar fi pretins că îşi pierduse interesul

faţă de ea, ar fi putut să îi dea crezare. Dar nu credea nicio secundă că nu o dorise niciodată. Nici chiar vicontele Dragon nu reuşea atât de bine să-şi ascundă sentimentele.

Ea îşi desfăcu nasturii mănuşilor – mai întâi la prima, apoi la cealaltă. Când şi-o scoase pe prima, i se păru că îl vede crispându-se.

— Bănuiesc că acum, după ce ai căpătat ceea ce doreai de la mine, nu te mai prefaci că mă doreşti. Asta spui?

El ezită o fracţiune de secundă, cu ochii fascinaţi de mâna ei care îndepărta cealaltă mănuşă.

— Exact.

Punându-şi mănuşile deoparte, se aplecă pentru a-şi aranja pantoful, dar în realitate îşi etală pieptul într-un mod în care i-l scotea în evidenţă. Încercă să nu îşi dea ochii peste cap când privirea lui zbură fără zăbavă către decolteul ei adânc. Bărbaţii puteau fi atât de previzibili!

— Adică nu eşti atras de mine absolut deloc.

— Absolut deloc, repetă el răguşit.

Luându-l prin surprindere, se aşeză lângă el. Apoi, în timp ce el încă era cu garda jos, ea îşi aşeză mâna dezgolită pe coapsa lui.

— Deci nu eşti afectat când fac asta.

El înghiţi în sec.

— Nu, deloc.

Ridicând cealaltă mână, îi mângâie obrazul proaspăt ras.

— Şi asta nu te mişcă.

— Mă… nu… Nu sunt mişcat.

Îşi apăsă gura pe urechea lui.

— Nu te cred.

Apoi îi sărută urechea. Şi părul tuns scurt. Şi obrazul care încă mirosea a loţiune de ras.

El începu să respire sacadat şi icnit.

— Doar pentru că tu… nu eşti obişnuită ca bărbaţii să îţi reziste.

— Nu te cred pentru că nu este adevărat. Şi amândoi o ştim.

Continuând să îi mângâie celălalt obraz cu degetele, îl sărută până ce ajunse la gura lui. El înjură printre dinţi. Când ea îi muşcă uşor buza de jos, se smulse de lângă ea.

— Încetează! zise cu glas adânc şi răguşit.

— De ce? Credeam că nu mă doreşti.

— Nu te doream… Nu te doresc. Te faci de râs degeaba.

— Sper din suflet că nu. Cuprinzându-i obrazul în palmă, îi întoarse capul spre ea până când el nu mai putu evita să o privească. Din moment ce probabil voi avea reputaţia distrusă pentru că am plecat cu tine, mi-ar displăcea profund dacă am făcut-o degeaba.

Îl sărută direct pe gură. Deşi fu scuturat de un fior, rămase nemişcat, fiecare centimetru din el fiind încordat şi rezistent. Până când ea îşi trecu vârful limbii peste buzele lui închise strâns, smulgându-i un geamăt de undeva din adâncul gâtlejului.

Se smulse şi se dădu înapoi ca să o privească lung, cu trăsăturile sculptate într-o mască de foame pură şi absolută şi cu ochi fierbinţi.

— Naiba să te ia! blestemă el în timp ce o trase în poala lui. Naiba să te ia! spuse printre dinţi în timp ce îi prinse capul în mâini. Naiba să te ducă în iad! gemu el, cu câteva secunde înainte ca gura lui să o ia pe a ei.

Fu cel mai splendid sărut din viaţa ei, atât de puternic, încât ar fi leşinat dacă ar fi fost genul de femeie care făcea asta. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se predă plăcerii îmbătătoare.

În sfârşit, câştigase. Nu era sigură ce câştigase – de acum, nu-l mai putea ţine la depărtare cum nu putea înceta să respire. Dar nu îi păsa. Marcus o săruta cu toată pasiunea şi fervoarea care o făceau să se simtă vie şi nimic altceva nu mai conta.

După clipe nesfârşite în care gura lui o devoră pe a ei şi mâinile lui cutreierară liber peste talia şi şoldurile ei, el îşi smulse buzele de pe gura Reginei.

— Acum eşti fericită? mormăi el în timp ce îi presăra sărutări fierbinţi pe obraji, pe bărbie şi pe gât.

— Pentru că am dovedit că încă mă doreşti? Îşi arcui gâtul ca să îl ajute să o sărute mai uşor. Da, nespus de fericită!

Îi supse tare gâtul.

— Vrăjitoare arogantă! Sirenă obraznică! Ridicându-şi gura la urechea ei, îi prinse lobul cu dinţii. Nu te-ai putut abţine până ce nu m-ai redus la aceeaşi stare de căţel bălos ca pe toţi ceilalţi pretendenţi ai tăi!

— Dacă aşa eşti în rol de căţeluş, mă cutremur când mă gândesc cum ai fi ca un buldog. Te asigur, nu am îngăduit niciodată vreunui pretendent ca un căţeluş bălos să mă ia singură în trăsura lui.

El se retrase ca să o privească serios.

— Dacă mai stai mult timp aici cu mine, vei fi ruinată.

— Ştiu.

— Nu îţi pasă?

Ciudat lucru, nu îi păsa. Nu în clipa aceea.

— Nu.

— Ai câştigat pariul, să ştii. Nu eşti nevoită să continui proiectul caritabil.

Ea se dădu înapoi.

— Nu eşti un proiect, strigă ea, rănită până în adâncul inimii. Şi dacă tu crezi că te văd în felul acesta, nu mai doresc să am de-a face cu tine!

Încercă să se elibereze şi să se ridice din poala lui, dar Marcus nu îi îngădui.

— E prea târziu pentru asta, murmură în urechea ei, cu o urmă de amuzament în glas. Acum, că te-am luat, scumpo, intenţionez să profit pe deplin de situaţie.

Alintul lui o linişti. Ca şi gândul că voia să profite de ea. Totuşi, obrajii i se îmbujorară când el începu cu multă atenţie să îi desfacă legăturile corsajului.

— Tu... tu chiar ai de gând să-mi distrugi reputaţia cu adevărat?

— Nu. Îi trase corsajul în jos ca să-i poată dezlega cămăşuţa transparentă. Dar, dacă îţi aminteşti, ţi-am spus mai devreme că mă aştept la o recompensă pentru eforturile mele de a mă purta manierat. Deschizându-i

cămăşuţa, dezvălui unul din sânii ei privirii lui rapace. Şi intenţionez să o capăt acum.

Înainte ca ea să apuce măcar să protesteze, îi lăsă uşor spatele pe braţul lui ca să îi poată acapara sânul cu gura. Cerul să o ajute, era exact ca data trecută – din cale-afară de dulce şi delicios…

În timp ce ochii i se închiseră încet şi mâinile ei îl apucară strâns de braţe, gura lui îi seduse sânul, tachinându-i sfârcul până când se întări într-un nod dureros, pe care doar brazdele limbii lui fierbinţi îl puteau alina.

Apoi el îşi întoarse atenţiile păcătoase asuprea celuilalt sân, mângâindu-l atât de priceput cu gura, încât în curând o făcu să se arcuiască sub buzele lui, dorind mai mult, având nevoie de mai mult.

Probabil acesta fusese motivul pentru care nu observase că mâna lui liberă îi ridică rochia pe picioare până ce i-o aduse la jumătatea coapselor, iar degetele lui îi mângâiară pantalonaşii.

— Marcus? şopti ea. Chiar crezi că ar trebui să…

— Da, îşi smulse gura de pe sânul ei ca să-i răspundă răguşit. Dacă nu mă laşi să te ating, scumpo, voi înnebuni.

— Iar eu voi înnebuni dacă mă atingi acolo, zise ea cu asprime, luptându-se să se ridice în capul oaselor.

— Sper din suflet.

Îi zâmbi de sus, aşezând-o în aşa fel încât era pe jumătate în şezut, pe jumătate lungită în poala lui. Mâna lui – mâna lui diavolesc de pricepută – îşi continuă explorarea scandaloasă până când găsi fanta din pantalonaşii ei.

— Doresc să te înnebunesc la fel de mult cum m-ai înnebunit tu pe mine în ultima săptămână.

Ar fi trebuit să se împotrivească. În schimb, aşteptă răbdătoare să vadă cum intenţiona el să facă asta. Dând la o parte pânza cu degetele, exploră printre cârlionţii ei până când găsi o bucăţică mică de piele sensibilă. Când el îşi apăsă degetul mare pe ea într-o mângâiere dintre cele mai scandaloase, ea aproape că lovi plafonul trăsurii lui.

Deci aşa avea de gând să o facă… Dumnezeule! El o mângâie din nou, iar ea sări.

— Dumnezeule!

— Nu încă, zise el, ochii lucindu-i de amuzament. Dar promit că aşa va fi.

Se ţinu de cuvânt. În timp ce continuă să frece fără milă şi să tachineze acel loc sensibil până când ea se zvârcoli sub degetul lui căutând mai mult, el alunecă un deget mai jos ca să-i desfacă faldurile delicate, apoi introduse un deget înăuntrul ei.

Ea făcu ochii mari din pricina şocului unei intimităţi atât de păcătoase. Dar, chiar în clipa în care îşi înfipse unghiile în haina lui şi se pregăti să protesteze, degetul lui se retrase. Doar ca să pătrundă din nou în interiorul ei. Şi din nou. Şi din nou, cu mişcări ferme şi mătăsoase care îi tăiară respiraţia.

Auzise destule despre actul dragostei ca să ştie cum funcţiona, dar nu aflase niciodată despre asta. Să aibă degetul lui înăuntrul ei era absolut revoltător. Însă voia să nu se termine niciodată.

Închise ochii ca să se poată concentra asupra mâinii aceleia mişelesc de păcătoase, care îi făcea lucruri uimitoare, provocând-o să se răsucească, să se rotească şi să tânjească la mai mult…

— Ce zici de asta ca impertinenţă? mârâi el.

— Minunată, şopti ea, apoi gemu când îşi auzi propria depravare neruşinată. Nu asta am vrut să spun…

— De ce nu, dacă este adevărul? Vocea lui joasă era o seducţie fumegândă în ea însăşi. Nu te ruşina niciodată că îţi face plăcere. Dumnezeu ştie cât de mult îmi place să te privesc bucurându-te de asta.

Respiraţia lui greoaie îi confirma vorbele. Ca şi umflătura de sub fundul ei. Asta ar fi trebuit să o îngrijoreze, dar în clipa aceea era departe de a-şi face orice fel de griji. Nu când aceeaşi excitare pe care o simţise în loja de la operă creştea în ea mai mult şi mai mult…

— Spune-mi adevărul, Regina, porunci el în timp ce mângâierile îi deveniră mai rapide şi mai îndrăzneţe. Alunecă un alt deget înăuntrul ei, iar ea gemu, arcuindu-se în mâna lui ca o virgină ridicându-se către gloria flăcărilor

dragonului. Când Foxmoor a întrebat de ce ai fost de acord cu târgul meu, i-ai spus că eram proiectul tău caritabil?

— Nu. Gemu în timp ce se lupta să ajungă la respiraţia de foc. Ţi-am spus… nu…

— Dar nu ai negat când el a spus că eram, o îndemnă el.

— Nu, şopti ea, atenţia fiindu-i împărţită între întrebările lui afurisite şi căldura care creştea şi tot creştea acolo jos…

Mişcările lui deveniră mai aprige, mai brutale.

— De ce nu?

— Nu doream ca el să ghicească motivul real pentru care fusesem de acord.

— Care era acesta?

— Pentru că, în ciuda bărbii şi a manierelor tale nepoliticoase, a încăpăţânării tale… Pierdu şirul, nefiind capabilă să vorbească din cauza senzaţiilor palpitante care curgeau prin ea, înceţoşându-i creierul, mistuindu-i simţurile.

Mişcările lui deveniră dintr-odată provocatoare, prea moi, prea blânde.

— Marcus, te rog… îl imploră ea fără ruşine, ştiind instinctiv că un fel de eliberare zăcuse în ea înainte ca el să devină blând.

— Răspunde la întrebare! ordonă el.

O mângâie apăsat, iar un geamăt de plăcere erupse din ea, dar deveni un scâncet de dezamăgire când el nu repetă mişcarea.

— În ciuda bărbii mele şi a tuturor celorlalte, ce…? Care era motivul real de a accepta pariul?

— Pentru că te găsesc fascinant! Îşi împinse şoldurile în mâna lui ca să îl îndemne să continue. Frustrarea ei crescu atunci când mâna lui continuă să stea nemişcată. Se răsti la el: Te doream, în regulă? Acum te rog, Marcus, te rog…

— În regulă, scumpo, murmură el când vorbele ei îşi găsiră ecoul în cele din urmă. Nu numai că îşi reluă mişcările, ci îşi coborî gura peste a ei. În regulă.

Apoi nu mai fură nici întrebări şi nici alte vorbe, doar gura lui minunată posedând-o pe a ei în vreme ce degetele lui nemaipomenite dezmierdară, mângâiară şi împinseră, aţâţând flăcările şi hrănindu-i nevoia până când o explozie de lumină, de culoare şi de căldură albă o mistui, trup şi suflet. El îi sorbi strigătul cu un sărut îndrăzneţ şi fierbinte.

În vreme ce ea se convulsiona lipită de el, agăţându-se de braţul lui puternic şi arcuindu-se în mâna lui fermă, el îşi smulse gura de pe a ei ca să-i presare sărutări peste obrajii în flăcări, pe bărbie şi pe gât.

— Vaai, Marcus… şopti ea când reuşi să îşi regăsească glasul. Asta a fost… asta a fost…

— Cerul Sfânt?

— Da. Se strădui să îşi recapete respiraţia pe măsură ce flăcările se stingeau într-o strălucire caldă de mulţumire. Aşa este… întotdeauna…

Îşi lipi nasul de gâtul ei.

— Uneori. Nu întotdeauna. Deşi ajută dacă bărbatul ştie ce face, iar femeia…

— Se poartă ca o desfrânată?

Ruşinea o cuprindea pe măsură ce revenea cu picioarele pe pământ, la huruitul calm al roţilor trăsurii, la adierea aerului la ferestre, la foşnetul mătăsii când Marcus îi coborî fustele peste ciorapi.

— Îl doreşte pe bărbat, o corectă el.

Deschise ochii ezitând, fundu-i întrucâtva teamă de ceea ce avea să vadă pe chipul lui. Dacă el dorise răzbunare pentru afurisitul acela de pariu, atunci găsise modul perfect în care să o capete – făcând-o să îl roage să îi ofere plăcere.

Dar pe chipul lui nu văzu triumf, ci doar acea foame prezentă întotdeauna şi care părea să nu fie niciodată potolită. Se ridică în capul oaselor în poala lui, cuprinsă de vină atunci când umflătura lui se îngroşă sub fundul ei agitat.

— Este ceva ce pot face ca să… Ei bine… Cum întreba cineva aşa ceva? Să te fac să te simţi mai confortabil? Ştii… acolo jos?

El izbucni într-un râs încordat, apoi îi apăsă un sărut pe tâmplă.

— Nu şi dacă nu doreşti să fii cu adevărat ruinată.

Ea se retrase ca să se uite mirată la el.

— Un bărbat nu poate găsi satisfacţie dacă o femeie îl atinge aşa cum tu m-ai atins pe mine?

O dorinţă violentă îi înflori pe chip.

— Ba poate. Dar nu ar fi înţelept acum. Dacă mă atingi aşa, mă îndoiesc că ar exista ceva pe pământul acesta care să mă facă să te duc înapoi la Almack. Şi amândoi ştim că trebuie să te duc înapoi.

O ridică din poala lui, aşezând-o pe locul din faţă, în timp ce spuse pe un ton resemnat:

— Mă rog doar să nu fi fost plecaţi prea mult timp.

— Şi dacă am fost? întrebă ea.

Privirea lui o întâlni pe a ei, arzătoare şi intensă.

— Atunci mă voi căsători cu tine, bineînţeles.

Ei i se opri respiraţia.

— Te-ai căsători cu mine? Sora duşmanului tău?

— Nu cred că femeile trebuie să plătească pentru păcatele rudelor de parte bărbătească. Ştii şi tu că nu există altă soluţie. Asta, dacă suntem prinşi.

— Dacă suntem prinşi, repetă ea.

Când ea nu mai spuse nimic, el se încruntă, apoi îi ordonă vizitiului să se întoarcă la Almack. În timp ce vizitiul întoarse trăsura, Regina îşi făcu de lucru şi îşi aranjă hainele ca să arate cum se cuvenea, încercând să nu se gândească la semnificaţia vorbelor pe care tocmai le spusese Marcus.

Căsătoria cu Marcus. Preţ de o clipă îmbătătoare, gândul de a fi soţia lui Marcus o tentă. Apoi se trezi la realitate. Problemele ei nu ar fi dispărut doar pentru că el ar fi făcut-o soţia lui. Ba din contră, s-ar fi înmulţit.

El o privi într-o tăcere meditativă. Apoi îşi drese glasul.

— Dacă această conversaţie între patru ochi îţi ruinează reputaţia, trebuie să ne căsătorim. Sigur îţi dai seama de asta.

— Desigur. Doar că... Ei bine, nu am intenţionat niciodată să mă căsătoresc.

El o cercetă sceptic.

— Niciodată? Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios.

Rămase tăcut pentru o clipă.

— De aceea îi refuzi pe toţi peţitorii tăi.

— Da.

— De ce ar face o femeie cu poziţia ta, care ar putea avea orice bărbat îşi doreşte, o alegere atât de absurdă?

„Pentru că sunt vătămată. Pentru că şi copiii mei ar putea fi vătămaţi. Pentru că nu aş putea îndura să văd dezgustul din ochii tăi când vei descoperi asta”.

Se strădui să adauge un pic de voioşie în tonul ei:

— Sunt doar răsfăţată, aşa cum spui tu. Sunt obişnuită ca lucrurile să fie aşa cum doresc eu, iar femeile căsătorite nu au o astfel de libertate. Doar cei mai îngăduitori dintre soţi le-ar permite soţiilor să meargă unde şi când doresc, să stea în oraş cât vor şi cu orice prieteni aleg.

El se crispă.

— Mă îndoiesc că aş putea fi un soţ atât de îngăduitor.

Ea izbucni într-un râs fals.

— Tu nu eşti nici măcar un pretendent îngăduitor – ca soţ, cel mai probabil ai fi un tiran.

Când el se supără, ea adăugă moale:

— Te necăjesc doar, Marcus. Dar fii cinstit, ai încerca să mă ţii tot timpul încătuşată alături de tine la ţară, nu-i aşa?

Când el privi în altă parte, ea ştiu că acela era adevărul.

— De asemenea, ai încerca să îmi alegi prietenii, continuă ea. Ştiu că asta ai face. În primul rând, probabil că mi-ai interzice să îl văd vreodată pe Maiestatea Sa ori să merg la petreceri unde el şi-ar putea face apariţia...

— La naiba, sigur că da. Privirea îi zbură spre ea, extrem de protectoare. Nu l-aş lăsa niciodată pe diavolul acela la mai puţin de zece paşi de orice persoană la care

ţin.

Inima ei începu din nou tropăitul acela prostesc.

— Şi tu… ţii la mine?

— Chiar trebuie să întrebi?

— Bănuiesc că nu. Îşi făcu de lucru punându-şi mănuşile. Dacă mă pot strecura înapoi la Almack fără să mi se fi simţit lipsa, ce se va întâmpla?

— Îţi voi spune ce nu se va întâmpla. Dacă nu te vei căsători cu mine, atunci nu ne mai întâlnim singuri, ca acum, niciodată. Nu ne facem curte, nu ne sărutăm. Când privirea ei surprinsă zbură spre el, adăugă: Nu voi suporta asta. Te doresc prea mult ca să dansez cu tine precum toate celelalte cuceriri ale tale când tot ce doreşti de la mine este un pic de distracţie.

— Nu este adevărat!

— Nu? Nu vrei să te căsătoreşti şi totuşi te porţi ca o femeie care doreşte. Ce să înţeleg din asta? Vorbea cu amărăciune în glas. Doar dacă nu cumva acesta este felul în care îi refuzi pe toţi peţitorii tăi inacceptabili, pretinzând că deteşti căsătoria când, de fapt, nu vrei să te căsătoreşti *cu ei.*

— Nu aş fi niciodată atât de necinstită.

— În acest caz, mai bine ai spera să nu fii compromisă. Pentru că dacă vei fi, ne vom căsători, obiecţiile tale neavând niciun temei.

Călătoriră restul drumului în tăcere, cu promisiunea aceea atârnând greu între ei. Se gândi să îi spună adevărul, dar era prea ruşinos să recunoască, mai ales dacă aveau să se despartă. Şi dacă nu se întâmpla asta, urma să treacă de hopul acesta când avea să ajungă acolo.

Când se apropiară de Almack, fu încurajată de lipsa mulţimii de afară. O singură trăsură se afla acolo, luându-şi pasagerii. Dar uşurarea ei dură doar până în clipa în care recunoscu blazonul ducal al trăsurii.

Trăsura lui Marcus abia dacă se opri când uşa fu larg deschisă de nimeni altul decât fratele ei. Chipul îi era aprins de mânie.

— Coboară, netrebnicule! urlă el la Marcus.

— O fac bucuros.

În vreme ce cobora, Marcus aruncă spre ea o privire care îi spuse că avea să se ţină de cuvânt.

În ciuda tuturor lucrurilor, inima îi sări din piept la gândul acela. Ignorându-l pe fratele ei, care clocotea alături de el, Marcus o ajută să coboare ca şi cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Asta păru să îl convingă pe fratele ei că ea mersese de bunăvoie.

— Să te ia naiba, Regina! mârâi Simon. Cum ai putut să te comporţi atât de prosteşte?

— A fost singurul lucru pe care îl puteam face în acel moment, replică ea, ciudat de veselă acum, când ce era mai rău trecuse.

Un surâs atinse buzele lui Marcus, dar Simon era livid.

— Nu este de râs…

— Las-o în pace, interveni cu fermitate Marcus. Nu este ea de vină.

— La naiba, bineînţeles că nu! se răsti Simon. Tu eşti de vină şi tu vei fi cel care va îndrepta lucrurile ori jur că ne vom întâlni la apus la Leicester Fields!

— Nu fi caraghios, Simon… începu Regina.

— Marcus! strigă o voce din spatele lor.

Louisa coborî din cealaltă trăsură şi alergă spre ei.

Fu rândul lui Marcus să devină livid.

— Fir-ar să fie, Louisa, de ce pleci singură cu diavolul acesta?

— Nu singură, replică Simon. Cicely?

Cicely scoase capul pe fereastra trăsurii.

— Da?

Simon zâmbi sumbru către Marcus.

— Am avut bunul-simţ să iau o însoţitoare.

— Tocmai mergeam să vă căutăm pe tine şi pe Regina, zise în grabă Louisa cu respiraţia întretăiată. Domnişoara Tremaine era îngrijorată şi…

— Unde este familia Iversley? o întrerupse Marcus. Ei ar trebui să îţi fie însoţitori.

— Nu i-am putut găsi, spuse Louisa. Şi, oricum, domnişoara Tremaine era potrivită…

— Pentru nevoile lui Foxmoor, da. Marcus se uită şi mai fioros la Simon. Ştiai că domnişoara Tremaine ar fi închis ochii dacă te-ai fi oprit la… să spunem Carlton House.

— Carlton House? interveni Louisa. Despre ce vorbeşti?

— Despre nimic, zise în grabă Simon.

Răspunse prea iute. Regina îl cercetă cu suspiciune pe fratele ei. Acesta o ignoră.

— Încetează să distragi atenţia de la propria purtare necuviincioasă, Draker! Doresc să ştiu ce plănuieşti să faci în legătură cu insulta aceasta adusă surorii mele.

Marcus luă mâna Reginei.

— Eu şi Regina ne vom căsători. Am discutat deja despre asta.

— Minunat! strigă Louisa.

Deşi Cicely păru panicată, un zâmbet calculat apăru pe buzele lui Simon.

— Bun. Voi face aranjamentele.

— Eu voi face aranjamentele, replică Marcus. Dacă îmi vei spune numele avocatului tău, voi…

— Aşteptaţi! strigă Regina.

Lucrurile mergeau prea repede. Iar discuţia pe care o avusese cu Marcus în trăsură o tulburase mai mult decât se aşteptase.

Ambii bărbaţi o priviră încruntaţi.

— Ce este? întrebă Simon.

Îşi trase mâna din cea a lui Marcus, ştiind că ce avea să spună era scandalos. Bineînţeles, trebuia să se căsătorească cu el; o mulţime se adunase deja în spatele lor şi nu avea să dureze prea mult ca oamenii să îşi dea seama ce se petrecea. Câteva întrebări adresate lacheului, şi cu toţii aveau să afle…

Nu, nu putea supravieţui unui astfel de scandal. Înalta societate era întreaga ei viaţă, avea să înnebunească. Dar nu putea nici să îndure să stea încuiată la ţară luni la rând alături de Marcus. Mai ales atunci când el avea să afle adevărul despre ea, lucru care era inevitabil.

Ar fi trebuit să îi spună acum. Dacă dădea înapoi şi nu

se mai căsătorea cu ea? Ar fi fost ruinată, o renegată. Nu voia să îngăduie aşa ceva. Prefera să fie o virgină de sacrificiu decât o femeie fără onoare. Şi apoi căsătoria cu Marcus nu trebuia să fie un sacrificiu dacă lua măsuri.

— Te căsătoreşti cu Excelenţa Sa, zise hotărât Simon. Nu ai de ales.

— Înţeleg, dar... Regina trase adânc aer în piept. Trebuie să fie de acord cu anumite condiţii înainte să îmi dau acordul.

— În circumstanţele astea, se răsti Simon, nu poţi pune condiţii.

— Las-o să vorbească! Marcus o privi cu precauţie. Spune-mi ce doreşti!

Ea privi în spatele lui, către locul în care Cicely stătea înţepenită din cauza şocului.

— Mai întâi, trebuie să îi îngădui lui Cicely să mă însoţească la Castlemaine. Nu mai poate locui cu Simon în ceea ce va fi de acum casa unui burlac.

În vreme ce uşurarea se citi pe chipul lui Cicely, Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Nu îţi face griji pentru Ciss. Mă voi asigura să aibă o poziţie confortabilă pe una dintre moşiile mele.

— Nu, o doresc alături de mine.

Un plan începuse să ia formă în mintea ei. Dacă Cicely putea fi acolo ca s-o ajute să citească şi să se ocupe de gospodărie, poate că nu era nevoită să îi spună lui Marcus de problema ei.

— Excelenţa Sa trebuie să o primească.

— Bine, spuse Marcus. Castlemaine este mare. Sunt destule camere pentru verişoara ta. Altceva?

Ea înghiţi în sec. Lui avea să îi fie greu să îi îndeplinească următoarea condiţie.

— Vreau o casă la oraş. Şi libertatea de a locui acolo când doresc, mai ales în timpul sezonului. Când el îşi coborî sprâncenele, adăugă grăbită: Desigur, poţi sta cu mine. Dar, dacă nu mă vei lăsa să ies în oraş, nu mă pot căsători cu tine.

— Pe dracu’ nu poţi, i-o tăie Simon. Poate că tata ţi-ar

fi tolerat încăpăţânarea, fata mea, dar…

— Este în regulă, îl întrerupse Marcus. Sunt de acord şi cu această condiţie.

Ea se întoarse cu un zâmbet recunoscător către el. Apoi Marcus adăugă:

— Dar am şi eu două condiţii.

Ea se încordă.

Simon ridică ochii spre cer.

— Care naiba sunt ale tale?

— Prima este ca sora ta să fie de acord să îmi fie credincioasă.

Regina îl privi chiorâş pe Marcus, insultată profund.

— Bineînţeles că îţi voi fi credincioasă!

Marcus se uită fix în ochii ei.

— Credincioasă toată viaţa, nu până când îmi dăruieşti moştenitorul şi al doilea copil. Nu voi tolera nicio infidelitate, discretă sau nu. Ştiu cum văd căsnicia prietenii tăi uşuratici, dar eu o văd altfel. Indiferent cât de mare ar fi scandalul, nu voi ezita să divorţez de tine dacă aflu că ai fost infidelă chiar şi o singură dată. Înţelegi?

Ea îşi ridică bărbia.

— Perfect. Şi, repet, sigur voi fi credincioasă.

Îi cercetă chipul şi păru satisfăcut de ceea ce văzu, pentru că apoi se întoarse către Simon.

— Cealaltă condiţie a mea te priveşte, Foxmoor.

— Îi voi da Reginei oricât ceri…

— Nu este vorba de bani. Voi fi de acord să mă căsătoresc cu sora ta. Dar numai dacă eşti de acord ca tu să nu o mai vezi niciodată pe a mea.

Capitolul 15

Fereşte-te de tinerii domni impetuoşi!

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Marcus rămase neclintit împotriva încruntării

întunecate a lui Foxmoor şi a protestelor imediate ale femeilor. Acesta era un risc enorm. Printr-un noroc uimitor, o câştigase pe Regina şi dorea să o păstreze. Dumnezeule, cât dorea să o păstreze, în ciuda condiţiilor ei afurisite!

Dar, văzându-l pe Foxmoor pregătindu-se să plece cu Louisa, se mânie. Era limpede că ducele se folosea de scuza dispariţiei Reginei ca să o ducă iute pe Louisa la o întâlnire cu Prinny.

Ei bine, nu avea să se întâmple niciodată una ca asta. Voia să se asigure că Louisa avea să se elibereze de Foxmoor pentru totdeauna.

— Aceasta este condiţia mea, Foxmoor, repetă Marcus. O laşi pe Louisa în pace ori nu va fi nicio căsătorie între mine şi sora ta.

— Du-te dracului! şuieră Foxmoor.

— Nu este negociabil.

— Atunci ne vom întâlni la Leicester Fields la apus.

— Bine, răspunse Marcus. Nu îmi pasă de modul în care scap de tine atâta vreme cât ieşi din viaţa surorii mele.

— Destul! interveni Regina, albă ca varul. Este absurd. Nimeni nu se luptă cu nimeni.

— Marcus, nu eşti deloc rezonabil, adăugă Louisa, venind lângă el şi aşezându-i mâna pe braţ. Nu te voi lăsa să te lupţi cu Simon.

— Atunci spune-i adio, îngeraş!

— Nu poţi crede că aş fi de acord...

— Sunt tutorele tău, se răsti el, aşa că vei fi de acord cu orice spun. Iar eu spun că nu îl mai poţi vedea pe acest ticălos obscen.

— Asta nu va rezolva nimic, şopti Regina.

El se uită încruntat la ea.

— Eu ţi-am acceptat condiţiile. Acum fratele tău le va accepta pe ale mele ori jur că nu mă voi căsători cu tine.

Reginei îi tremura bărbia, dar se întoarse către fratele ei:

— Spune-i lui Lord Draker că îi accepţi condiţia.

— Nu o voi face! Mai întâi, mă voi lupta cu nemernicul ăsta afurisit...

— Ba nu! Îi aruncă fratelui său o privire rugătoare. Nu voi fi ani întregi subiectul unui scandal interminabil doar pentru că tu insişti să lupţi într-un duel. Excelenţa Sa este un idiot, dar asta nu înseamnă că vreau să-l văd cum moare. Ori cum mori tu. Ori cum muriţi amândoi!

— Nu poate exista niciun duel, fu de acord Louisa, aşa cum Marcus era sigur că va face dacă el aducea în discuţie alegerea aceea. Merse lângă Foxmoor. Este în regulă, Simon, acceptă ce îţi cere el. Peste doi ani, voi putea să mă căsătoresc cu cine doresc. Te iubesc destul cât să te aştept până când ajung la majorat. Atunci nu va putea face nimic ca să mă împiedice.

Marcus vru să riposteze, dar observă cum sângele se scurge din obrajii lui Foxmoor. Doi ani nu aveau să fie de folos scopurilor ducelui. Din nu se ştie ce motiv, Prinny părea hotărât să o aducă pe Louisa în cercul lui acum, nu peste doi ani.

Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui Marcus.

— Ai auzit asta, Foxmoor? Te iubeşte destul cât să te aştepte. Tonul îi deveni sarcastic. Şi sunt sigur că o iubeşti destul cât să faci acelaşi lucru. Uite cum procedăm. Pot fi generos. Îmi modific condiţia. Dacă voi doi staţi departe până când Louisa împlineşte 21 de ani, vă voi da binecuvântarea mea. Atunci voi fi sigur că o iubeşti cu adevărat.

Foxmoor îi aruncă lui Marcus o privire nimicitoare.

— Mie mi se pare rezonabil, Simon, adăugă Regina.

Când auzi tonul tăios al Reginei, Marcus îşi mută privirea la ea. Aceasta îl privea fix pe fratele ei cu o expresie ciudat de decepţionată.

Simţi un val de uşurare. Ea ştia. Poate că la început nu ştiuse de intenţiile fratelui său, dar acum ştia.

— Şi, dacă îţi aminteşti, continuă Regina cu aceeaşi voce obosită, am câştigat pariul pe care l-am făcut, ceea ce înseamnă că trebuie să ceri în mod formal mâna Louisei şi să asculţi de răspunsul fratelui ei. Cred că tocmai l-a dat.

— Nu am zis că ai câştigat. Nu pot spune că o singură seară de succes la Almack îndeplineşte termenii noştri.

Până atunci, Marcus nu crezuse pe deplin că ea spusese adevărul despre termenii pariului. Dar se părea că o făcuse. În mod surprinzător, asta îl înveseli. Dacă ea fusese interesată de la început de binele Louisei, atunci cu siguranţă exista speranţă pentru ei.

— Ai spus că trebuia să devină un gentleman adecvat înaltei societăţi, replică Regina. Şi a devenit. Când Foxmoor mormăi, ea adăugă: Şi apoi Louisa însăşi abia a intrat în societate. Nu i-ar prinde rău să vadă mai multe înainte să devină soţie. Aşadar, de ce să nu aştepţi până când ajunge la majorat?

Foxmoor îşi mută neliniştit privirea de la sora sa la Marcus, dar ştia clar că era încolţit. Dacă ar fi insistat, ar fi trebuit să îi explice Louisei de ce era aşa de grăbit. Totuşi, schimbând condiţia, Marcus se asigurase că Louisa avea să se supună.

— Accepţi? îl îndemnă Marcus.

Foxmoor ezită, apoi spuse printre dinţi:

— Accept.

— Trebuie să juri pe onoarea ta, îi ceru Marcus.

Ochii lui Foxmoor sclipiră de mânie.

— Jur pe onoarea mea! Poftim, este de ajuns pentru tine?

— Sunt satisfăcut, replică Marcus.

— Mulţumesc, Simon, zise Regina.

Iar atunci Marcus îşi dădu seama. Obţinuse tot ceea ce dorise: căsătoria cu Regina şi pe Foxmoor ieşit din viaţa Louisei.

Un zâmbet îi apăru pe chip.

— Asta merită sărbătorit, zise el, simţindu-se dintr-odată mărinimos. Îi întinse un braţ Reginei, iar pe celălalt Louisei. Haideţi, doamnelor, am putea la fel de bine să ne întoarcem în sala de festivităţi şi să risipim orice zvonuri răutăcioase care probabil au început să circule. Avem de anunţat o nuntă.

*

Câteva ore mai târziu, în drumul spre casă alături de Simon şi Cicely, Regina privea în gol pe fereastră, cu mintea răvăşită.

O parte din ea era ridicol de încântată să se căsătorească cu Marcus. Cealaltă parte nu se putea împiedica să nu se gândească la discuţia neplăcută care dusese la asta. Când Marcus amintise de condiţia de a pune capăt curtării surorii sale pentru propria lor căsătorie, Reginei îi venise să îl strângă de gât. Cum putuse să o umilească în felul acela?

Apoi văzuse chipul lui Simon, iar o bănuială îngrozitoare începuse să o chinuiască. Pur şi simplu nu dispărea. Cu toate acestea, nu îndrăzni să o spună până ce nu aveau să fie singuri, pentru că poate se înşela. Spera din suflet să se înşele.

De îndată ce ajunseră la casa din oraş, Cicely se duse la culcare, iar Regina şi Simon merseră în salonul ei. Îşi alese cu grijă cuvintele, ca să nu îl pună în gardă. Avea nevoie de sinceritate din partea lui, dacă un astfel de lucru exista.

— Aş dori să îţi mulţumesc pentru sacrificiul tău, Simon. Îmi pare rău că eşti nevoit să îţi amâni planurile de căsătorie din cauză că eu m-am purtat prosteşte. Mă simt atât de vinovată că te pun în poziţia aceasta…

— Prostii, fată dragă, mi-ai făcut o favoare.

— Nu văd cum. Neputând să se uite la el, merse la măsuţa ei de scris – măsuţa ei de scris inutilă, ornamentală – şi se prefăcu a căuta o hârtiuţă. Acum trebuie să aştepţi doi ani ca să o curtezi pe Louisa.

— Chiar crezi că voi înceta să o curtez pe fată pentru că logodnicul tău idiot mă pune să jur că nu o voi face?

Nu, nu credea asta! Din nefericire.

— Atunci plănuieşti să o vezi fără ştirea lui?

— Este perfect. După căsătoria voastră, veţi pleca în luna de miere…

— Luna de miere? scânci ea, distrasă pentru o clipă de la întrebările ei.

— Bineînţeles că veţi merge într-o călătorie pentru

luna de miere. De ce nu aţi face-o?

Dumnezeule, o călătorie doar cu Marcus! Fără Cicely, ca să o ajute.

Îşi alungă panica. Avea să îl convingă cumva pe Marcus să nu meargă. Iar chiar dacă nu reuşea, cât de mult putea să se aştepte din partea ei să citească în luna de miere? Luna de miere era pentru…

Se îmbujoră. Poate că, până la urmă, avea să se descurce fără Cicely.

— După cum spuneam, continuă el, cât timp voi sunteţi plecaţi în luna de miere, eu pot aranja cu uşurinţă să o văd pe Louisa şi să o conving să se împotrivească dorinţelor fratelui ei.

Vorbele lui îi treziră din nou bănuielile. Îngrozitoarele ei bănuieli.

— Dacă am acordul ei, continuă Simon, nu va mai avea importanţă când vă veţi întoarce din moment ce tu îl vei ţine ocupat pe Draker la Castlemaine, iar eu…

— Tu aranjezi întâlniri secrete între Maiestatea Sa şi Louisa.

Se aşternu o tăcere grea. Apoi se întoarse ca să-l înfrunte.

— Acesta este planul tău, nu-i aşa?

— Nu am nicio idee despre ce vorbeşti.

Furia ei explodă.

— Nu mă minţi! Din cauza ta m-am încurcat cu Lord Draker, aşa că cred că merit să ştiu adevărul.

El îi aruncă o privire defensivă.

— Maiestatea Sa nu doreşte decât o afurisită de întâlnire cu propria fiică…

— Fiica lui? zise Regina. Louisa este fiica prinţului?

— Desigur. De ce crezi că vrea să îi ofere un loc la curte?

— Marcus nu a spus nimic despre faptul că este fiica lui. Credeam că mama lui şi prinţul fuseseră certaţi în acel an.

— Da, dar îl cunoşti pe Prinny. Au avut o întâlnire întâmplătoare şi, ca de obicei, el… şi-a făcut voia. Iar Louisa

s-a născut nouă luni mai târziu.

— Asta nu înseamnă neapărat că este a lui Prinny.

— Mama ei a spus că este, iar el o crede. Dar nemernicul şi afurisitul ei frate nu vrea să creadă asta, aşa că nu permite nicio întâlnire între ei. Iar Maiestatea Sa insistă să îi spună asta el însuşi, personal.

„Nu l-aş lăsa niciodată pe diavolul acela la mai puţin de zece paşi de orice persoană la care ţin”.

— Aşadar, tu şi prinţul aţi pus la cale această curtare falsă ca să o păcăliţi pe biata fată să…

— Draker al tău nu ne-a dat de ales, fir-ar să fie!

— Nu, zise ea, cu stomacul fierbând. Este prea isteţ pentru tine. Mi-a spus de la bun început că acesta era planul tău, dar eu nu l-am crezut niciodată. Nu mi-am putut imagina că ai putea fi atât de făţarnic!

Ochii fratelui ei se îngustară.

— Atunci nu mă cunoşti prea bine.

Trădarea o sfâşie. Toate lucrurile pe care le făcuse ea, tot ce pusese la cale fusese doar pentru ca el…

— De ce, Simon? De ce o doreşte Maiestatea Sa la curte atât de tare, încât ar recurge la o astfel de înşelăciune?

— Încetează să mai spui asta! Nu este o înşelăciune. Nu i-am făcut nicio promisiune.

— Este ca şi cum ai fi făcut-o. Fiecare compliment al tău a fost o promisiune. Spune-mi, Simon, ai sărutat-o?

Chipul lui arăta furtunos.

— Asta nu este treaba ta.

— Deci ai sărutat-o. Şi ai făcut-o să creadă că…

— Am făcut ce trebuia pentru regentul meu.

Îi povesti apoi despre prinţesa Charlotte şi despre iminenta ei căsătorie.

Cu fiecare vorbă, stomacul i se strângea tot mai tare.

— Bănuiesc că primeşti o recompensă pentru asta.

El se încordă.

— Plănuiesc să fiu prim-ministru, Regina. Acesta a fost ţelul meu dintotdeauna, după cum ştii.

Palmele ei începură să transpire.

— Aşadar, ai avut vreodată intenţia să te căsătoreşti cu Louisa? Ai iubit-o măcar un pic?

El îşi trecu degetele prin păr.

— Nu este chiar atât de simplu.

— Ba da, este. Se gândi la prietena ei, care îşi mărturisise atât de inocent dragostea pentru Simon în seara aceea. O iubeşti sau nu o iubeşti? Care e adevărul?

Trăsăturile lui se împietriră.

— Nu i-am cerut să mă iubească. Nu făcea parte din planul meu. Nu am ce face dacă ea…

— A crezut în sinceritatea complimentelor tale? A crezut că încercările tale de a o vedea erau motivate de sentimente cu adevărat tandre? Cum ai putut?

— Nu ai niciun drept să mă acuzi. Ai avut vreun sentiment faţă de Lord Draker atunci când ai acceptat să te curteze? Sau doar te foloseai de bietul om ca să obţii ceea ce doreai?

— Singurul lucru pe care îl doream era căsătoria ta. Şi apoi eu şi Marcus ştiam că era doar un târg. Cel puţin aşa începuse. Louisa nu a ştiut nimic despre adevăratele tale intenţii. Şi, oricum, care sunt acestea? Spune-mi cel puţin că din planul tău face parte şi căsătoria cu ea.

El se crispă.

— Ştii foarte bine că Louisa nu ar fi o soţie potrivită pentru un prim-ministru.

— Dumnezeule! Se simţi complice la ceva murdar şi păcătos, deşi nu era absolut deloc implicată. M-ai minţit când ai acceptat pariul. Nu ai avut niciodată intenţia de a te căsători cu ea.

— Ai spus că trebuia să îi cer mâna în mod oficial şi să respect decizia lui. Din moment ce ştim că el nu mă va accepta niciodată, nu eram în pericol.

— Nu, doar inima Louisei era în pericol.

— Dacă s-a amăgit că doream să mă căsătoresc cu ea, asta nu este treaba mea.

— Nu e… Ai dansat cu ea, i-ai făcut complimente, cadouri şi Dumnezeu ştie ce altceva, în timp ce ai avut întotdeauna intenţia ca la sfârşit să îi spui că toate acestea

nu au însemnat nimic. Ce fel de creatură malefică eşti?

O privi chiorâş.

— Una care îşi serveşte viitorul rege cu o loialitate totală. Aşa cum ar trebui să facă orice supus. Aşa cum şi tu ar trebui.

Ea clătină din cap.

— Eşti nebun dacă ai impresia că voi închide ochii la treaba asta. Nu te voi lăsa să continui să o înşeli…

— Vei face tot ce spun eu! Păşi ameninţător spre ea, cu trăsăturile lui frumoase aprinse de hotărâre. Vei păstra tăcerea despre planurile mele, îl vei ţine pe afurisitul tău soţ ocupat şi mă vei lăsa să termin asta fără niciun fel de intervenţii. Înţelegi?

— Nu o voi face!

— Ba da. Ori îi voi spune preţiosului tău Marcus că ai făcut parte din planul meu de la bun început.

Ea se albi.

— Nu ai putea fi atât de crud.

— Ba da, crede-mă! Dacă îi zici – lui sau Louisei – ce se petrece, voi spune că ştiai de la început. Că te-am trimis la el acasă ca să-i distragi atenţia şi să manevrezi lucrurile în aşa fel încât eu să mă pot apropia de ea.

— Nu te va crede, şopti ea.

Simon râse aspru.

— Omul are atât de puţină încredere în tine, încât a făcut din fidelitatea ta o condiţie pentru căsătorie. A insistat asupra acestui lucru. Chiar crezi că te-ar crede?

— Da.

Dar nici măcar ea nu credea ce spusese. Nu mai departe de seara aceasta o acuzase că făcuse parte din planurile fratelui ei. Dacă Simon i-ar fi confirmat acele bănuieli, Marcus sigur l-ar fi crezut.

— Dacă eşti atât de sigură de el, du-te şi spune-i, replică Simon cu răceală. Vezi ce se întâmplă. Aminteşte-ţi doar că, după ce voi dezvălui cum l-ai trădat, va trebui să faci faţă consecinţelor. Dacă îi spui înainte de nuntă, iar el alege să mă creadă, atunci s-ar putea să nu existe nicio căsătorie. Asta ar trebui să îţi consolideze cu adevărat

poziţia în societate. Iar dacă îi spui după aceea... îi aruncă un zâmbet grav. Chiar sper că toate zvonurile acelea despre temniţa lui sunt false.

— Sper că nu, se răsti ea. Pentru că, atunci când va afla ce faci, te va arunca cu siguranţă în ea. Şi te va înfometa timp de o săptămână!

Preţ de o clipă, păru zdruncinat de cuvintele ei amare. Apoi îşi îndreptă umerii cu un zâmbet de superioritate.

— Hai, chiar nu ar trebui să vorbeşti astfel. Sângele apă nu se face, fată dragă!

— Să nu îmi mai spui niciodată *fată dragă!* Nu sunt draga ta. Iar tu nu îmi eşti frate dacă mă obligi să fac asta.

— Nu te oblig, spuse el obosit. Îţi explic doar ce voi fi forţat să fac dacă nu vei coopera. Se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr. Dar, dacă vei coopera, jur să nu îi spun niciodată că ai ştiut despre planurile mele. Te poţi preface surprinsă atunci când el va afla că Louisa a ales să trăiască la curte cu tatăl ei.

— Tatăl ei! Îi dădu mâna la o parte. Prinţul nu a fost niciodată tată pentru Louisa. Doreşte să fie acum doar pentru că vrea să obţină ceva de la ea. Respiraţia îi era fierbinte şi greoaie. Marcus este de două ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată. Mi se rupe inima când mă gândesc să îl dezamăgesc.

— Atunci nu ar fi trebuit să te bagi în treburile mele. Nu ţi-am cerut niciodată să faci târgul acela stupid cu el. Şi, cu siguranţă, nu ţi-am cerut să pleci singură cu el într-o trăsură în seara asta.

— Pentru că ştiai că nu aş fi făcut-o niciodată pentru motive înşelătoare.

Dar o făcuse pentru propriul motiv, aşa că era la fel de vinovată ca el.

— Dar ai făcut-o, iar acum trebuie să suporţi urmările. Mă susţii? Sau ar trebui să am o discuţie prietenească cu viitorul meu cumnat?

Sângele i se răci gândindu-se numai la cum ar fi privit-o Marcus dacă ar fi crezut acuzaţiile lui Simon.

— Ai jurat pe onoarea ta că vei sta departe de Louisa,

zise ea într-un ultim efort de a-l convinge. Ţi-ai încălca şi cuvântul?

— I-am făcut un jurământ regentului meu, care este mai important. Dacă Draker va cere satisfacţie pentru promisiunea încălcată, i-o voi da. O cercetă cu o privire rece. Dar, dacă ţii la el, te vei asigura că nu cere satisfacţie. Pentru că sunt un ţintaş foarte bun.

Da, era. Şi, din câte ştia ea, Marcus nu putea lovi o clădire de la 20 de paşi.

— În regulă. Voi păstra tăcerea. Dar nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată!

El nu spuse nimic în timp ce ieşi pe coridor. Poate că simţise că era cât pe ce să-i scoată ochii. Ori poate că era mândru de el însuşi fiindcă triumfase în faţa ei. Oricare ar fi fost motivul, în curând avea să descopere că ea nu era genul care să stea degeaba şi să facă sluj doar pentru că el ordonase asta.

Se îndreptă direct spre camera lui Cicely, rugându-se ca verişoara ei să fie încă trează şi să accepte să o ajute. În mod normal, trebuia să-i forţeze mâna lui Cicely ca aceasta să facă ceva împotriva lui Simon, dar acum, când el vorbise atât de nepăsător despre exilarea ei la ţară, poate că nu avea să mai fie chiar atât de amabilă.

Iar Regina intenţiona să folosească asta în avantajul ei. Ea şi Cicely puteau să se asigure că Louisa nu urma să devină vulnerabilă în faţa uneltirilor lui Simon. Într-un fel sau altul, Louisa putea să aibă întotdeauna pe cineva de partea ei.

Capitolul 16

Nu este nevoie ca nunta protejatei tale să îţi ruineze viitorul.

O femeie inteligentă poate fi indispensabilă familiei până când protejata ei se căsătoreşte.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

În timpul ultimilor nouă ani, Marcus considerase că nunţile erau pentru alţi oameni. Fiica fermierului căsătorindu-se cu impertinentul tânăr arendaş. Învăţătoarea în vârstă căsătorindu-se cu spiţerul local. Doamna de la rubrica mondenă căsătorindu-se cu domnul ei din lumea mondenă, al cărui obraz nu era brăzdat de o cicatrice hidoasă.

Şi totuşi, acum stătea în faţa episcopului, cu tot cu cicatrice. Strânse cu putere mâna delicată a celei mai frumoase femei din Anglia. Ba nu, din lume. Şi o făcea soţia lui.

Uluitor!

Da, nunta era o treabă făcută în goană, cu ajutorul unei dispense speciale. Da, era mică şi discretă, fără toată agitaţia cu care probabil era obişnuită Regina. Cu toate astea, era o nuntă, iar ea fusese dornică. Ori aproape dornică.

În puţinele ocazii în care o văzuse în ultima săptămână de pregătiri pentru nuntă, fusese cam formală cu el. Însă îşi rosti jurămintele fără ezitare.

Dar şi fără ardoare. Cine o putea învinovăţi? Uluitoarele fete de duci nu se căsătoreau cu bădărani neîndemânatici şi retraşi ca el, ca apoi să îşi înceapă bucuroase vieţile plictisitoare la ţară, departe de înalta societate.

„Trebuie să am libertatea de a veni şi de a pleca din oraş după cum doresc”.

Se încruntă. La naiba cu toate, avea să o facă să fie fericită cu el! Avea să o satisfacă atât de mult la Castlemaine, în pat şi în afara lui, încât urma să uite de oraş. Închiriase deja în oraş casa pe care ea o ceruse, dar al naibii să fie dacă avea să o lase să petreacă vreun pic de timp singură în ea! Refuza să urmeze calea părinţilor lui, chiar dacă asta însemna să o ţină alături de el în fiecare clipă.

Episcopul îi declară soţ şi soţie, dar, când Marcus se aplecă să o sărute, ea îşi coborî sfioasă genele. Simţi un

nod în stomac. Regina nu era niciodată sfioasă. Calmă, da. Rezervată, uneori. Dar nu sfioasă. Regreta deja căsătoria lor?

Nu şi dacă el avea un cuvânt de spus.

În loc să o sărute politicos pe buze, aşa cum probabil se aşteptau oaspeţii lor, o strânse în braţe şi o sărută profund, hotărât să îşi facă cunoscut dreptul asupra ei cât se putea de public.

Când se dădu înapoi, printre chicoteli politicoase între oaspeţi, ea respira întretăiat, iar ochii îi scânteiau din nou. Chiar dacă zări o scânteie de mânie, era mai bună decât neaşteptata ei modestie. Nu avea să o lase să fie modestă, nu cu el şi nu în acea zi.

După o săptămână în care tânjise după gustul dulce al gurii ei, era hămesit după ea. Şi avea de gând să o facă la fel de hămesită după el. În noaptea aceea, urma să fie a lui, total şi irevocabil. Soţia lui. Şi Dumnezeu să o ajute dacă îl respingea!

Se întoarseră cu faţa către oaspeţi, apoi îşi croiră iute drum de-a lungul culoarului bisericii Sfântul James.

— Bănuiesc că eşti foarte mulţumit de tine însuţi, mormăi ea printre dinţi. Jur, uneori mă faci să…

— Îţi doreşti să nu fi venit după mine în seara aceea la Almack?

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu. Apoi adăugă: Dar chiar trebuia să le aminteşti tuturor de ce ne căsătorim în grabă?

Un zâmbet sumbru îi apăru pe buze.

— Voi face tot ce este nevoie ca să le arăt peţitorilor tăi smiorcăiţi că nu mai eşti disponibilă.

— Cu siguranţă, nunta a făcut asta, ripostă ea.

Dar tonul ei nu mai era aspru şi purta urma unui zâmbet.

Afară, un landou deschis, împodobit luxos, îi aştepta ca să îi ducă la micul dejun nupţial de la reşedinţa Foxmoor. În timp ce le făceau cu mâna oaspeţilor şi spectatorilor, el îi spuse printre dinţi:

— Nu putem sări peste masă şi să mergem direct în

luna de miere?

Ea îi evită privirea.

— Bărbaţii de mărimea ta sar vreodată peste mese?

El îi ridică mâna ca să îi apese un sărut rapid în palmă.

— Depinde de ceea ce poftesc. Genul de masă pe care îl doresc în clipa asta este unul care se ia cel mai bine în particular.

Îmbujorarea ei trezi fiecare muşchi din trupul lui.

— Poartă-te frumos, îi ceru ea cu o şoaptă guturală.

— Voi încerca. Cel puţin deocamdată.

Din nefericire, micul dejun nupţial era destinat bunelor maniere. Nu avură intimitate din clipa în care ajunseră la casa Foxmoor. Era un număr scandalos de oaspeţi pentru o nuntă mică. În afară de domnişoara Tremaine, familia Iversley şi Byrne, participară câţiva dintre lorzii şi doamnele din grupul obişnuit al Reginei, însă pe jumătate dintre ei el nici măcar nu îi întâlnise vreodată.

Whitmore şi fraţii lui erau şi ei prezenţi, deşi asta nu îl deranjă pe Marcus. În timpul felicitărilor fără sfârşit din partea invitaţilor, găsi extraordinar de amuzant să jubileze în faţa bosumflatului Whitmore. Se asigură că bărbatul îl priveşte de fiecare dată când se apleca pentru a şopti la urechea Reginei, când o lua de braţ ori îi atingea mâna. Până la urmă, Whitmore plecă – mai devreme decât fraţii săi –, iar Marcus chiar începu să se distreze.

Cu excepţia unei neplăceri. Chiar dacă Foxmoor se purta cât putea mai bine, prezenţa lui la nuntă neputând fi evitată, lui Marcus nu îi plăcea să îl vadă în preajma Louisei.

Când el şi Regina părăsiră locul în care îşi primiseră oaspeţii, Marcus o căută pe Louisa şi se încruntă când o văzu adâncită în conversaţie cu domnişoara Tremaine.

— Când au devenit sora mea şi verişoara ta prietene atât de bune?

Zâmbetul Reginei păru forţat.

— De ce nu ar fi prietene? Cicely este acum oaspete la familia Iversley, aşa că vor fi una lângă cealaltă foarte des.

— Tot nu înţeleg de ce domnişoara Tremaine nu putea rămâne la Castlemaine ori în noua noastră casă din oraş.

— Este bolnăvicioasă, nu voiam să stea singură.

— Servitorii mei ar fi avut grijă de ea.

— Oricum, Lady Iversley nu se supără să o aibă ca oaspete şi mă simt mai bine ştiind că are grijă cineva de ea.

Bănui că trebuia să fie recunoscător că femeia aceasta afurisită nu mergea cu ei în luna de miere. Îi fusese al dracului de greu să o convingă pe Regina să nu o ia cu ea pe post de cameristă.

Totuşi…

— Verişoara ta ar face bine să nu îl ajute pe fratele tău să îşi încalce promisiunea.

— Îmi este loială şi ştie că nu aş tolera niciodată un astfel de lucru. Chiar dacă el ar încerca.

Se ferea să îl privească, iar asta îl făcu să se simtă agitat.

— Ar încerca, poţi fi sigură de asta. Nu am încredere în fratele tău.

Privirea ei îl nelinişti.

— Ai încredere în mine? îl întrebă.

„Nu când este vorba de el”. Dar nu era atât de prost încât să o spună cu voce tare.

— Sigur că am încredere în tine.

— Atunci crede-mă când spun că verişoara mea este de nădejde. Privirea Reginei se opri din nou asupra Louisei. Dacă eşti încă îngrijorat în legătură cu Simon, de ce nu îi vorbeşti Louisei despre bănuielile tale? Să o pui în gardă.

— Nu m-ar crede. Ştie deja cât de suspicios sunt în legătură cu prinţul şi prietenii acestuia – m-ar acuza că am prejudecăţi. Iar ca să o conving, ar trebui să îi spun…

Se întrerupse, blestemându-şi limba slobodă.

— Ce să îi spui?

El oftă. Ca soţie a lui, putea să afle adevărul.

— Că sunt unele întrebări legate de părinţii ei, cel puţin în mintea lui Prinny. El pretinde că este a lui.

Ea în mod ciudat nu fu surprinsă să audă asta.

— Înţeleg că tu nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu este fiica prinţului, indiferent ce spune el.

— Eşti sigur?

— Circumstanţele fac ca asta să fie imposibil. Şi Prinny o ştie. Dacă ar fi crezut că era a lui, mi-ar fi atacat de mult dreptul de tutelă, aşa cum au făcut el şi doamna Fitzherbert cu fiica lui Lady Horatia Seymour.

— Dar Minney nu avea o familie directă care să aibă drepturi asupra ei după ce i-a murit mama, doar unchi şi veri.

— Dintre care niciunul nu a crezut că Prinny era tatăl ei, chiar dacă mama ei fusese amanta lui. Şi totuşi, prinţul a luptat pentru tutela fetei.

— Poate că nu se luptă cu tine deoarece ştie că Louisa se află pe mâini bune.

Marcus o cercetă suspicios.

— El ştie cât de mult îl dispreţuiesc. Insulta asta adusă mândriei lui ar trebui să fie suficientă ca să îl determine să se lupte cu mine.

Ea rămase tăcută pentru un moment.

— Ar fi atât de groaznic dacă Louisa ar fi fiica Maiestăţii Sale?

Mânia i se înnodă în stomac.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă ştiind că eram un escroc – nici moştenitorul adevărat al unui prinţ, nici al unui viconte. Ştiam că sunt copilul ilegal al unei uniuni dispreţuite de biserică şi detestate de oamenii respectabili. Eram personificarea simbolului a tot ceea ce este greşit în societatea noastră. Nu aş pune povara aceasta asupra nimănui, în niciun caz asupra Louisei.

— Acum este o femeie matură. Poate face faţă acestei informaţii.

— Poate? Nu te văd spunându-i că fratele tău este un nemernic care o doreşte doar pentru a câştiga pe plan politic.

Pălind, ea îşi feri privirea.

— Pentru că nu este adevărat. Adăugă în şoaptă: Iar dacă ar fi, i-ar frânge inima.

— Exact. De aceea vreau ca ea să nu afle nimic din

toate astea. Aş prefera să îi despart. Pot îndura să fac pe fratele îngrozitor şi din cale-afară de protector dacă asta trebuie să fac pentru ca Foxmoor să se sature de uneltirea aceasta şi să renunţe.

— Şi dacă nu renunţă? Când el ridică o sprânceană către ea, adăugă: Să o curteze, desigur.

— Dacă insistă în oricare dintre situaţii, îi voi lua capul. Îi aruncă o privire severă. Şi dacă îl ajuţi pe fratele tău, jur că ţi-l voi lua şi pe al tău!

— Nu am nicio intenţie de a-l ajuta, dacă asta înseamnă să îi facă rău surorii tale. Adăugă apoi cu tristeţe: Chiar dacă mă crezi sau nu, nu am dorit niciodată altceva decât binele Louisei.

— Bun.

Dar întreaga conversaţie îi lăsă un gust amar, care nu fu alungat de mâncărurile scumpe servite la masă. Regina îi ascundea ceva. O simţise. Doar că nu îşi putea da seama ce anume.

Neliniştea lui persistă şi după ce luă sfârşit micul dejun nupţial şi apoi urcară în trăsură. Amândoi erau uşor ameţiţi din pricina şampaniei, iar ea îşi schimbase rochia diafană de nuntă cu un costum de călătorie grozav. Îmbrăcămintea aceea de culoarea piersicii era închisă până la bărbie de un număr incredibil de ciucuri şi se termina cu un guler în mai multe colţuri. Practic, striga: „Nu atinge!”

Poate că nu l-ar fi deranjat atât de mult dacă ea nu s-ar fi aşezat pe bancheta din faţa lui, în loc să stea lângă el. Asta nu prezicea nimic bun pentru seara aceea.

Încercând să o împace, băgă mâna în buzunar şi scoase ce îi dăduse Louisa mai devreme.

— Poftim, zise el, aruncând plicul în poala Reginei când trăsura porni huruind. Louisa mi-a cerut să îţi dau asta când pornim. Îmi imaginez că este o prostie femeiască prin care îţi urează bun-venit în familie.

Dar gestul lui păru să o îngrijoreze mai mult decât să o liniştească. Cu mâini tremurânde, îl băgă în săculeţ.

— Mulţumesc.

— Nu o citeşti?

— O voi citi mai târziu.

— Nu mă deranjează dacă o citeşti acum.

— Prefer intimitatea atunci când îmi citesc scrisorile. Atâta tot.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Aşa dorea ea să fie căsătoria lor: rigidă, formală şi *intimă?* Lui nu îi pică bine. Dar cum putea schimba acest lucru?

O vreme, merseră într-o linişte stânjenitoare înainte ca ea să întrebe:

— Unde mergem?

— Este o surpriză.

Ea înghiţi în sec.

— Una care îmi va plăcea?

— Sper din suflet că da. Ne va da ocazia de a fi singuri.

— Pentru cât timp?

— Oricât ne dorim.

Ea trase aer în piept, apoi îşi fixă privirea asupra mâinilor ei.

— Nu mergem nicăieri… prea departe, nu-i aşa?

Asta îl puse şi mai mult pe gânduri.

— Ce vrei să spui?

— Vor fi servitori care pot trimite un mesaj pentru mine?

— Dacă doreşti. Cui îi vei trimite mesaje?

— Voi dori ca şi Cicely să îmi cunoască adresa în caz că are nevoie să dea de mine.

— Bine. Întrebările şi dependenţa ei ciudată faţă de verişoara Cicely îl exasperau. Atât timp cât nu plănuieşte să îşi facă apariţia, trimite-i câte mesaje vrei. O cercetă îndeaproape. Te temi să fii singură cu mine?

Îi aruncă o privire prudentă.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci care este problema? Eşti mult mai înţepată cu mine acum, când îmi eşti soţie, decât atunci când nici măcar nu eram logodiţi.

Ea se forţă să zâmbească.

— Orice femeie este emoţionată în ziua nunţii.

— Atunci am remediul perfect.

Întinse mâna şi o trase spre el, aşezând-o în poala lui.

— Marcus! Se zbătu, încercând să se elibereze. Este ziua în amiaza-mare!

— Aproape s-a înserat. Şi apoi suntem căsătoriţi.

Înainte ca ea să poată protesta, o sărută profund. La început, păru ciudat de timidă pentru a-i răspunde sărutului, dar nu dură prea mult până când senzualitatea ei naturală să îşi facă apariţia.

Când braţele ei se strecurară în jurul gâtului lui, el îşi mârâi aprobarea şi o sărută cu tot dorul adunat într-o săptămână. Nu avea să o posede în trăsura lui ca o bestie necivilizată, dar, la naiba, o putea pregăti pentru ce urma. Aveau să ajungă la destinaţia lor în doar câteva ore, ceea ce îi lăsa destul timp ca să-i stârnească foamea şi să-i alunge îndoielile virginale.

Dacă putea rezista atât. Fiecare sărut ducea la altul şi mai fierbinte, până când avu impresia că ar fi putut pieri dacă nu îi gusta curând carnea dulce.

Se aplecă să îi sărute gâtul, apoi aproape că îşi scoase un ochi.

— Ce dracu'! înjură el retrăgându-se. Atinse cu degetul gulerul ei înşelător din dantelă. Ce sunt chestiile astea ascuţite?

— Este un guler încreţit, zise ea indignată. Cu sârmă în interior ca să stea ridicat.

— Este letal, mormăi el. Ai vrut să nu te ating?

Un râset melodios se revărsă din fiinţa ei.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta când l-am comandat. Revista *La Belle Assemblée* îl numeşte „cel mai elegant şi mai inedit" costum de călătorie care a apărut după o lungă perioadă. Nu eşti de acord?

— Este inedit, trebuie să recunosc.

— Am crezut că e foarte atrăgător.

— Atrăgător de draconic, poate.

Ochii ei scânteiară.

— Atunci este perfect pentru soţia vicontelui Dragon.

El îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Vicontesa Dragon. Ţi se potriveşte. Numai tu ai alege haine menite să tortureze un bărbat.

Ea arcui o sprânceană.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai putea să mă ataci de îndată ce aveam să urcăm în trăsură.

— Atunci nu îţi cunoşti prea bine soţul. Îi muşcă uşor lobul urechii. Văd că va trebui să te ajut să îţi alegi rochiile de acum înainte. Pentru că nu intenţionez să sufăr tortura aceasta de fiecare dată când încerc să îmi sărut soţia.

— Ah, bietul dragon, îl necăji ea. Zădărnicit de un costum de călătorie! Cum vei reuşi vreodată să ţii fruntea sus printre ceilalţi dragoni?

— Ar fi bine să nu fie niciun alt dragon, îi şopti el la ureche. Intenţionez să fiu singurul.

Îşi dădu seama că spusese ceva greşit când ea tresări şi se retrase.

— Am jurat să îţi fiu credincioasă. Şi la masă ai spus că ai încredere în mine.

— Nu în tine nu am încredere. Ci în ceilalţi dragoni.

— Nu m-am căsătorit cu unul dintre ceilalţi dragoni. M-am căsătorit cu tine.

— Pentru că ai fost obligată, zise el, dând glas uneia dintre îndoielile sale.

— Am avut şi alte variante.

— Niciuna dintre ele nu era o alegere bună, zise el printre dinţi.

— Adevărat. Dar sunt fericită cu alegerea pe care am făcut-o.

— Eşti?

— Stau aici, în poala ta, nu?

— Îmbrăcată în cea mai diabolică ţinută care a împodobit vreodată formele unei femei.

Ea chicoti.

— Nu o voi mai purta niciodată.

— Cu siguranţă, o vei mai purta – de fiecare dată când te vei afla în preajma unuia dintre ceilalţi dragoni, iar eu nu sunt prin preajmă. Te voi îmbrăca eu însumi.

Cu ochii scânteind, ea îi prinse bărbia între mâini.

— Eşti absolut adorabil când eşti gelos!

O privi pieziş.

— Nu glumesc. Nu te voi împărţi cu nimeni.

— Nici eu. Adică să te împart cu cineva.

Căscă gura la ea.

— Nu se poate să crezi cu adevărat că asta ar fi o problemă.

— Nu ai văzut cum flirtau cu tine femeile de la Almack?

— Poate câteva, mormăi el, înmuiat de faptul că ea observase. Şi că îi păsase. Dar numai pentru că eram o curiozitate. Dacă ar fi trebuit să aleagă dintre peţitorii lor chipeşi şi un bărbat cu cicatricea mea hidoasă…

— Nu este o cicatrice hidoasă, zise ea cu îndârjire. Îşi trecu degetele de-a lungul ei. Cred că este mai degrabă elegantă.

Încerca doar să îl înveselească şi să îl scoată din starea lui proastă. Deşi surprinzător, avu efect.

— Elegant. Sigur.

Mâna ei îi mângâie obrazul.

— Acum, că suntem căsătoriţi, îmi vei spune cum s-a întâmplat?

— Sfinte Dumnezeule, de ce ai dori să ştii asta?

— Pentru că sunt soţia ta. Vreau să ştiu totul despre tine. Se îndreptă în poala lui. Dacă nu îmi spui, te voi înţepa cu gulerul meu încreţit.

Un zâmbet reticent îi apăru pe buze.

— În regulă. Nu am nevoie de alte cicatrici, mulţumesc.

— Nu ai căpătat-o într-un accident de călărie, aşa-i? îl îndemnă ea.

Oftând, o aşeză mai confortabil în poala lui.

— Nu. Ai avut dreptate la Almack – e o arsură. De la un vătrai încins.

O încruntare îi umbri sprânceana ei frumoasă.

— Acolo? Pe faţă?

— Persoana care îl mânuia nu a dorit să mă lovească

peste faţă. Dacă mi-ar fi lovit spatele lat, aşa cum intenţiona, probabil mi-ar fi pârlit haina şi m-ar fi ameţit, dar m-am întors în timp ce lovea şi m-a lovit cu toată puterea peste obraz.

— Vai, dragul meu! Ea fu cuprinsă de milă. Îşi trecu degetele peste cicatricea lui ca şi cum ar fi dorit să o şteargă cu atingerea ei delicată. Cât trebuie să fi suferit!

„Dragul meu”. Îi spusese *dragul meu.* Ar fi trebuit să îi spună despre afurisita lui de cicatrice mai demult.

— A durut o vreme, da, zise el morocănos. Dar ar fi fost mult mai rău dacă nu ar fi fost sora mea precoce. Biata de ea a insistat să o panseze în fiecare zi cu nu ştiu ce remediu nou despre care citise în *Lady’s Magazine.* Orice o fi fost, a ajutat să se vindece rapid.

— Louisa a fost acolo?

— Nu a văzut când s-a întâmplat, iar eu nu i-am spus niciodată exact cum s-a întâmplat. Dar era cu mine acasă pe vremea aceea.

Ea miji ochii.

— Asta s-a petrecut la Castlemaine? Ce persoană îngrozitoare a îndrăznit să îţi facă un astfel de lucru în propriul tău cămin?

— Nu doreşti să afli asta.

Ruşinea îl înghiţi. Se cutremură gândindu-se la ce ar fi înţeles ea din asta.

— Ba vreau să ştiu. Sunt soţia ta. Îmi poţi spune orice, dragul meu.

Drag. Iată din nou cuvântul acela minunat! Nu se aşteptase niciodată să îl audă de pe buzele vreunei femei, cu atât mai puţin de pe ale ei. Îi alungă toată reţinerea de a-i răspunde.

— Mama mea a făcut-o.

Pentru o clipă, doar căscă gura la el. Acum avea să îşi dea seama în ce familie îngrozitoare intrase şi să regrete gestul ei pripit.

Dar singura expresie de pe chipul ei fu indignarea.

— Mama ta? Mama ta ţi-a făcut asta? Cum a îndrăznit? Jur, dacă ar fi aici în clipa asta, aş… Ei bine, i-aş

face ceva cu adevărat îngrozitor! Să îşi lovească propriul fiu cu un vătrai: Ce era în neregulă cu ea? Era nebună?

Indignarea ei îl luă prin surprindere.

— Nu chiar. A făcut-o într-o criză de mânie. Nu gândea raţional.

— Nu îmi pasă. Nimic nu justifică faptul că o femeie îşi loveşte fiul cu un vătrai încins.

Se trezi în poziţia ciudată de a-şi apăra mama.

— Aţâţa focul când le-am spus ei şi lui Prinny că doream ca amândoi să plece de la Castlemaine pentru că devenisem lord. Asta a înfuriat-o atât de tare încât, atunci când Prinny a protestat, iar eu i-am spus ce gândeam despre… Nu avea de gând să abordeze subiectul acela, nu în noaptea nunţii lui. Oricum, a luat-o razna, continuă el. S-a repezit la mine cu vătraiul, Prinny a strigat să mă avertizeze, eu m-am întors şi iată! M-am trezit cu cicatricea asta.

— Trebuia să fie împuşcată pentru că ţi-a distrus chipul frumos, zise ea cu ardoare.

Chip frumos? Soţia lui îl credea chipeş? Incredibil!

— Şi-a primit răsplata cuvenită. Prinny nu a fost deloc bucuros de asta – nici de faptul că a fost alungat în mod public de pe moşie. Acela a fost începutul sfârşitului legăturii dintre ei. De ce crezi că a răspândit ea acele zvonuri infame despre toate lucrurile rele pe care se presupune că i le-am făcut, cum ar fi că am şters-o din testament, am bătut-o şi toate celelalte prostii? Nu m-a iertat niciodată pentru că i-am distrus relaţia cu Prinny.

— Ea a fost cea care a distrus-o! De ce nu le-ai spus oamenilor?

El se cutremură.

— Să le spun că propria mamă mă urăşte atât de mult încât m-a lovit cu un vătrai încins? Nu am dorit să audă nimeni asta. Şi apoi ea le-ar fi spus pur şi simplu că o băteam şi că fusese obligată să se apere ori altă prostie.

— Dar prinţul…

— …i-ar fi susţinut afirmaţiile. Nu voia să se afle că amanta lui era o femeie atât de îngrozitoare. Scrâşni din

dinţi. Când a fost vorba de felul în care mă trata mama, el întotdeauna i-a iertat purtarea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Ideea este că, dacă aş fi spus adevărul despre ea, ar fi născocit minciuni şi mai mari despre mine. Ruşinea îl copleşi. A fost destul de uşor pentru ea să mă descrie ca pe un monstru. Tocmai alungasem un prinţ adevărat din căminul meu. Şi apoi, la 22 de ani, eram la fel de nepriceput, de ursuz şi de puţin dispus să suport proştii, ca şi acum de altfel. Eram deja pe cale să mă transform în blestemul bunei societăţi. De ani întregi mă băteam cu băieţii de la şcoală din cauza numelor pe care mi le aruncau în faţă. Simţi că i se pune un nod în gât, sufocându-l. Şi din cauza tatii.

— Prinţul?

— Vicontele! se răsti el.

— Dar prinţul este tatăl tău natural, nu? Am auzit că vicontele s-a întors dintr-o călătorie de şase luni în Italia şi a găsit-o pe mama ta însărcinată.

El se încruntă.

— Da, eterna umilinţă a vieţii mele este că toată lumea ştie că sunt, într-adevăr, un fiu nelegitim. Mama nu a putut să aştepte până dădea naştere moştenitorului şi celui de-al doilea copil. Nici nu pleacă bine soţul ei, că ei îi trebuie doar câteva complimente şi un cadou ori două ca să ajungă în patul tânărului prinţ.

— Nici nu pleacă bine? Timp de şase luni? De cât timp erau căsătoriţi?

— De doi ani.

— Şi a abandonat-o atâta vreme?

— Nu a abandonat-o, se răsti Marcus. Voia să îi facă pe plac renovând Castlemaine ca să fie potrivit pentru o femeie de rangul şi cu frumuseţea ei.

Mama lui se trăgea dintr-o familie foarte veche, care îşi petrecuse ultimii ani îngropându-se într-o criză financiară gravă. O criză pe care vicontele o rezolvase cu propria avere.

— Aşa că a mers în Italia pentru a alege marmura şi

pentru a vinde vilele, genul acesta de treburi.

— Timp de şase luni? Fără soţia lui?

Când ea îl cercetă cu suspiciune, îşi dădu seama pentru întâia oară cât de ciudat suna.

— Ar fi putut merge cu el. Se strădui să găsească o scuză pentru tatăl lui care să aibă sens. Dar ea a preferat să stea în Anglia, în Londra.

— Nu cunosc nicio femeie care s-ar fi bucurat ca soţul ei să fie plecat timp de şase luni, indiferent ceea ce avea el de gând să schimbe în castelul lor.

— Aşadar, crezi că a fost îndreptăţită să aibă o legătură în afara căsniciei, zise el cu răceală în glas.

— Sigur că nu! Ochii ei îi sfredeliră pe ai lui. Dar, dacă soţul meu ar găsi compania mea atât de împovărătoare încât ar prefera să călătorească prin Italia în loc să fie cu mine, l-aş hăitui până ce aş afla motivul. Nu aş lăsa niciun bărbat să scape după ce m-a ignorat.

În mod surprinzător vorbele ei îl liniştiră.

— Îmi imaginez că nu l-ai lăsa. O sărută uşor pe tâmplă. Şi nu am de gând să te pun la încercare.

Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze.

— Ai face bine să nu încerci.

Sărutul lui deveni iute mistuitor. După câteva sărutări dogoritoare, care nu duseră decât la mângâieri frustrante prin materialul gros al formidabilei ei ţinute, era pe cale să sfâşie de pe ea lucrul acela afurisit când trăsura se zgudui brusc şi se opri, făcându-i să se despartă.

El privi afară, uimit să afle că ajunseseră deja la destinaţie. Un zâmbet larg îi curbă uşor buzele.

— Am ajuns, scumpo!

Capitolul 17

Învaţă-ţi protejata să fie întotdeauna sinceră cu soţul ei. Asta îi va uşura considerabil viaţa în căsnicie.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Regina se chinui să se ridice din poala lui Marcus şi privi pe fereastră, dar tot ce putu vedea pe partea ei de trăsură fu un pâlc de stejari şi de fagi.

— Unde suntem? întrebă ea, devenind din ce în ce mai curioasă.

El îşi împleti degetele cu ale ei.

— Pe moşia mea. Dar nu la casa principală.

Ea îi aruncă o privire amuzată în timp ce îşi aranjă ţinuta, apoi îşi duse mâna spre părul ciufulit.

— Ne petrecem luna de miere într-o cabană de vânătoare de pe moşia ta?

— Nu chiar. Vino să vezi!

Un rândaş se grăbise deja să deschidă uşa trăsurii. Când coborâră, ea privi în jur, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi crezut că Marcus o dusese în afara Angliei ca să o lase în mijlocul Indiei ori al Turciei. Un dom în formă de ceapă se ridica spre cer, flancat de două minarete cu aspect oriental. Totul era împodobit cu modele aurite, ferestre curbate şi coloane sculptate în formă de palmieri.

— Dumnezeule, asta da cabană de vânătoare! exclamă ea.

El chicoti.

— Tatăl meu avea gusturi amestecate în materie de arhitectură. După o călătorie în India, a hotărât să construiască un palat oriental în miniatură care să se potrivească astfel cu castelul lui. Îl numim Iliria.

— Ciudat nume!

— Este din Shakespeare. O privi pieziş. Nu cred că citeşti prea multe piese de teatru.

— Deloc, mă tem, zise ea ironic.

Servitorii se grăbeau în jur, coborând bagajele ca să le ducă înăuntru, în timp ce ea privea în sus spre clădirea impozantă.

— Cât de departe suntem de clădirea principală?

— La câţiva kilometri.

Ce moşie întinsă trebuia să aibă! Cel puţin se aflau

destul de aproape de casă pentru ca, dacă era nevoie, Cicely să o poată chema înapoi în Londra. Pe de altă parte, s-ar fi putut dovedi greu să îi dea lui Cicely adresa ei. Regina plănuise să mituiască una dintre servitoarele hanului să îi scrie şi să îi citească scrisorile oriunde s-ar fi oprit. Dar ar fi fost inacceptabil să-l mituiască pe unul dintre servitorii lui Marcus. Vai, trebuia să născocească altceva. Dar ce?

— Tata a construit Iliria pentru a se retrage aici, îi explică Marcus, ca eu, el şi Louisa să avem unde să mergem când… anumiţi oaspeţi se aflau în reşedinţă.

— Oh! rămase pe loc, minunându-se de palatul oriental al lui Marcus. Este uimitor. Prinţul l-a văzut vreodată?

— Nu, se răsti el. Nici el şi nici mama nu au fost vreodată primiţi aici.

— Eşti sigur? Seamănă foarte tare cu un plan de renovare la care se gândeşte pentru casa lui din Brighton. Îl privi pieziş. Şi, dacă îmi amintesc bine, planul acela conţine câţiva dragoni.

El se crispă.

— Tata nu i-ar fi lăsat la mai puţin de un kilometru şi jumătate de locul acesta, îţi garantez.

„Nu *i-ar* fi lăsat”. Resentimentul din glasul lui o mâhni. Nu că l-ar fi învinovăţit, după ce îi spusese despre ei.

— În orice caz, continuă el, m-am gândit că, dacă ne-am petrece aici luna de miere, te-ai acomoda mai uşor cu viaţa la Castlemaine. Când dorim să vizităm casa principală şi alte părţi ale moşiei, o putem face, dar, dacă vrem să stăm singuri aici, putem face şi asta. Îşi alunecă braţul în jurul taliei ei, vocea devenindu-i răguşită. Din partea mea, aş prefera să fiu singur cu tine o vreme.

O sărută chiar în faţa servitorilor, iar inima îi sări din piept. „Cât timp înseamnă o vreme?” dorea să întrebe, dar el ar fi înţeles greşit motivul întrebării. Nu putea să îi spună că era îngrijorată pentru Louisa.

Putea doar să spere că Cicely avea să se împrietenească iute cu Louisa pentru a-l ţine pe Simon la

distanţă. Ori că Simon nu avea să găsească o cale prin care să îi forţeze mâna lui Cicely.

Ţinând cont de cât de îngrozitoare fusese mama lui, Marcus avea motive întemeiate să fie suspicios faţă de motivele Reginei de a se căsători cu el. Dar ea nu ştia cum să îl liniştească. Dacă i-ar fi spus despre Simon, nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Şi să îi spună despre cealaltă problemă... Nu, nu putea, nu încă. Până ce nu împărţeau patul, el putea, teoretic, să anuleze căsătoria. Mintea ei bolnavă i-ar fi dat destule motive. Cât de umilitor putea fi!

Avea să aştepte să treacă noaptea nunţii. Apoi, dacă el cerea o pedeapsă pentru că îi spusese despre defectul ei când fusese prea târziu, avea să îi ofere orice, indiferent ce i-ar fi cerut.

Tot lui avea să îi lase decizia în privinţa copiilor. Poate că nu avea să îi pese. Poate că nu se supăra dacă avea un moştenitor care nu putea citi. Care să aibă mintea slabă sau şi mai rău.

Dar el era în regulă, aşa că poate copiii lor aveau să fie sănătoşi. Sămânţa lui poate că ar compensa slăbiciunea ei.

Da, pentru asta avea să se roage. Cu siguranţă, după tot ce suferise Marcus în viaţa lui, Dumnezeu nu avea să îl facă să pătimească şi din cauza copiilor săi.

Se retrase de lângă Marcus, străduindu-se să zâmbească pentru binele lui.

— De ce nu îmi arăţi casa? Ard de nerăbdare să văd interiorul.

— Desigur. Cu un zâmbet cu subînţeles, îi înconjură talia cu braţul. Să îţi arăt mai întâi dormitorul?

— Acum? întrebă ea. Adică...

— Este în regulă, murmură el, cu amuzament în voce. Nu te voi grăbi. Avem întreaga noapte la dispoziţie.

Rămase pe gânduri în timp ce el o conduse într-un foaier elegant cu nuanţe orientale de verde şi de auriu, apoi într-o salon adorabil, mobilat în întregime cu obiecte lăcuite în negru şi sidef. Se minună, dar mintea îi fugea la ceea ce

îi spuseseră săptămâna aceea prietenele ei căsătorite despre noaptea nunţii.

Folosiseră cuvinte precum *stânjenitor* şi *umilitor.* Spuseseră că prima parte era plăcută, iar sfârşitul devenea îngrozitor, dar o liniştiseră că se sfârşea repede, slavă Cerului! Şi fiecare povestire se încheiase cu aceleaşi vorbe: „Dar cel puţin îţi dă bijuterii după ce se termină, aşa că este în regulă”.

De parcă asta ar compensa ceea ce părea să fie o experienţă îngrozitoare. Şi apoi nici măcar nu şi-l putea închipui pe Marcus dându-i flori, darămite bijuterii. Nu era genul care să ofere flori şi bijuterii.

Dar părea priceput când venea vorba de sărutări şi mângâieri. Aşa că poate actul în sine nu avea să fie aşa îngrozitor cu el. La urma urmei, nu era ca şi cum el nu avea niciun pic de experienţă. Existau toate acele femei frumoase pe care le putea plăti la orice bordel. Poate că soţii prietenelor ei pur şi simplu nu fuseseră prea experimentaţi.

Pe de altă parte… Aruncă pe furiş o privire către umerii laţi şi înălţimea lui Marcus. În comparaţie cu soţii prietenelor ei, Marcus era de-a dreptul uriaş ca dimensiuni. În plus, era pătimaş. Nu şi-l putu imagina pe niciunul dintre soţii prietenelor ei trăgându-şi soţia în poală. Ori încercând să o seducă într-o trăsură.

Dar Marcus avea să fie pretenţios, impunător şi… mare. Sfinte Dumnezeule!

— Aici este bucătăria, zise el în timp ce o conduse într-o cămăruţă îngrijită, de dimensiunea unei bucătării din cele mai multe case din Londra. Îţi este foame?

Cumva, reuşi să zâmbească.

— După toată mâncarea pe care am înfulecat-o la micul dejun nupţial? Glumeşti.

— Bun. Ochii îi licăriră când o luă în braţe. Le-am spus servitorilor să lase o gustare rece pentru orice eventualitate, dar doresc altceva pentru cină.

O sărută şi, din moment ce nu era niciun servitor prin preajmă, sărutul lui fu mistuitor şi de lipsit de

menajamente. Totuşi, nu se putu relaxa în braţele lui. Fusese altceva să stea în poala lui în trăsură – ştiuse că nu îi putea face nimic acolo. Poate chiar îşi alesese ţinuta aceea în adâncul minţii.

Dar acum nu mai era nimic care să le întârzie uniunea.

Când îi simţi degetele desfăcându-i ţinuta de călătorie, se dădu înapoi, îmbujorându-se.

— Cum rămâne cu servitorii? Dacă ne văd aici, în bucătărie…

— Le-am dat liber în seara asta. Se vor întoarce de dimineaţă pentru a avea grijă de noi. M-am gândit că putem să ne îngrijim singuri de noi în noaptea nunţii. Îi cercetă chipul. Încă eşti emoţionată?

— Doar un pic, spuse ea curajoasă, ascunzându-şi neliniştea.

Cu un zâmbet cu adevărat de dragon, el o luă de braţ.

— Să mergem sus. Am exact ce trebuie ca să te destinzi.

Când o conduse spre trepte, inima ei începu să bubuie. Dormitorul. Acum mergeau în dormitor.

— Este prea târziu ca să mâncăm gustarea aceea rece?

Privirea îi coborî fierbinte către ea.

— O să-ţi spun cum facem. După ce îţi arăt surpriza pe care o am sus pentru tine, dacă mai doreşti să mănânci, coborâm. În regulă?

Ea ridică o sprânceană.

— Surpriza nu are nimic de-a face cu… ştii tu…

El izbucni în râs.

— Nu. Nu în mod direct, oricum.

Asta îi aţâţă curiozitatea destul de mult încât să nu mai protesteze în timp ce el o conduse pe trepte, apoi într-un dormitor mare, cu un foc aprins. Privi împrejur, vrăjită de pereţii acoperiţi de mătase roşie, cu modele aplicate, şi de covorul oriental strălucitor în nuanţe aurii şi stacojii.

Şi apoi o zări. Cea mai uimitoare harpă pe care o văzuse vreodată. Ţinând nasul în aer ca o regină ofensată

de mediul uşor vulgar, instrumentul greu din lemn de nuc stătea alături de patul în stil chinezesc creat de Chippendale.

— Vai, Marcus, şopti, apoi adăugă fără sens: este pentru mine?

— Sigur că este pentru tine. Îţi poţi imagina cum ar fi să cânt eu la ea, cu mâinile mele grosolane?

Încântarea se revărsă din fiinţa ei într-un hohot de râs şi alergă să o studieze, simţindu-se ca un copil de 5 ani în ziua de Crăciun. Rama era sculptată în forma unui dragon cu coadă lungă. Era limpede că instrumentul fusese făcut la comandă, deşi nu îşi putea imagina cum reuşise el să îl obţină într-un timp atât de scurt. Atinse corzile cu degetele, zâmbind la auzul sunetului desăvârşit. O şi acordase.

Veni în spatele ei.

— Îţi place? Recunosc că nu ştiu multe despre harpe, dar Louisa m-a ajutat să îi dau instrucţiuni individului care a făcut-o…

— Este minunată! Se întoarse şi îl sărută direct pe gură. Absolut minunată! Îmi place la nebunie!

O trase înapoi pentru alt sărut atât de îndrăzneţ şi de fierbinte încât o înmuie până în vârful picioarelor. Când se retrase, ochii lui sclipeau.

— Ai citit inscripţia?

Toată plăcerea ei se stinse.

— I-inscripţia?

— De pe harpă. Am cerut să o inscripţioneze special pentru tine.

— Nu am văzut-o. Dar mă voi uita mai târziu la ea.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi ridică gura pentru un alt sărut. Având de ales între patul matrimonial şi dezvăluirea imediată a defectului ei, ar fi ales oricând patul matrimonial.

Dar el se retrase.

— Nu, vreau să o citeşti. Vino!

Inima îi stătu în loc când el o trase spre harpă şi arătă cu degetul spre nişte cuvinte gravate pe o mică plăcuţă din aur montată în cutia de rezonanţă.

— Vezi?

Ea dădu din cap şi se prefăcu că o examinează.

— Da. Este foarte drăguţ.

Zâmbetul lui dispăru.

— Drăguţ? Crezi că este *drăguţ?*

Ea continuă să dea din cap, încercând cu disperare să ghicească ce ar fi putut scrie.

— Drăguţ, repetă el, cu o amărăciune neaşteptată în glas. Sigur. Cu alte cuvinte, cu cât spui mai puţine despre o astfel de inscripţie scandaloasă, cu atât mai bine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, şopti ea.

— Nu face pe proasta, Regina, nu îţi stă bine! Se răsuci şi se îndepărtă de lângă ea cu un blestem. Despre asta este vorba de fapt, nu-i aşa? Ţinuta ta, nervozitatea, dorinţa ca verişoara ta să locuiască împreună cu noi… Este limpede, gândul de a fi singură cu mine, de a avea relaţii intime te îngrozeşte!

— Nu am spus asta! strigă ea, alarmată de amărăciunea care se revărsa din el.

— Nu era nevoie!

Dumnezeule, acum chiar o încurcase!

— Te rog, ce spune inscripţia? se aventură ea, sperând ca el să îi spună pur şi simplu. Nu am putut să văd bine vorbele.

El pufni.

— Spune-mi doar ce scrie, şopti ea.

El îşi încordă maxilarul.

— Ţi-ar plăcea să mă auzi rostind vorbele acelea, nu-i aşa? Atunci ai putea să triumfi. Îşi frecă bărbia, apoi mârâi ca şi cum i-ar fi lipsit barba. Cum reuşeşti să mă faci mereu să uit? Mă ameţeşti cu dulceaţa ta ca să las garda jos, apoi adevărata ta natură îşi scoate capul hidos…

— Care adevărată natură?

Cerule Sfânt, ce voia să spună?

— Că tu eşti La Belle Dame Sans Merci, că trăieşti doar ca să-i umileşti pe bărbaţii care te doresc. Ei bine, nu te teme, doamnă, nu mă voi impune în faţa ta în această noapte!

Se întoarse spre uşă, dar ea îl apucă de braţ să îl oprească.

— Spune-mi ce scrie, lua-te-ar naiba! Lacrimile i se adunară în ochi. Spune-mi, te rog!

Panica ei păru să-l oprească, pentru că o ţintui cu o privire exasperată.

— Încetează cu prefăcătoria asta. Ştiu că ai citit. M-am asigurat că nu vor folosi unul dintre fonturile acelea caraghios de mici, care…

— Nu am citit, îl întrerupse ea. Chiar nu am citit!

— Atunci citeşte-o acum.

— Nu pot!

Vorbele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri.

— Sigur că poţi. O luă de braţ ca pentru a o duce înapoi la harpă. Poftim, uită-te din nou la ea.

— Nu o pot citi! Îşi smulse braţul, eliberându-se. La naiba, Marcus, nu pot citi nimic! Se prăbuşi pe pat într-o criză de plâns. Nu pot citi… Nu pot citi…

Marcus rămase pe loc, incapabil să-i înţeleagă vorbele. Ce voia să spună, cum adică nu putea să citească? Bineînţeles că putea. Era fiica unui duce, pentru numele lui Dumnezeu, nu al unei sărmane spălătorese. O văzuse citind.

Nu?

Dacă stătea să se gândească, refuzase să citească scrisoarea aceea de la Louisa. Şi întotdeauna păruse să îi urască obsesia legată de cărţi. Ce spusese Foxmoor? „Nu am văzut-o niciodată să deschidă o carte”.

Dar se semnase pe actul de căsătorie chiar în acea zi.

I se puse un nod în gât. Da, îl semnase cu o mâzgăleală indescifrabilă. Nu fusese caligrafia unei doamne la care el se aşteptase. Iar când o necăjise în legătură cu asta, ea schimbase iute subiectul.

— Am vrut să îţi spun mai demult… zise ea printre suspine sfâşietoare. Ar fi trebuit să o fac… îmi pare atât de rău…

— Nu ai de ce să îţi pară rău, zise el, încercând prea târziu să o liniştească, deşi încă avea mintea răvăşită. Se

aşează lângă ea şi o luă în braţe. Gata, scumpo, murmură el, strângând-o la piept. Opreşte-te!

Lacrimile ei îl sfâşiau. Nu o văzuse niciodată plângând şi când se gândea că el o făcuse cu criza lui idioată de furie…

— Eşti un cititor atât de bun, şopti ea, ridicându-şi chipul plin de lacrimi. Am trăit într-o frică ucigătoare din cauza momentului în care aveai să afli. De obicei, îmi citeşte Cicely, dar cum ea este la Londra…

— Oh, Doamne, gemu el, strângând-o cu putere, căci multe lucruri i se limpezeau în minte.

Din acest motiv voise ea ca însoţitoarea ei să locuiască împreună cu ei. De aceea îi plăceau petrecerile mai mult decât cărţile. Din cauza asta refuzase să cânte cu el la serată. Chiar nu ştia cântecul. Şi nu îl putea citi.

Fu copleşit de vină gândindu-se la felul în care o umilise în public pentru că nu cântase cu el.

— Am dorit să îţi spun mai demult, şopti ea în vesta lui, dar îmi era prea ruşine. Apoi, după ce am fost compromisă, m-am temut că vei refuza să te căsătoreşti cu mine. Iar acum… Suspinele ei încetaseră, dar privirea pe care o ridică spre el încă era dureros de înlăcrimată. Te rog, nu anula căsătoria! Nu aş putea îndura ruşinea. Voi face tot ce doreşti… Voi sta mereu la ţară… Voi…

— Sst, scumpo!

Îi atinse buzele cu un sărut ca să-i oprească rugăminţile. Îi înfipsese un ţăruş în inimă. Fiecare comentariu răutăcios şi fiece acuzaţie nechibzuită pe care le făcuse vreodată la adresa ei îi reveniră în minte ca să îl chinuiască.

— Nu voi anula căsătoria noastră pentru asta ori pentru orice altceva.

— Nu înţelegi, îngăimă ea, cu faţa ca o mască cenuşie. Nu pot citi pentru că… pentru că… este ceva în neregulă cu creierul meu.

— Nu este nimic în neregulă cu creierul tău, protestă el, strângând-o în braţe.

— Ba da! Îl împinse. Întreab-o pe Cicely, ea îţi va

spune! Cuvintele izbucniră din fiinţa ei, sfâşietor de convingătoare. Nu văd literele cum trebuie, iar când încerc totuşi să citesc, am nişte dureri de cap îngrozitoare. Dacă îţi nasc copii, şi ei au acelaşi defect sau chiar mai rău... Lacrimile îi umplură din nou ochii. Ah, aş muri pur şi simplu!

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Îi şterse lacrimile cu un sărut, simţind că moare. Nimic nu va fi în neregulă cu copiii noştri, îţi garantez!

De aceea nu se căsătorise până atunci, de aceea refuzase fiecare peţitor, de aceea putea fi cel mai dulce înger un moment, ca apoi să se transforme într-o sirenă nemiloasă. Pentru că supravieţuise ţinând la depărtare pe toată lumea. Până când apăruse el.

Dacă ea avea dreptate, iar creierul ei era cu adevărat vătămat? Minţile slabe şi nebunia se moşteneau. Dacă şi copiii lor...

Nu, orice ar fi fost în neregulă cu ea, nu avea mintea slabă.

— Vom înfrunta asta împreună, scumpo! Eşti soţia mea până când moartea ne va despărţi. Nu te las să scapi, aşa că nici măcar să nu pomeneşti despre anulare.

— Dar, Marcus, nu te-aş învinovăţi...

— Dacă insişti să vorbeşti despre anulare, o avertiză el, voi presupune că tu eşti cea care doreşte să scape de căsătorie.

Privirea îi zbură către a lui, aprigă şi plină de siguranţă.

— Niciodată. Am crezut fiecare cuvânt din jurămintele mele de nuntă.

Lui i se strânse inima în piept.

— Şi eu.

Mai târziu avea să cerceteze prostia asta despre creierul ei vătămat şi avea să o pună să îi explice cum ajunsese analfabetă fiica unui duce. Deocamdată, era destul să o vadă pe vechea Regina readusă la viaţă.

Hotărât să salveze ce mai rămăsese din seara lor, zâmbi şi începu să desfacă ciucurii ţinutei ei stupide.

— Nu mă pot gândi decât la o singură cale de a mă

asigura că nu va exista nicio anulare a căsătoriei.

Ea trase aer în piept, cu ochii strălucind printre lacrimi ca doi bănuţi de argint în lumina lumânării.

— Ce spune inscripţia, Marcus?

Sângele i-o luă la goană când îi desfăcu rochia şi descoperi o cămăşuţă de mătase atât de transparentă încât sfârcurile ei se vedeau prin material, doi muguri roz pe care ardea de nerăbdare să îi guste.

— Spune: „Soţiei mele dragi, singura femeie pe care aş dori vreodată să o înlănţui în temniţa mea”.

Un zâmbet ezitant atinse buzele ei.

— Nu este foarte… drăguţ. Ba chiar s-ar putea spune că este indecent.

— La naiba, sigur că este indecent! Sângele i se revărsă prin vene când îşi coborî gura peste a ei. Şi vom fi mult mai indecenţi înainte ca noaptea să ia sfârşit.

Capitolul 18

Mama protejatei tale este responsabilă să îi spună acesteia ce o aşteaptă în noaptea nunţii sale. Dar, dacă mama nu poate ori nu doreşte să îşi îndeplinească datoria, trebuie să o faci tu.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Regina se desfătă în sărutul lui Draker: atât de cald, atât de tandru. Poate că lui chiar nu îi păsa. Dacă el o dorea destul de mult încât să treacă peste defectul ei, cine era ea să îl contrazică?

Mai ales acum, când mâinile lui se aflau în rochia ei, făcându-şi magia incredibilă asupra sânilor ei. Cerule, ce senzaţie delicioasă!

El îşi coborî capul ca să o sărute, apoi blestemă.

— Asta trebuie să dispară. Desfăcu în grabă ceilalţi ciucuri, apoi trase rochia de pe ea. Gulerul acela afurisit m-a înţepat pentru ultima oară.

Ea izbucni în râs, zăpăcită practic de uşurarea că el nu

o alungase.

— Poate că ar trebui să o pui în lanţuri în temniţă, îl tachină în timp ce el o arunca în cealaltă parte a încăperii.

Ochii lui sclipiră, privind fierbinţi trupul ei subţire îmbrăcat.

— Mai degrabă te-aş lega pe tine.

— Mai bine nu, îl avertiză ea.

Dar respiraţia i se acceleră şi imaginile care îi apăreau în minte fură ademenitor de vii.

— S-ar putea să îţi placă.

O împinse cu spatele pe pat până când capul ei ajunse pe pernă, apoi îi luă mâinile şi i le prinse în jurul a două dintre ornamentele care formau tăblia patului în stil Chippendale. Aplecându-şi gura pe sânul ei, Il Unse sfârcul prin cămăşuţă, stimulându-l până ce deveni un mugur dureros.

— S-ar putea să ţi se pară foarte aventuros să fii legată în temniţa mea, aşteptând ca…

— Dragonul să vină şi să mă devoreze? şopti ea, prinsă în fantezia lui.

— Oh, da, mormăi el pe sânul ei.

În vreme ce doar cu puţin timp în urmă fusese temătoare când se gândise la noaptea nunţii, vorbele lui scandaloase – şi acţiunile – aveau în mod pervers efectul opus asupra ei. Trupul i se înmuie sub atingerile limbii lui fierbinţi şi deveni cald sub gura lui care o sugea.

Îi slăbi legăturile cămăşuţei cu dinţii. Dar, când dădu să i-o tragă în jos, nu putu să o coboare destul ca să îi dezgolească sânii, pentru că braţele îi erau deasupra capului.

Aşa că îşi coborî mâna până la tivul cămăşuţei şi o trase în sus. Îi eliberă mâinile prinse de ornamente doar cât să îi tragă cămăşuţa peste cap, prinzându-i-le din nou după câteva secunde.

— Să nu le dai drumul! îi ordonă el. Eşti în lanţuri.

— Da?

Se uită fix în ochii fierbinţi şi hotărâţi.

— Pentru moment.

Trupul îi fu traversat de un fior desfrânat.

— În regulă.

Apoi el îi îndepărtă ciorapii şi pantalonaşii, lăsând-o complet goală în faţa lui. Ea se zvârcoli în timp ce ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Cât de păcătos părea!

Apoi el părăsi patul, se aşeză într-un fotoliu întors cu faţa spre ea şi o privi intens.

Un fior delicios o trecu din cauza privirii lui din cale-afară de lacome. Cu lumina focului jucându-se pe trăsăturile puternice ale chipului lui, chiar arăta ca un dragon care se încrunta la femeia lui captivă, pregătindu-se să se înfrupte din carnea ei.

Ea înghiţi în sec. Din greu. Dar strânse mai departe ornamentele.

Marcus îşi scoase o cizmă.

— Cred că îmi placi înlănţuită.

Glasul îi era gutural, dornic.

Ei îi crescu şi mai mult propria dorinţă.

— Asta nu dovedeşte decât că eşti foarte păcătos.

Cealaltă cizmă căzu cu zgomot pe podea.

— Ce amabil din partea ta să îmi satisfaci ticăloşia. Puţine femei ar face-o. Se ridică să se apropie de pat, răvăşind-o cu privirea fioroasă şi grea. Nu multora le-ar face plăcere.

Jenată de faptul că se arătase la fel de păcătoasă ca el, îşi smulse privirea din a lui şi cercetă încăperea. Dar asta doar înrăutăţi lucrurile, pentru că pictura care ocupa jumătate din peretele opus patului – un tablou care nu era pictat în stilul chinezesc al restului încăperii – înfăţişa o gamă întreagă de nimfe îmbrăcate doar pe jumătate. Nu, erau sirene care le făceau semne unor marinari neajutoraţi de pe o corabie să se arunce pe stânci.

Mormăind, aruncă din nou o privire către Marcus.

— A cui cameră este aceasta?

— A mea.

— Şi tatăl tău ţi-a permis să ai pictura aceea pe perete?

El izbucni în râs.

— Bineînţeles că nu. Am adăugat-o mai târziu. Ochii îi trecură cu căldură peste trup. Am un interes deosebit faţă de sirene.

— Ca frumuseţile acelea pe care le poţi plăti în orice bordel? întrebă ea acru.

— Ca tine, replică el. Nu mi-aş permite niciodată o frumuseţe nepreţuită ca tine, scumpo!

Aprobarea directă din ochii lui arse orice urmă de jenă, făcând-o să se simtă nerăbdătoare. Fierbinte. Şi ciudat de înfometată.

El începu să se dezbrace. Şi nu se grăbi, ochii nepărăsind nicio clipă trupul ei în timp ce îşi dădea jos haina. Apoi îşi descheie nasturii vestei cu mişcări lente şi deliberate, care o făcură să respire accelerat, în aşteptare. Putea să vadă umflătura din pantalonii lui, dar el continuă acţiunea înnebunitor de lent.

Jos în pântecul ei, carnea începu să îi tremure, să se contracte, apoi să doară… Simţea că avea să moară dacă el nu o atingea curând.

El îşi îndepărtă lavaliera, apoi se apropie de pat ca să-i atingă cu bucata de mătase sânii extrem de sensibilizaţi şi pântecul. O atinse chiar şi acolo jos. Afurisitul acela de material îi stârni nevoia până la punctul maxim fără să i-o satisfacă.

Se zvârcoli când el o trecu ultima oară peste sânii ei înainte să îi dea drumul pe podea.

— Acum ştiu de ce ţi se spune dragon, mormăi ea. Pentru că poţi fi absolut animalic uneori.

Cu un zâmbet larg, el îşi deschise nasturii cămăşii.

— Ah, dar tu mă placi animalic, nu-i aşa? Îţi hrăneşte setea de aventură.

— Nu am o… Se întrerupse când el îşi trase cămaşa peste cap. Sfinte Dumnezeule din Ceruri!

Pieptul lui ar fi rivalizat cu al oricărui luptător – un tors puternic, care se îngusta spre o talie surprinzător de subţire.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Am aprobarea doamnei mele?

— Arăţi absolut… animalic.

După ce îşi scoase pantalonii, se întinse pe pat alături de ea, purtând încă indispensabilii, deşi aceştia nu lăsau prea mult loc imaginaţiei.

— Atunci mă voi ocupa imediat de îndatoririle mele animalice.

Când el îşi coborî capul ca să îi sugă sânul, ea scoase un oftat prelung şi adânc.

— Asta îţi face plăcere? zise el răguşit, apoi trase cu dinţii de sfârcul ei.

— Oh, da, respiră ea, cu degetele încleştate pe ornamente.

Simplul gând de a fi expusă gurii, dinţilor şi mâinilor lui îi ducea excitarea la înălţimi incredibile.

— Vrei mai mult?

Cobori croindu-şi o cale de sărutări de la piept până la buric, în timp ce una dintre mâini îi mângâia sânul.

— Da, Marcus, da, îi şopti ea nerăbdătoare. Mai mult, te rog!

Îşi întoarse capul şi le descoperi pe afurisitele de sirene din tablou râzând de ea. Ele nu ar fi cerut niciodată mai mult, dar ea era absolut neruşinată când venea vorba de Marcus.

Închise ochii ca să nu le mai vadă. Dar, când simţi că mâna lui îi părăseşte sânul, se arcui spre el.

— Te rog, Marcus…

Atunci gura lui o atinse într-un loc cu totul neaşteptat. Acolo jos. Între picioarele ei. Vai, Cerule!

Ochii i se deschiseră larg. Cumva, el ajunsese cu capul între coapsele ei. Mâinile îi depărtau coapsele în timp ce îşi coborî capul ca să-i sărute…

— Marcus! protestă ea din cale-afară de şocată.

Încercă să îşi apropie picioarele, dar el nu îi permise.

— Stai nemişcată, scumpo. Ochii îi licăriră spre ea. Dragonul îşi ia cina.

Rămânând cu privirea fixată în ochii ei, îşi puse gura direct pe mugurul ei. Acolo jos. Ca un amant care o săruta, doar că o făcea în cel mai intim loc. Limba lui ieşi ca să o

lingă, iar ea aproape că pluti.

Cerul să o salveze! Ce nebunie incredibilă era asta? Abia dacă mai putea să respire. Ori să gândească. Ori să facă altceva în afară de a se preda plăcerii sălbatice care îi traversa fiinţa.

El folosea chiar şi dinţii! Şi era minunat. Uimitor. Şocant. Cu siguranţă, locurile pe care gura lui le dezmierda nu trebuiau să fie atinse într-un mod atât de păcătos. Sau supte atât de puternic, sau tachinate atât de…

— Marcus, respiră ea. Asta este… Vai de mine, ah!

Gura lui se jucă apoi cu ea cu şi mai multă neruşinare. Ea se zvârcoli, căutând mai mult. Fiecare atingere a limbii lui o făcu să se arcuiască mai sus, fiecare dezmierdare cu dinţii îi smulse un icnet de uimire până când o duru gâtul de atâta strigat. Se îndrepta spre aceeaşi exaltare dulce pe care o descoperise în seara aceea în trăsura de lângă Almack.

O simţea apropiindu-se. Dacă ar fi putut să ajungă la acea minunată, nebunească…

El îşi ridică capul şi mârâi:

— Ah, nu, nu, soţia mea sirenă. Nu fără mine, nu de data aceasta! Nu înainte să pot fi înăuntrul tău, luând parte la plăcerea ta.

— Marcus! strigă ea, jumătate alarmată, jumătate indignată de faptul că Marcus părăsi patul. Întinse mâna după el. Unde pleci?

— Să îmi dau ăştia jos.

Îşi dădu jos indispensabilii, iar ea icni. Mădularul acela mare din mijlocul părului negru îi cerea atenţia. Chestia… chestia aceea avea să intre în ea?

— Vai, Cerule!

Ochii lui sclipiră.

— O voi lua ca pe o invitaţie.

Privirea lui zbură către mâinile ei şi adăugă:

— Ce s-a întâmplat cu lanţurile tale?

Nu era sigură când dăduse drumul ornamentelor.

— Le-am rupt.

El scoase un hohot de râs strangulat în timp ce se

întoarse spre pat.

— Asta este soţia mea – mai puternică decât oţelul.

Înainte ca el să urce pe saltea, ea îl prinse de şold.

— Aşteaptă!

— Destul cu aşteptatul, mormăi el, dându-i mâna la o parte.

— Vreau să te ating, protestă ea. Şi să te privesc.

O îmbujorare întunecată îi pătă obrajii.

— Nu.

— Tu m-ai privit destul, insistă ea. Aşa că este rândul meu.

— Acum? spuse el cu vocea sugrumată.

Ea îşi sprijini capul pe mâini.

— Acum.

Marcus mârâi. Cu toate astea, rămase neclintit şi o lăsă să îşi pună timid mâna pe puternicul mădular.

— Te-a pregătit cineva pentru noaptea asta, nu? zise el răguşit. Ţi-a spus cum merg lucrurile?

— Prietenele mele căsătorite mi-au spus câte ceva. Dar tot nu m-am aşteptat să fii chiar atât de… mare.

— Voi începea, nu te teme, zise el scurt.

Ea îşi trecu un deget peste carnea fină, minunându-se de felul în care zvâcnea sub atingerea ei. El tremură de-a dreptul în timp ce ea îl mângâia. În mod pervers, lucrul acesta o linişti.

— Şi ce ţi-a spus domnişoara Tremaine? reuşi el să întrebe.

Regina pufni.

— A spus că îmi vei face lucruri necuviincioase şi ruşinoase, că trebuie să stau nemişcată şi să te las să mi le faci, chiar dacă nu îmi plac. Pentru că eşti soţul meu.

— Fata bătrână îi dă lecţii sirenei. Ignoră tot ceea ce ţi-a spus ea.

— Aşa intenţionez.

Îşi încleştă degetele în jurul mădularului, uimită de cât de ferm devenise. El slobozi o înjurătură.

— Dumnezeu să mă salveze de virginele curioase. Îi dădu mâna la o parte. Destul!

— Dar eu…

O întrerupse cu un sărut apăsat în timp ce se aşeză între picioarele ei. Mâna lui îi găsi mugurul încă dureros şi îl frecă dur şi dulce, suficient să-i aţâţe din nou dorinţa. Apoi acolo nu mai fu mâna, ci mădularul lui masiv, despărţindu-i coapsele şi intrând înăuntrul ei.

Ea îşi smulse gura de pe gura lui.

— Mă vei sfâşia.

— Ba nu, murmură el lipit de tâmpla ei.

— Ba da. Este atât de… iar eu sunt atât de…

— Strâmtă, da.

Se opri din mişcare ca să-i atingă fruntea cu buzele, deşi ea îl putu vedea cum strânge din fălci.

— Aşa trebuie. Dar, crede-mă, bărbaţii au făcut asta de generaţii…

— Nu mie, protestă ea.

El se înecă râzând.

— Dumnezeule mare, aşa sper.

Alunecă mai mult înăuntrul ei înainte ca ea să apuce să se pregătească. Dar, în mod surprinzător, vorbele lui îi luaseră gândul de la ceea ce se întâmpla mai jos şi i se păru uşor să îl primească.

— Asta este, îi şopti el la ureche. Deschide-te, scumpa mea. Lasă-mă să pătrund!

Iar ea asta făcu. Şi i se păru acceptabil, dacă nu chiar plăcut. Apoi el împinse în bariera virginităţii ei. Îl putu simţi în ea, iar o nelinişte bruscă o făcu să se tensioneze.

El se retrase şi o privi lung, cu ochii aprinşi.

— Ascultă-mă, Regina…

— Ştiu, va durea. Oftă. Bănuiesc că nu există nicio modalitate de a trece peste partea asta?

Îi scăpă un râs gutural.

— Din câte ştiu, nu.

Până în clipa aceea, prietenele ei nu se înşelaseră prea tare. Prima parte fusese minunată. Dar acum era pur şi simplu ciudat. Şi umilitor. Şi, cu siguranţă, inconfortabil.

Se pregăti.

— Atunci termină odată. Dar încearcă să nu mă ucizi.

El se încruntă.

— Nu va… Nu contează, nu mă vei crede până când partea rea nu va fi trecut.

O pătrunse cu o împingere ascuţită.

O explozie neaşteptată de durere vibră în măruntaiele ei. Dar se stinse grabnic, lăsând în urmă o durere surdă în locul în care el era implântat adânc în ea.

Rămase suspendat deasupra ei, cu muşchii încordaţi. După un moment, întrebă:

— Ei? Eşti încă vie?

Ea îşi ţinuse respiraţia, dar acum o eliberă.

— Aşa cred.

— Bun. Lumea nu priveşte cu ochi buni pe cineva care îşi ucide soţia în noaptea nunţii. Aş fi cu siguranţă alungat din societate.

Încercarea lui de a glumi o făcu să zâmbească, în ciuda dezamăgirii că asta era totul legat de prima noapte. În adâncul sufletului, sperase să fie de fapt mai bine decât spuseseră prietenele ei.

— Eşti sigură că eşti bine? întrebă el din nou, de data asta cu o anumită tensiune în glas.

Îşi mişcă pântecul ca să experimenteze, surprinsă de faptul că, deşi el era în ea, nu se mai simţea nici pe departe aşa de rău cum se aşteptase.

— Cred că am supravieţuit.

— Nu prea mult dacă vei continua să faci asta, spuse el cu vocea sugrumată.

— Te referi la asta?

Îşi legănă din nou partea de jos a trupului, smulgându-i un geamăt adânc.

— Dacă nu încetezi să te mişti aşa, nu voi fi în stare să o fac încet şi uşor, cum ar trebui.

— Ce să faci încet şi sigur? Am crezut că am terminat.

— Absolut deloc.

Hm, dacă nu terminaseră…

— Deci atunci când fac asta… îşi legănă fundul sub el. Te afectează?

— Mă înnebuneşte! spuse el sacadat.

Poate că până la urmă prietenele ei se înşelau. Îşi undui în mod voit şoldurile.

— Îmi place să te înnebunesc.

— Femeiuşcă neruşinată!

Se retrase din ea. Doar pentru a intra lent din nou. Apoi ieşi. Intră din nou.

Foarte interesant! Părţile ei intime deveniră calde şi cumva o furnicau. Îşi ridică şoldurile în întâmpinarea împingerii lui şi aproape că îşi ieşi din minţi când furnicăturile izbucniră imediat într-o dorinţă mistuitoare.

— Ah, Marcus, este... Oh...

— Exact... vorbele mele. Îşi mări ritmul. Am avut dreptate despre tine, nu-i aşa?

— Poftim?

Se strădui să fie atentă, dar împingerile lui făceau lucruri uimitoare în măruntaiele ei. Pântecul îi tremura şi era fierbinte, iar de fiecare dată când el intra adânc în ea, o străbătea un fior nou.

— Chiar eşti... La Belle Dame Sans Merci. Respiraţia lui greoaie îi încălzi obrazul. O seducătoare înnăscută.

— Da, replică ea, încântată de gândul acela. Poate că nu era capabilă să citească ori să îi dăruiască copii perfecţi, dar poate că în această privinţă putea să îl facă fericit. Da, dragul meu!

Împingerile lui se transformară într-o lovire feroce, care făcu dulcea tensiune să crească în ea, la fel ca mai devreme. Cu un strigăt de încântare, îl strânse tare şi se arcui lipindu-se de el, căutând mai mult din senzaţia aceea magnifică.

Un geamăt răguşit răsună profund în gâtlejul lui.

— Seducătoareo, acuză el. Sireno!

Ea îşi întoarse privirea spre tabloul din care sirenele o încurajau.

— Da, zise, îngropându-şi degetele în braţele lui uriaşe. Da!

— Sirena mea, mârâi el.

— Da, oh, da!

El tună în ea, în jurul ei, mistuind-o. Îşi înălţă capul şi

o străpunse cu privirea.

— Nu vor fi alţi dragoni.

— Nu, şopti ea, zvârcolindu-se sub el.

El îşi alunecă mâna între ei, găsind cu precizie locşorul acela sensibil care părea să răspundă la mângâierile lui.

— Niciunul în afară de mine.

— Nici unul. I se tăie respiraţia când el îşi mişcă degetul. Nu… niciodată.

După promisiunea aceea, nu mai existară vorbe, doar trupul lui devorându-l pe al ei, degetul lui crescându-i dorinţa la aceeaşi intensitate cu nevoia lui, până când ea se zvârcoli sub apăsarea lui, la fel de dornică să îl mistuie aşa cum el o mistuia pe ea.

— Ah, dragul meu… Ah, da, da! strigă ea când lumea explodă în jurul ei. Marcus!

Gemându-i numele, el împinse puternic pentru ultimă dată. Şi, în timp ce se revărsă în interiorul ei, luând parte la marea ei eliberare, ea se agăţă puternic de umerii lui puternici, un val de uşurare amestecându-se cu plăcerea.

Acum el era soţul ei. Nu mai era cale de întoarcere.

Slavă Domnului!

Capitolul 19

Educă-ţi bine protejata ori, când va creşte, îţi va abandona învăţăturile.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

La mult timp după ce Regina adormise, Marcus stătea treaz. În sfârşit, o posedase pe femeia după care tânjise săptămâni bune. Presupusese că, odată ce avea să se culce cu ea, tăişul ascuţit al dorinţei lui avea să se tocească, dar nu era aşa. Chiar şi acum dorea să se îngroape din nou înăuntrul ei, să o trezească cu sărutări ca să o poată gusta, mângâia şi…

Nu, ea avea nevoie de odihnă şi de câteva ore să îşi revină după dragostea lui frenetică. Putea doar să spere că forţa nevoii lui nu o speriase. Dacă asta o făcea să alerge înapoi în Londra, către companionii din oraş?

Întrucât gândul acela negru ameninţa să îi otrăvească mulţumirea, îşi îngropă înadins nasul în părul ei ciufulit ca să-i inspire mirosul ei ameţitor.

Cumva, asta îl alină. Credea că ei îi plăcuse cum făcuseră dragoste, frenetic ori nu. Odată ce trecuseră de partea dificilă, ea se implicase cu totul în asta, cu tot entuziasmul la care putea spera un bărbat.

Ea se cuibări mai aproape de el, iar el o înfăşură în îmbrăţişarea lui. Abia atunci putu adormi.

Zorii zilei luminau cerul când sunetul muzicii îl trezi. Muzică de harpă.

Dumnezeule Mare, murise şi ajunsese în rai. Iar asta, după o singură noapte fermecătoare cu Regina.

Deschizând uşor un ochi, văzu că se afla încă la Iliria. Şi totuşi, auzea muzică de harpă. Până când o voce feminină blestemă, iar muzica se întrerupse.

Asta îl trezi pe deplin. Se ridică în capul oaselor şi o găsi pe soţia lui nu prea departe de pat. Aşezată pe un scăunel, ajusta ceva la harpă în timp ce bombănea de una singură.

Şi era complet goală. Exact aşa cum fusese în visul lui.

Mădularul i se trezi şi el cu totul la viaţă.

— Sper să mă trezeşti în felul acesta în fiecare zi.

Dădu cuvertura la o parte şi coborî din pat, încântat şi uşurat să descopere că temerile lui din timpul nopţii fuseseră false.

Ea ridică ochii speriată, apoi se încruntă.

— Regret să te informez că visul tău cu mine cântând goală la harpă va trebui să rămână un vis. Cu siguranţă, este imposibil să cânţi gol la harpă.

Părea atât de iritată de descoperirea aceea, încât el îşi înăbuşi râsul.

— Da? zise îndreptându-se spre ea.

— Mi-am zgâriat de două ori genunchii cu obiectul acesta afurisit, se plânse ea. Şi lemnul sculptat îmi face carne vie pe umăr…

— Nu am dori aşa ceva.

Trecând pe lângă ea, trase harpa în faţă şi o ţinu dreaptă, în loc de poziţia normală de cântat. Apoi merse în spatele ei.

— Deşi, trebuie să recunosc, formează un tablou atrăgător.

Se aplecă şi o sărută pe gât.

— La fel ca ţinuta mea. Şi ai văzut ce bine a mers.

Chicotind, îşi coborî mâna să îi mângâie sânul. Ea inspiră profund, apoi se lăsă în voia lui.

Aceasta fu toată încurajarea de care avusese nevoie. Ridicând-o de pe scăunel, o duse înapoi în pat.

— Atunci, va trebui să ne descurcăm fără harpă şi fără ţinuta aceea. În regulă?

Răspunsul ei fu să îşi ridice gura pentru un sărut.

La ceva vreme după aceea, satisfăcuţi şi lungiţi goi şi pe deplin mulţumiţi, o trase în braţele lui. Ea se apropie de bunăvoie, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Sper că nu te-am rănit, scumpo, murmură el. Ar fi trebuit să îţi las mai mult timp ca să îţi revii după noaptea trecută.

— Dacă aş fi dorit asta, răspunse ea, trăgând cuvertura ca să-i acopere pe amândoi, nu te-aş fi trezit cântând la harpă. Şi apoi nu m-ai rănit. De fapt…

Îi scăpă un chicotit.

— De ce râzi?

— Prietenele mele. Sunt nişte prostuţe. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus despre noaptea nunţii lor. Aproape că m-au convins că şi a mea avea să fie îngrozitoare.

El ridică din sprânceană.

— Sper că asta înseamnă că nu a fost.

Un zâmbet de sirenă înflori pe buzele ei.

— Ştii foarte bine că a fost nemaipomenit, ticălos mulţumit de sine ce eşti!

— Şi tu, la rândul tău, ai fost nemaipomenită.

Îl cercetă suspicioasă.

— Adică sunt o desfrânată fără pic de ruşine.

— Absolut fără pic de ruşine, slavă Domnului!

— Nu te superi?

— Să am o soţie căreia să îi facă plăcere să împartă patul cu mine? Dumnezeule, nu! De ce m-aş supăra?

Ochii ei se îngustară.

— Nu spui asta doar ca să scuteşti o avere pe bijuterii, nu-i aşa?

El o privi pieziş.

— Poftim?

— Prietenele mele au spus că singurul avantaj ale relaţiilor matrimoniale este acela că soţii lor le cumpără după aceea bijuterii.

— Doreai bijuterii?

— Nu dacă asta înseamnă să renunţ la ceea ce tocmai am făcut.

Un zâmbet jucă pe buzele lui.

— Nu înseamnă asta. Dar mă tem că nu mi-a trecut prin minte să îţi cumpăr vreuna.

Ea izbucni în râs.

— Ştiam că nu o vei face. Nu eşti genul care cumpără bijuterii.

— Ţi-am luat o harpă, sublinie el.

— Da, şi este minunată.

— Chiar dacă nu poţi citi inscripţia.

Ea înlemni şi toată exuberanţa îi dispăru, iar el se blestemă în sinea lui pentru că amintise asta. Dar acum, când cea de-a doua lor partidă de amor îi liniştise în cele din urmă dorinţa, dorea să ştie cum ajunsese ea într-o asemenea situaţie.

— Chiar nu poţi citi deloc?

Clătinând din cap, se întoarse cu spatele la el, într-o parte.

Marcus o trase ca să stea lungită pe spate, aşezându-şi mâna pe talia ei.

— Pentru mine nu contează, scumpo. Dar vreau să ştiu cum se poate ca fiica unui duce să fie…

— Proastă? zise ea cu amărăciune. O idioată?

— Analfabetă, o corectă. Trăgând-o din nou la pieptul lui, îşi frecă nasul de gâtul ei. Nu eşti deloc proastă. Tocmai asta e. De ce nu ai învăţat să citeşti?

Îşi înălţă capul ca să-l privească fix.

— Crezi că nu am încercat? De sute de ori, de mii de ori? Am făcut-o. Am încercat din răsputeri. Dar nu a mers niciodată. Buza de jos îi tremură. Ţi-am spus, creierul meu nu funcţionează aşa cum ar trebui.

— De unde ştii?

Ea oftă.

— Când Cicely a început lecţiile cu mine…

— Cicely? Am crezut că este doamna ta de companie.

— Este. Dar e mai mult de atât. A fost guvernanta mea încă din copilărie.

El arcui o sprânceană.

— Ducele nu şi-a putut permite să îţi ia o guvernantă?

— Ba da. Din fericire, Cicely l-a convins să nu angajeze. Se răsuci ca să fie faţă în faţă cu el. Cicely, verişoara primară a tatălui meu, a venit să locuiască împreună cu noi la scurt timp după ce m-am născut eu. Tatăl ei tocmai decedase. Era o femeie simplă, cu o familie săracă, aşa că era pe cale să devină fată bătrână încă de pe atunci. Probabil de aceea ţinea atât de mult la mine. Ea a fost cea care a observat pentru întâia oară problemele mele de citire. Ştiind ce aşteptări mari avea mama de la copiii ei, a făcut în aşa fel încât mi-a devenit guvernantă înainte ca altcineva să afle de problemele mele.

— Părinţii tăi nu au ştiut?

Ea clătină din cap.

— Mama ar fi murit de umilinţă. Iar tata rareori a avut de-a face cu noi. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu activităţile obişnuite ale unui domn şi foarte puţin în preajma copiilor săi. Nici măcar Simon nu ştie.

El se încruntă.

— Aşadar, Cicely este cea care a pretins că nu poţi citi…

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar Cicely nu a pretins nimic.

Chiar a încercat să mă înveţe. Ea îmi arăta o literă, iar eu vedeam alta. Şi, da, când am crescut, am încercat şi cu alţii. Îi ceream lui Simon să îmi citească un cuvânt simplu, unul dintre puţinele pe care reuşisem să le învăţ din vedere. Îmi amintesc foarte clar că l-am rugat să îmi citească *era,* iar el mi-a spus că scria *are.* Lacrimile îi umplură ochii. Nu am putut învăţa nici măcar un cuvânt corect.

— Şi ai renunţat? zise el.

Se încruntă la el.

— Sigur că nu, dar m-am descurajat. Totuşi, poate că aş fi continuat dacă nu ar fi fost durerile de cap.

— Da, ai menţionat durerile de cap.

— Le am de fiecare dată când încerc să citesc. Cicely a consultat în secret un doctor care a spus că ar trebui să nu mai încerc. Că sigur creierul îmi este vătămat, posibil de la o febră pe care am avut-o când eram mică, şi că, dacă voi continua să îl solicit, aş putea să îl afectez şi mai mult. Aşa că… am încetat lecţiile.

— Şi nu ai mai încercat vreodată.

— Încerc din când în când, dar apar durerile de cap…

— Da, înţeleg.

Înţelegea, desigur. Domnişoara Tremaine consultase vreun şarlatan – sau se prefăcuse că ceruse sfatul vreunuia –, iar Regina, fiind un copil naiv, îl crezuse pe cuvânt pe idiot că avea creierul *vătămat.*

Vru să afle mai multe.

— Aşadar, nu citeşti deloc? Cum te descurci? Nu e un lucru uşor de ascuns de societate.

— Ah, am metodele mele. Zâmbesc forţat. Dacă cineva îmi cere să citesc, spun doar că am ochii obosiţi, că nu mi-am adus ochelarii sau că prefer să citesc mai târziu, în particular.

Aşa cum făcuse cu o zi în urmă, cu scrisoarea Louisei.

— Dacă cineva este foarte insistent, cum ai fost tu aseară, fie mint în legătură cu ce am citit, fie schimb subiectul. Îi aruncă o privire piezişă. Cei mai mulţi oameni nu sunt atât de insistenţi. Şi, de obicei, nici nu îmi cer să

citesc lucruri scandaloase.

— De unde ştii din moment ce nu poţi să citeşti?

Ea ridică din umeri.

— Cicely este mereu în preajmă ca să-mi spună ce scrie cu adevărat când nu e nimeni atent. De fapt, Cicely îmi citeşte tot. Îmi cumpără traducerile pentru operă cu mult timp înainte să mi le citească.

Îmi scrie şi îmi citeşte toate biletele. Îmi citeşte ziarul şi revistele pentru femei…

— Şi astfel ai reuşit să ascunzi secretul în toţi anii aceştia, zise el sec. Altfel, poate că ai fi fost obligată să înveţi, iar atunci nu ai mai fi avut nevoie de domnişoara Tremaine.

Îl biciui cu o privire aspră.

— Marcus, nu trebuie să o învinovăţeşti pe Cicely pentru nimic. Mi-a fost foarte loială. Trebuie să îi fi fost greu – să nu poată pleca niciodată de lângă mine, să fie mereu obligată să îmi citească şi să scrie pentru mine, ascunzând asta de toată lumea. În clipa în care am nevoie să îmi citească, îşi scoate ochelarii şi o face fără să se plângă.

— Mai bine decât să fie aruncată în stradă.

Regina afişă o expresie plină de revoltă.

— Ştie că nu aş arunca-o niciodată în stradă.

— Ştie? Fratele tău era mai mult decât pregătit să o alunge la ţară. Dacă nu ai fi avut nevoie de ea, ar fi fost obligată să plece. Aşa că sigur citeşte fără să se plângă. Pentru o rudă săracă, este mai bine decât alternativă.

Ea se ridică în capul oaselor şi se uită urât la el.

— Încerci să sugerezi că Cicely a plănuit de la început să mă înşele în legătură cu defectul meu…

— Nu, nu în întregime, îngăimă el împăciuitor, deşi exact asta credea. Dar poate că a exagerat ca să te facă să depinzi de ea.

— Durerile de cap sunt reale! Nu le-a inventat ea. Nici eu nu le-am inventat!

— Sigur că nu. Se ridică şi el, cuprinzându-i în mână obrazul îmbujorat. Dar, scumpo, mulţi oameni au dureri de cap când fac tot felul de lucruri. Cu toate astea, continuă să

le facă şi supravieţuiesc durerilor de cap fără să le fie vătămat creierul permanent.

Lacrimile i se revărsară pe obraji în timp ce îşi feri privirea.

— Nu înţelegi.

— Ba da. O strânse în braţe. Sincer, da. Durerile de cap sunt îngrozitoare. Eu însumi nu le am, dar ştiu că Louisa suferă foarte mult din cauza lor. Îşi întări strânsoarea trupului ei ţeapăn, căutând o cale de a o convinge. Spune-mi, Regina, călăreşti?

— Da, răspunse ea răstit.

— Iar când ai învăţat pentru prima dată, nu te-au durut muşchii timp de câteva zile după aceea? Nu te-a durut fundul de fiecare dată când te aşezai? Nu ai simţit pentru o vreme că picioarele îţi erau ca de cauciuc?

Ea rămase nemişcată.

— Ba da, răspunse pe un ton mai potolit.

— Ai decis atunci că era ceva în neregulă cu picioarele ori cu fundul tău? Că ar trebui să nu mai călăreşti niciodată?

— Nu. Se retrase de lângă el. Dar asta li se întâmplă tuturor – îi dor picioarele şi fundul, şi toţi ştiu că trebuie să continue până când vor învăţa. Eu sunt singura care are dureri de cap când citeşte.

— De unde ştii? Le-ai întrebat pe toate doamnele pe care le-ai întâlnit vreodată? Pe fiecare fată din şcoala primară? Din câte cunoşti, ar putea fi 20, 50, 100 de doamne care au dureri de cap când citesc. S-ar putea să fie chiar şi bărbaţi.

Regina avea respiraţia întretăiată şi nu îşi lua ochii de la el.

— Dacă tu eşti atât de reticentă şi refuzi să vorbeşti despre asta, continuă el, de ce crezi că ele ar face-o? De ce ar risca să fie numite proaste ori leneşe? De unde ştii că nu sunt sute de oameni cu creierele *vătămate* care se plimbă prin Londra în clipa asta?

— Ce spui? şopti ea.

— Eu chiar nu cred că îţi poţi răni creierul dacă îl

soliciţi, scumpo. Dar sunt sigur că nu vei şti niciodată până când nu încerci.

Dorinţa bruscă de pe chipul ei îi strânse inima. Acum înţelegea de ce tânjea după societatea londoneză, de ce se temea să fie izolată la ţară. Pentru o doamnă ca Regina, care nu putea citi, dar era prea deşteaptă să se mulţumească doar cu lucrul de mână şi îndatoririle de soţie, era un blestem să stea la ţară.

În Londra, îşi putea hrăni mintea la operă, la teatru, în saloane. Poate că tovarăşii ei erau idioţi, dar erau amuzanţi, iar ei o distrăgeau de la chinul de a se gândi tot timpul la creierul ei vătămat, cum îl numea.

Acolo, la Castlemaine, ar fi plâns de plictiseală. Aşadar, dacă dorea să o ţină lângă el…

— Puţin mai târziu, continuă el, voi merge călare până la casa veche şi voi aduce câteva dintre abecedarele vechi ale Louisei. Dacă o luăm uşor…

Speranţa îi umplu chipul.

— Chiar crezi că aş putea învăţa?

— Ştiu că poţi.

— Vai, Marcus, dacă ai putea să mă înveţi, nu ştii ce ar însemna asta pentru mine!

— Pot să ghicesc. Fără cărţile mele care să îmi ţină companie în aceşti ultimi nouă ani, aş fi înnebunit.

Un nor neaşteptat se abătu pe chipul ei.

— Dar dacă doctorul a avut dreptate? Dacă mă voi transforma într-o idioată care vorbeşte fără noimă…

— Nu va fi aşa. Îi apăsă un deget pe buze. Nu voi permite una ca asta. Şi ştii cum suntem noi, dragonii – întotdeauna căpătăm ceea ce ne dorim. Când văzu că vorbele lui nu părură să o liniştească, încercă o altă tactică: Şi apoi, cu siguranţă, dacă eu am fost în stare să rezist la Almack pentru tine, şi tu poţi să înfrunţi câteva dureri de cap pentru mine.

Poate că, dacă nu ar fi făcut-o pentru ea însăşi, avea să o facă pentru el, dintr-un oarecare simţ al datoriei. Cumva, avea să o înveţe să citească. Trebuia să o facă. Era singura modalitate de a o ţine lângă el.

— În regulă. Se lipi de pieptul lui, oftând. Promit să încerc.

Capitolul 20

Protejata ta îţi va urma regulile cu mai multă înflăcărare dacă vede mai întâi consecinţele nerespectării lor.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Regina încercă. Şi încercă. Şi încercă din nou. Totuşi, după patru zile de tortură, nu era deloc mai aproape de a învăţa să citească decât fusese înainte. Şi, mai rău, îi venea să strângă de gât persoana care născocise acea îngrozitoare invenţie: abecedarul. Îi venea chiar să îl sugrume pe Marcus. Pentru că el pur şi simplu nu renunţa.

Era mijlocul celei de-a cincea zile din luna lor de miere, iar ea stătea cu el în salonul frumos din Iliria, chinuindu-se cu abecedarul pe care el îl adusese din clădirea principală. Se săturase să se simtă proastă, se săturase de îngrijorarea de pe chipul lui atunci când ea spunea ceva greşit, se săturase de frustrarea lui, care o oglindea pe a ei.

Se săturase mai ales de durerile de cap. Iar Marcus, blestematul, nu îşi uita misiunea nici măcar o clipă şi îi îngăduia să meargă la culcare cu o compresă rece. Asta, dacă nu îl seducea ea mai înainte, lucru pe care nu reuşea să îl facă atunci când o durea capul.

Ce lună de miere se dovedea a fi!

— Din nou, Regina. Întoarse pagina cărţii cu coperte roşii pe care ea ajunsese să o urască. Uită-te la forma literei. Un *b* are burta spre dreapta, nu spre stânga. Litera pe care tu o scrii este *d.*

— De la *dobitoc,* mormăi ea. Ori am greşit şi asta?

— Nu eşti o dobitoacă.

— Nu vorbeam despre mine. Aruncând cartea într-o parte, se lăsă pe spate şi se uită urât la el. Când vei

accepta că pur şi simplu nu o pot face? După toate orele acestea de muncă, abia dacă îmi pot citi numele, darămite o carte. Iar în ceea ce priveşte scrisul…

— Ştiu, ştiu. Îşi frecă bărbia aspră. Chiar am crezut că va fi mai uşor. Recunosc că acum am un respect mai mare decât înainte faţă de domnişoara Tremaine. Dar dacă ai încerca doar…

— Să încerc! Închizând cartea cu zgomot, sări de pe scaun. Cum îndrăzneşti? M-am holbat la cărţile astea afurisite până când mi s-au încrucişat ochii, fundul mi-a amorţit de la atâta şezut, iar tu ai îndrăzneala…

— Nu m-ai lăsat să închei, scumpo. O ridică în poala lui. Ştiu că ai încercat. Ceea ce începusem să spun era că, dacă ai încerca să nu te gândeşti că este imposibil, poate că am ajunge undeva. În loc să ne dăm bătuţi chiar înainte de a începe.

Înmuiată un pic, îşi lipi capul de al lui.

— Mă gândesc că este imposibil doar pentru că aşa este. De ce insişti că pot face un lucru pe care l-am încercat ani întregi fără succes?

— Pentru că am încredere în tine, murmură el, lipindu-şi nasul de obrazul ei. Înainte nu ţi s-a oferit şansa de a încerca aşa cum trebuie.

— Dar acum da, zise ea. Poate că este vremea să admitem înfrângerea.

— Nu! Se retrase ca să o privească încruntat. Nu îţi voi permite!

Ea se încordă.

— De ce este atât de important pentru tine? Nu poţi suporta gândul că soţia ta nu este în stare să citească?

— Nu este vorba despre asta. Dacă aş crede că tu eşti mulţumită de felul în care stau lucrurile, şi eu aş fi mulţumit. Dar nu eşti. Recunoaşte!

— Îmi doresc din suflet să învăţ să citesc, dar nu este absolut necesar, să ştii. Odată ce luna noastră de miere ia sfârşit, iar Cicely va locui cu noi…

— Nu avem nevoie de Cicely. Dacă trebuie, îţi voi citi eu însumi.

Ea îi mângâie obrazul.

— Nu fi caraghios! Nu poţi fi mereu prin preajmă ca să faci asemenea lucruri.

El îi aruncă o privire încăpăţânată.

— Ba cu siguranţă pot. Şi o voi face.

— Louisa mi-a spus că eşti mult mai implicat în treburile moşiei tale decât stăpânii obişnuiţi. Nu vei putea lăsa totul baltă ca să citeşti meniul menajerei ori nişte instrucţiuni pentru mine.

— Sunt stăpânul moşiei – voi face ce doresc. Nu vreau să te bazezi întotdeauna pe verişoara ta. Fie înveţi, fie îţi voi citi eu şi cu asta, basta!

Ea se încruntă.

— Şi atunci ce se întâmplă cu Cicely?

El ridică din umeri.

— Poate locui în casa din oraş o perioadă nedeterminată. Probabil că ar prefera asta – sunt mai multe lucruri de făcut în oraş.

— Nu ar putea locui singură. Şi, oricum, nu vreau să îmi citeşti totul. Sunt anumite lucruri pe care o femeie preferă să le ţină ascunse de soţul ei.

Încruntarea lui întunecată ar fi topit şi gheaţa.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi corespondenţa cu prietenele ei. O roşeaţă i se strecură în obraji. Şi informaţii pentru doamne, care sunt de o natură… mai delicată. Nu putea îndura să îl audă citindu-i cele mai noi descrieri ale calităţilor grozave ale unui corset, pentru numele lui Dumnezeu! Iar când ne vom întoarce în oraş peste câteva zile, voi…

— Cum adică ne vom întoarce în oraş? Nu ne întoarcem prea curând.

Inima ei începu să bubuie.

— Dar sezonul încă nu a luat sfârşit. Şi am crezut că vei dori să fii în oraş pentru Louisa.

— De ce? Îi are pe cei din familia Iversley. Îi cercetă chipul. Dacă nu cumva ştii alt motiv pentru care ar trebui să mă întorc degrabă în oraş pentru Louisa.

Ea încercă să zâmbească, deşi panica îi umpluse

pieptul.

— Nu, sigur că nu. Dar sigur vei dori să te afli în preajmă ca să-i cercetezi pe ceilalţi domni care o curtează oricare îi cer mâna. A mai rămas doar o lună sau două.

— Intenţionez să petrecem timpul acesta aici, ca să te acomodezi cu datoriile tale de doamnă a domeniului de la Castlemaine.

Ea îşi ascunse în poală mâinile care îi tremurau.

— Putem face asta odată ce sezonul ia sfârşit.

Atunci când Louisa fie avea să se căsătorească, fie urma să se întoarcă la Castlemaine ca să aştepte noul sezon.

— Dar în perioada aceasta a anului prefer să fiu în oraş, continuă ea.

— Eu prefer să fii aici.

El strânse din dinţi.

Ea îşi înălţă bărbia.

— Aş putea oricând să merg singură, să ştii.

— Nu şi dacă eu nu-ţi permit.

Fu scuturată de un fior rece. Până în clipa aceea, nu văzuse nicio urmă din soţul tiranic care se temuse că avea el să fie.

— Mi-ai promis că voi putea veni şi pleca din oraş când doresc.

— Nu mi-am dat seama că aveai de gând să te eschivezi de la datoriile tale ca soţie ca să faci asta.

Vorbele lui o făcură să se înfurie.

— Dacă vei încerca să mă ţii aici împotriva voinţei mele, o voi chema pe Cicely să mă ia.

— Cum? Nu e ca şi cum i-ai putea trimite o scrisoare.

Ea se înroşi.

— Voi cere unuia dintre servitori să scrie o scrisoare pentru mine.

— Da? Zâmbi trist. Îndrăznesc să spun că nici măcar un singur servitor din casa ta nu a ştiut vreodată că nu poţi citi. Aşadar, nu prea cred că vei dezvălui asta unui servitor din casa mea.

Faptul că el avea dreptate nu făcu decât să îi crească

mânia.

— Atunci voi angaja pe cineva din sătucul tău…

— Ei, asta, draga mea, cu siguranţă nu voi îngădui.

— Poftim? Ai de gând să îmi interzici?

— Absolut.

Când cuvântul acela o făcu să se ridice din poala lui, el o ţinu ferm, propria furie aprinzându-i chipul.

— Mi-am petrecut jumătate din viaţă drept subiect al celor mai nemiloase bârfe. Plebea locală a ajuns în cele din urmă să mă vadă ca pe un stăpân drept şi just, căruia îi pasă de ceea ce se întâmplă cu pământurile şi arendaşii lui, iar tu vrei să le dau ocazia să-mi bârfească soţia? Să vorbească despre cum arde de nerăbdare să mă părăsească la doar o săptămână după ce ne-am căsătorit?

— Nu ard de nerăbdare…

— Nu ai idee cum este. Pot avea încredere în servitorii mei că sunt loiali şi discreţi, dar oamenii din oraş… Clătină din cap. Nu voi îngădui asta.

Toată mânia ei se risipi. Dacă cineva putea înţelege genul acesta de mândrie, ea era aceea. Dar rămânea faptul că el încerca să o ţină într-o închisoare făcută de mâna lui.

— Atunci voi fi nevoită să merg pe jos până la Londra, spuse încordată. Asta, dacă nu intenţionezi să mă încui în temniţa ta.

— Sigur că nu. Îl răvăşi un oftat adânc. Foarte bine, ne vom întoarce în Londra pe perioada sezonului, dacă doreşti.

— Da.

— Dar numai după ce vei mai lua lecţii de citire timp de câteva zile. În regulă?

— În regulă.

Ar fi trebuit să fie uşurată că el cedase. Dar avu sentimentul neliniştitor că dezastrul fusese doar amânat, nu evitat.

— Şi apoi, luna noastră de miere abia a început. Cu siguranţă, nu mi-ai purta pică vreme de câteva zile în care să te ţin doar pentru mine.

— Nu, zise ea, dorinţa din tonul lui alungându-i întrucâtva neliniştea.

Desigur, acum avea să fie pretenţios; erau căsătoriţi de nicio săptămână.

— Dar nu am de gând să îmi petrec tot timpul îndurând cărţile tale şi durerile de cap. Azi, cel puţin, am putea face altceva?

O arşiţă mocnită apăru pe chipul lui.

— Cum spui tu, murmură el în timp ce îşi coborî gura peste a ei.

Râzând, ea îşi apăsă degetele pe buzele lui.

— Nu asta, diavol lasciv! Facem deja destul.

El lăsă să îi scape o înjurătură frustrată.

— Atunci la ce te-ai gândit?

— Mai întâi, mi-ar prinde bine o partidă de călărie sănătoasă… îşi dădu seama ce spusese chiar înainte ca ochii lui să înceapă să lucească. Pe un cal. Poate că am vedea restul moşiei tale şi am vizita clădirea principală. Un zâmbet poznaş îi apăru pe buze. Ai putea chiar să îmi arăţi faimoasa ta temniţă.

Chipul lui se întunecă brusc.

— Să trecem peste temniţă. Locul acela afurisit este rece şi mohorât, cu nimic altceva decât sticle de vin şi lanţuri ruginite în el. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

— Dar toată vorbăria ta şi zvonurile m-au făcut curioasă.

— Doar din cauză că ai în minte o imagine falsă despre ea. Nu este cum ţi-ai imaginat tu, îţi garantez. Îi aruncă un zâmbet forţat. Dacă doreşti neapărat să o vezi, ţi-o voi arăta, dar aş prefera să nu stârnesc şobolanii coborând acolo.

„Oh, şobolani!”

— Las-o baltă! Te cred pe cuvânt.

— Totuşi, o partidă de călărie sună plăcut. Iar vremea este perfectă pentru asta. Îi atinse urechea cu gura, în timp ce îşi strecură mâna în corsetul ei şi îi mângâie sânul. Dar mai întâi, scumpo, doresc o partidă de călărie în privat. Merit o recompensă după ce am făcut atâtea concesii.

— Ah, chiar aşa, meriţi? Se prefăcu ofensată, deşi

sângele începuse deja să îi fiarbă şi pulsul să i se accelereze. Şi dacă eu spun altfel?

— Atunci voi fi obligat să te conving. Îi mângâie sfârcul cu degetul mare până când ea gemu şi îşi împinse sânul în mâna lui. Presupun că nu va fi foarte dificil.

— Eşti…

El îi sărută gâtul.

— …un foarte ticălos…

El îi linse gâtul.

— …dragon.

— Întotdeauna, murmură el, în timp ce o sărută în sus, până la bărbie, apoi pe gură. Dar numai cu tine, draga mea, numai cu tine.

*

Soarele după-amiezii cobora la orizont în vreme ce călăreau către clădirea principală. Marcus îşi privi soţia, căutând un semn care să arate că ea nu era de acord cu renovările fanteziste ale tatălui lui. Dar chipul ei arăta că era mulţumită, la fel cum fusese şi de restul moşiei.

Asta îi dădu speranţă. Poate că acum ea nu avea să mai fie atât de nerăbdătoare să se întoarcă în oraş. Părea să îi placă ce văzuse în după-amiaza aceea. Exclamase la vederea iazurilor cu păstrăvi, admirase vastele câmpuri de orz şi îl întrebase despre randamentul lăptăriei. Deşi comentariile şi întrebările ei dovediseră cât de puţine ştia despre cum se conducea o moşie, el nu putea să îi blameze entuziasmul.

Dar cât putea dura entuziasmul? Fără ajutor, nu putea superviza meniurile pentru mese, nici să se ocupe de corespondenţa legată de angajarea unor servitori noi ori să supravegheze comenzile de provizii ale menajerei şi alte asemenea lucruri.

Ştia şi ea asta. Dorea deja să scape de îndatoririle pe care neputinţa ei de a citi ar fi putut să le facă şi mai dureroase. Îi aminti de dorul propriei sale mame pentru deliciile oraşului.

Alungă gândul acela. Regina era foarte diferită de mama lui, în ciuda asemănărilor aparente. Chiar şi în clipa aceea obrajii ei frumoşi îi erau aprinşi în urma partidei lor de călărie, iar ochii îi sclipeau de energie. Nu semăna deloc cu mama lui, căreia moşia i se păruse plictisitoare şi mohorâtă.

Regina avea o inteligenţă naturală, era încântată de orice provocare – cum ar fi să înveţe să fie doamna casei. Şi apoi, dacă fusese atât de fericită în oraş, de ce căutase aventura unei curtări cu el?

Totuşi, nu putu să stea liniştit. Nu îl deranja să o ducă în oraş. Acum, când nu mai era chiar atât de marginalizat, ar fi putut să se bucure de o seară la teatru ori de o cină la familia Iversley. Dar nu putea niciodată fi pe deplin în largul lui cu crema societăţii, acolo unde l-ar fi putut întâlni pe prinţ.

Şi apoi îi plăcea să fie un domn provincial în cea mai mare parte a timpului. Singura lui nemulţumire fusese singurătatea, iar acum, când ea se afla acolo…

Dar pentru câtă vreme? Îl prinsese în capcană. El nu dorea să stea tot timpul în oraş. Dacă ar fi ţinut-o acolo cu forţa, ea l-ar fi urât. Iar dacă o lăsa să plece singură în oraş, cât timp avea să treacă până ce îşi găsea un companion?

La naiba, gelozia era o boală pentru sufletul lui. Îşi dorea să nu îi fi păsat de ceea ce făcea ea. Dar îi păsa prea mult. Cădea rapid sub vraja ei. Tânjea după ea din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Ura să o vadă îndurând durerile de cap şi îşi dori să cheltuiască orice sumă doar ca să-i aducă un zâmbet pe buze. Dacă nu era cu băgare de seamă, în curând avea să îl facă să danseze cum îi cânta ea, exact aşa cum făcuse mama lui cu vicontele, iar apoi…

— Îmi vei arăta grădinile tale? întrebă ea, îndemnându-şi calul să se apropie de al lui cu un zâmbet cuceritor care îi strânse inima.

Dumnezeule, arăta ea însăşi ca o grădină scăldată în soare, cu părul auriu strălucind sub o bonetă albastră, care îi făcea ochii gri să capete culoarea cerului şi cu jacheta cu o mulţime de flori micuţe. Nu era de mirare că jumătate din

bărbaţii din Londra o doriseră. Probabil încă o doreau.

Inima îi sări din piept.

— Marcus? Grădinile? Ai grădini, nu?

— Da, desigur. Dar, din păcate, au fost neglijate de când a plecat Louisa. Ea era cea care trebuia să aibă grijă de ele, iar bătrânul nostru grădinar nu a putut să se ocupe cum trebuie fără supravegherea ei. O cercetă îndeaproape. Îţi place grădinăritul?

— Îmi place grădinăritul altor oameni, admise ea cu un surâs trist. Dar nu îmi plac gândacii şi praful. Dacă ar trebui să am grijă de grădinile tale, în curând acestea ar arăta jalnic. Oftă. Ţi-ai ales o soţie decorativă, Marcus. Sper din suflet că nu vei ajunge să regreţi.

— Prostii, zise el cu vocea sugrumată, nu aş putea regreta niciodată. Pot angaja oricând un grădinar, dacă este nevoie. Dar nu aş putea angaja niciodată o soţie.

Un rândaş veni în fugă de la grajdurile din apropiere, iar Marcus descălecă.

— Vino, scumpo, să ne plimbăm prin grădinile mele, aşa cum sunt ele. Înmână hăţurile grăjdarului, apoi merse lângă ea.

— Poate că vei descoperi că, până la urmă, nu te deranjează praful şi gândacii.

Cu o privire sceptică, îl lăsă să o ajute să descalece, dar rămase tăcută în timp ce cutreierară cărările îngrijite, printre mulţimea de flori cărora le-ar fi prins bine o mână pricepută.

Însă nu a ei. Fusese clară în această privinţă.

Tocmai făcuseră ocolul grădinii curbate şi coborau o pantă abruptă spre trandafiri, când un ţipăt înfricoşător sfâşie aerul în spatele lor. Amândoi tresăriră speriaţi, iar când se întoarseră, văzură un copil de vreo şapte ani alunecând în jos pe deal, pe fund, ţinându-se de picior.

De piciorul care sângera puternic.

Marcus îngheţă când îl recunoscu pe fiul curios al bucătăresei. Dar Regina nu pierdu nici măcar o clipă. Zbură către băiatul care plângea şi îngenunche lângă el ca să-i examineze piciorul. În vreme ce Marcus se grăbea spre ei,

ea îşi desfăcuse deja eşarfa pe care o purta la gât şi o lega deasupra tăieturii ca bandaj de compresie.

— Î-îmi pare rău, milord, exclamă băiatul, cu ochii scăldaţi în lacrimi temătoare. Voiam doar să o văd... pe doamna voastră, dar am căzut de pe gard pe plug şi m-am tăiat. Se uită speriat la Regina. O să mor, nu-i aşa, milady?

— Sigur că nu, răspunse cu fermitate Regina. Era surprinzător de netulburată la vederea acelei cantităţi mari de sânge, în timp ce îi examina rana. Am văzut tăieturi mult mai rele decât asta, băieţi mult mai bolnăvicioşi, dar ei nu au murit. Un flăcău voinic ca tine va ieşi din asta cu felicitări.

Oh, da! Menţionase ceva despre faptul că făcea voluntariat la un spital. Marcus se detensionă întrucâtva.

— Ce pot face?

— Să îl ducem în casă. Trebuie tratat imediat.

Când se apropiară de partea din spate a casei, acolo unde se aflau bucătăriile, auziră răcnetul bucătăresei, care îl zărise prin fereastră pe fiul ei în braţele lui Marcus. Alergă din casă pentru a-i întâmpina, cu două dintre spălătorese urmând-o îndeaproape.

— Timmy! Ai milă, Dumnezeule, Timmy!

— Este în regulă, îi spuse Regina bucătăresei, în vreme ce Marcus îl duse pe băiat în bucătărie.

Când bucătăreasa examină rapid rana fiului său şi păru să confirme opinia Reginei că nu era nimic prea serios, scoase un oftat de uşurare.

Regina făcu semn către o masă aflată în mijlocul bucătăriei.

— Pune-l acolo!

Se întoarse spre bucătăreasă.

— Voi avea nevoie de un ac rezistent, o aţă puternică, o cârpă umedă curată şi nişte pânză curată şi uscată. Şi alifia lui Taylor, dacă o aveţi în cămară.

— Da, avem. Bucătăreasa deschise un dulap. Am un ac şi o aţă puternică pe care le folosesc ca să cos puii umpluţi. Sunt bune? Bucătăreasa aruncă o privire către una dintre fetele de casă. Ce stai şi te uiţi? Mergi şi adu alifia

aia!

În vreme ce fata ieşi alergând din bucătărie, bucătăreasa îşi întoarse privirea către fiul ei.

— Vă zic eu, milady, băiatul ăsta o să mă facă să mor. Îi dădu Reginei ce ceruse. E a treia oară luna asta când se răneşte.

— Aşa sunt băieţii, spuse Regina schiţând un zâmbet. Mereu gata să intre în bucluc.

Dar, când băgă aţa în ac, Timmy nu se arătă chiar atât de pregătit pentru buclucuri, pentru că începu să zbiere ca o oaie rătăcită.

Marcus îl luă pe băiat de mână.

— Ei, hai, băiete, nu îţi foloseşte la nimic să faci atâta tărăboi. Las-o să te coasă şi totul va lua sfârşit destul de curând. Doar strânge-mi mâna cât poţi de tare când te doare, în regulă?

Timmy încetă să mai bocească şi îl fixă pe Marcus cu o privire temătoare. Aproape toţi copiii de pe moşie erau îngroziţi de el, lucru care îl deranjase întotdeauna. Aşa că, atunci când Regina înfipse acul în pielea băiatului, iar copilul îl strânse de mână, valul de satisfacţie care îl umplu pe Marcus fu într-adevăr dulce.

— Asta e, băiete, murmură el. Strânge tare!

Băiatul înghiţi în sec, dar îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Marcus.

— Aşa aţi căpătat cicatricea aia mare de pe obraz, milord? Aţi căzut pe un plug, ca mine?

— Taci din gură, Timmy, zise bucătăreasa, aruncându-i lui Marcus o privire prin care îi ceru iertare.

— A căpătat-o când s-a luptat cu o vrăjitoare bătrână, interveni Regina. A încercat să îi facă o vrajă rea cu un lemn în flăcări, ca să poată pune mâna pe Castlemaine. Deşi l-a rănit serios, el s-a ţinut tare. Aşa cum te ţii tu acum, viteazul meu băiat.

În vreme ce Timmy slăbi strânsoarea de pe mâna lui Marcus şi îşi împinse pieptul în faţă, Marcus îşi înăbuşi un zâmbet. Mama lui i-ar fi scos ochii Reginei pentru că o numise vrăjitoare bătrână.

— Gata, am terminat, anunţă Regina, rupând aţa cu dinţii. Vezi? Nu a fost aşa de rău, nu-i aşa? Acum putem să scăpăm şi de asta.

Desfăcu bandajul improvizat, apoi zâmbi când văzu cât de bine ţineau cusăturile ei.

Încruntându-se, bucătăreasa examină bandajul.

— Eşarfa dumneavoastră frumoasă s-a murdărit îngrozitor. Îmi pare tare rău, milady.

— Este în regulă. Regina aruncă o privire spre Marcus. Excelenţa Sa îmi va cumpăra una nouă, nu-i aşa?

— Îţi voi cumpăra alte zece noi, mârâi el. Orice doreşti.

Când bucătăreasa şi cealaltă servitoare se uitară uimite una la alta, Marcus înlemni. Ar fi putut la fel de bine să cadă într-un genunchi şi să se proclame un idiot îndrăgostit.

— Din moment ce voi, femeile, păreţi că sunteţi stăpâne pe situaţie, adăugă el încruntat, merg să văd ce e cu plugul acela. Nu ar trebui să stea afară.

În timp ce părăsea bucătăria, fata care fusese trimisă după alifie intră cu o cutie plină de sticluţe. Era aproape să iasă pe uşă când o auzi exclamând:

— Vă cer iertare, milady, dar nu ştiu să citesc, aşa că nu am ştiut care este alifia. Am adus toate sticluţele din cămară.

Panicat, vrut să se întoarcă. Bucătăreasa îi dădea deja cutia Reginei.

— Poftim, milady, uitaţi-vă dumneavoastră după ea. Eu trebuie să îmi caut ochelarii.

Se grăbi să intre în vreme ce Regina păli şi aruncă o privire în cutie. Dar, înainte ca el să apuce să ajungă lângă ele, ea ridicase deja o sticluţă. Ca şi cum ar fi tras de timp, îşi trecu degetele peste ea.

Apoi o expresie ciudată îi înflori pe chip.

— Nu, acesta este laudanum. Nu vrem asta.

El îi luă sticla. La naiba, avea dreptate! Se uită la Regina şi văzu că îl privea nervoasă.

— Chiar este laudanum.

Trăsăturile ei fură îmblânzite de entuziasm.

— Am pipăit-o, Marcus. Am pipăit literele. Prima nu arăta ca un *I,* dar se simţea ca unul. Şi apoi, odată ce l-am simţit, am putut să-l văd.

Servitoarele îi priveau pe amândoi în mod ciudat, dar lui nu îi păsa.

— Încearcă alta.

Ea luă altă sticlă.

— W… C… Taylor? Asta este?

El smulse sticla.

— Da. Este numele de pe sigiliul celui care a făcut-o.

— O să mă ardă când îmi daţi cu alifie? întrebă Timmy, trezindu-i pe amândoi brusc la realitate.

— Doar un pic, murmură Regina în timp ce împinse cutia cu sticle spre Marcus.

Unse rana cusută a băiatului cu alifia lui Taylor, apoi înfăşură pânza în jurul ei.

— Timmy va avea propria lui cicatrice înspăimântătoare, dar ar trebui să se vindece fără probleme.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, milady, începu bucătăreasa.

— Prostii. Legă bandajul improvizat. Mă bucur doar că am putut fi de ajutor.

Mai dură câteva minute ca să poată scăpa de Timmy şi de mama lui, apoi porniră pe coridor către salon.

— Văd că nu ai minţit în legătură cu voluntariatul la spital, murmură el.

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Credeai că am minţit?

— Speram că da. Pentru că, dacă aş fi ştiut că erai aşa un model de perfecţiune, nu aş fi îndrăznit vreodată să îţi cer mâna.

Îmbujorarea ei de plăcere îl bucură.

— Dar nu ştiu să grădinăresc, îţi aminteşti?

— Prefer oricând abilităţile doftoriceşti celor grădinăreşti. Îi acoperi mâna cu a lui şi o strânse. Până la urmă, nu eşti doar o soţie decorativă, nu?

Ea izbucni în râs.

— Nu m-ai văzut brodând.

— Ce am văzut din abilităţile tale de soţie este suficient pentru mine, zise el triumfător.

Ea se jucă cu marginea manşetei lui în timp ce se apropiară de foaier, unde câţiva servitori se foiau de colo-colo.

— Toate ca toate, dar crezi că am putea să continuăm lecţiile acelea de citire? Îi întâlni privirea întrebătoare şi zâmbi. După atâta agitaţie, cred că sunt gata pentru o activitate mai blândă.

Hohotul lui de râs îi făcu pe servitori să se întoarcă în direcţia lor. Apoi o siluetă subţire se desprinse de ceilalţi şi se apropie de ei.

Marcus îl recunoscu pe unul dintre lacheii lui Iversley exact în clipa în care bărbatul îi întinse o scrisoare sigilată.

— Pentru dumneavoastră, milord.

Un fior de panică îi alunecă pe şira spinării în vreme ce deschidea sigiliul. Panica i se transformă în mânie când citi scrisoarea.

— Ce este? întrebă Regina, albă ca varul.

— Trebuie să mergem în Londra.

— Acum?

— Da, acum. Fratele tău ticălos tocmai a încercat să o răpească pe Louisa.

Capitolul 21

Fereşte-te de capcanele unui pretendent prefăcut!
Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

În trăsură, când plecară de la Castlemaine o jumătate de oră mai târziu, Regina abia îşi putu stăpâni panica.

— Marcus, acum îmi citeşti mesajul? Ştii că nu îl pot citi singură.

Nu îi spusese nicio vorbă de când îi spusese acele

vorbe înfiorătoare. Ignorându-i rugăminţile de a-i citi întreaga scrisoare, chemase trăsura şi le ordonase servitorilor să-i împacheteze nişte lucruri, în cazul în care era nevoit să rămână în Londra peste noapte. Când ea le spusese să le împacheteze şi pe ale ei, el îi aruncă o privire întunecată. Dar cel puţin nu o împiedică să meargă.

Aşa că acum erau împreună, singuri, gonind spre Londra, cu el privind nemişcat pe fereastră, iar ea aproape înnebunită să afle întreaga poveste.

— Marcus, te rog…

— Sunt sigur că ştii ce scrie.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui o săgetă, arzând de mânie.

— Ai ştiut tot timpul că Foxmoor plănuia asta, nu?

— Nu!

— Toată agitaţia ta de a fi în Londra pentru Louisa… E limpede că ştiai că el va încerca ceva.

Ea înghiţi în sec.

— Recunosc că m-am temut că ar încerca să o vadă. Dar nu m-am gândit niciodată că ar încerca să o răpească. În mod normal, Simon nu este atât de…

— Calculat? Înnebunit după putere?

— Nesăbuit, replică ea. Nu îmi dau seama ce spera să obţină.

— Ruina ei, mârâi el. A aranjat să o întâlnească pe stradă în plină zi ca să o poată lua în trăsura lui, la naiba!

— Vai, nu! gemu ea. I-a văzut cineva?

— Nu, slavă Domnului, dar, dacă nu ar fi fost domnişoara Tremaine, care a urmărit-o pe Louisa când aceasta s-a strecurat afară din casă dimineaţă devreme, ar fi reuşit.

— Este numai vina mea. Dacă cineva ar fi văzut…

— De ce este vina ta?

Îşi încrucişă braţele peste piept.

Regina îi aruncă o privire disperată. Trebuia să îi spună. Era mai bine să îi spună adevărul înainte ca furiosul Simon să îşi arunce toate minciunile.

— Trebuie să înţelegi, Marcus. Dacă aş fi crezut măcar

pentru o clipă că Simon ar…

— De ce este doar vina ta? întrebă el din nou, de data aceasta cu mai multă răceală.

Inima i se opri.

— Pentru că Simon mi-a spus în seara adunării de la Almack că avea de gând să îşi încalce promisiunea de a nu o curta. A spus că intenţiona să aranjeze o întâlnire între ea şi prinţ cu orice preţ. Dar nu m-am gândit niciodată că va merge atât de departe.

Faţa lui avea culoarea pietrelor.

— De asta nu m-ai avertizat?

— Am crezut că Cicely va reuşi să-l împiedice. Şi a făcut-o, nu?

El se aplecă în faţă, cu ochii aprinşi.

— Reputaţia Louisei putea fi distrusă, naiba să te ia! Şi nu ţi s-a părut potrivit să îmi spui?

Mâinile ei deveniră umede şi reci.

— Nu am putut. A spus că, dacă vă dezvălui intenţiile ţie ori Louisei, va pretinde că i-am susţinut de la bun început planul. A ameninţat că îţi va spune că prima oară când am mers la Castlemaine am făcut-o doar la cererea lui.

— Şi nu aşa a fost? zise el sarcastic.

— Nu se poate să crezi că am fost vreodată parte din planul lui de a-i face rău Louisei!

Un muşchi i se încordă în falcă.

— Nu ştiu ce să mai cred.

— Dacă aş fi fost părtaşă la planul lui, de ce aş fi însărcinat-o pe Cicely să o protejeze? Când eu însămi am nevoie disperată de Cicely?

Trăsăturile lui neîndurătoare se înmuiară imperceptibil.

— Ar fi trebuit să îmi spui de ameninţările lui. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— M-ai fi crezut pe mine, nu pe el? Îşi îndreptă spatele. Aşa cum a subliniat într-un mod foarte nemilos, nu ai avut încredere în mine nici măcar că îţi voi fi credincioasă; nu m-am aşteptat să crezi că nu te-am minţit

de la început.

O înjurătură grosolană îi scăpă de pe buze.

— Fratele tău este un măgar!

— Da, dar ştiam că avea dreptate. Când Marcus se încruntă la ea, adăugă: Şi, chiar dacă ţi-aş fi spus, ce ai fi făcut? Ai fi luat-o pe Louisa cu noi în luna de miere? Ai fi încuiat-o la Castlemaine?

— Dacă aş fi făcut-o, ripostă el, nu ar mai fi în situaţia asta acum.

— Da, dar asta nu ar fi ajutat-o să îşi găsească un soţ. Îşi ridică bărbia. Am făcut ce am crezut că era mai bine – i-am spus lui Cicely să îl împiedice pe Simon să ajungă la ea. Iar Cicely a făcut ce am rugat-o.

— Dacă ea nu ar fi reuşit, Louisa ar fi putut ajunge să…

— Ştiu, ştiu. Oftă adânc. Nu îmi voi ierta niciodată asta. Totuşi, din moment ce el s-a asigurat că nu a fost văzută, nu cred că a dorit să o ruineze. Tot ce vrea este să o ducă să-l întâlnească pe prinţ o singură dată.

O privi chiorâş.

— Presupun că tu eşti de acord cu asta.

— Nu sunt de acord cu tacticile lui necinstite, nu. Dar, dacă tu nu ai fi atât de încăpăţânat, nu ar fi recurs la manevre atât de ridicole. Ai fi putut să o duci chiar tu pe Louisa să-l întâlnească pe Maiestatea Sa. Apoi, după ce i-ar fi zis ce avea de spus, ea ar fi putut să decidă singură.

— Fata asta riscă să fie distrusă din cauza fratelui tău idiot, iar tu crezi că se poate avea încredere în propriile ei alegeri atunci când este pusă faţă în faţă cu regentul nostru manipulator?

— Maiestatea Sa nu este monstrul pe care îl crezi tu, zise ea cu înverşunare.

— Nu ştii nimic despre el, la naiba! Vezi zâmbetul încântător pe care îl afişează în faţa doamnelor, umorul aparent amabil şi gusturile excelente în materie de artă şi de muzică. Nu vezi latura pe care eu am văzut-o.

Simţi că era pe cale de a afla ceva foarte important despre soţul ei.

— Şi ce latură este aceea?

— Cea care îl face să fie atât de plin de el, încât nu dă nicio importanţă seducerii femeilor căsătorite, precum mama mea şi a lui Iversley…

— A lui Iversley? îl întrerupse. Lord Iversley este fiul lui Prinny?

O privi chiorâş, apoi se încruntă.

— La naiba! Nu aveam niciun drept să dezvălui asta.

Îl privi îndelung, în timp ce mintea îi rătăcea. Din acest motiv el şi contele erau prieteni atât de buni. De aceea soţia bărbatului o proteja pe Louisa în societate. Cerule!

— Eşti sigur că Lord Iversley este fiul lui Prinny?

— Tatăl lui Iversley era impotent, iar mama lui a avut o singură aventură. Cu prinţul. Iversley este fiul lui, sunt sigur.

— Dar este posibil ca ea să fi avut şi alţi amanţi…

— Nu, după spusele lui Iversley. Se pare că nu avea nimic în comun cu mama mea. Glasul îi deveni aspru. Deşi asta nu prea conta pentru Prinny – s-ar fi culcat cu orice purta fustă.

— E adevărat. Şi pot înţelege de ce îl deteşti. Regina îşi alese cu grijă cuvintele: Dar mulţi bărbaţi din înalta societate sunt aşa – domnul Byrne, de exemplu. Pe el îl accepţi în preajma Louisei. De ce refuzi să-l laşi pe Maiestatea Sa să se apropie de ea?

— Pentru că, de îndată ce prinţul o va avea sub controlul său, va face orice ca să obţină ceea ce îşi doreşte, la naiba! se răsti el. Chiar dacă trebuie să o intimideze ori să ordone să fie închisă într-o temniţă…

— Închisă într-o temniţă! Nu fi absurd. Nu ar face niciodată…

Expresia fioroasă a lui Marcus îi îngheţă sângele în vene.

— Nu ai… Vai, te rog, spune-mi că nu ai fost niciodată închis în temniţa de la Castlemaine!

Câteva clipe lungi, singurul sunet fu cel al bătăilor potcoavelor cailor pe drum. El privi pe fereastră, cu

maxilarul încleştat.

— Am fost. O dată.

Căscă gura la el, îngrozită.

— Din cauza lui Prinny?

Privirea lui se întoarse din nou spre ea, fierbinte şi mânioasă.

— Pentru că el a ordonat. Blestematei Sale Maiestăţi nu i-a picat bine să audă ce credea despre caracterul lui insolentul său fiu de 13 ani.

— I-ai ţinut o predică prinţului de Wales? zise ea, nevenindu-i să creadă.

— I-am spus că era un bastard ticălos care nu merita niciodată să fie rege.

— Cerule! murmură ea, minunându-se de curajul nesăbuit al lui Marcus la 13 ani.

— Eram furios. La ce te aştepţi de la un băiat care auzise la şcoală că mamei lui i se spune Târfa de Wales şi alte nume murdare? Era destul de rău că a trebuit să aflu de la băieţii de la şcoală că eram considerat bastard, dar să mă întorc acasă şi să mă prefac că era doar un prieten de familie…

Înjură printre dinţi.

— Sunt sigură că a fost foarte dificil.

Încercă să îşi imagineze cum s-ar fi purtat un băiat care ţinea atât de mult la tatăl lui, aşa cum era limpede că ţinuse Marcus la viconte, auzind de adevărata lui origine de la un grup de copii răutăcioşi.

— Orice alt băiat ar fi fost poate mai degrabă intrigat să audă că tatăl său făcea parte din regalitate.

— Nu şi dacă ar fi îndurat ca bărbatul acela să îl ciupească de obraji ori să îi ceară carnetul de note. Când eram mic, uram vizitele lui Prinny. Tata se ascundea în bibliotecă, mama flirta, iar eu eram lăsat în grija tutorilor şi mi se spunea să stau departe de dormitorul mamei.

Degetele i se strânseră pumn pe coapse.

— Până când am aflat ce însemnau toate astea, Prinny se căsătorise deja cu Caroline. Pentru o vreme, a lipsit de la Castlemaine. Eu m-am ales cu o surioară, iar

tata şi mama păreau să se înţeleagă bine. Chiar credeam că scăpasem de ţapul bătrân. Apoi, la 13 ani, am venit acasă în vacanţă şi l-am văzut la locul lui obişnuit, alături de mama, şi… înjură printre dinţi. Mi-am pierdut controlul şi i-am spus că era un bastard ticălos.

— Presupun că e de înţeles.

— Nu şi pentru prinţ. Tonul lui ar fi îngheţat focul. A cerut să îi cer scuze, iar eu am refuzat. Aşa că m-a alungat în temniţa noastră pentru trei zile.

— Trei zile!

Inima i se prăbuşi în stomac.

— Cu şobolanii, răceala umedă şi nopţile mai întunecate decât cărbunele. Se cutremură. La 13 ani, eram încăpăţânat ca diavolul însuşi, dar chiar şi eu aveam o limită şi nu mai puteam să îndur. Când a venit mama pentru a treia seară la rând să îmi ordone să îi cer scuze lui Prinny, nu am putut suporta gândul unei alte nopţi petrecute acolo jos. Vorbea scrâşnind din dinţi. Mi-am călcat mândria în picioare şi i-am cerut scuze foarte frumos. Privirea lui furioasă zbură către ea. Dar nu l-am iertat niciodată. Niciodată! Şi, în cele din urmă, am reuşit să i-o spun şi lui, nouă ani mai târziu. I-am zis în faţă cât de mult îl uram. Apoi i-am poruncit să părăsească Castlemaine, să o ia pe mama cu el şi să nu se mai întoarcă vreodată. Şi am primit un vătrai peste faţă pentru eforturile mele.

Durerea din vocea lui o pătrunse până în inimă.

— Ah, dragul meu…

— Nu îţi spun asta ca să-ţi câştig mila. Soarele care apunea străluci pe obrajii lui aprinşi. Vreau doar să înţelegi că nu este bărbatul pe care îl crezi. Aş face orice ca să o ţin pe Louisa departe de ghearele lui. Orice, mă auzi?

Ea aprobă dând din cap, dar tot nu şi-l putea imagina pe Prinny – jovialul şi comodul Prinny – ordonând ca fiul său să fie ţinut în temniţă timp de trei zile.

Dar nici Marcus nu ar fi minţit. Şi îşi aminti cât de reticent fusese când îi ceruse să-i arate temniţa în acea dimineaţă, precum şi de mânia lui prima dată când îi spusese ce ziceau oamenii despre faptul că ţinea femei

acolo. Era limpede că spunea adevărul. Dar…

— Eşti sigur că prinţul a ordonat asta? Poate că mama ta…

— Mama era complet subjugată de bărbatul acesta. Nu făcea nimic fără porunca lui, te asigur.

— Şi vicontele unde era?

— În oraş. Tocmai de aceea Prinny se simţea liber să vină în vizită şi să se poarte ca un tiran meschin.

Se aventură să îi pună o întrebare pe care ştia că el nu avea s-o agreeze.

— L-ai auzit pe Prinny poruncind să fii băgat în temniţă?

El se încruntă.

— Sunt sigur. Şi nu cred că nu observa că am dispărut timp de trei zile. Şi că arătam ca naiba când am mers să îi cer scuze.

I se puse un nod în gât când se gândi la un Marcus tânăr încuiat sub pământ, indiferent cine ar fi ales să facă asta.

— Te-au înfometat?

El pufni.

— Nu era nevoie. Să fiu în locul acela mizerabil era o pedeapsă destul de mare. Am avut un pat, mâncare şi o oală de noapte. Atâta doar că nu mi s-a permis să ies, nimic mai mult.

Ridică din umeri ca şi cum ar fi dorit să uite, dar păru mai degrabă că se cutremură.

— Oricum, a fost demult. O privi cu ochi aspri. Iar prinţul nu este de încredere. Nici fratele tău.

— Simon cu siguranţă nu este. Oftă. Aşadar, ce vei face acum?

— Vreau să aud ce are de spus Louisa înainte de a lua o decizie.

— Promite-mi că nu te vei duela cu Simon!

El arcui o sprânceană.

— Îţi faci griji pentru fratele tău, nu?

— Îmi fac griji pentru tine, strigă ea, rănită că el putea crede că îi păsa mai mult de Simon decât de el.

Fălcile lui încleştate se înmuiară.

— Pot avea grijă de mine când vine vorba de fratele tău.

— Dacă voi doi vă duelaţi, vă pierd pe amândoi. Unul dintre voi ar muri, iar celălalt ar fi obligat să fugă din ţară. Eu nu aş putea îndura asta şi ştiu că pe Louisa ar ucide-o. Promite-mi că nu îl vei provoca, Marcus!

El înjură printre dinţi.

— Promite-mi, Marcus!

— Bine, în regulă. Fac asta numai din cauză că Louisa nu poate fi în siguranţă dacă eu sunt nevoit să fug din Anglia.

Ea observă că el nu spusese nimic despre faptul că nu dorea să îşi părăsească soţia. Oare din cauză că nu îi păsa? Ori pentru că presupusese că, dacă ar fi fost vreodată obligat să fugă, ea ar merge cu el?

Între ei se aşternu o linişte tensionată, în timp ce ea cugeta la dezvăluirile lui. Îşi dorea ca lui să îi pese. Voia asta cu disperare. De fiecare dată când privea chipul acela drag şi încăpăţânat, inima îi sărea din piept. După ce împărţise cu el patul în cele câteva nopţi care trecuseră şi în care el făcuse dragoste cu ea cu o tandreţe feroce care o topea, nu putea îndura ca lui să nu îi pese.

Pentru că îl iubea.

Lacrimi nevărsate i se adunară în gât. Nesigură de sentimentele lui, îşi ţinu emoţiile în frâu. Dar el i se strecurase oricum în inimă, la fel de subtil precum coada dragonului sculptat pe noua ei harpă.

Cum putea să nu se îndrăgostească de un bărbat care renunţase la luna de miere ca să o înveţe să citească? Care îndurase un munte de umilinţe pentru a o însoţi în public? Care ţinea atât de mult la sora lui încât era în stare să facă orice pentru a o proteja?

Lacrimile îi înţepară ochii. Fără îndoială, îl iubea. Altfel ce ar fi putut-o face aşa de plângăcioasă?

Clipind ca să-şi alunge lacrimile, privi lung la soarele care se stingea şi se rugă ca şi Marcus să o poată iubi. Ca el să o ierte, în cele din urmă, pentru rolul pe care îl jucase în

posibila ruinare a reputaţiei Louisei. Pentru că, dacă el nu o făcea, ea nu ştia cum avea să îndure asta.

Capitolul 22

Rămâi loială protejatei tale, iar când va fi căsătorită, te va răsplăti!

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Regina tremura în vreme ce erau conduşi în salonul familiei Iversley. Atmosfera era sumbră. Louisa stătea pe o canapea, încadrată de Cicely şi de Lady Iversley, iar Lord Iversley stătea ţeapăn lângă foc, cu mâna odihnindu-se pe poliţa de marmură. Dar, în vreme ce tutorii Louisei aveau expresii de disperare şi îngrijorare, Louisa era însăşi imaginea sfidării.

Ignorând-o pe sora sa, Marcus se îndreptă spre Lord Iversley. Fratele lui vitreg. Acum Regina putu să vadă o asemănare în părul lor negru, în înălţime şi în bărbiile lor. Poate că Marcus era mai îndesat, dar aveau exact aceeaşi bărbie. Bărbia prinţului.

Lady Iversley o surprinse privindu-i fix şi deveni bănuitoare. Ştia de adevărata obârşie a soţului ei? Sigur ştia. Altfel, de ce ar fi fost de acord să o sprijine pe Louisa în înalta societate? Şi ce spusese contele la cina din noaptea seratei muzicale? „E parte din familia noastră”.

Regina pufni. Sigur, parte din familie. Trebuia să-şi dea seama mai devreme.

Când Marcus ajunse lângă Alec, vina se citi în obrajii bărbatului mai tânăr.

— Draker, îmi pare atât de rău. Jur că nu m-am gândit niciodată…

— Nu este vina ta. Te-ai descurcat cu Louisa mai bine decât aş fi visat vreodată. Dar când fata se poartă ca o proastă, nu poţi face prea multe ca să o împiedici.

— Cum îndrăzneşti? Louisa sări în picioare. Nu

înţelegi…

— Taci, Louisa! zise iute Regina. Fratele tău este foarte furios în clipa asta şi nu i-aş pune răbdarea la încercare dacă aş fi în locul tău.

Ignorând-o în continuare pe sora sa, Marcus se întoarse către Cicely, care încerca să o convingă pe Louisa să ia din nou loc.

— Domnişoară Tremaine, aş dori să vă spun o vorbă.

Cicely se ridică neliniştită, strângând în mâini o batistă.

— Da, milord?

— Întâi de toate, vă mulţumesc pentru serviciile de calitate pe care ni le-aţi adus mie şi soţiei mele. Promit că veţi fi răsplătită din plin pentru asta. Acum, spuneţi-mi cu exactitate ce s-a petrecut între Foxmoor şi sora mea.

Cicely aruncă o privire spre Regina, iar ea dădu din cap aprobator. Chipul lui Cicely se lumină.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu ştiu cum a reuşit ducele să-i comunice planurile Louisei, altfel nu aş fi permis niciodată să se ajungă atât de departe. Am încercat să opresc orice bilet şi scrisoare trimise pentru ea.

— Trădătoareo! mormăi Louisa.

Pentru întâia oară de când intrase, Marcus o privi pe sora lui.

— Iartă-mă, domnişoară, dar te-am auzit cumva insultând o persoană mai presus de tine, o femeie cu o vârstă înaintată, cu o educaţie superioară şi ruda propriei mele soţii?

Louisa avu destulă înţelepciune încât să plece capul şi să bâiguie:

— Nu.

— Bun. Ar fi bine să nu aud vreodată aşa ceva.

Se întoarse din nou către Cicely:

— Continuaţi!

Cu o privire neliniştită în direcţia Louisei, Cicely adăugă:

— Din fericire, am somnul uşor. Adesea, tuşea mă trezeşte devreme. Aşa că am auzit-o pe Louisa

strecurându-se afară din camera ei. Preocupată de siguranţa ei, am urmat-o. Ducele o aştepta în trăsura lui în fundul grădinii, iar Louisa aproape că ajunsese acolo când am strigat s-o opresc. I-am spus că, dacă nu se întoarce în casă, voi striga până când toată lumea avea să sosească în fugă. Simon a încercat să

convingă să meargă oricum, dar... Aruncă o privire spre Louisa. Ea ştia că avea să fie inutil.

— Nu am fi putut nicicând ajunge la Gretna Green[5] decât dacă aveam un avans, protestă Louisa.

— Gretna Green! se răsti Marcus. Prostuţo, chiar credeai că are de gând să se căsătorească cu tine?

Louisa păli.

— El aşa a spus.

— Afurisit bărbat, mormăi Regina. Nu îi venea să creadă că el chiar o minţise pe Louisa ca să obţină ce dorea. Fratele meu poate fi atât de idiot!

— Acum este un idiot mort, izbucni Marcus.

— Nu! Louisa sări de pe canapea. Nu trebuie să-l răneşti. Nu am făcut nimic greşit. Voiam să ne căsătorim, iar tu nu aveai de gând să îţi dai acordul.

— Ai promis să nu îl vezi.

Vina inundă chipul Louisei.

— Ştiu, dar... Ei bine, ştiam că tu nu îţi vei da niciodată acordul, chiar dacă aş fi aşteptat cei doi ani. Şi m-am gândit că, dacă acceptam, iar tu nu mai puteai face nimic ca să ne împiedici...

— Pot să te opresc acum. Mergi şi strânge-ţi lucrurile, Louisa! Vei merge cu mine înapoi la Castlemaine.

— Dar, Marcus, sezonul nu a luat sfârşit! protestă Louisa.

— Sezonul s-a încheiat pentru tine, domnişoară. Şi va trebui să mă gândesc mult şi bine înainte să te las să mai ai

---

5 Sat din sudul Scoţiei, renumit pentru căsătoriile încheiate fără voia părinţilor. În Scoţia, băieţii se puteau căsători de la 14 ani, iar fetele de la 12, cu sau fără consimţământ. Legea scoţiană permitea căsătoriile în faţa a doi martori şi aproape oricine avea autoritatea de a desfăşura ceremonia de căsătorie, (n.tr.)

altul.

Regina şi Lady Iversley schimbară priviri frustrate. Amândouă îl cunoşteau destul de bine pe Marcus ca să-i înţeleagă reacţia. Şi amândouă o cunoşteau pe Louisa – şi pe tinerele fete – destul de bine ca să ştie că acesta nu era modul corect de a se ocupa de ea.

— Nu mă poţi lua pentru totdeauna! strigă Louisa.

El îşi îndreptă umerii cu încăpăţânare.

— Sunt tutorele tău – pot face orice am chef, la naiba! Ar fi trebuit să fac asta în clipa în care ticălosul acela a început să-ţi dea târcoale, dar am crezut că ai destulă înţelepciune să nu te laşi păcălită de minciunile lui.

— Mă iubeşte! protestă ea. Nu îmi pasă ce spui tu, mă iubeşte! Mi-a spus-o!

Cerule, era din ce în ce mai rău!

— Marcus, trebuie să îi spui adevărul, zise Regina. Dacă el nu o va face, atunci trebuie să o faci tu. Nu eşti corect faţă de ea.

— Nu trebuie să îi spun niciun afurisit de lucru, se răsti el. Şi nu te băga în asta, Regina. Nu te priveşte!

Ea tresări, dar nu dădu înapoi.

— Este şi sora mea acum, aşa că mă priveşte.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta atunci când mi-ai ascuns voit planurile fratelui tău.

O îmbujorare stânjenitoare îi coloră obraji când soţii Iversley o priviră fix.

— Marcus, te rog, nu putem discuta mai întâi? Singuri?

— Nu este nimic de discutat, zise el înnebunind-o cu obişnuita lui retragere în peşteră. Louisa, mergi şi strânge-ţi lucrurile. Domnişoară Tremaine, vei dori să faci acelaşi lucru dacă ai de gând să mergi cu noi.

Louisa părea gata să se împotrivească.

— Acum, Louisa! lătră el.

Ea tresări şi apoi îi îngădui lui Cicely să o conducă afară din încăpere.

Marcus se întoarse către fratele său.

— Îmi pare rău că v-a cauzat ţie şi lui Katherine atâtea

supărări, dar vă asigur că nu dau vina pe voi pentru ceea ce s-a întâmplat.

Lord Iversley îşi îndreptă umerii.

— Soţia ta are dreptate, să ştii. Ar trebui să îi spui Louisei ce se petrece. Prinny va continua să încerce.

— La fel şi Simon, interveni Regina.

— Voi avea eu grijă de Simon, nu te teme! Marcus o privi pieziş. Şi nu voi tolera niciun amestec din partea ta, înţelegi?

Regina se mânie. Cum îndrăznea să-i vorbească pe acelaşi ton cu care i se adresase Louisei?

— Ce înţeleg este că pentru moment nu gândeşti raţional – altfel, cu siguranţă nu mi-ai ordona ca şi cum aş fi copil.

— Ca soţ al tău, am dreptul să îţi dau ordine, doamnă! Şi mă aştept ca tu să te supui, altfel jur că te voi pune pe genunchi.

Lady Iversley se ridică în picioare, cu o privire ce arunca săgeţi.

— Marcus, serios! Mergi prea departe!

— Iversley, controlează-ţi soţia! mârâi Marcus.

Lord Iversley pufni.

— Aşa cum o controlezi tu pe a ta? Mulţumesc, dar nu prea îmi place să dorm cu un ochi deschis. Îi oferi braţul soţiei sale. Vino, iubito! Ar fi mai bine ca noi doi să ieşim din bătaia puştii.

Când Lady Iversley strâmbă din nas şi îi aruncă lui Marcus o privire mânioasă înainte să iasă furioasă, disperarea puse stăpânire pe Regina. Vechiul Marcus revenise, bădăranul morocănos căruia nu îi păsa de sentimentele nimănui, dragonul care reacţiona atunci când era încolţit, aruncând flăcări pe nas. Nu avea de gând să stea acolo şi să vadă cum se îndepărtează de toţi cei care ţineau la el.

— Marcus…

El se răsuci către ea cu o atitudine şi o expresie războinice.

— Dacă ai de gând să mă îmblânzeşti cu rugăminţile

tale, mai gândeşte-te.

— Nu sunt chiar aşa de proastă cum mă crezi! Când eşti în starea asta, nimic nu te poate înmuia. Dar, dacă te vei calma, vei vedea că ar fi o greşeală imensă să o duci pe Louisa la Castlemaine fără să-i explici circumstanţele. Merită un soţ bun şi un loc în societate. Dacă îi refuzi asta, închizând-o la ţară, te va răsplăti în cel mai rău mod cu putinţă.

— Las-o să încerce!

— Oh, va încerca, te asigur. Şi apoi, nu este înţelept să o iei din societate în mijlocul sezonului. Ar trebui să fim în stare să alungăm orice zvon legat de ea şi de fratele meu, dar va deveni infinit mai dificil dacă oamenii îl văd pe tutorele ei că reacţionează exagerat.

El se încruntă.

— Şi soluţia ta este să o las să rămână aici?

Ea respiră uşurată. Cel puţin, el nu mai respingea totul fără să ezite.

— Să rămână cu noi. Dacă îi spui cum stau lucrurile, sunt sigură că se va comporta exemplar tot restul sezonului. Mai ales după ce voi discuta cu Simon…

— Nicio şansă. Nu vei vorbi cu bărbatul acela, mă auzi?

Gata şi cu respingerea fără ezitare.

— Cineva trebuie să îi spună că nu poate continua…

— Mă voi ocupa eu însumi de Foxmoor. Este limpede că nu se poate avea încredere în tine şi în Louisa în preajma acelui bărbat – vă îmbrobodeşte pe amândouă de fiecare dată. Aşa că îl vei lăsa în pace. Vă interzic amândurora să îl vedeţi!

Pulsul ei începu să bubuie.

— Lasă-mă să văd dacă te-am înţeles corect. Îmi interzici să vorbesc cu propriul meu frate?

Tonul ei rece păru să îl pună pe gânduri, dar rămase cu încăpăţânare pe poziţie.

— Da.

— Pentru totdeauna?

Chipul lui deveni de nepătruns.

— Oricum nu vei avea ocazia să vorbeşti cu el. Ne întoarcem în seara asta la Castlemaine împreună cu Louisa.

Ea scrâşni din dinţi.

— Chiar dacă asta îi face pe bârfitori să dea din coadă de bucurie? Chiar dacă Louisa nu va mai putea intra niciodată în societate?

— Aceasta este decizia mea. Nu vom rămâne în Londra, indiferent cât de mult preferi înalta societate în loc să stai cu soţul tău la ţară.

— Nu este adevărat!

— Nu? Practic, m-ai bătut la cap să ne întoarcem de când am plecat. Poţi să te plângi cât doreşti, dar nu îţi voi satisface mofturile – ori pe ale Louisei – aşa cum tatăl meu a făcut cu ale mamei. Refuz să privesc cum soţia şi sora mea o iau pe aceeaşi cale…

— Ca mama ta? Nu ai putut să o opreşti pe mama ta să îl aleagă pe Prinny în detrimentul responsabilităţilor ei de soţie şi de părinte, aşa că acum intenţionezi să ne încui pe mine şi pe Louisa înainte să apucăm să devenim la fel de nechibzuite. Asta este? Se înfurie şi mai tare şi păşi mai aproape de el. Louisa nu are nimic în comun cu mama ta. Şi nici eu.

— La naiba, sigur că nu ai! Eşti de zece ori mai femeie decât a fost ea, de zece ori mai frumoasă, de zece ori mai atrăgătoare, de zece ori mai bună…

— Atunci de ce nu ai încredere în mine, fir-ar să fie?

— Nu spun asta. Nu am încredere în toţi lingăii tăi afurisiţi. Eşti, de asemenea, de zece ori mai irezistibilă decât era mama mea. Ticăloşii aceia sunt acolo, aşteptând să te prindă singură acum, când eşti căsătorită şi nu mai ai nevoie de o însoţitoare.

În lumina a ceea ce îi spusese despre mama lui, îi înţelegea temerile. Dar asta nu însemna că trebuia să le tolereze.

— Este nevoie de doi oameni ca să comiţi un adulter. Atât timp cât eu nu accept, nu contează nici dacă 1.000 de bărbaţi încearcă să mă prindă singură.

— Cu unii bărbaţi, contează. Nu ai idee până unde

merg unii…

— Faptul că în ultimele zile m-ai învăţat să citesc un abecedar pentru copii te-a făcut, în mod clar, să uiţi că nu sunt copil. Ştiu cum să mă descurc cu bărbaţii. Am petrecut şapte ani apărându-mă cu succes de avansurile lor.

— Pe ale mele nu le-ai respins. Ochii îi străluciră. Ţi-ai satisfăcut gustul pentru aventură şi tocmai din acest motiv am sfârşit prin a ne căsători.

— Şi acum ai de gând să mă pedepseşti pentru asta?

I se umplură ochii de lacrimi în timp ce ridică mâna ca să-i mângâie obrazul rece şi dur.

— Am sfârşit prin a ne căsători pentru că m-am îndrăgostit de tine, neghiobule! Altfel nu m-aş fi căsătorit cu tine, indiferent ce aventuri mi-ai fi oferit.

Pentru o clipă, el nu făcu decât să o privească fix, împietrit. Apoi îi acoperi mâna cu a lui.

— Dacă mă iubeşti, te vei întoarce la Castlemaine şi vei uita de Londra.

Era ca şi cum i-ar fi tras o palmă. Nu îi spunea vorbe de dragoste, ci încerca să se folosească de iubirea ei ca să o controleze?

— Cum îndrăzneşti? Îşi smulse mâna, străduindu-se să îşi reprime lacrimile. Nu voi fi prizoniera ta, Marcus. Soţia ta, da. Iubita ta, cu siguranţă. Dar niciodată prizoniera ta!

O încruntare furtunoasă trecu peste trăsăturile lui.

— Eşti soţia mea. Îmi aparţii. Iar eu spun că ne întoarcem la Castlemaine. Aşadar, ai putea să te împaci cu ideea…

Ea se îndepărtă de el, clătinând din cap.

— Nu te voi lăsa să mă închizi, indiferent cât de frumoasă ar fi închisoarea ta. Dacă tu nu ai putut sta trei zile închis, cum te aştepţi ca eu să îndur o viaţă întreagă?

El o urmări ca un animal mitic.

— Vei face cum spun eu.

— Mi-ai promis că pot veni la Londra ori de câte ori doresc. Ai jurat!

— Iar fratele tău a promis să nu o curteze pe sora mea. El şi-a încălcat promisiunea, aşa că, la naiba, pot şi eu

să mi-o încalc!

— Promisiunea ta a fost faţă de mine, nu faţă de el. Nu îl pot controla pe fratele meu idiot. Dar mă aştept ca tu să-ţi respecţi jurămintele.

— Aşa cum şi eu mă aştept ca tu să le respecţi pe ale tale. Ai jurat să iubeşti, să onorezi şi să asculţi. Aşadar, vei veni cu mine şi cu Louisa la Castlemaine acum, ori jur că, atunci când te vei întoarce, voi baricada uşile.

Icnetul ei fu urmat de altul din spatele ei, dar ea îl ignoră.

— Ce vei face?

— Nu vei mai fi bine-venită la Castlemaine, zise el crispat, ca şi cum ar fi ştiut că mersese prea departe, dar nu se putea hotărî să îşi retragă cuvintele.

Nu trebuia să fie surprinsă. Aşa îşi pedepsise şi mama, alungând-o din viaţa lui. De ce s-ar fi aşteptat ca el să se poarte altfel cu soţia lui?

Pentru că soţia lui nu îl închisese niciodată într-o temniţă şi nici nu îl arsese cu un vătrai. Pentru că soţia lui nu îndrăznise decât să îi pună la îndoială autoritatea. Pentru că soţia lui îl iubea.

Încă revenindu-şi în urma ameninţării lui, Regina se întoarse şi le găsi pe Louisa şi pe Cicely stând în pragul uşii în timp ce un lacheu trecu pe lângă ele, cărându-le bagajele.

Louisa îl privea fix pe fratele ei, cu chipul pământiu.

— Marcus, nu fi prost!

— Mergi la trăsură, Louisa! îi porunci Marcus. Vom veni imediat.

— Dar, Marcus…

— Acum, lua-te-ar naiba!

Louisa se întoarse şi ieşi în grabă. Cicely o privi plecând, în mod clar neliniştită.

— Domnişoară Tremaine, zise Marcus, te rog să îi aminteşti verişoarei dumitale care îi sunt îndatoririle.

Cicely tremură de-a dreptul sub privirea lui de gheaţă.

— Regina, draga mea, poate că deocamdată ar trebui să mergi pur şi simplu cu soţul tău.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, zise Regina înţepată, dar, deşi ţie poate că ţi-ar plăcea să trăieşti într-o închisoare, nu este ceva care mie să îmi placă.

— Se pare, domnişoară Tremaine, spuse Marcus printre dinţi, că ai de făcut o alegere. Poţi rămâne în oraş cu soţia mea, caz în care nici dumneata nu vei fi vreodată bine-venită la Castlemaine, ori te poţi întoarce cu mine pentru a fi însoţitoarea surorii mele. Sper din suflet că veţi face o alegere înţeleaptă.

Regina îl privi pieziş.

— Cum îndrăzneşti să o târăşti în cearta noastră pe verişoara mea suferindă, după tot ce a făcut pentru noi? Ce speri să rezolvi?

O fixă cu o privire febrilă.

— Sper să te fac să îţi vină mintea la cap. Nu poţi să te descurci în societate fără ea prin preajmă. Cum vei citi cărţile de vizită, cum vei răspunde invitaţiilor, cum vei scrie biletele de mulţumire şi toate celelalte?

Simţi că i se face rău. Ar folosi defectul ei împotriva sa? Ajunsese atât de departe?

— Ş-ştie că nu poţi citi? spuse piţigăiat Cicely din spatele ei.

— Ştie, spuse cu glasul sugrumat Regina. A spus că asta nu contează pentru el. E limpede că a fost o minciună.

Ochii lui ardeau.

— Nu a fost o minciună, la dracu'! Şi pariez că pentru prietenii tăi din societate contează mult mai mult. Şi totuşi, îi alegi pe ei în locul meu.

— Nu, Marcus. Aleg viaţa în locul unei închisori.

Îi privi fix chipul încăpăţânat şi atât de plin de mânie. Atât de plin de teamă. Dacă ar fi mers cu el, nu ar fi încetat niciodată nebunia aceasta. Dar, dacă nu mergea, avea el să o ierte vreodată?

Trebuia să îşi asume riscul. Se afla într-o bătălie pentru sufletul lui şi avea de gând să câştige, indiferent de preţ.

— Ţi-ai petrecut viaţa ascunzându-te în peştera ta ca să eviţi lumea şi ce are ea mai urât. În schimb, ai ratat

toate frumuseţile ei. Ei bine, eu nu voi face acelaşi lucru. Când vei hotărî să te alături din nou lumii, voi fi aici, aşteptându-te. Dar te iubesc prea mult ca să te las să mă târăşti înapoi şi să mor într-o peşteră cu tine.

Întorcându-se pe călcâie, părăsi încăperea şi se îndreptă către scări, fără să fie sigură unde mergea, dar fiind convinsă că nu mai putea sta niciun minut să îi fie smulsă inima din piept.

Îl auzi pe Marcus urmând-o în hol, în spatele ei.

— Îţi poruncesc să vii acasă cu mine, Regina!

Ea continuă să urce treptele.

— Naiba să te ia, eşti soţia mea!

Da, şi cu siguranţă o răsplătise bine pentru asta, nu-i aşa? Când lacrimile îi umplură ochii, şi le şterse fără milă.

Liniştea umplu holul de sub scări. Ajungând în capătul scărilor şi îndreptându-se către un loc în care să poată da frâu liber lacrimilor, îl auzi mârâind:

— Bine. Dacă aşa doreşti, poţi să putrezeşti în Londra, din partea mea. Dar, la naiba, vei putrezi aici singură!

Ea îngheţă, şi lacrimile i se revărsară. Auzi tunetul cizmelor lui îndepărtându-se pe hol şi ieşind pe uşa din faţă. Apoi auzi tropăitul inconfundabil al copitelor cailor pe piatra cubică, devenind din ce în ce mai stins, până când se pierdu în celelalte zgomote de pe stradă.

Abia atunci se prăbuşi. Căzând pe podea, începu să plângă fără speranţă. Dacă îl pierduse pentru totdeauna? Putea vreodată să îl recâştige?

Se auziră paşi pe scări, apoi voci ce murmurau lângă ea, însă continuă să plângă, neputând să se oprească şi nefiind capabilă să se ridice de pe podea pentru a se aşeza pe un scaun.

Dintr-odată, un braţ o luă de umeri şi o voce blândă şi familiară îi şopti:

— Gata acum, draga mea, îţi vei face rău plângând atât.

— C-Cicely? zise ea, ridicând privirea printre lacrimi către verişoara ei. Tu… tu ar fi trebuit să mergi cu el.

— Prostii! Locul meu întotdeauna este lângă tine,

draga mea.

— Îşi va duce la îndeplinire ameninţările, să ştii. Te va izola complet. Şi nu pot promite…

— Sst, draga mea, murmură Cicely, strângând-o la pieptul ei. Întotdeauna îl vei avea pe fratele tău.

— Nu, zise ea cu încăpăţânare. Este doar vina lui Simon. Nu doresc nici măcar să îl văd. Lacrimile o sugrumară. Şi apoi Marcus probabil îl va ucide.

— Nu şi dacă eu am ceva de spus în privinţa asta, interveni alt glas.

Ridică privirea şi îl văzu pe Lord Iversley, care stătea lângă soţia lui, amândoi îngrijoraţi.

— Îi voi trimite de îndată un bilet fratelui tău, continuă contele, ca să-l avertizez că, dacă ştie ce e bine pentru el, să se retragă la ţară până când mânia lui Draker se mai domoleşte.

— Marcus nu va aprecia amestecul dumneavoastră. Şi nu vreau să intervin între dumneavoastră şi frat… îşi dădu seama la timp. Prietenul dumneavoastră.

Chipul lui Lord Iversley se înmuie şi mai mult. Aruncând o privire spre Cicely, spuse:

— Prietenia noastră a suportat multe. Dacă am de ales între a-i îndura mânia şi a-l vedea ucis într-un duel cu Foxmoor, aş prefera să îi suport mânia, te asigur.

— Se va da pe brazdă, interveni Lady Iversley. Îşi alunecă mâna în cea a soţului ei cu un uşor zâmbet. Ei întotdeauna o fac.

— Mi-aş dori să pot fi sigură de asta.

— Poţi fi sigură că te iubeşte, zise Lord Iversley. Dar unii bărbaţi nu reacţionează prea bine când se îndrăgostesc. Katherine are dreptate – trebuie doar să îi dai câteva zile. Dacă doreşti, voi vorbi cu el.

— Nu. Trebuie să decidă el însuşi dacă vrea o soţie ori o prizonieră. Ştie că nu voi accepta cea de-a doua variantă.

Motiv pentru care se îndoia că avea să dureze doar câteva zile.

— Între timp, zise Lady Iversley, vei sta aici, cu noi, nu-i aşa?

— Nu vreau să vă deranjez. Şi mai este casa din oraş…

— Prostii, interveni Lord Iversley. Tu şi Cicely veţi sta aici şi gata!

Când ea vru să protesteze din nou, adăugă cu blândeţe: Nu ai cheile de la casa din oraş, draga mea. Şi mă tem că oricum Draker ar putea interzice servitorilor să îţi îngăduie să stai acolo.

Posibilitatea aceea o făcu să se mânie destul cât să alunge lacrimile.

— Da, spuse ea cu amărăciune, asta pare să fie exact ce ar face el.

Orice bărbat care ar încerca să ia însoţitoarea soţiei sale ca să o facă să depindă de el cu siguranţă nu ar ezita să-i interzică să aibă servitori.

Dar Cicely rămăsese cu ea, iar asta îi dădu speranţă.

De asemenea, îi dădu şi o idee. Înghiţind cu greutate, o privi lung pe verişoara ei, apoi se uită la Lady Iversley. La Katherine, cumnata ei. Fără îndoială, putea avea încredere în această femeie.

— Din moment ce voi fi aici pentru câteva zile, credeţi că împreună cu Cicely m-aţi putea învăţa să citesc?

Capitolul 23

Nu stăvili pentru totdeauna independenţa tinerei tale protejate. Puţină încăpăţânare ar putea să i se dovedească utilă mai târziu în viaţă.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Marcus ne se gândise că avea să fie atât de dificil să trăiască fără Regina. De fapt, nu gândise deloc când plecase de la Iversley orbit de furie.

Totuşi, avu destul de mult timp să se gândească la asta de atunci. Oftând, aruncă o privire la ceasul care prezida peste salonul gol unde stătea cu pâinea lui prăjită,

cafeaua şi ziarul de dimineaţă. Ora nouă fix. În scurtă vreme, administratorul său avea să sosească pentru întâlnirea lor din fiecare zi şi putea câştiga o pauză de vreo două ore binecuvântate în care putea uita de gândurile ce îl frământau.

Apoi însă după-amiaza avea să îi aducă ore în care nu făcea nimic pentru că nu se putea concentra asupra treburilor moşiei ori a investiţiilor sau măcar a comorilor din biblioteca lui. În cele din urmă, avea să ia cina singur, din moment ce Louisa nu dorea să mănânce cu el. Încă nu mâncase cu el de la întoarcerea lor din urmă cu trei zile.

Nu trecuseră decât trei zile de când plecase de la Iversley? Se simţeau ca trei săptămâni, luni, ani… O eternitate chinuitoare. Patul lui era gol, iar inima pustie. Şi locul de la capătul mesei, care trebuia să fie ocupat de soţia lui…

La naiba, la naiba, la naiba!

Dădu deoparte pâinea prăjită neatinsă. Înainte trăise mulţumit în acest fel, ascuns la Castlemaine şi ocupându-se de moşia lui, doar cu Louisa care să îi ţină companie. Trecuse chiar prin perioade în care sora lui era atât de supărată pe el încât nu îi vorbea zile la rând. Atunci de ce îi venea dintr-odată să îşi zvârle ceaşca în ceasul care îi rodea viaţa cu fiecare ticăit încet şi metodic?

Din cauza Reginei. Pentru că, înainte ca soţia lui să intre în viaţa lui, el nu simţise niciodată gustul raiului, nu ştiuse niciodată cu adevărat ce pierdea. Ea schimbase toate aceste lucruri, naiba să o ia de femeie!

Şi, Dumnezeule, cum o mai devorase! Cât de repede se obişnuise să se trezească alături de o soţie caldă şi dornică în patul lui. Să o aibă aşezată în poala lui în timp ce citea ziarul de dimineaţă şi încerca să o ajute şi pe ea să îl citească.

Să fie îngropat în ea atât de adânc…

Oftă. În felul acesta ţinea subjugat un bărbat o femeie ca ea, fiind atât de moale, de seducătoare şi de pregătită să ofere plăcere, încât un bărbat nu putea decât să îşi implânte adânc mădularul înăuntrul ei. Apoi, odată ce îl

avea prins de mădular, îl conducea cu el, iar bărbatul era neputincios şi nu putea să scape. Asta, dacă şi-o dorea.

Îşi ascunse faţa în palme. Acesta era necazul. Nu era sigur că îşi mai dorea să scape. Orice viaţă, chiar şi printre prietenii ei din înalta societate, era mai bună decât ce trăia în acel moment.

Aşa ajunsese oare tatăl său să accepte infidelitatea mamei lui? Pentru că ea îl epuizase? Pentru că, în cele din urmă, hotărâse că orice bucăţică din ea era mai bună decât nimic? La naiba, nu avea să permită să i se întâmple şi lui acelaşi lucru!

— Marcus?

Îşi înălţă capul la auzul acelei voci familiare revoltate.

— Da, îngeraş.

— Vreau să îţi vorbesc.

Louisa intră în încăpere la fel de maiestuoasă ca orice regină. Dumnezeule, deja mergea ca Regina! În câţiva ani, înalta societate o va numi pe ea La Belle Dame Sans Merci.

El se încordă.

— După expresia ta, înţeleg că încă eşti supărată pe mine.

— Tocmai am primit un bilet de la Lady Iversley.

Ochii lui se îngustară.

— Da?

— Cere să trimit îmbrăcăminte pentru soţia ta. Se pare că Regina şi Cicely locuiesc cu familia Iversley. Pentru că nu au unde altundeva să meargă.

— Prostii, i-am închiriat o afurisită de casă în oraş.

— Nu are chei şi nu i-ai instruit niciodată pe servitori să o lase să intre.

Se agită în fotoliul său. Nici măcar nu se gândise la asta.

— Dar fratele ei? Ar putea să stea cu el, pentru numele lui Dumnezeu!

Deşi nu îi plăcea ideea.

— Este prea supărată pe fratele ei ca să stea în casa lui. Nu că asta ar avea vreo importanţă. Se pare că acesta lipseşte.

— Poftim?

Apropiindu-se de masă, ea îi aruncă în faţă un articol decupat dintr-un ziar.

— Citeşte asta!

În clipa în care zări numele Reginei, ori mai degrabă numele ei de căsătorie, i se tăie respiraţia. Smulgându-l din mâna ei, citi:

Lady Draker a fost întâmpinată cu nerăbdare de prietenele sale la dineul de la Merrington, care fură dornice să audă despre luna sa de miere cu proaspătul monden Lord Draker. Excelenţa Sa a fost chemat de treburi legate de moşie, dar, însoţită de prieteni buni, precum contele şi contesa de Iversley, Lady Draker a strălucit într-o rochie de gală elegantă din crep franţuzesc în galben şi alb, cu...

„Chemat de treburi legate de moşie?” Pufni. Femeia se grăbea foarte tare să ascundă adevărul. Nu ar fi spus niciodată: „Mi-am abandonat soţul”.

Trecu peste toate prostiile legate de modă, apoi îi atraseră atenţia cuvintele lui Lord Whitmore. Cu inima bubuind, citi:

Ne întrebăm ce a făcut Lord Whitmore ca vicontesa să îl privească în ochi şi să pretindă că nu îl cunoaşte, dar Lady Draker şi-a manifestat evident nemulţumirea faţă de vărul ei.

Marcus privi în gol spre hârtie. O ameninţase pe Regina că îi interzicea să intre în casa lui, iar ea îl răsplătise ofensându-l chiar pe bărbatul care îl insultase la Almack. Pe propriul ei văr. Un bărbat care ar fi sărit să-i ia locul dacă ea i-ar fi dat ocazia.

Era limpede că ea nu voia asta. Dar cât avea să treacă până ce o făcea? Dacă Marcus continua să stea deprimat acolo, fără ea, cât de mult avea Regina să stea fermă pe poziţie? O teamă rece îşi strânse pumnul în jurul inimii lui. Dumnezeule, ce făcuse?

Continuă să citească, sperând să găsească şi alte menţiuni despre ea, dar în schimb…

Absenţa altei doamne a fost foarte evidentă. Domnişoara North, cumnata lui Lady Draker, văzută adesea în compania fratelui acestei doamne, ducele de Foxmoor, nu s-a aflat printre oaspeţi. Nici ducele nu a fost prezent, în ciuda prieteniei sale cu familia Merrington. După spusele vicontesei, răceala severă a domnişoarei North o împiedică să participe la petreceri în ultimul timp. Lady Draker nu ştie motivul pentru care ducele nu a venit, dar putem specula din evidentele sale atenţii din trecut faţă de domnişoara North că acesta nu a dorit să ia parte la nicio petrecere la care aceasta nu este prezentă. Vom urmări îndeaproape acest cuplu. Se întrevede o nuntă?

— La naiba!

Aruncă articolul deoparte. Dacă ar fi făcut cum îi ceruse Regina şi ar fi lăsat-o pe Louisa să stea în Londra, nimeni nu ar fi făcut nicio speculaţie. Putea să despartă cuplul în mod graţios, cu puţine comentarii, dar acum…

— Ce i-ai făcut lui Simon?

Louisa îi flutură tăietura din ziar prin faţa ochilor. Era limpede care era partea din articol ce i se părea ei importantă.

— Dacă l-ai rănit în vreun fel, jur că nu te voi ierta niciodată!

— Cum se presupune că l-aş fi putut răni când nu am plecat din Castlemaine de trei zile?

Nu că nu ar fi dorit să alerge până la Londra ca să-l sugrume pe cumnatul lui. Dar nu îndrăznise să o lase singură pe Louisa în timpul acesta.

Şi apoi îi promisese Reginei că nu avea să îl ucidă. Şi, deşi îşi încălcase cel puţin una dintre promisiunile pe care i le făcuse, simţi că ea nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi încălcat-o pe aceasta. Să îi ucidă fratele era cea mai rapidă cale de a-şi face soţia să îl urască. Dintr-odată, părea foarte important ca soţia lui să nu îl urască.

— Aşadar, ce ai de gând să îi faci lui Simon? întrebă Louisa cu glas plângător.

— Nu m-am hotărât.

Dar nu avea de gând să îl lase să scape fără nicio zgârietură. Cu prima ocazie, Marcus intenţiona să discute cu Byrne despre o răzbunare potrivită. Diabolicul său frate vitreg avea să ştie exact cum să îl lovească pe Foxmoor acolo unde îl durea cel mai tare pe ticălos.

Louisa se aşează la masă.

— Şi cu mine? Ce ai de gând să faci cu mine?

— Abia acum întrebi asta? zise el, ridicând o sprânceană.

— Am aşteptat să spui ceva în noaptea aceea în trăsură, dar nu ai făcut-o. De atunci, ai fost atât de morocănos, încât nu am vrut să abordez subiectul.

— Te-ai gândit să îmi dai destul timp ca să îmi treacă mânia, nu-i aşa?

Îşi înălţă bărbia exact aşa cum ar fi făcut-o probabil soţia lui.

— Poate.

El clătină din cap.

— A fost fără rost. Nu mai este vorba despre mânie – fac ce am spus în Londra. Vei sta aici deocamdată. Şi cândva, la toamnă, noi ne vom gândi dacă să te lăsăm să ai un alt sezon.

— Ce înseamnă noi? Tu şi Regina? Ai alungat-o pe soţia ta, îţi aminteşti? Nici măcar nu poate să locuiască în casa pe care se presupune că ai închiriat-o pentru ea.

Vorbele fură ca o palmă usturătoare peste faţa lui. Îşi alungase soţia. Ea se afla în Londra, convinsă, se pare, că trebuia să se bazeze pe bunătatea familiei Iversley şi probabil urându-şi soţul din ce în ce mai mult.

Dumnezeule, dacă nu avea să se întoarcă niciodată?

— Ce s-a petrecut între mine şi Regina nu are nicio legătură cu tine, zise el înţepat.

Ea sări în picioare.

— Nu? Te-ai supărat pe ea pentru că mi-a luat apărarea. Încă mi-o ia. Buza de jos îi tremură. Dar nu îi va

prinde bine, nu-i aşa? Cât timp crezi că poate continua să le spună oamenilor din înalta societate că am o răceală? Şi dacă nimeni nu aude că Simon mi-a cerut mâna şi stă departe de societate, cât timp crezi că va trece înainte ca ei să împrăştie zvonuri răutăcioase despre mine?

— Nu o vor face, zise el cu vocea sugrumată. Nu le voi permite.

— Şi cum îi vei opri? Silindu-i pe bârfitori să tacă? Mergând la Almack şi ameninţându-i că le vei tăia limbile, cum ai făcut cu Lord Whitmore la operă?

Căscă gura la ea.

— De unde ai aflat asta?

Ea păli.

— Vai de mine, nu trebuia să spun! Ea a zis că s-ar putea să te superi.

— Care ea? se răsti el.

— Regina. Ne-a spus ce s-a întâmplat la operă mie şi altor doamne, la micul dejun nupţial. Cred că se temea ca Lord Whitmore să nu te urască destul de tare încât să dezvăluie el însuşi, aşa că a spus varianta ei ca să prevină bârfele. A zis că voia ca nimeni să nu aibă o părere proastă despre tine. Nu că cineva ar fi avut. A fost foarte romantic modul în care ai sărit să îi aperi onoarea când Lord Whitmore v-a surprins ţinându-vă de mână. Louisa înghiţi în sec. Dar bănuiesc că nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Chiar dacă fiecare vorbă îi zdrobea conştiinţa. Regina, isteaţa lui soţie, ştiuse că versiunea ei cuviincioasă avea să fie imediat crezută în defavoarea poveştii spuse de un peţitor refuzat atâta vreme doar dacă ar fi spus întâi varianta ei.

Încercă să şi-o imagineze pe mama lui inventând o poveste ca să apere reputaţia tatălui său, dar nu reuşi să conceapă una ca asta. Şi cu siguranţă nu făcuse nicio încercare să o apere pe cea a fiului ei. Şi totuşi Regina, soţia căreia îi interzisese să intre în casa lor, ca să salveze patetica lui reputaţie şi-o riscase pe a ei.

— Marcus?

— Hm?

Dumnezeule, unde greşise atât de mult?

— De ce îl urăşti pe Simon?

El îşi alese cu grijă cuvintele.

— Pentru că nu te iubeşte aşa cum ar trebui.

Ea cugetă un pic, apoi se încruntă.

— Bănuiesc că ai impresia că este imposibil să mă iubească pentru că sunt un copil nelegitim.

Inima i se opri în piept.

— Cine ţi-a spus o asemenea minciună? El ţi-a zis asta? Ticălosul acela afurisit ţi-a…

— Nu mi-a spus nimeni. Mi-am dat seama singură. Ochii i se umplură de lacrimi. Este adevărat, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Eşti fiica legitimă a vicontelui Draker.

Îşi şterse lacrimile.

— Nu sunt idioată, să ştii. Unchiul George… adică prinţul… se afla întotdeauna aici şi părea normal să fie. Dar, desigur, nu era deloc normal. Aşa mi-am dat seama că probabil şi eu sunt la fel de nelegitimă ca şi tine.

— Nu, tu… Se întrerupse. Ştii despre mine?

Ea reuşi să zâmbească. Asta îi scoase inima din piept.

— Am aflat din discuţia aceea îngrozitoare pe care ai avut-o cu prinţul înainte ca el şi mama să plece.

El se încruntă.

— Nu credeam că ai auzit.

— Doar o parte. Apoi mi-am întrebat guvernanta, iar ea mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre faptul că eşti fiul prinţului, mai ales cu tine, pentru că asta ţi-ar răni sentimentele. A spus că era secret. Iar când am întrebat dacă eu eram fiica unchiului George, ea a spus: „Bineînţeles că nu”, iar eu am crezut-o.

— Avea dreptate.

— Marcus, spuse ea pe un ton mult prea ferm pentru o fată tânără, de când am intrat în societate, am auzit poveşti despre prinţ şi despre numeroasele lui amante. Şi nu îmi pot aminti măcar o vreme în care el să nu fi fost aici…

— Nu a fost aici în anul în care te-ai născut, iar asta este de ajuns pentru mine. A fost suficient şi pentru tata.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Dar *aş* putea fi copilul prinţului, nu-i aşa? Mama a făcut multe călătorii la Londra. Nu trebuia ca el să se afle la Castlemaine ca să mă conceapă.

— Să te conceapă? De unde ştii despre astfel de lucruri, fir-ar să fie?

Cel puţin ea avu bunul-simţ să se îmbujoreze.

— Am întrebat-o pe Lady Iversley. Nu puteam crede că guvernanta mea avea dreptate – ea mi-a spus că se fac copii atunci când un bărbat şi o femeie dorm în acelaşi pat. Şi, din moment ce obişnuiam să mă urc la tine în pat când eram mică, dar nu am avut niciun copil, am ştiut că a minţit.

— Dumnezeule, oftă el. Nici nu mi-a dat prin minte vreodată că guvernanta ta îţi spunea ceva despre asta, altfel aş fi dat-o afară.

Louisa se întrista.

— Chiar crezi că aş fi fost mai bine pregătită pentru viaţă dacă aş fi fost complet ignorantă?

— Nu, sigur că nu, dar…

— Acesta este necazul cu tine, Marcus. Ai impresia că mă protejezi. Dar, în realitate, nu faci decât să mă ucizi. Puţin câte puţin. Blestemându-mă să stau în casa asta pentru totdeauna… Un suspin i se opri în gât. Jur că voi muri dacă voi fi obligată să stau aici până anul viitor fără măcar să o am pe Regina drept companie feminină.

Acel „jur că voi muri”, însoţit de lacrimi, fusese strategia obişnuită a Louisei în trecut, dar de data aceasta îl răni. Profund. Pentru că semăna mult prea tare cu ceea ce spusese Regina.

Şi, pentru întâia oară, înţelese cu adevărat ce doreau ele să spună. Avea să moară el însuşi dacă trebuia să mai stea acolo măcar un minut fără Regina.

Înghiţi amăreala care i se ridica în gât.

— În regulă, îngeraş. Te voi duce înapoi în Londra. Găsim noi o soluţie.

Crezu că asta avea să pună capăt conversaţiei, că ea avea să sară în sus de bucurie, să îl sărute şi că urma să dea fuga pentru a-şi face bagajul în timp ce el avea să rămână acolo, încercând să găsească o cale prin care să îşi recapete soţia fără să fie obligat să facă prea multe concesii pe care nu le putea respecta.

În schimb, Louisa nu făcu decât să stea şi să îl privească stăruitor.

— Spui asta doar ca să îmi distragi atenţia, pentru că nu vrei să îmi răspunzi la întrebare.

El clipi.

— Ce întrebare?

— E posibil să fiu fiica nelegitimă a prinţului?

Vru să nege, apoi îşi dădu seama şi se opri.

„Chiar crezi că aş fi fost mai bine pregătită pentru viaţă dacă aş fi fost complet ignorantă?”

Oftând, îi luă mâna.

— Sincer, nu ştiu. Nu cred.

Ezită, dar vocea Reginei şi ale celor din familia Iversley îi răsunau în cap, cerându-i ca ea să afle totul.

— Dar cred că prinţul este convins de asta.

Ea îi strânse mâna.

— De asta ai întrebat dacă Simon este cel care mi-a spus? Pentru că este prietenul prinţului?

El tresări.

— Da.

— Şi de asta ai menţionat că Simon m-ar fi dus la Carlton House în seara în care tu şi Regina aţi fost prinşi împreună?

El uitase acest lucru.

— Da.

Mâna ei începu să tremure.

— Crezi că Simon şi prinţul pun ceva la cale legat de mine. De aceea nu eşti de acord cu el.

— Eu… mm…

— Şi Regina ştie, nu-i aşa? Era atât de dornică să aşteptăm doi ani, încât am crezut că doar îmi ţinea partea, dar acum câteva seri era atât de furioasă pe Simon pentru

că… Oftă. Pentru că a spus că mă iubeşte. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Dar nu mă iubeşte, nu-i aşa? A spus-o, dar nu este adevărat.

— Nu cred, nu.

— Şi ai ştiut tot timpul? îl întrebă privindu-l mânioasă. M-ai lăsat să mă fac de râs din cauza lui, în vreme ce tot timpul…

— Nu ştiam sigur. Regina aproape că mă convinsese că el era sincer. Ea însăşi a crezut că era sincer, până în seara aceea de la Almack. Şi apoi…

— Apoi ce? Îşi încrucişă braţele la piept. Vreau să aflu fiecare detaliu. Merit să ştiu ce s-a petrecut în timp ce eu mă comportam ca o proastă.

Lacrimi îi străluceau încă în ochi, dar acum erau lacrimi de furie. Arăta exact ca mama lor în ziua în care Marcus o alungase. Dumnezeu să îl ajute pe Foxmoor! Poate că, până la urmă, Marcus nu trebuia să caute să se răzbune pe bărbatul acela – era posibil ca Louisa să se îngrijească ea însăşi de asta.

— Nu ştiu totul, începu el, doar ceea ce Regina a reuşit să scoată de la fratele ei în seara aceea, dar conform spuselor ei…

Îi povesti despre prinţ şi despre planurile lui de a o aduce pe Louisa la curte.

Cu fiecare vorbă, spatele ei se îndreptă, iar ochii îi luciră mai puternic, până când el fu sigur că ea avea să se transforme în orice clipă într-una dintre Furii, zburând de-a lungul Angliei ca să-i smulgă capul lui Foxmoor.

Marcus spera să poată vedea asta.

— Şi nimeni nu a crezut de cuviinţă să îmi spună, se răsti ea. Chiar şi Regina a ţinut lucrurile acestea secrete.

Urma sentimentului de trădare din glasul ei îl făcu să spună grăbit:

— A avut un motiv întemeiat, îngeraş.

Îi spuse despre ameninţările lui Foxmoor, iar ea păli.

— Vai, Dumnezeule, bărbatul acesta este cu adevărat mizerabil! Îl privi încruntată. Nu-mi spune ce gândeşti! Da, ai avut dreptate în ceea ce îl priveşte, recunosc. Dar dacă

aş fi ştiut măcar o parte din toate astea…

— Nu am avut nicio dovadă până de curând, zise el defensiv.

— Da, dar ai avut argumente pentru părerile tale, pe care se pare că le-ai spus de bunăvoie tuturor, mai puţin mie. Şi toate astea din cauză că nu voiai ca eu să aflu despre obârşia mea îndoielnică. Îşi încrucişă braţele la piept. Ei bine, acum ştiu. Singurul lucru pe care nu îl ştiu este cât de mult din această curtare a fost plănuită de Maiestatea Sa.

Marcus se holbă la ea cu un aer absent.

— În totalitate, îmi imaginez.

— Nu în totalitate. Da, poate că prinţul m-a dorit la curte, dar i-a spus lui Simon să mă sărute şi să îmi spună că mă iubeşte şi…

— Te-a sărutat? mârâi Marcus, ridicându-se de pe scaun. Îi voi smulge membrele ticălosului, unul câte unul!

— Ba nu. Se ridică şi ea. În sfârşit, putem ţine fruntea sus în societate, iar tu nu vei distruge acest lucru.

— Poftim? scrâşni el.

Când devenise dulcea lui soră atât de înverşunată?

— Cred că Simon merită o pedeapsă mai potrivită pentru nelegiuirea pe care a comis-o.

— Mai exact, care ar fi aceasta? întrebă el precaut.

Ea miji ochii.

— Ah, am eu o idee. Dar mai întâi am nevoie de o informaţie. Şi, dacă Maiestatea Sa ar merge atât de departe încât să mă aducă la curte, cred că ar trebui să îmi dea explicaţii faţă în faţă, nu crezi?

— Cu siguranţă, nu.

— Ascultă-mă, Marcus! Am dreptul să ştiu cât din acest întreg fiasco s-a datorat complotului Maiestăţii Sale şi cât ambiţiilor lui Simon.

Tonul ei aspru îl nelinişti.

— Bănuiesc că da.

— Vreau să-l întâlnesc pe prinţ. Şi doresc ca Simon să se afle acolo. Şi Regina, din moment ce am încredere că va spune cu sinceritate – în faţa Maiestăţii Sale – ce i-a

dezvăluit fratele ei.

Lui îi bubui inima în urechi.

— Singura cale de a permite o întâlnire între tine, Foxmoor, soţia mea şi Maiestatea Sa afurisită este ca şi eu să fiu prezent.

— Nici nu m-aş fi gândit altfel.

O cercetă îndeaproape.

— Asta este vreo cale şireată de a încerca să ne împaci pe mine şi pe Regina?

— Nu. Tonul ei se înmuie. Dar aş face-o dacă aş putea. O fi fratele ei josnic, dar ea nu este. Nu vei permite ca legătura ei cu Simon să vă despartă, nu-i aşa?

— Nu.

— Poţi avea încredere în ea, să ştii. Eu am încredere în ea, chiar şi după ce mi-ai spus toate aceste lucruri. Nu mi-a făcut niciodată o promisiune pe care să nu o ţină şi nu m-a minţit niciodată. Şi pun pariu că, dacă îţi vei întreba inima, îţi vei da seama că lucrul acesta e valabil şi pentru tine.

Se gândi la tot ce se petrecuse între el şi Regina. Nici măcar când îi ascunsese adevărul despre Foxmoor nu îl minţise niciodată. Şi nu o putea învinovăţi pentru eschivările legate de incapacitatea ei de a citi. Dumnezeu ştia că şi el, la rândul lui, fusese evaziv în privinţa trecutului său.

Poate că nu avea să fie niciodată în stare să aibă încredere în La Belle Dame Sans Merci, dar Regina nu era La Belle Dame Sans Merci. Arătase milă de fiecare dată când îi trecuse toanele cu vederea. Arătase milă de fiecare dată când se certase cu el pentru Louisa.

Arătase milă atunci când spusese că iubea un idiot morocănos şi exagerat de protector care nu merita să împartă nici aerul cu ea, darămite patul. Întrebarea era dacă îi rămăsese în inimă vreo urmă de milă pentru el. După tot ce îi făcuse el. După tot ce îi spusese. Avea el dreptul să îi ceară mila?

— De fapt, adăugă blând Louisa, pun pariu că o iubeşti. Iar acesta este cel mai important lucru.

Privi dincolo de ea, către locul din celălalt capăt al mesei, acolo unde Regina ar fi trebuit să stea ca soţie a lui. Dacă ar fi fost acolo, dacă nu ar fi alungat-o…

— Nu sunt sigur că ştiu cum să iubesc, Louisa.

Ea îi luă mâna.

— Nu fi caraghios! Este uşor să iubeşti. Ceea ce e greu este să găseşti pe cineva care să te iubească la rândul lui.

„Gura copiilor grăieşte adevărul”.

Ea îşi apăsă mâna pe inimă.

— Şi, din moment ce ai trecut de partea grea, ai putea cel puţin să o iubeşti. Pentru că ea chiar te iubeşte. Îi aruncă un zâmbet obraznic. Deşi nu prea ştiu de ce.

El încercă să râdă, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

— Al naibii să fiu dacă eu ştiu!

Oare Regina încă îl iubea? Spusese că avea să aştepte să îi vină mintea la cap, dar asta se petrecuse cu câteva zile în urmă. Înainte să i se împietrească inima şi să îşi dea seama cu ce bestie se măritase.

Descoperise prea târziu ce era în neregulă cu viaţa lui ca să mai poată face ceva. Ca un prost, alungase cea mai bună femeie pe care o cunoscuse vreodată, pentru că fusese prea ocupat să nu calce pe urmele tatălui său.

Încercase să o împiedice să îl părăsească. Dar, atunci când îşi lăsase temperamentul să îl conducă, nu îi dăduse de ales, forţând-o să facă exact acest lucru.

Acum, când văzuse ce era mai rău în el, dorea ea să se întoarcă? Să trăiască împreună cu el acolo, în oraş sau oriunde altundeva? Nu şi dacă avea un strop de minte. El înţelese prea târziu ce dorise ea să spună când numise Castlemaine o închisoare. Pentru că orice loc putea fi o închisoare dacă erai singur acolo şi fără posibilitatea de a alege unde să fii.

— Marcus? zise cu blândeţe Louisa. Crezi că ai putea să aranjezi o întâlnire între unchiul George, Simon, Regina şi noi doi?

El oftă.

— Aş putea. Totuşi, ar putea dura o zi sau două.

Ea lăsă să îi scape un oftat adânc.

— Atunci o vei face? Îmi vei da ocazia de a mă răzbuna pe Simon?

Cât de mult dorea să spună nu, să o ţină pe Louisa încuiată acolo, în siguranţă! Dar acum ştia ce greşeală mare ar fi fost. Pentru Louisa şi pentru soţia lui. Nu era sigur că putea face ceva în privinţa Reginei. Dar nu era prea târziu să se revanşeze faţă de sora lui.

— Da, îngeraş. Vei avea întâlnirea asta.

Poate că atunci chiar şi soţia lui avea să găsească o urmă de milă faţă de el în inima ei.

Capitolul 24

Este perfect acceptabil să ai o anumită afecţiune faţă de protejata ta câtă vreme asta nu îţi întunecă judecata.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Era după-amiază târziu când Regina, Cicely şi Katherine erau aşezate în jurul mesei din imaculata cameră de studiu a familiei Iversley. Regina studia cu atenţie o poezie scrisă de unul dintre poeţii preferaţi ai lui Katherine. Un rând de litere sculptate în lemn erau aranjate în faţa ei.

Regina se străduia să spună cu voce tare primul vers.

— Eu… ră… ră…

— Este prea dificil! exclamă Cicely.

— Nu, nu este.

Regina îşi trecu degetele peste litera de lemn care semăna cel mai tare cu următoarea.

— Ah, *t.* Aşa este – uneori arată ca un f, dar nu este.

Din nu se ştie ce motiv, dacă pipăia literele, îi era mai uşor să le identifice. Nu ştia motivul, dar, după ce descoperise asta în ziua aceea la Castlemaine, ştiuse că era singura cale prin care avea să înveţe vreodată. Era de ajutor şi faptul că atât Katherine, cât şi Cicely erau extrem de răbdătoare cu ea.

Inspiră adânc.

— Am răt… rătăcit… s-s-singur… Singur?

Katherine aprobă dând din cap.

Reginei îi zvâcnea capul, dar continuă să îşi facă datoria. Bucătăreasa lui Katherine îi oferise o băutură fierbinte din lapte, vin şi mirodenii care o ajuta atunci când durerile de cap deveneau prea puternice. Dar păreau din ce în ce mai puţin dureroase odată cu trecerea zilelor. Începuse să se obişnuiască cu ele, exact aşa cum spusese Marcus.

Tresări. Nu avea să se gândească la Marcus, nu acum, nu când ajunsese atât de departe. Altfel, ar fi început să plângă, iar capul i-ar fi zvâcnit şi mai tare. Încercase să îşi păstreze lacrimile pentru la noapte, la culcare.

Nu dormea prea mult.

— „Am rătăcit singur… ca… un… no… no…”

Ah, nu, iar acele enervante *j-uri.* Sau *r-uri.* Dar *noi* nu avea sens, aşa că…

— Nor. Am rătăcit singur ca un nor?

Katherine o privi cu ochii strălucind.

— Aşa este. Ai reuşit!

Regina clipi.

— Am citit un vers dintr-o poezie adevărată? Nu dintr-un abecedar?

— Nu dintr-un abecedar, repetă Katherine.

— Şi l-am citit singură!

Neputând să îşi stăpânească entuziasmul, Regina sări de pe scaunul ei şi făcu o piruetă.

— Am citit singură un vers! Dintr-o poezie adevărată!

Râzând, Katherine sări şi ea şi dansară în jur ca două şcolăriţe. Până când Regina aruncă o privire şi o văzu pe Cicely plângând tăcută, lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi.

Regina se opri din dans ca să alerge spre Cicely.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Te supără plămânii?

— Nu… N-Nu… Cicely se bâlbâi printre suspine. T-Toţi anii aceştia… ai fi putut… să înveţi. Tamponă inutil râul de lacrimi cu batista voluminoasă pe care o avea întotdeauna la îndemână. Ar fi trebuit… eu ar fi trebuit să te învăţ.

Apucă mâna Reginei şi i-o strânse tare.

— Te-am dezamăgit. Nu ar fi trebuit niciodată să ascult de doctorul acela. Poate că aşa…

Tânguirea din suflet a femeii o făcu pe Regina să lăcrimeze.

— Vai, draga mea, nu te învinovăţi! O strânse în braţele ei. Şi eu am ascultat de doctor. Amândouă am făcut-o. Nu este vina ta.

— Ba da! Tu erai o copilă. Eu trebuia să am grijă de tine!

— Şi *ai avut.* Ai fost întotdeauna profesoara şi însoţitoarea perfectă.

— Dar ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Cicely îşi şterse nasul şi apoi începu să plângă din nou. Doar că… îmi era atât de teamă să nu te răneşti. Nu am avut niciodată copii, iar tu erai atât de dulce şi de fragilă… Nu aş fi putut suporta dacă… ai fi păţit ceva. Şi doctorul a spus…

— Sst, murmură Regina, strângând-o cu putere pe Cicely. Ştiu că întotdeauna mi-ai dorit doar binele.

Cicely se dădu înapoi şi o fixă cu ochii plini de lacrimi.

— Este vina mea că a trebuit să te căsătoreşti cu căpcăunul acela. Dacă nu aş fi fost eu…

— Nu este absolut deloc vina ta, iar el nu este un căpcăun. Regina mângâie mâna verişoarei sale. Serios, draga mea, odată ce vei ajunge să îl cunoşti, vei vedea că este un bărbat foarte bun. Doar un pic cam încăpăţânat uneori.

— Nu sunt toţi aşa? zise Katherine, aşezându-se lângă ele.

Regina aruncă o privire către cumnata sa.

— Cu timpul, devin mai puţin încăpăţânaţi.

— Nu prea. Doar că înveţi cum să treci peste asta. Katherine zâmbi. Şi se revanşează în alte moduri.

Regina zâmbi forţat drept răspuns. Deşi simţea lipsa lui Marcus din patul ei, mai mult îi lipseau inteligenţa, stăruinţa încăpăţânată, caracterul lui scandalos. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea lui. Fiecare recepţie, fiecare bal şi fiecare petrecere la care mergea acum i se părea plictisitoare. Zilele acelea, prefera să stea

acolo cu Cicely şi Katherine, luptând cu fiecare propoziţie, în loc să petreacă o după-amiază ascultând o adunătură de idioţi făcând conversaţie despre vreme.

Dumnezeule, acum chiar gândea ca Marcus! Dar trecuseră patru zile şi începuse să îşi facă griji că s-ar putea ca el să nu se răzgândească. Răzvrătirea ei fusese prea greu de acceptat? Căsătoria ei avea să devină unul dintre acele aranjamente în care soţul trăia la ţară, iar ea stătea în oraş şi aveau vieţi separate?

Nu putea suporta gândul acesta.

Se auzi o bătaie în uşa deschisă a camerei de studiu, iar un lacheu vâri capul înăuntru.

— Milady? Aveţi aici o scrisoare pentru Lady Draker. M-am gândit că poate o doreşte de îndată, având în vedere faptul că este de la Excelenţa Sa.

Regina se îmbujoră. Cearta lor fusese auzită de fiecare servitor din casă, o umilinţă pe care o îndura de câteva zile. Iar faptul că Marcus îi trimisese o scrisoare nu putea fi de bine.

Katherine îi permise lacheului să intre şi să îi dea scrisoarea Reginei. Când o luă, simţi că era mai grea decât ar fi crezut. Cu inima în stomac, rupse sigiliul şi o deschise. Două chei îi căzură în poală.

Nedumerită, privi îndelung scrisoarea – o pagină scurtă cu mâzgăleala îndrăzneaţă a lui Marcus.

— Să ţi-o citesc? întrebă Cicely.

Dorea cu disperare să spună nu. Oricât îşi iubea verişoara şi oricâtă încredere avea în ea – şi în Katherine –, voia ca niciuna din ele să nu îi citească ceva atât de personal. Dar i-ar fi luat cel puţin o jumătate de zi ca să descâlcească ea însăşi scrisoarea, mai ales scrisul urât al lui Marcus. Şi apoi el ştiuse cu siguranţă că ea avea să îi ceară lui Cicely să i-o citească. Aşa că nu putea fi din cale-afară de personală. Se întristă şi mai mult.

— Da, citeşte-o, te rog, îi spuse lui Cicely şi i-o dădu.

După ce îşi puse ochelarii, Cicely începu să citească:

Dragă soţie, am auzit că stai cu prietenii mei. Iartă-mă

că nu am făcut clar acest lucru, dar nu am intenţionat niciodată să nu ai un cămin. Alătur cheile casei din oraş. Poţi merge acolo cu Cicely, dacă doreşti.

Regina suspină.

— Face surghiunul acesta permanent, naiba să-l ia!

— Nu cred, spuse în grabă Cicely. Mai scrie:

Te rog să le spui servitorilor să pregătească iute casa pentru mine şi pentru Louisa. Sosim în oraş mâine.

Inima Reginei începu să bată nebuneşte. Îi venise mintea la cap? Dar de ce îi trimisese o scrisoare şi nu venise el însuşi?

— Mâine? exclamă Katherine. Crede că pur şi simplu poate să dea fuga în oraş ca şi cum nimic nu s-a petrecut, iar tu îl vei întâmpina cu braţele deschise?

— Mai este ceva, zise Cicely.

Dar, înainte ca ea să poată continua, o voce furioasă se auzi de la parter.

— Nu îmi pasă ce dracului spui, ştiu că este aici. Acum cheam-o pe sora mea… pe sora mea să coboare aici în clipa asta ori să fiu al naibii… să fiu al naibii dacă nu voi merge să o caut.

— Vai de mine! mormăi Cicely. Simon este aici. Katherine se încruntă.

— Şi pare beat.

— Regina! strigă Simon pe scări în sus. Lua-te-ar naiba, Regina, coboară imediat!

— Beat sau nebun, zise Regina în timp ce se ridică şi se grăbi spre uşă. Merse la scări şi se încruntă în jos către fratele ei. Pleacă!

Simon urcă o treaptă, împleticindu-se.

— Nu plec până ce nu îmi spui ce se petrece.

Era beat, pentru numele lui Dumnezeu! Iar Simon bea foarte rar. Apărură doi lachei care îl prinseră de braţe, iar el începu să se zbată.

— Daţi-mi drumul, ticăloşilor! Mă aflu aici cu afaceri

de stat. Afaceri de stat, auziţi?

Afaceri de stat?

Începură să îl târască spre uşă.

— Este în regulă, zise Regina. Daţi-i drumul!

Treaba asta era prea ciudată ca să o ignore, mai ales în urma anunţului lui Marcus că venea în oraş.

Lacheii îi dădură drumul, iar Simon îşi recăpătă cu greu echilibrul, îndreptându-şi haina şi mormăind printre dinţi.

Ea continuă să coboare treptele.

— Ce cauţi aici, Simon? Credeam că ai plecat în provincie.

— Din cauza celor spuse de Iversley? La dracu', nu! Nu voi fugi. Lasă-l pe afurisitul tău soţ să mă provoace la duel! Lasă-l! Îi voi lua capul ăla afurisit.

— Deocamdată nu eşti în stare să iei capul nimănui.

Apucându-l de braţ, îl conduse către salon.

— Aduceţi-i Excelenţei Sale nişte apă rece! strigă ea către un lacheu.

Poate dacă avea să îi scufunde capul în ea…

— Sunt bine. Îşi smulse braţul din mâna ei. Pot merge singur, fir-ar să fie! Şi de ce eşti aici? Ar fi trebuit să îl ţii ocupat pe soţul tău afurisit.

— Din nefericire, acest lucru a devenit imposibil după ce ai încercat să îi răpeşti sora, zise ea cu răceală. Atunci s-a enervat şi mi-a interzis să intru în casa lui.

— Poftim? Clătină din cap de parcă voia să şi-l limpezească. Nu se poate. Trebuie să vii şi tu. Dar nu are sens. Nu şi dacă este supărat.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi ea, incapabilă să îi înţeleagă aiurelile.

Aşteptă până când ajunseră în salon, iar el se întinse pe o canapea înainte de a încerca să mai scoată ceva de la el.

— Aşa, ce e treaba asta cu faptul că trebuie să merg undeva?

— La Carlton House. Pentru o întâlnire. Cu soţul tău şi cu Louisa.

Katherine îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Are dreptate. Scrisoarea lui Marcus spune că speră să-i îngădui să te însoţească mâine după-amiază la Carlton House pentru o întâlnire privată cu Maiestatea Sa şi Louisa.

— Şi cu mine, izbucni Simon. Ce se petrece? Ce as are acum în mânecă Draker, fir-ar să fie?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Regina căzu pe gânduri. Marcus nu îl văzuse pe prinţ de ani buni şi fusese foarte hotărât să nu-i îngăduie Louisei să se afle în prezenţa Maiestăţii Sale. Aşadar, ce putea însemna asta?

— Mai spunea ceva în scrisoare? o întrebă pe Katherine.

Cum ar fi „te iubesc”? Ori chiar „iartă-mă”?

Cicely apăru în spatele lui Katherine.

— Nu. Îmi pare rău.

— Draker vrea să-mi distrugă reputaţia în faţa Maiestăţii Sale, ştiu asta, bombăni Simon. De aceea o duce acolo pe Louisa. Iar dacă ea îi spune prinţului despre… închise ochii. Dumnezeu să mă aibă în pază, sunt la ananghie!

— Bun. O meriţi.

Regina nu se putea gândi decât la Marcus. La ce însemna asta pentru căsnicia lor. La ce încerca el să îi spună prin acest bilet scurt – dacă încerca.

Se întoarse spre fratele ei.

— Ai venit cu faetonul?

— Sigur.

— Şi bănuiesc că l-ai mânat tu însuţi. Bun. Se îndreptă către uşă. Iau faetonul.

— Poftim? Se ridică cu greu în picioare şi aproape că se împiedică de măsuţa pentru ceai. Nu poţi…

— Oricum nu eşti în stare să mergi cu el prin oraş şi am de gând să mă duc la Castlemaine în clipa asta.

— Ai condus vreodată un faeton? întrebă Katherine.

— Simon m-a lăsat să ţin hăţurile de câteva ori.

Katherine ridică o sprânceană.

— Poate că ar trebui să aştepţi până când se întoarce

Alec de la Tattersall şi să îl laşi să te ducă în trăsură.

— Nu, nicidecum. Trecu în viteză pe lângă Katherine şi Cicely. Dacă apar singură, Marcus nu va îndrăzni să îmi interzică să intru. Nu ar dori să plec singură prin întuneric, înapoi în oraş.

— Nu crezi cu adevărat că respectă ameninţarea aceea, nu-i aşa? întrebă Katherine urmând-o pe coridor.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. După biletul lui şi după chei…

Un lacheu o ajută să îşi pună pelerina.

— Ştiu doar că nu mai stau aici niciun minut, întrebându-mă la ce se gândeşte. Trebuie să pun capăt acestei poveşti o dată pentru totdeauna.

Dar, pe măsură ce Regina înainta în faetonul ei, nu se putea linişti. Erau două ore lungi până la Castlemaine, iar ea se agita cu fiecare kilometru. Dându-i cheile casei, Marcus îi recunoştea libertatea? Ori o cerea pe a lui însuşi? De ce nu venise el?

Pe de altă parte, bărbatul era atât de mândru, încât nu recunoaşterea niciodată că greşea. Poate că întâlnirea lui cu prinţul avea rolul de a fi ultima acuzare la adresa bărbatului şi a tuturor prietenilor lui, incluzându-i pe Regina şi pe Simon.

Dar o lua pe Louisa cu el şi fusese foarte hotărât să nu îi spună acesteia adevărul. Se răzgândise? Ori îşi dăduse ea seama? Sau poate că amândoi voiau să se răzbune pe Maiestatea Sa şi pe toţi prietenii săi, inclusiv pe Regina şi pe Simon? Însă avea de gând să stea în vila de la oraş cu ea, lucru fără sens dacă ceea ce căuta el era răzbunarea.

Când ajunse la Castlemaine, era atât de agitată, încât se mânie. Dumnezeu să îl ajute! Dacă el îi spusese majordomului să nu o lase în casă, avea să intre cu faetonul direct prin pereţii preţiosului său Castlemaine şi să pună caii să danseze pe capul lui!

Dar nimeni nu scoase un murmur când opri în faţă. Un grăjdar speriat se grăbi să îi ia hăţurile şi să o ajute să coboare. Un lacheu la fel de speriat deschise uşa, apoi un majordom vizibil tulburat o întâlni în hol.

Dintr-odată, îşi dădu seama că nu fusese niciodată prezentată oficial angajaţilor lui Marcus. Ultima oară când discutase cu majordomul, cu ocazia primei sale vizite la Castlemaine, acesta chiar încercase să o împiedice să intre.

Nici măcar nu îi ştia numele.

— Eu… sunt Lady Draker.

Majordomul se înroşi puternic.

— Da, ştiu, milady. Tânărul James aici de faţă vă va lua pelerina.

Făcu semn către lacheul care stătea cu gura căscată, iar acesta se grăbi să îşi facă datoria.

Ea lăsă să îi scape un oftat.

— Trebuie să vorbesc cu soţul meu. Ştiţi dacă este aici?

— Da, milady. A cerut să nu fie deranjat, dar… Ei bine, a coborât în temniţă acum vreo două ore cu o sticlă de whisky şi un tablou şi, sincer, sunt un pic îngrijorat.

Nu era singurul care era îngrijorat. Temniţa nu putea fi bună pentru nimeni, mai ales pentru un bărbat care petrecuse cândva trei zile în ea.

Apoi cuvintele majordomului îşi găsiră ecoul.

— A coborât cu un tablou?

— Mă tem că da, milady. Acela îngrozitor cu un dragon, pictat de domnul Blake. Se apropie. Îl urâm cu toţii. Este foarte urât. Dar Excelenţa Sa insistă să îl păstreze în dormitor – exceptând dăţile în care îl duce în temniţă. De fiecare dată când este într-o stare de spirit foarte proastă.

— Desigur.

Menţionase odată faptul că mergea în temniţă ca să îşi verse mânia. Dacă se ascunsese acolo preţ de două ore, trebuia să fie destul de mânios. Înghiţi în sec.

— Cu toate astea, cred că ar trebui să merg acolo.

Majordomul o conduse către apartamentele servitorilor aflate sub parter, apoi o îndemnă către o uşiţă aflată la capătul unui coridor întunecat, de piatră.

— Aceasta este intrarea spre scări. Nu se află prea departe de acolo.

Neliniştea îi trimise fiori pe şira spinării. Glumise cu

Marcus despre temniţă, dar era cu totul altceva să i se alăture după ce băuse whisky timp de două ore, în compania unui tablou oribil.

Dar ajunsese până acolo…

— Mulţumesc, îi spuse majordomului şi deschise uşa.

Coborâse doar câteva trepte pe scara de piatră slab luminată când se auzi un glas de dedesubt.

— Lasă-mă în pace, Louisa! Voi fi în regulă pentru afurisita ta de întâlnire de mâine, te asigur, dar în noaptea asta vreau nişte timp pentru mine însumi, să cuget asupra păcatelor mele. Vocea îi scăzu. Dumnezeu ştie că am destule să mă ţină ocupat.

Inima îi sări din piept. Nu era glasul unui bărbat care băuse. Dar disperarea din vocea lui era mult mai înfricoşătoare decât orice beţie.

Îşi iuţi paşii, până când pe neaşteptate dădu buzna într-o încăpere foarte ciudată, de vreo şase metri pătraţi, înaltă abia cât să îi permită unui bărbat să stea drept. Îngustă şi rece, era cioplită în întregime în piatră. Un fotoliu uzat era lângă un perete, părând nepotrivit printre pietrele cu mucegai şi lanţurile ruginite.

Un strop de lumină naturală se strecura prin crăpătura unei ferestre aflate aproape de tavan, dar cea mai mare parte a luminii provenea de la lumânări. O mulţime de lumânări. Erau cocoţate pe pervazurile de piatră, introduse în sfeşnice antice şi aliniate în candelabre de-a lungul pereţilor. În mijlocul lor se afla Marcus, întors cu spatele la ea.

Acel loc nu era potrivit pentru nimeni, nici pentru un bărbat matur, nici pentru un copil de 13 ani. Acum, când îl văzu, înţelese multe despre el, lucruri pe care la început nu le pricepuse.

O ură neaşteptată faţă de mama lui – şi faţă de prinţ – i se aprinse în piept. Cum îndrăzniseră să supună un copil cu atâţia ani în urmă, aruncându-l acolo? Îl convinseseră că nu merita nimic mai bun şi naiba să-l ia dacă el încă nu credea asta!

Nu era de mirare că încerca să câştige totul prin forţă.

Nu credea că putea obţine lucruri în alt mod. Ei bine, era vremea să afle contrariul.

Un râcâit neaşteptat pe podeaua de lângă ea îi aminti ceea ce spusese el despre şobolani şi ţipă înainte să se poată opri.

— La naiba, Louisa, se răsti în timp ce se răsuci, ţi-am spus…

Se opri brusc când o zări.

— Regina? zise el răguşit nevenindu-i să creadă. Ce faci aici?

Reginei i se strânse inima. Marcus era tras la faţă, de parcă ar fi dormit chiar mai puţin decât de obicei. Ochii lui frumoşi erau umbriţi de durere. Şi mustăţile îi creşteau la loc.

— Ai uitat să îi spui majordomului să blocheze uşa.

El tresări.

— Nu am uitat.

Avu nevoie de toată puterea ca să nu zboare în braţele lui şi să îi spună că totul era bine. Dar nu avea de gând să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Voia să îi salveze sufletul de dragon, să se asigure că el nu avea să mai facă vreodată ceva de genul acesta. Să îl scoată cu forţa din peştera lui, o dată pentru totdeauna.

— De ce nu ai venit tu însuţi în oraş? Îşi lăsă toată durerea să se reverse din ea. De ce nu ai adus personal cheile în loc să îmi trimiţi o scrisoare injurioasă, naiba să te ia?

El stătu acolo stoic, ca şi cum ar fi îndurat o serie de lovituri.

— Pentru că m-am temut că nu m-ai ierta. Ţi-am spus nişte lucruri oribile…

— Da, aşa este. Aşa că ar fi trebuit cel puţin să vii personal să îmi ceri scuze.

Vina îi era întipărită pe chipul abătut.

— Sincer să fiu, nu eram sigur că vei dori măcar să mă vezi. Cu un oftat ostenit, îşi lăsă cu putere trupul mare pe fotoliu. Şi nu te-aş fi învinovăţit pentru asta.

„Fir-ar să fie, Marcus, luptă pentru mine!”

— Asta ai făcut în tot timpul acesta, când ar fi trebuit să îmi ceri scuze? Ai băut aici, în temniţa asta, până ce ai căzut în depresie?

Păşi către fotoliu, apoi descoperi tabloul la care se uitase el.

Dumnezeule! Lumânările aruncau o lumină necurată asupra oribilului obiect. Nu era ceva la care se aştepta, adică un tablou obişnuit, cu un dragon cu o coadă lungă, de reptilă. Dragonul era, de fapt, un bărbat căruia îi fuseseră adăugate unele trăsături reptiliene, amintind de Satana însuşi. Fără îndoială, Marcus alesese un subiect excelent asupra căruia să mediteze.

— Şi presupun că te-ai uitat la asta tot timpul. Se întoarse încruntată către el. Majordomul tău are dreptate – chiar este oribil.

El ridică sticla de whisky într-un toast tăcut.

— „Absolut îngrozitor”, ca să o citez pe soţia mea.

Reginei i se adunară lacrimi în gât. Li se împotrivi fără milă.

— Bănuiesc că tu crezi că este o imagine de-a ta potrivită.

— Nu este?

Cu o urmă de sfidare, bău din sticla de whisky, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Nu, nu este.

Apropiindu-se ca să examineze tabloul, observă femeia blondă care se afla la picioarele dragonului. Pe rama tabloului, sub silueta aceea, era o plăcuţă de aur cu un titlu inscripţionat pe ea. Regina îşi trecu degetele peste ea, lucru care o ajută să citească.

— Şi bănuiesc că mă vezi ca pe *Femeia înveşmântată în soare.*

— Ţi se potriveşte. O privi pieziş. Stai un pic… cum ai ştiut cum se numeşte?

— L-am citit adineauri. În timp ce tu se pare că îţi petreceai timpul meditând într-o temniţă, eu mi-l petreceam încercând să învăţ ceva. Şi, datorită lui Katherine şi lui Cicely, am evoluat mult. Îi aruncă un

zâmbet ezitant. Azi-dimineaţă am citit un vers întreg dintr-o poezie. Singură.

— Este minunat, scumpo, zise el cu sinceritate.

Apoi încruntarea lui reveni. Puse sticla pe podea.

— Dar asta dovedeşte doar ce soţ inutil îţi sunt. Nici măcar nu am putut să te învăţ să citeşti.

Tonul lui plin de remuşcări îi sfâşie inima.

— Este adevărat că nu eşti un profesor foarte bun. Dar fără tine nu aş fi reuşit niciodată, pentru că tu m-ai convins că aş putea învăţa. Fără încrederea ta în mine, nici măcar nu aş fi încercat vreodată.

Se linişti înainte să se transforme şi să devină prea sentimentală. El nu avea nevoie de sentimentalism în clipa aceasta.

— Dar asta nu are nicio legătură cu ce discutam. Îl privi încruntată. Ştii care este necazul cu tine?

O cercetă cu prudenţă.

— Bănuiesc că ai de gând să îmi spui.

— La naiba, sigur că da!

Când el o privi chiorâş din cauza limbajului nepotrivit pentru o doamnă, îi spuse:

— Necazul cu tine este că nebuna ta mamă s-a aşteptat ca şi tu să fii acelaşi lingău bălos ca şi ea, iar atunci când ai refuzat, a încercat să te oblige.

Clipi ca să îşi oprească lacrimile, hotărâtă să nu îl lase să i le vadă.

— Aşa că, pentru a supravieţui intrigilor ei, te-ai transformat într-un dragon. Mai bine decât un lingău, corect? Mai bine decât să devii copia mamei tale care preacurvea, cerşind atenţia prinţului.

Păşi spre el.

— Dar tu nu eşti dragonul, exact aşa cum nici eu nu sunt *Femeia înveşmântată în soare,* sirena ori chiar La Belle Dame Sans Merci. Da, dragonul este o parte din tine, iar sirena este cu siguranţă o parte din mine.

El se ridicase şi o privea fix, iar ea continuă fără milă.

— Dar eşti mai mult de atât. Eşti un protector fioros al celor nevinovaţi. Eşti un bărbat inteligent, căruia îi plac

cărţile. I se tăie respiraţia. Eşti chiar un amant atent, cu toată vorbăria ta despre înlănţuirea femeilor în temniţă. Şi a sosit vremea să nu îi mai permiţi dragonului să îţi conducă viaţa. Ridicând mâna, îşi trecu degetul de-a lungul liniei groase a cicatricii. Este timpul să îl pui pe dragon la punct.

Un geamăt profund scăpă de pe buzele lui.

— Dacă nu ştiu cum?

— Ba sigur că ştii cum. Am bănuit asta din ziua în care te-am cunoscut, dar am fost sigură când te-am văzut intrând la Almack atât de maiestuos. Eşti vicontele Draker, un bărbat cu avere şi onoruri, fiul unui viitor rege. Eşti un prinţ, dacă nu după nume, atunci după caracter. Dacă nu aş fi văzut prinţul ascuns sub dragon, nu ţi-aş fi permis niciodată să mă săruţi, să mă atingi ori să te căsătoreşti cu mine.

Lacrimile îi curseră fără să le bage în seamă.

— Cu siguranţă, nu m-aş fi îndrăgostit niciodată de tine.

Speranţa îi lumină chipul preţ de câteva clipe. Apoi se stinse, iar el clătină din cap cu încăpăţânare.

— Acum spui că mă iubeşti, dar cât poate dura? Propria mamă nu m-a iubit, Regina. Cum dracului ai putea tu?

Suferinţa dureroasă din vocea lui era atât de adâncă, încât Regina se temu că nu avea să îl facă vreodată să treacă peste ea. Dar refuză să lase suferinţa să câştige.

Îi prinse chipul între palmele ei.

— Mama ta te-a iubit în felul ei, sunt sigură. Cum ar fi putut altfel? Doar că nu a ştiut ce să facă cu tine. Era o himeră care încerca să prindă de coadă o fiară puternică şi magnifică şi nu a putut să se ţină după ea.

Când lui i se umplură ochii de lacrimi, ea îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui.

— Dar eu mă pot ţine după tine, dragostea mea. Pot şi o voi face. Nu vei reuşi să mă scuturi, indiferent ce vei face, indiferent ce vei spune. Nu te voi lăsa niciodată să îmi blochezi uşile. Pentru că şi din mine face parte La Belle

Dame Sans Merci, iar când vine vorba de tine, nu voi arăta pic de milă. Te voi târî afară din peşteră la lumină chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

Ceva se frânse în el pentru că, gemând, o lipi de el. Apoi gura lui o găsi pe a ei, chinuitoare şi dureros de flămândă. Avea un gust uşor de whisky şi mirosea a fum de lumânare şi a Marcus. Marcus al ei.

O sărută profund şi pe îndelete, ca şi cum ar fi încercat să şi-o întipărească în suflet. Apoi îşi smulse buzele de pe ale ei.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, scumpo. Dumnezeule, nu ai idee cât de rău îmi pare!

O sărută uşor pe obraji, pe ochi, pe nas.

— Voi face tot ce îmi ceri. Voi merge în oraş oricând doreşti ori voi sta aici dacă doreşti. Voi face tot ce vrei, numai nu mă părăsi!

— Nu te voi părăsi niciodată, zise ea.

„Numai să mă iubeşti”.

Însă el nu îi spusese că o iubea, nu? O mică parte din el încă se temea să aibă încredere în ea până la capăt. Totuşi, ea credea cu adevărat că Marcus chiar o iubea. Doar că el se temea că, dacă spunea acele vorbe, ea avea să-l stăpânească. Şi se luptase atât de mult ca nimeni, cu atât mai puţin o femeie, să nu îl stăpânească! Chiar şi în clipa aceea se dădea o luptă.

Motiv pentru care avea de gând să audă cuvintele din gura lui chiar în seara aceea. Şi nu se putu gândi decât la o singură cale prin care el ar fi dat drumul temerilor suficient ca să le rostească.

— Este un lucru pe care îl vreau de la tine în clipa asta, îi spuse.

— Orice, jură el.

— Fă dragoste cu mine, Marcus!

Ochii lui se întunecară.

— Ah, da. Vom merge sus…

— Nu. Fă dragoste cu mine aici, în temniţă.

Capitolul 25

Protejata ta ar putea alege un soţ pe care tu nu l-ai alege pentru ea. Dacă însă ea este fericită cu alegerea ei, atunci trebuie să fii şi tu. Uneori, un bărbat se dovedeşte a fi mai bun decât la prima vedere.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Un tremur involuntar îl răvăşi pe Marcus. Numai gândul de a-şi întinde soţia pe jos în locul acela infernal îl revoltă.

— Nu. Crede-mă, nu vrei…

— Ba da. De ce nu ar trebui?

— Pentru că este murdar şi nepotrivit pentru o doamnă.

Ochii ei sclipiră, privindu-l ca oţelul printr-o negură.

— Totuşi, m-ai visat aici. Goală.

O panică ciudată îi strânse pieptul.

— Ţi-am spus, nu ştiu de ce am visat asta. Vin aici doar pentru a fi singur şi…

— Să te gândeşti la păcatele tale. Da, ştiu.

Luându-l prin surprindere, îl împinse atât de puternic încât el îşi pierdu echilibrul şi căzu pe fotoliu. Înainte ca el să se poată ridica, ea se aşezase deja între picioarele lui depărtate.

Mădularul i se întări numaidecât. Cu un zâmbet senzual, ea îşi îndepărtă agrafele din păr şi îşi scutură capul. Când o perdea de bucle aurii căzu şi îi acoperi umerii, lui i se tăie respiraţia.

Fără să stea pe gânduri, îşi desfăcu partea din faţă a rochiei.

— Vii aici ca să dai frâu liber furiei tale, fără să provoci rău. Nu asta ai spus?

Corsajul i se deschise şi descoperi pânza transparentă a cămăşuţei, iar el rămase cu gura căscată. Dădu din cap,

neputând să vorbească ori să facă nimic altceva în afară de a o privi fix. Chiar şi la lumina lumânărilor, putu să vadă prin material mugurii roz ai sfârcurilor ei. Dumnezeule!

Îşi împinse sânii înainte, pentru a-l tachina.

— Ceea e ai vrut să spui cu adevărat este că vii aici ca să eliberezi dragonul atunci când este cel mai fioros şi mai urât. Când nu doreşti ca altcineva să îl vadă. Ei bine, eu am de gând să dovedesc că pot face faţă chiar şi dragonului. Cu toate manifestările lui.

Îşi împinse rochia în jos, iar sângele lui zvâcni fierbinte la vederea ei în cămăşuţa acea diafană, cu braţele zvelte şi gâtul dezgolit în lumina aurie a lumânărilor.

Întinse mâna spre ea, dar Regina i le împinse într-o parte. Apucându-l de tivul cămăşii, i-o trase peste cap. Înainte ca el să îşi dea seama ce făcea, ea îi ridică mâna către unul dintre piroanele prinse de perete direct deasupra capului.

— Am de gând să pun dragonul în lanţuri, zise ea, prinzându-i degetele în jurul pironului.

Cu inima bubuind, el se ţinu în timp ce ea făcu acelaşi lucru cu cealaltă mână.

— Am de gând să îl pun în lanţuri, ca tu să înveţi cum să o faci. Pentru ca înlănţuirea dragonului să devină o plăcere pentru tine, nu teama că renunţi la sufletul tău.

Ochii ei străluciră în timp ce îşi trecu mâinile peste braţele lui ridicate.

— Pentru ca tu să ai încredere în mine că nu te voi răni data viitoare când îţi voi cere să înlănţui dragonul.

Păşi înapoi ca să îşi desfacă nasturii cămăşuţei.

— Dar dacă nu vreau să fiu înlănţuit? mârâi el.

— Ai spus că vei face orice îţi cer. Chiar doreşti să încalci altă promisiune faţă de mine?

El scoase un mormăit care se transformă în geamăt atunci când ea se dezbrăcă de cămăşuţă. Dumnezeule, chiar era o sirenă!

Şi La Belle Dame. Şi femeia înveşmântată în soare. Lumina lumânării din spatele ei îi sărută umerii cu o strălucire incandescentă şi îi transformă părul aurit în foc,

dar, la naiba, umbri toate locurile pe care dorea el să le atingă şi să le lingă.

Aplecându-se, ea şopti:

— Închide ochii!

Nu voia să închidă ochii după ce stătuse atâta vreme fără să o vadă. Şi îşi petrecuse cele trei nopţi în temniţă la vârsta de 13 ani în întuneric. De ce credea ea că aprinsese atâtea lumânări acolo? În timpul zilei, fereastra crăpată dădea destulă lumină, dar noaptea…

Privind-o încruntat, îi şuieră:

— Nu.

Ea îşi ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Închide ochii, îi ceru ea.

— Obligă-mă!

Ea trase aer în piept. Apoi zâmbi. Maliţiozitatea care străluci în zâmbetul ei ar fi trebuit să îl avertizeze. Dar, când ea se aplecă pentru a-i atinge gura cu sânul ei, sfârcul întărindu-i-se imediat, el nu stătu pe gânduri şi scoase limba ca să i-l prindă.

Însă nu prinse nimic, ci doar aer.

Ea îşi freca acum sfârcul de-a lungul cicatricii lui.

— Închide ochii, Marcus. De data aceasta, vocea el fu ademenirea mătăsoasă a sirenei. Promit că voi face să merite!

Îşi alunecă mâna în jos pentru a-i cuprinde mădularul, iar el aproape că îşi vărsă sămânţa în mâna ei.

Ochii i se închiseră. Nu era sigur cum. Tot ce ştia era că dorea să o guste şi, cum ea îl tachina, poate că nu avea să reuşească. Nici nu putea suporta ca mâna ei să îl lase suferind şi gol. Singur.

Cu un murmur adânc de aprobare, ea îi atinse din nou buzele cu sânul. De data aceasta, când deschise gura, fu răsplătit cu o bucăţică din ea. Mai mult decât o bucăţică. Ea îşi împinse sânul în gura lui, iar el îl primi cu bucurie şi nerăbdare. El îl supse ca şi cum nu ar mai fi avut vreodată ocazia, lingându-i sfârcul până când o auzi gemând.

Triumful i se revărsă prin trup. O fi fost înlănţuit dragonul, dar asta nu însemna că era obligat să stea liniştit.

Mâna ei îi deschise pantalonii, iar el se împinse în degetele ei, sperând să o convingă să îl recompenseze şi acolo.

Ea chicoti.

— Ridică-ţi fundul ca să-ţi pot scoate pantalonii, Marcus.

În doar câteva clipe îl dezbrăcă, fundul lui odihnindu-se pe damascul tocit al fotoliului în timp ce ea se aşeză de-a curmezişul coapselor lui. El îşi imagină borcanul ei cu miere deschizându-se şi aşteptând, îşi imagină cârlionţii de jos strălucind în lumina lumânărilor. Dar nu putu vedea, la naiba! Voia să vadă.

— Vreau să deschid ochii, protestă el.

— Nu încă, dragostea mea. Nu şi dacă doreşti asta.

Degetele ei atinseră uşor capul mădularului, iar sângele lui pompă şi îl înălţă şi mai sus.

— Dumnezeule, Regina…

Se întrerupse cu un geamăt sugrumat când ea îi dezmierdă mădularul cu o atingere lungă, menită să îl tachineze. Apoi gura el fu pe pieptul lui, sărutând, lingând şi scoţându-l complet din minţi.

Faptul că nu ştia niciodată unde avea să îl atingă ea şi cum avea să îl atingă îl făcea agitat. Ea îşi trecu vârful limbii peste sfârcul lui, iar el tresări. Îi mângâie bărbăţia, iar el îşi încordă cu putere mădularul ca să nu o pătrundă.

— Sst, murmură ea, lipită de pieptul lui. Linişteşte-te, dragonul meu. Ştii că nu îţi voi face rău. Nu te voi răni niciodată. Arată-mi că ai încredere în mine!

Cu şoapte liniştitoare, ea îl îmblânzi până când el se obişnui ca ea să îl atingă pretutindeni, cum dorea ea, să o aibă peste tot împrejurul lui, mirosul ei de miere pătrunzându-i în toate simţurile şi părul ei lăsat liber atingându-i fiecare centimetru de piele. Cu cât îşi alunga teama de a-i permite să controleze mângâierile, cu atât mai mult îl excitau atingerile ei. Faptul că avea ochii închişi îl făcu să simtă fiecare mângâiere mult mai conştient, fiecare sărut mult mai profund.

Dar acum era cuprins prea tare de dorinţă şi se temea că avea să îşi reverse sămânţa prea curând.

— Vreau să fiu înăuntrul tău, zise el.

— Chiar aşa?

Se mişcă în poala lui până când brusc îi simţi cârlionţii umezi lipindu-se de el. Se aplecă în faţă până când mădularul lui ajunse între coapsele ei, nu înăuntrul ei, dar atât de aproape de a fi în ea, încât avu impresia că avea să moară.

— Te rog…

Se crispă când auzi cuvântul ieşind din propria gură. Dar asta nu îl împiedică să îl rostească din nou.

— Regina, te rog…

— Spune-mi ceva, Marcus.

Îşi frecă despicătura umedă de mădularul lui în sus, apoi în jos, iar el blestemă printre dinţi.

— De ce mi-ai trimis cheile casei din oraş?

Asta îi tăie elanul.

— Pentru că… pentru că ştiam că le vrei.

Ea îi muşcă uşor sfârcul.

— Şi?

— Şi ce? mormăi el, neputând să înceteze să se împingă în ea.

— A fost singurul motiv?

Se frecă din nou de mădularul lui.

El gemu. Îşi aminti vag că îi făcuse şi el asta odată, în trăsură, mângâind-o în timp ce îi cerea răspunsuri. Dar el nu avea niciodată să reziste atât de mult ca ea. Dacă nu avea să o pătrundă în curând, mintea lui putea să cedeze, pur şi simplu.

— Acela a fost singurul motiv pentru care mi-ai trimis cheile, Marcus? repetă ea.

— Doream să ştii că am încredere în tine.

Îl răsplăti pentru răspunsul acesta înfigându-se în mădularul lui. Ochii lui se deschiseră larg, dar ea nu protestă. Propriii ochi erau aprigi şi siguri.

— Şi? întrebă ea.

El o împinse în sus, încercând să o facă să se mişte, dar ea stătea acolo, deasupra lui, căldura ei dulce cuprinzându-l, tentându-l şi excitându-l până la înălţimi

chinuitoare.

— Şi? întrebă ea din nou.

— Şi că te doresc, zise el, spunând ceea ce era evident.

Asta nu îi aduse niciun răspuns, cu excepţia unei încruntări.

— Şi? rosti ea, cu o urmă de mânie în ton.

Atunci el îşi dădu seama ce voia ea. De ce nu spusese cuvintele acelea până atunci?

Pentru că se temuse că, dacă le spunea, ea ar fi avut un avantaj. Ar fi presupus că putea face tot ce avea chef, iar el ar fi fost incapabil să o oprească.

Dar acum nu dorea să o oprească. Avea încredere că ea nu voia să îl rănească ori să îi fie necredincioasă. Se întorsese acolo, chiar şi după toate lucrurile răutăcioase pe care i le spusese. Se întorsese pentru el.

Putea încredinţa inima lui oricărei femei care ar fi făcut asta, care ar fi înfruntat temniţa şi care lupta atât de mult pentru el.

— Te iubesc, şopti el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Eşti sigur?

— Te iubesc.

În loc să se simtă ca şi cum ar fi fost legat în lanţuri, se simţi pe neaşteptate liber. Complet liber.

O bucurie ameţitoare i se ridică în gât. Dând drumul pironului, îi prinse capul în mâinile lui.

— Te iubesc!

Îi sărută gura, obrajii şi bărbia.

— Dumnezeule, cât te iubesc, zise el răguşit.

Cum putea să nu o iubească pe femeia care intrase pe uşă cu inima strălucindu-i în ochi şi spunându-i cât de inteligent, de protector şi de grijuliu era el? Care îi luase apărarea în faţa prietenilor ei la operă? Care, de prima oară când o văzuse, îi ţinuse piept cu toată furia ei virginală şi îi ceruse ce i se cuvenea?

Ea începu să se mişte deasupra lui.

— Ah, Marcus, te iubesc atât de mult, am crezut că o

să mor când m-ai părăsit!

— Sunt un idiot. Îşi îngropă faţa la gâtul ei, în părul ei parfumat. Sunt absolut idiot.

— Da, eşti.

Se prinse de umerii lui în timp ce se mişca pe el, în sus şi în jos, extraordinar de fierbinte, de dulce.

— Dar eşti idiotul meu. Şi nu îţi voi da niciodată drumul, mă auzi?

— Bun. Pentru că, dacă o faci, voi elibera dragonul. Respiraţia îi deveni greoaie. Îl voi trimite… să zboare peste ţară până ce te găseşte… şi te târăşte înapoi la mine.

Dorinţa de a se elibera crescu în el cu fiecare împingere, până când avu impresia că nu mai putea să rabde. Totuşi, aşteptă până când auzi că şi respiraţia ei devenise greoaie şi îi simţi muşchii strângându-se în jurul mădularului. Până când o simţi că se lasă complet în voia lui.

Atunci furtuna îl copleşi, iar mădularul său o umplu cu sămânţa lui aşa cum dorea să o umple cu dragostea lui. În timp ce ea îşi strigă propria plăcere şi se încordă împingându-se în el, el o strânse cu putere la piept.

— Ţine-te bine, dragostea mea, zise el cu glasul răguşit. Ţine-te de dragon! Pentru că eu nu îţi voi da niciodată drumul.

*

Nu stătură mult timp în temniţă. Acum, când Regina îşi atinsese ţelul, voia un pat confortabil, în care să îşi poată ţine soţul aproape şi să-i amintească faptul că îşi aparţineau unul celuilalt pentru totdeauna.

Louisa avu înţelepciunea de a nu-i deranja, slavă Cerului, aşa că îşi petrecură noaptea în dormitorul matrimonial într-o amorţeală de vorbe dulci şi de sărutări, pecetluind jurămintele căsătoriei lor aşa cum nu o mai făcuseră niciodată.

Când se trezi aproape în zori şi îl simţi înăuntrul ei, împingând puternic, ducând-o din nou la extaz, nu putu

decât să mulţumească oricărui zeu care o trimisese acolo în urmă cu câteva săptămâni. Pentru că, dacă nu ar fi fost Marcus, şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă permiţând temerilor ei legate de defectul pe care îl avea să o împiedice să găsească această iubire sălbatică şi minunată.

Abia după ce se aflară unul în braţele celuilalt, satisfăcuţi şi sătui printre cearşafurile încâlcite ale patului imens, se aventură să îi pună întrebarea care o chinuia.

— Marcus, ce ai de gând să faci în legătură cu Cicely?

El ridică din umeri.

— Credeam că am decis deja. Va locui aici.

— Nu eram sigură. Erai atât de supărat la gândul că am nevoie de ea…

— Doar pentru că ştiam că nu aveai nevoie de ea. Ştiam că, în cele din urmă, vei putea citi. Îi sărută uşor părul. Şi pentru că eram egoist. Doream ca tu să ai nevoie de mine.

Ea se ghemui mai aproape de el.

— Am nevoie, te asigur. Deşi eu nu mai am atâta nevoie de Cicely, ea are nevoie de mine.

— Ştiu, scumpo. Cu toţii avem nevoie de tine. Îi mângâie spatele. Când vom merge în oraş astăzi, o vom lua acasă, oriunde am decide că înseamnă acasă. Şi apoi Louisei i-ar prinde bine o însoţitoare, chiar dacă stăm în oraş restul sezonului.

Vocea îi deveni răguşită.

— Vom fi prea ocupaţi pentru a fi însoţitori.

Fu scuturată de un fior delicios, dar mai avea o întrebare.

— Că a venit vorba de Louisa, de ce ai aranjat o întâlnire între ea şi Maiestatea Sa?

Oftând, o aşeză pe pieptul lui.

— Mi-am dat seama că aveai dreptate. Louisa trebuie să audă adevărul despre posibila ei obârşie şi nu doar de la mine. Nici măcar nu mai sunt sigur că ştiu adevărul. Am petrecut atâţia ani urându-l pe Prinny, încât nu ştiu cine este el cu adevărat. Aşa că această întâlnire înseamnă la fel de mult pentru mine, cât şi pentru Louisa.

— L-a făcut pe Simon să tremure cu adevărat. Îl sărută pe piept. A venit în oraş ca să întrebe ce se petrece.

— Ce i-ai spus?

— Că nu am habar, desigur. Răspunsul nu i-a fost tocmai pe plac.

Marcus chicoti.

Îşi înălţă capul ca să-l cerceteze bănuitoare.

— Poţi fi un bărbat foarte josnic, să ştii. Şi, oricum, ce se petrece?

El nu făcu decât să râdă din nou.

— Ştiu la fel de multe ca tine, dacă îţi vine să crezi.

Îi relată conversaţia pe care o avusese cu Louisa, iar Regina clătină din cap.

— Oare ce are de gând să îi facă lui Simon? Dacă Maiestatea Sa este cel care a pus la cale curtarea, atunci…

— Ştiu, dar ea pare să creadă că a găsit o cale de a-l pedepsi. Şi, desigur, sper că o va face.

— Şi eu.

O privire amuzată înflori pe chipul lui.

— El este fratele tău.

— Da, şi s-a purtat foarte rău. Sper că Louisa îl va îngenunchea.

— Aşa cum tu m-ai îngenuncheat pe mine? zise el uşor, dar fără vreo urmă de amărăciune.

Ea zâmbi larg.

— Oh, da! Îmi place când eşti îngenuncheat.

Cu ochii strălucind, el o rostogoli sub el, apoi îi despărţi coapsele până când putu îngenunchea între ele.

— Aşa, vrei să spui?

— Exact.

— Sireno, murmură el în timp ce se aplecă pentru a-i cuceri gura cu un sărut.

Şi, în timp ce el o pătrunse, hotărî că îi făcea plăcere să fie sirenă câteodată. Îi plăcea foarte mult.

Capitolul 26

Ai grijă dacă protejata ta este isteaţă! Îţi va da multă bătaie de cap.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Aşteptau în salon de 20 de minute şi nici urmă de prinţ. Spre surpriza Reginei, asta nu păru să îl deranjeze pe Marcus la fel de mult cât o deranja pe Louisa.

Regina aruncă o privire îngrijorată către locul în care tânăra se plimba înainte şi înapoi.

— Louisa, scumpo, va fi aici, sunt sigură. Nu te agita!

Marcus se relaxă în fotoliul lui şi zise:

— Este doar felul lui de a ne aminti cine este cel care deţine puterea, atâta tot.

— Mă cunoşti atât de bine, spuse cu amărăciune o voce din spatele lor.

Regina sări în picioare, iar Marcus o urmă mai încet, în vreme ce prinţul intră în încăpere cu Simon alături.

Urmară cuvenitele plecăciuni şi reverenţe, dar imediat după aceea prinţul se întoarse către Louisa.

— Nu ai un sărut pentru unchiul George, păpuşă? Când erai mică, obişnuiai să mă întâmpini cu un sărut.

Ţeapănă, Louisa înaintă şi îl sărută pe obraz.

— Dacă îmi permiteţi să întreb, Maiestatea Voastră, cum se face că am ajuns să vă numesc unchi când între noi nu există absolut niciun grad de rudenie?

Simon suspină, Marcus îşi înăbuşi râsul, iar Regina se strădui din răsputeri să nu zâmbească.

Prinţul însă realmente chicoti.

— Nu te-ai schimbat deloc. Întotdeauna ai spus în faţă ce gândeai.

Se îndreptă alene spre un fotoliu şi se prăbuşi în el.

Regina aruncă pe furiş o privire spre Marcus. În vreme ce soţul ei îl privea pe prinţ strâmbându-se de durere când îşi ridică piciorul bolnav de gută pe un scăunel, Marcus păru mai întâi şocat, apoi îngrijorat. Îngrijorat?

George îl surprinse privindu-l fix.

— M-am schimbat, nu-i aşa, Draker? În nouă ani, am

îmbătrânit 20. Asta te va face regent.

Marcus se încordă.

— Asta îţi face o viaţă depravată.

Dumnezeule, aveau să fie aruncaţi afară înainte ca Louisa să apuce măcar să vorbească!

George nu făcu mai mult decât să se încrunte.

— Ah, înaltul caracter moral al fiului meu îşi scoate capul urât. Uitasem cât de des apare ca să mă critice aspru.

În încăpere se aşternu tăcerea. Oare prinţul îşi dăduse seama că tocmai se referise la Marcus ca la fiul lui în faţa altor trei oameni?

Simon o făcuse cu siguranţă. Părea ca şi cum nu s-ar fi simţit bine când intrase, dar acum arăta în mod categoric ca şi cum i-ar fi fost greaţă. Ea trebuia să se întrebe de ce.

Prinţul făcu un semn către Louisa.

— Vino, copilă! Mesajul fratelui tău spunea că ai nişte întrebări pentru mine. Acum ai ocazia să mi le adresezi.

Louisa înghiţi în sec, dar se apropie de prinţ.

— Regina mi-a spus deja că aţi dori să vin la curte, precum şi motivul, dar…

— I-ai spus lui Lady Draker despre intenţiile noastre, Foxmoor? o întrerupse prinţul, aruncând o privire către Simon.

— Nu am avut de ales, răspunse Simon. Regina şi-a dat seama singură şi a ameninţat că îi va spune lui Draker. Aşa că i-am mărturisit totul şi i-am cerut să îşi facă datoria.

— I-ai cerut? se răsti Marcus. Ticălos mincinos, ai şantajat-o! Ai ameninţat că îmi vei spune despre ea minciuni care ne-ar fi distrus căsnicia!

— Este adevărat? o întrebă prinţul pe Regina.

Ea dădu aprobator din cap.

— Am făcut ce am crezut că era de datoria mea, scrâşni Simon.

— Să mă săruţi a fost tot datoria ta? izbucni Louisa. Şi să spui că mă iubeşti? Şi că vom merge la Gretna Green, când în realitate plănuiai doar să mă duci să îl întâlnesc pe prinţ?

Simon arăta absolut cadaveric.

— Răspunde-i!

Chipul prinţului păli din ce în ce mai tare în timpul protestului Louisei, până când păru că i se scurge tot sângele din corp.

— Spune adevărul, Foxmoor. Ai făcut toate aceste lucruri? Te-ai jucat cu sentimentele ei?

Ochii lui Simon sclipiră.

— M-au forţat. Nu am avut încotro. Făcu semn spre Marcus. A făcut-o pe Louisa să promită că nu o să mă mai vadă niciodată, iar ea a insistat să îşi ţină promisiunea. A trebuit să o prind singură la un bal şi s-o conving…

Se întrerupse, dându-şi seama că se îngropa şi mai adânc. Întorcându-se spre prinţ cu o privire împietrită, spuse cu îndârjire:

— Mi-aţi spus că o doreaţi la curte. Că trebuia să aranjez în aşa fel încât să o puteţi întâlni între patru ochi. Nu am făcut decât ceea ce mi-aţi…

— Nu ţi-am spus să o săruţi.

Simon îşi strânse pumnii pe lângă trup.

— Este adevărat. Am făcut asta din proprie iniţiativă.

— De asemenea, ţi-am spus să nu îi faci nicio promisiune, iar tu i-ai făcut.

— Nu am avut de ales, la naiba!

— Mie mi se pare că ai avut cel puţin o alegere. Ai fi putut discuta cu mine despre această situaţie.

— Aţi vrut asta şi o ştiţi, mârâi Simon.

Prinţul se crispă şi îşi luă privirea de la prietenul său.

— Mulţumesc, Foxmoor. Voi decide cum să acţionez şi te voi informa fără întârziere. Iar acum, aş dori să vorbesc singur cu oaspeţii mei. Asta este tot.

Expresia de trădare de pe chipul lui Simon era neîndoielnică.

— Nu este corect!

— Asta este tot, domnule, zise cu răceală prinţul. Dacă nu plecaţi, va trebui să chem…

— Plec, se răsti Simon, dar obrajii îi erau aprinşi şi ochii din cale-afară de luminoşi.

Reginei i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi suferit şi ea, la rândul ei, din cauza uneltirilor lui.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Louisa strigă:

— Simon?

El se opri, dar nu se întoarse.

— Da?

— A fost ceva adevărat? Sau totul a făcut parte din planul tău pentru Maiestatea Sa?

Se întoarse foarte încet, apoi o măsură pe Louisa din cap până la pantofii ei eleganţi cu o privire la fel de fierbinte şi de lacomă precum cele pe care Marcus i le aruncase Reginei.

— Sărutul a fost real, spuse el răguşit. Sărutul a fost absolut real.

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Louisa păru zguduită în timp ce rămase privind în gol în urma lui.

— Spune-mi ce pretenţii ai din partea mea, zise prinţul. Spune-mi ce trebuie să fac ca să mă revanşez pentru acţiunile prea entuziaste ale prietenului meu.

Îndreptându-şi umerii cu un zâmbet hotărât, Louisa îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

— Mai întâi, vreau să aflu motivul pentru care doriţi să vin la curte.

Chipul prinţului se întunecă.

— Adică vrei să ştii dacă eşti fiica mea naturală.

Ea se îmbujoră, dar nu dădu înapoi.

— Da.

Marcus se încordă alături de Regina.

— Mama ta a spus că eşti. Am avut o… întâlnire care ar fi putut face ca lucrul acesta să fie adevărat. Dar este la fel de posibil să nu fii. Sincer, nu pot fi sigur. Când văzu că Louisa se întristă, adăugă: În inima mea însă, eşti fiica mea. Acesta este motivul pentru care te doream la curte. Şi încă te doresc la curte. Pentru că mi-ar plăcea să o cunosc pe femeia pe care o ştiu doar ca fetiţă.

Louisa zâmbi, iar Marcus mârâi alături de Regina. Fără îndoială, se gândea la cât de fragile erau emoţiile surorii lui

în clipa aceea şi cât de uşor putea fi influenţată. Şi avea dreptate. Regina nu putea decât să spere că tânăra avea destulă minte încât să îşi dea seama singură de asta.

— Mă voi gândi la oferta Maiestăţii Voastre, zise Louisa. Şi chiar înţeleg ce mare onoare este să mi se ceară să servesc la curtea Maiestăţii Voastre. Însă, dacă voi fi de acord, vreau un singur lucru în schimb.

Maiestatea Sa se aplecă în faţă.

— Îl vei avea, orice ar fi.

— Ambiţia lui Simon este să fie prim-ministru, nu?

Regina şi Marcus se uitară unul la celălalt.

Prinţul ezită.

— Da.

— Cred că va fi un bun prim-ministru… după un timp. După ce va cunoaşte câte ceva din lumea asta. Marea lume din afara Angliei.

Prinţul o cercetă gânditor.

— Da, s-ar putea să ai dreptate în legătură cu asta.

— Numirea ca ambasador ori guvernator undeva l-ar educa cât se poate de bine, nu credeţi? Poate în India ori în Indiile de Vest. Undeva unde, pentru o vreme, nu se poate juca nicicum cu sentimentele unor tinere englezoaice.

Marcus şopti la urechea Reginei:

— Şi credeai că eu sunt un dragon.

— Simon nu o va ierta niciodată pentru asta, replică Regina în şoaptă.

— Bun. Cu cât află mai curând că nu trebuie să se joace cu familia mea – incluzându-te pe tine –, cu atât mai bine.

Îi strânse mâna.

Ea îi răspunse strângându-i mâna la rândul ei.

— Foxmoor pur şi simplu va refuza numirea, spuse prinţul.

Louisa, mica obrăznicătură, se apropie sfioasă.

— Nu şi dacă îi spuneţi că îi veţi retrage tot suportul pentru postul de prim-ministru dacă nu acceptă.

Prinţul îi aruncă o privire aspră.

— Vrei să te aleg pe tine în locul prietenului şi

sfătuitorului meu cel mai apropiat?

— Nicidecum. Subliniez doar faptul că nu pot servi la curtea Maiestăţii Sale şi că nu mă pot învârti în aceleaşi cercuri cu un bărbat în care nu pot avea încredere, un bărbat ca ducele. Buza de jos îi tremură mai degrabă dramatic. Ar fi prea dureros pentru mine.

Regina se gândi că nu mai era nevoie ca Marcus să îşi facă griji pentru ea.

— Foarte bine, spuse Maiestatea Sa. Un post de guvernator să fie. Se sprijini de spătar. Iar tu vei servi la curtea mea.

— A spus că se va gândi la asta, interveni Marcus.

Louisa nu îl luă în seamă pe fratele său.

— Dacă ducele de Foxmoor este numit în străinătate, Maiestatea Voastră, aş fi onorată să vă servesc la curte.

— La naiba, Louisa… începu Marcus.

— Taci din gură, Draker! Prinţul se ridică cu greu în picioare. Dacă ea vrea să accepte, nu este treaba ta.

Marcus merse până la el.

— Sunt tutorele ei.

— Da, şi cu siguranţă ai făcut o treabă grozavă, replică Maiestatea Sa. Ai cocoloşit-o atât de mult la Castlemaine, încât i-a luat doar o lună unui tip linguşitor ca Foxmoor să o convingă să fugă cu el la Gretna Green.

— La cererea ta!

— Asta nu contează. I-ar prinde bine să înveţe câte ceva din lumea reală. Şi poate face asta la curte.

— Va fi coruptă la curte!

— Marcus, te rog… începu Louisa.

— Destul, Louisa! A fost o greşeală să venim aici. Marcus se uită strâmb la prinţ. Te-ai înşelat – nu te-ai schimbat deloc. Eşti la fel de egoist şi de manipulator ca întotdeauna.

Se duse furios la Louisa şi o luă de braţ.

— Vino, mergem acasă! Vino, Regina!

Regina oftă. Se temuse că asta avea să se întâmple. Când era vorba de Maiestatea Sa, Marcus nu putea fi raţional.

— Vino înapoi aici! strigă prinţul în urma lor. Nu vei pleca aşa de lângă mine!

— Priveşte-mă, mârâi Marcus în timp ce se îndrepta hotărât spre uşă, urmat de Louisa şi Regina, aflată în spate.

— Naiba să te ia, prost încăpăţânat! Nu am ştiut de temniţă! strigă Maiestatea Sa.

Marcus se opri, fiecare centimetru din el transformându-se în stană de piatră. O tăcere grea se lăsă în încăpere, tăiată doar de şoapta Louisei:

— Se referă la temniţa noastră?

— Louisa, draga mea, spuse prinţul răguşit. Mergi, te rog, cu Lady Draker pe coridor pentru o clipă.

— Regina rămâne. Marcus îl înfruntă pe tatăl lui cu o privire împietrită. Rămâne sau plec eu.

Prinţul se albi.

— Foarte bine. Louisa, dacă ieşi pe uşa din stânga ta, vei găsi o doamnă de companie în imediata apropiere. Sunt sigur că va fi bucuroasă să îţi arate Carlton House.

Louisa avu înţelepciunea de a se supune.

De îndată ce dispăru, prinţul se îndreptă greoi către ei.

— Înţeleg că soţia ta ştie despre… timpul pe care l-ai petrecut în temniţă.

— Trei zile, mârâi Marcus. Au fost trei zile, aşa cum ştii prea bine.

— Nu am ştiut, jur! Nu până în ziua aceea în care mama ta s-a năpustit asupra ta cu vătraiul. De ce crezi că s-a înfuriat atât de tare?

— Pentru că i-am spus să iasă din casa mea, zise Marcus scrâşnind din dinţi. Şi să îl ia pe bastardul ei de amant cu ea!

Când prinţul tresări, Regina îşi aşeză mâna pe braţul lui Marcus. El i-o luă, degetele strângându-i-se dureros în jurul degetelor ei.

— Şi pentru asta, admise Maiestatea Sa. Dar nu a fost tot. Ştia cum aş fi reacţionat dacă aş fi auzit că te-a încuiat într-o temniţă timp de trei zile. O durere neaşteptată îi răvăşi chipul. Dumnezeule, Marcus, chiar ai crezut că toată

afacerea asta cu Simon şi Louisa era doar pentru că o doream la curte? Nu a fost, te asigur. Nu m-am putut gândi la nicio altă cale de a te face să mă asculţi. Am încercat să îţi spun chiar în ziua în care mi te-ai plâns de asta, dar faptul că te-a lovit cu vătraiul a pus capăt oricărei conversaţii raţionale.

Se apropie de ei călcând apăsat.

— Am aşteptat să îţi treacă mânia, apoi ţi-am trimis o scrisoare. A fost returnată nedeschisă. Toate au fost returnate nedeschise. Am trimis un mesager, iar tu l-ai pălmuit. Glasul îi tremură. Am continuat să cred că, în cele din urmă, te vei întoarce în înalta societate. Că într-o zi voi auzi de tine la vreun bal ori la vreo altă reuniune mondenă şi voi avea ocazia de a te întâlni.

Marcus îi strângea mâna atât de tare, încât ea se temu că ar fi putut să i-o rupă.

— Dar nu ai făcut-o niciodată, zise Maiestatea Sa. Apoi am auzit de debutul Louisei şi am văzut o cale de a vă avea pe amândoi. Ştiam că vei face orice ca s-o protejezi, chiar şi să iei cu asalt Carlton House ca să o smulgi din ghearele mele.

Marcus rămase în continuare tăcut şi doar îl fixă pe prinţ cu ochii goi.

— Nu mă vei ierta niciodată? zise prinţul într-o şoaptă răguşită. Nu am ştiut, te asigur. Nu aş fi încurajat niciodată un astfel de lucru.

— Cum se poate să nu fi ştiut? spuse Marcus cu glasul sugrumat. Nu te-ai întrebat unde am dispărut timp de trei zile?

— Ba da. Mama ta mi-a spus că a pus să fii încuiat în camera ta. În camera ta! Cu mâncare din belşug şi toate cărţile tale la dispoziţie.

Marcus pufni.

— Arătam eu ca şi cum aş fi petrecut trei zile citind în camera mea când am venit să îţi cer scuze?

— Eram prea furios din cauza manierei în care ţi-ai cerut scuze ca să observ, recunosc. M-ai fixat cu ură în ochi în timp ce ai spus: „Îmi pare rău”.

— La ce te aşteptai? Petrecusem trei zile într-o temniţă cu şobolanii. Noaptea nu era nicio lumină şi m-am ghemuit pe vechiul fotoliu pe care mi l-a lăsat mama, încercând să nu mă întreb când aveau să vină şobolanii aceia ca să îmi roadă degetele de la picioare. Ziua, nu aveam nimic de făcut decât să pândesc zgomotul făcut de mama mamei când venea să îmi aducă de mâncare şi să discute cu mine dacă puteam să îmi înghit mândria ca să spun ce dorea ea…

— Tu şi mândria ta afurisită! şuieră prinţul. Ar fi trebuit să îi spui orice dorea în prima zi în care te-a închis acolo, ca să poţi ieşi, apoi să vii la mine cu mânia ta.

— Şi ce ai fi făcut? Ai fi părăsit-o? Ce crezi că mi-ar fi făcut atunci?

— Aş fi vorbit cu tatăl tău, iar el s-ar fi ocupat ca ea să primească… ajutor. Prinţul veni mai aproape, chipul fiindu-i chinuit de vinovăţie. Până când nu s-a repezit la tine cu vătraiul acela, nu îmi dădusem seama cât de… dezechilibrată devenise. Fusese întotdeauna încăpăţânată, dar, spre final, te-a văzut doar ca pe singura ei modalitate de a-mi păstra afecţiunea. Aşa că, de fiecare dată când nu îmi făceai pe plac, ea… lua orice măsură necesară ca să te dea pe brazdă.

— Iar tu, desigur, erai întotdeauna de acord. La urma urmei, nici trei zile închis în cameră nu ar fi fost foarte amuzante.

— Nu, dar am văzut asta ca pe o bună modalitate de a te învăţa că nu puteai vorbi cu viitorul rege ca şi cum ar fi fost un vagabond oarecare de pe stradă. Se ridică ţanţoş. Nu puteam să îţi permit să-mi strigi în public că sunt bastard.

— Atunci ar fi trebuit să îţi ţii afurisitul de mădular în pantaloni.

— Atunci nu te-ai fi născut niciodată.

Asta îl făcu pe Marcus să se oprească brusc. Îşi privi tatăl cu un aer sumbru.

— Marcus, am făcut multe greşeli în viaţa mea. Dar naşterea ta nu a fost una dintre ele. Îmi doresc doar să îţi fi

explicat cum stăteau lucrurile între mine şi tatăl tău înainte să pierd ocazia asta.

— Ce era de explicat? Ţi-a fost prieten înainte să îi furi soţia.

— Nu am furat-o. Oftă. Tatălui tău pur şi simplu nu îi păsa atât de mult de lucrurile care erau importante pentru mama ta.

— Cum ar fi statutul, înalta societate şi…

— Cum ar fi pasiunea. Mama ta a fost o femeie pasională, dar tatăl tău era un ascet. Pasiunea nu îl interesa prea mult. Aşa că, atunci când el a lăsat-o singură pe mama ta atât de multă vreme, ea a găsit pe altcineva care să îi dea ceea ce râvnea.

— El a iubit-o! zise cu înverşunare Marcus.

— În felul lui, da. Dar nu destul de mult încât să îi dea ceea ce ea îşi dorea de la el. Ridică din umeri. Îl interesau cărţile. Îl interesau clădirile. Nu şi oamenii. Zâmbi slab. În afară de tine şi de Louisa. Pe voi doi v-a iubit. Şi Dumnezeu ştie că şi voi l-aţi iubit. Vocea i se frânse. L-am invidiat pentru asta, pentru că a avut dragostea şi respectul tău. Indiferent cât de mult am încercat, eu nu am reuşit să le obţin.

Prinţul îşi feri privirea, ochii devenindu-i duri.

— Mama ta a ştiut. Aşa că a încercat al naibii de tare să îmi ofere aceste lucruri. Un râs aspru îi scăpă de pe buze. I-aş fi putut spune că era în zadar. Un singur lucru ai moştenit de la mine, şi acesta este afurisitul acela de sânge de Hanovra. Eşti exact la fel de îndărătnic, încăpăţânat şi de mândru cum era tatăl meu. Privirea îi fugi din nou către Marcus. Când Gillian a început să împrăştie zvonurile alea afurisite despre tine, de ce nu le-ai negat, pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu?

— Tu de ce nu ai făcut-o? interveni Regina, care începuse să se înfurie. Ar fi trebuit să îl susţii pe fiul tău, în loc să îl abandonezi în ghearele lupilor.

Prinţul clipi, ca şi cum uitase că ea se afla acolo. Apoi se încruntă.

Ei nu îi păsă. Trăgându-şi mâna din mâna lui Marcus,

se apropie de prinţ.

— Şi-a petrecut viaţa singur în exil pentru că ai fost prea laş ca să îţi faci datoria faţă de el. Merita mai mult din partea ta.

Prinţul îi cercetă chipul.

— Într-adevăr. Dar mă voi revanşa acum, dacă pot.

— Corupând-o pe sora mea? izbucni Marcus.

Maiestatea Sa scoase un oftat ostenit, apoi clătină din cap.

— Dacă într-adevăr nu doreşti ca ea să se afle aici, atunci îmi voi retrage invitaţia.

Marcus dădu drumul unei respiraţii înăbuşite.

— Dar ţine cont de un lucru, continuă Maiestatea Sa. Câţiva ani la curte îi vor da Louisei rafinamentul social de care va avea nevoie ca să încheie genul de căsătorie pe care îl merită cu adevărat. O căsătorie din dragoste cu un bărbat demn de ea. Privirea sa o întâlni pe cea a lui Marcus. Cu siguranţă, ar şterge orice zvonuri care ar putea să îşi facă apariţia ca rezultat al prost gânditelor mele intrigi legate de Foxmoor.

De fapt, prinţul avea un argument bun. Logica lui îl convinse chiar şi pe Marcus – Regina putu vedea lupta care se dezlănţuise pe chipul lui.

În cele din urmă, el oftă.

— Mă voi mai gândi la asta, zise Marcus morocănos.

Faptul că nu respinsese sugestia fără ezitare era un pas înainte.

Uşurarea se citi pe chipul prinţului.

— Şi, cu timpul, crezi că ai putea să iei în considerare ca într-o zi să mi te alături la cină alături de soţia ta?

Urmă o tăcere lungă, iar când Regina se uită la Marcus, îi văzu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Poate, zise el în cele din urmă, cu o voce sugrumată. Poate în timp.

Apoi plecară, luând-o pe Louisa cu ei.

Câteva ore mai târziu, după ce Louisa se retrăsese, iar ei se aflau în dormitorul lor din casa de la oraş, Marcus întrebă:

— Crezi că are dreptate?

— Cine? zise ea în timp ce îşi desfăcea părul.

Veni în spatele ei la oglindă.

— Prinny. Crezi că Louisa ar avea de câştigat dacă ar fi la curte?

Faptul că punea o astfel de întrebare era uimitor. Iar faptul că el îi aprecia părerea cu privire la acest subiect era absolut emoţionant.

Îşi alese cuvintele cu grijă.

— S-ar putea. Fără îndoială, ar învăţa destule despre lume ca să poată aprecia ce înseamnă de fapt o căsnicie reuşită.

— Da? zise el cu glas răguşit, aplecându-se să îi sărute părul. Şi tu cum ai defini o căsnicie reuşită, dragostea mea?

— Una cu un bărbat care are încredere în tine.

Se ridică pentru a se întoarce cu faţa spre el.

— Te respectă.

Îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui.

— Şi te iubeşte.

— Atât? zise el sec.

— Nu chiar.

Îi aruncă un zâmbet seducător.

— Ar trebui să aibă şi o temniţă foarte rezistentă.

Epilog

Dacă protejata ta se căsătoreşte pentru că e mulţumită, atunci ţi-ai atins scopul, dar, dacă se căsătoreşte pentru că e fericită, te poţi felicita pentru o treabă bine făcută.

Domnişoara Cicely Tremaine, *însoţitoarea ideală*

Nu putea vedea absolut nimic nici de acolo, la naiba! Marcus se ridică, legănându-şi pruncul pe braţul îndoit în timp ce traversă terasa aflată în faţa sălii de bal a familiei Iversley ca să se apropie de uşile de sticlă închise.

Când Jasper salivă pe mâneca hainei sale, Marcus chicoti.

— Nu îl lăsa pe unchiul Byrne să vadă că faci asta, băiatul meu, altfel nu o să te mai ia niciodată în braţe.

Marcus privi prin sticlă, apoi îl înclină pe fiul său, în vârstă de două luni, ca să vadă şi el.

— Uită-te la unchiul Alec şi la mătuşa Katherine cum dansează cadrilul. Nu-i aşa că arată bine? Iar undeva pe acolo, mama dansează cu unchiul Byrne. Bietul diavol! Zilele astea, ea a pornit misiunea de a-l însura, iar el nici nu vrea să audă.

Schimbând poziţia micului Jasper, cercetă mai îndeaproape mulţimea, apoi chicoti.

— Îmi pare chiar că domnişoara Tremaine şi-a găsit un amorez, judecând după felul în care colonelul acela s-a ţinut după ea toată seara. Faptul că şi-a publicat cărticica de sfaturi a făcut-o să aibă trecere în înalta societate.

Apoi o zări pe sora lui.

— Iat-o pe mătuşica Louisa, condusă de pe ringul de dans de un tânăr chipeş. Nicio surpriză. Are mulţi tineri chipeşi în jurul ei acum, când se află la curte.

Era greu de crezut că trecuse un pic mai mult de un an de când stătuse aici, privind-o cum dansa cu Foxmoor.

— Mătuşica Louisa şi-a părăsit postul înalt doar ca să participe la petrecerea ta de botez. Ce părere ai de asta?

Marcus privi plin de sine la inteligenţii ochi căprui ai fiului său, la părul lui negru subţire şi la binecuvântata talie potrivită. Nici urmă de Prinny în acest copil, cu siguranţă.

— Nimeni nu te va numi vreodată pe tine dragon, băiatul meu. Dacă o vor face, tatăl tău va sufla foc spre ei până când o vor lua la goană. Zâmbi. Dacă mama ta nu ajunge la bietul nefericit prima şi îl face fâşii cu limba ei ascuţită.

— Pe cine acuzi tu că ar avea o limbă ascuţită? întrebă o voce de femeie.

— Vai, îi spuse Marcus fiului său, iat-o acum pe doamnă! Mama este cuvântul, băiete.

— Foarte amuzant, bombăni Regina. Şi oricum, ce

cauţi aici furişându-te cu el în întuneric?

Marcus zâmbi.

— Ideea de a avea petrecerea aceasta la Iversley era să te împiedice să te oboseşti prea tare atât de curând după naşterea lui Jasper. Însă te agitai atât de tare din cauza bietului băiat, încât am ştiut că nu te-ai fi distrat nicio clipă dacă nu ţi-l luam din braţe.

Îi aruncă o privire liniştitoare.

— Nu că ar fi folosit la ceva. Sunt sigur că, de îndată ce am dispărut, ai început să îi ţii prelegeri bietului Byrne legat de statutul lui marital. Când ar fi trebuit să dansezi.

— Dar am dansat. Ochii i se aprinseră buclucaş. Şi dacă s-a întâmplat să scap câteva cuvinte despre avantajele căsătoriei, am făcut doar conversaţie. Sunt sigură că nici măcar nu şi-a dat seama.

Marcus pufni, apoi îşi aplecă uşor capul spre fiul său.

— Nu te teme, băiatul meu! Când va veni vremea să îţi cauţi o soţie, o voi ţine ocupată pe mama ta.

Regina se strecură lângă el pentru a-l privi drăgăstoasă pe fiul lor.

— Nu ai încredere în mine să aleg o soţie potrivită pentru dragul nostru Jasper?

— Nici măcar o clipă. După tine, Katherine şi Louisa, singura fată care ar trece de examinare ar fi vreo fecioară neprihănită, care l-ar plictisi până la lacrimi.

Ea pufni.

— Bănuiesc că tu ai dori să se însoare cu o zgâtie uşuratică şi lipsită de maniere, care îi va frânge inima.

— L-aş însura cu o femeie ca mama lui. Marcus se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Cu siguranţă, mie se pare că îmi merge bine.

Înmuiată, Regina îi oferi un zâmbet.

— Când ai devenit atât de linguşitor?

— Când femeia de care m-am îndrăgostit mi-a spus că o să mă lase s-o curtez doar dacă mă port ca un domn.

— Isteaţă femeie!

El chicoti.

— Într-adevăr, isteaţă femeie! Am auzit de la Cicely

că azi-dimineaţă ai citit din Shakespeare.

Regina strâmbă din nas.

— Mai degrabă m-am bâlbâit. Dar mă descurc mult mai bine. Săptămâna asta, am terminat o piesă întreagă. Acum, că te-ai întors în oraş de la Castlemaine, s-ar putea să te conving să îmi citeşti următoarea piesă.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze.

— Asta dacă nu ai de gând să ne iei din nou pe toate acasă.

— Nici măcar nu mi-ar trece prin minte să te iau din Londra în timpul sezonului.

Îşi urcă degetele pe mâneca hainei lui.

— Ah, dar sunt anumite avantaje în a sta la Castlemaine. Mai multă intimitate. Îşi coborî glasul până la şoaptă. Un pat mai mare.

El zâmbi larg.

— Foarte tentant, scumpo! Din nefericire, i-am promis Louisei că vom lua cina la Carlton House săptămâna aceasta.

Îl cercetă îndeaproape.

— Adică i-ai promis prinţului că îl vei lăsa să îl vadă pe fiul nostru.

— Nu pot să fac nimic fără ştirea ta. Ai dreptate, desigur.

— Aşa cum am avut dreptate în legătură cu intrarea Louisei la curte?

— Bănuiesc că da, mormăi el.

Regina îl lovi în joacă peste braţ.

— Recunoaşte, bădăran ce eşti! I-a prins bine să fie doamna de companie a prinţesei Charlotte. I-a oferit o anumită eleganţă şi stil.

El oftă.

— Da, aşa este. Deşi încă nu s-a căsătorit cu nimeni.

— O va face. Este mai bine pentru ea să nu se grăbească decât să accepte prima propunere care i se face.

Îşi ridică spre el ochii scânteietori.

— La urma urmei, asta este ceea ce am făcut eu şi, cu siguranţă, se pare că îmi merge bine.

Când el îi răspunse cu un zâmbet cald, care aduse pe chipul ei o expresie visătoare, fu cât pe ce să îşi ducă soţia în spatele tufişurilor.

— Am o sugestie, dragule, murmură ea, cu glasul acela mătăsos care încă îi făcea sângele să fiarbă şi inima să bubuie.

Deschizând uşile de sticlă, păşi înăuntru şi apoi se întoarse ca să-i arunce o privire ademenitoare.

— De ce nu îl dăm pe Jasper uneia dintre nenumăratele rude iubitoare pentru a avea şi noi un dans al nostru?

Stătu acolo preţ de o clipă cu fiul lui în braţe şi noaptea întunecată în spate, privind-o fix pe femeia pe care o iubea mai mult ca viaţa.

Totul era diferit acum. Nu mai pândea prin umbre. Nu se mai ascundea în peşteri. Nu mai exista surghiun.

— Credeam că nu mă mai întrebi, zise el răguşit.

Apoi vicontele Dragon îşi urmă soţia în lumină.

Nota autoarei

Probabil că cititorii au ghicit până acum că dificultăţile de citire ale Reginei porneau de la faptul că era dislexică. Dislexia ia o varietate de forme – eu am ales-o pe cea mai comună pentru povestea mea. În cercetările mele, am aflat că unii oameni cu dislexie deprind mai bine cititul dacă sunt învăţaţi prin metode tactile – tocmai de aceea m-am axat pe asta în cazul Reginei.

Detaliile despre prinţesa Charlotte sunt toate adevărate – tatăl ei a aranjat, într-adevăr, o logodnă între ea şi prinţul de Orania, dar mai târziu, în vara anului în care se petrece acţiunea cărţii mele, ea s-a îndrăgostit de alt bărbat, prinţul Leopold de Saxa-Coburg, şi a pus capăt logodnei cu prinţul de Orania. S-a căsătorit cu prinţul Leopold în 1816, dar a murit tragic un an mai târziu, dând

naştere (unui copil mort).

Personajul Lady Draker a fost vag bazat pe două dintre amantele căsătorite din nobilime ale lui Prinny, deşi niciuna nu a avut natura nemiloasă a personajului meu. Se presupune că prima doamnă, vicontesa de Melbourne, i-a dăruit prinţului un fiu, George Lamb, în timpul celor patru ani în care a fost amanta lui Prinny.

Cea de-a doua doamnă a fost marchiza de Hertford, al cărei soţ s-a făcut că nu vede nimic timp de 12 ani, vreme în care ea şi Prinny au avut o relaţie. Prinny era apropiat de marchiz, vizita frecvent moşia Hertford din Warwickshire şi mai târziu a devenit destul de binevoitor cu fiul lor, care însă cu siguranţă nu era fiul lui, din moment ce s-a născut când Prinny avea doar 15 ani.

Deşi unul dintre cele mai faimoase poeme, intitulat *La Belle Dame Sans Merci,* este semnat de John Keats, acesta încă nu fusese scris în perioada în care a avut loc povestea mea. Dar, întrucât Keats şi-a bazat poemul pe traducerea lui Chaucer a unui poem de Alain Chartier (pe timpul regenţei, se credea că era originalul lui Chaucer), am putut totuşi să folosesc fraza.

Versurile *Somn de aur să îţi sărute ochii/Zâmbete să te deştepte atunci când te trezeşti* nu au aparţinut iniţial trupei Beatles, ci sunt dintr-un poem al lui Thomas Dekker, un cântec de leagăn cunoscut în Anglia. De fapt, notele de subsol ale albumului *Abbey Road* îl creditează.